



„S.E. Phillips scrie  
despre genul de femei  
puternice și sigure  
pe care le iubesc!“

JULIE GARWOOD

# Prima stea a nopții

SUSAN

ELIZABETH

HILLIPS



Piper Dove este o femeie care știe cu certitudine la ce visează: să devină cel mai bun detectiv din Chicago. Prima ei misiune? Să-l urmărească pe Cooper Graham, fost jucător al echipei de fotbal Chicago Stars. Problema? Graham își dă seama că e urmărit și nu e deloc încântat de asta.

Piper reușește să improvizeze o scuză și, în scurt timp, ajunge să lucreze pentru Graham, deși nu în calitate de bodyguard – de care el chiar ar avea nevoie –, ci pentru a fi cu ochii pe angajații clubului lui de noapte exclusivist, pe care îi bănuiește de lucruri necurate. Însă viața lui Cooper ar putea fi în pericol, iar Piper este hotărâtă să îl protejeze, în ciuda protestelor acestuia. Misiunea ei nu e deloc simplă, căci legendarul sportiv vrea să facă lucrurile în stilul propriu și obține întotdeauna ce își dorește – chiar și când asta înseamnă o femeie arțăgoasă care se vrea detectiv și se consideră la fel de dură ca el.

Doi oameni care nu sunt obișnuiți să piardă își vor pune propriile limite la încercare și se vor provoca reciproc pentru a descoperi, într-un final, ce contează cel mai mult pentru ei: dragostea.



„Amuzantă, încântătoare și imposibil de lăsat din mână.“

AMANDA QUICK



SUSAN ELIZABETH PHILLIPS a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman“, precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.



Tradiție din 1989

 [www.litera.ro](http://www.litera.ro)

ISBN 978-606-33-3350-7



9 786063 333507

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Prima stea a nopții

*First Star I See Tonight*  
Susan Elizabeth Phillips  
Copyright © 2016 Susan Elizabeth Phillips



*Lira* și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale  
Grupului Editorial Litera  
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România  
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777  
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe  
[www.litera.ro/lirabooks.ro](http://www.litera.ro/lirabooks.ro)

*Prima stea a nopții*  
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2018 Grup Media Litera  
pentru versiunea în limba română  
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii  
Redactor: Mira Velcea  
Corector: Emilia Achim  
Copertă: Flori Zahiu  
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH  
*Prima stea a nopții* / Susan Elizabeth Phillips;  
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018  
ISBN 978-606-33-3350-7

I. Din, Larisa (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JSAN ELIZABETH PHILLIPS

# Prima stea a nopții

Traducere din limba engleză  
Larisa Din

LITERA®  
2018

Îi dedic această carte lui Cathie Linz, o mare iubitoare de pisici, de Beatles, de cizme roșii, de aniversări, de bibliotecari, de prieteni și de cărți bune. După cum bine spunea Paul în versurile sale: „Noi două avem amintiri mai îndelungate decât drumul care ni se așterne în față”<sup>1</sup>. Îți mulțumesc pentru entuziasmul și pentru încurajările pe care li le-ai oferit celorlalți scriitori. Iar noi, cei mai apropiați ție, vrem să-ți mulțumim că ne-ai oferit-o pe De.

---

<sup>1</sup> În original, *You and I have memories longer than the road that stretches out ahead*, versuri din cântecul *Two Of Us*, scris de Paul McCartney (n.tr.)

## capitolul 1

Orașul era cu totul al lui. Cooper Graham era stăpân peste întregul oraș, și totul mergea fără cusur în lumea sa. Asta obișnuia el să-și spună.

O brunetă cu voce alunecoasă ca de pisică îngenuncha în fața lui, mângâindu-i coapsa dezgolită cu părul ei lung, negru ca abanosul.

– Asta ca să nu mă uiți, îi șopti ea.

Vârful ascuțit al markerului îl gădilă ușor pe interiorul coapsei. El coborî privirea.

– Cum aș putea vreodată să uit o femeie așa frumoasă ca tine?

– Ai face bine să nu mă uiți, zise ea, sărutându-i pulpa, acolo unde își notase numărul de telefon.

Știa prea bine că avea să-i ia o veșnicie să șteargă markerul, dar Cooper își aprecia întotdeauna admiratoarele și nu o izgonise.

– Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, zise el, ajutând-o să se ridice, dar trebuie să plec.

Ea îl mângâie ușor și îi spuse:

– Sună-mă oricând, zi și noapte.

El îi aruncă zâmbetul lui obișnuit și porni pe drumul pavat care se întindea de-a lungul lacului Michigan, sub minunata boltă cerească a orașului Chicago. Era cel mai norocos tip din lume, nu-i așa? Nici urmă de îndoială. Toată lumea voia să-i fie prietenă, confidentă, iubită. Până și turiștii străini îl recunoșteau. Nu conta că erau din Berlin, Delhi sau Osaka. Toată lumea îl știa pe Cooper Graham.

Pe partea dreaptă, se întindea portul Burnham. Era deja septembrie, ceea ce însemna că bărcile aveau să părăsească lacul cât de curând, dar, cel puțin pentru moment, erau încă acostate. Mări pasul, având grijă

ca pantofii lui de alergare să atingă poteca Lakefront în ritm perfect. O femeie blondă, cu părul prins în coadă, o luă în fața lui pe pista de alergare. Picioare musculoase. Fund pe cinste. Nici un obstacol în calea lui. O depăși fără să își schimbe ritmul.

Era o zi bună pentru Cooper Graham, ca de obicei. Toată lumea o știa. Stolul de pescăruși care zburau deasupra orașului Chicago își flutură aripile în semn de respect. Frunzele vechilor stejari care umbreau poteca începură să foșnească în aplauze. Până și taximetriștii care goneau pe Lake Shore Drive îl claxonară încurajator. Își iubea orașul, iar orașul îl iubea la rândul său.

Bărbatul din fața lui avea o constituție athletică și era rapid.

Dar nu îndeajuns de rapid.

Coop îl depăși. Tipul acela nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Coop avea 37 de ani, și, cu toate că lungă sa carieră de jucător de fotbal lăsase urme pe trupul său, nimeni nu îl putea depăși. Cooper Graham fusese recrutat din Oklahoma de echipa Houston, după care jucase opt sezoane ca fundaș pentru cei de la Miami Dolphins, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la Chicago Stars, unde, după trei sezoane, își ajutase echipa să câștige inelele Super Bowl incrustate cu diamante. Odată ce se văzuse cu sacii-n căruță, luase cea mai bună decizie și se retrăsese din activitate în plină glorie. Și foarte bine făcuse. Părăsise terenul înainte să ajungă un biet jucător care tânjea în continuare după vremurile bune.

– Salut, Coop! îl strigă un tip care venea în pas alert din direcția opusă. Stars n-o să mai fie la fel fără tine anul ăsta.

Coop îl salută din priviri.

Cei trei ani în care jucase la Stars fuseseră cei mai frumoși din viața lui. Deși se trăgea din Oklahoma și perioada petrecută în Miami îl ajutase să se maturizeze, în Chicago fusese pus cu adevărat la încercare. Iar restul ține de istoria fotbalului.



– Coop! strigă bruneta frumoasă care se îndrepta spre el și care de-abia se abținu să nu cadă la picioarele lui când îl recunoscuse.

El îi răspunse cu zâmbetul acela cuceritor pe care îl păstra pentru admiratoare.

– Salut, iubito. Arăți tare bine.

– Nu la fel de bine ca tine!

Cu toate că trupul său suferise mai multe accidentări de-a lungul anilor, era în continuare un bărbat puternic, cu aceleași reflexe iuți și cu aceeași atitudine de învingător care îl adusese în prim-plan la nivel național în perioada facultății. Iar curiozitatea publicului rămăsese de nestăvilit. Doar pentru că nu mai juca fotbal de performanță nu însemna că se retrăsese din joc, numai că, de data aceasta, jocul se juca în altă ligă, una pe care era hotărât să o domine.

Mai alergă un kilometru. Și încă unul. Doar bicicliștii reușeau să-l depășească, curtenii săi, cei care pregăteau poteca în întâmpinarea lui în după-amiaza aceasta de septembrie. Nimeni nu-l putea prinde din urmă, nici tinerii turci care țineau frâiele la Camera de Comerț și nici șobolanii plin de tatuaje umblați pe la sala de sport.

După cinci kilometri, fu în cele din urmă depășit de un alt alergător. Un tip tânăr. Posibil student. Coop se lăsase pe tânjeală, așa că porni cu și mai mult avânt. Nimeni nu avea să stea în calea lui. Nu era în firea sa.

Băiatul aruncă o privire peste umăr. Când deveni conștient de cine se afla în spatele său, făcu ochii mari. Coop îl salută din priviri, lăsându-l pe băiat în urma sa. „Ce? Credeai că sunt vreun moș?”

Auzi pași în urma sa. Era același băiat care alerga acum cot la cot cu el, căutând să culeagă laude. „Azi m-am luat la întrecere cu Coop Graham și l-am bătut.”

„Ia-ți gândul, băiete!”

Coop mări pasul. Nu era genul de jucător arogant care să creadă că reușise să câștige inelul Super Bowl de unul singur, dar știa prea bine că cei de la Stars

nu ar fi reușit niciodată să iasă victorioși fără el pentru că, mai mult decât orice altceva, Coop era hotărât să câștige.

Băiatul se ivi din nou în dreapta sa. Era un tip uscățiv, cu două scobitori pe post de picioare și brațe prea lungi pentru trupul său. Coop probabil era cu cincisprezece ani mai mare decât el, doar că el nu se ascundea în spatele unor astfel de scuze, așa că forță. Oricine spune că sunt și alte lucruri mai importante decât a câștiga habar n-are. Victoria era totul, orice eșec cântărise greu pentru el. Dar, oricât de mult l-ar fi măcinat eșecul, dădea întotdeauna dovadă de fair-play: era critic la adresa propriei persoane, nu se ferea să recunoască meritele adversarului, nu se plânse niciodată de decizii incorecte, coechipieri proști sau accidentări. Oricât de apăsătoare erau gândurile și cuvintele acelea pentru el, nu lăsa niciodată să se vadă. Era și rău să te vaiți că ai pierdut. Dar, la naiba, el nu suporta să piardă. Și nu avea de gând să piardă astăzi.

Băiatul avea pas hotărât, lung. Prea lung. Coop cunoștea mai bine decât puștiul acela știința alergatului și se abținu să facă la fel. Nu era tâmpit. Alergătorii tâmpiți se răneau.

Bine, fie, era tâmpit. Simți o durere ascuțită în tibie, începu să respire din ce în ce mai greu, iar șoldul accidentat îl jena. Cu toate că mintea îi spunea că nu avea nimic de dovedit, nu-l putea lăsa pe puștiul acela să îl depășească. Nu îi stătea în fire.

Începu să alerge din ce în ce mai tare. Toată cariera jucase accidentat; nu avea de gând să se lase acum pradă durerii. Nu în prima lună de septembrie de la retragerea sa, în timp ce foștii săi coechipieri munceau pe brânci ca să fie gata pentru meciul de duminică. Nu în timp ce alți jucători retrași din activitate erau perfect mulțumiți să se lase pe tânjeală cu averile lor.

Opt kilometri mai târziu. Lincoln Park. Ajunseseră din nou umăr la umăr. Simțea cum îi ardeau mușchii, șoldul îl înțepa, iar durerea din tibie era înfiorătoare.

Sindromul de Stres Tibial Medial. O simplă întindere, doar că nu era nimic obișnuit la durerea aceea.

Puștiul încetini, dar îl prinse din nou din urmă. Încetini din nou. După care îl prinse din nou din urmă. Încerca să-i spună ceva. Coop îl ignoră. Încercă să facă abstracție de durere, ca întotdeauna. Se concentrează la mușchii picioarelor, încercând cu disperare să tragă aer în piept. Se concentrează asupra victoriei.

– Coop! Domnule Graham!

„Ce naiba?”

– Vrei... te rog... să faci... un selfie... cu mine? reuși băiatul să spună. Pentru... tatăl meu?

Voia să facă un selfie, atâta tot? Coop era lac de transpirație. Simți o durere înțepătoare în plămâni. Încetini, iar puștiul îl urmă, și în cele din urmă se opriră amândoi. Coop ar fi vrut să se arunce la pământ, dar puștiul era încă în picioare, așa că nu ar fi făcut-o pentru nimic în lume. Se uită spre puștiul transpirat.

– Probabil n-ar trebui... să te întrerup... în timpul antrenamentului... dar... știu că tata s-ar bucura mult.

Puștiul nu găfâia la fel de tare ca el, dar, după cincisprezece ani în NFL, Coop reuși să schițeze un zâmbet.

– Desigur.

Băiatul își scoase telefonul și începu să-i spună că el și tatăl lui erau fani înfocați. Coop se strădui din greu să-și tragă răsuflarea. Puștiul îi povesti că era alergător profesionist, ceea ce îl făcu pe Coop să se simtă ceva mai bine. Da, probabil avea să stea cu gheață pe șold în următoarele zile, dar ce mai conta? Era dreptul lui din naștere să fie campion.

La urma urmei, se dovedi a fi o zi bună pentru Cooper Graham.

Mai puțin partea cu femeia aceea enervantă.

O zărise în campusul muzeului chiar după ce luase un taxi ca să ajungă înapoi la mașină. Era acolo, pe bancă, se prefăcea că citește o carte.

Cu o zi înainte, o văzuse deghizată într-un om al străzii, cu părul ciufulit. De data aceasta, îmbrăcată

cu o pereche de pantaloni scurți, negri, colanți și un tricou lălău, arăta ca un student la arte. Nu-i văzu nicăieri mașina, dar era sigur că o parcase în apropiere. Dacă nu s-ar fi întâmplat să observe o mașină verde Hyundai Sonata, cu stopul din spate spart, parcată prea des în apropierea lui în ultimele patru zile, poate că nici măcar nu și-ar fi dat seama că îl urmărea cineva. Deja se săturase.

Dar, chiar în timp ce se îndrepta spre ea, un autobuz opri în fața ei. Poate că îi citise gândurile, pentru că urcă imediat în autobuz, iar Coop rată ocazia. Dar asta nu îl deranjă prea tare, pentru că era destul de sigur că avea să o întâlnească din nou.

Ceea ce se și întâmplă. Două nopți mai târziu.

Piper traversă strada și se îndreptă spre Spiral, clubul de noapte pe care Cooper Graham îl deschisese în luna iulie, la șase luni după ce plecase de la Chicago Stars. Briza caldă de septembrie îi mângâie picioarele și îi flutură rochia neagră, scurtă, fără mâneci. Purta cel mai probabil ultima sa pereche de chiloți curați. Mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoită să bage o mașină la spălat, dar, cel puțin pentru moment, nu voia altceva decât să rămână cu ochii pe Cooper Graham.

Își ascunsese părul scurt sub o perucă lungă, brunetă, pe care o cumpărase de la second-hand și care îi dădea mâncărimi. Spera ca peruca aceea, alături de rochia cu decolteu adânc, tușul negru, buzele roșii și sutienul push-up, avea să o ajute în cele din urmă să treacă de paznicul acela neghiob de la intrarea în Spiral, un obstacol pe care nu reușise să îl depășească în ultimele două dăți când încercase să o facă.

Același paznic era la datorie și de data aceasta. Arăta ca o torpilă din secolul al XIX-lea: gata de atac, cu plinul făcut, pe poziții. Prima oară, îi făcuse imediat semn să plece, asta în timp ce le lăsă pe două blonde spălăcite să treacă prin ușile duble ale clubului. Piper, desigur, nu se lăsă cu una, cu două.

- Cum adică e plin? Și atunci, pe ele cum de le lași să intre?

Paznicul se uitase lung la părul ei scurt, la bluza albă și la perechea de blugi cu care era îmbrăcată.

- Ți-am zis deja că e plin.

Asta se întâmplase sâmbăta trecută. Piper trebuia să reușească să intre în Spiral ca să-și facă treaba, dar, dat fiind faptul că localul era deschis doar patru nopți pe săptămână, de-abia cu o zi în urmă apucase să facă o nouă încercare. Chiar dacă de data aceasta se pieptănase și se îmbrăcase cu o fustă și o bluză, tot nu reușise să îl impresioneze, astfel că fusese nevoită să treacă la următorul nivel. Își cumpărase o rochie de la H&M, dăduse bocancii confortabili pe o pereche de pantofi cu toc care o jenuau teribil și împrumutase o poșetă de la prietena ei, Jen, în care de-abia dacă reușise să-și îndese telefonul, un buletin fals și câteva bancnote de douăzeci de dolari. Restul - tot ce însemna cu adevărat Piper Dove - fusese aruncat în portbagajul mașinii: laptopul, o geantă plină cu pălării, ochelari de soare, jachete și eșarfe pe care le folosea să se deghizeze și un dispozitiv care arăta destul de obscen și care se numea Tinkle Belle.

Spiral, care fusese numit astfel după pasele în spirală extrem de lungi și periculoase ale lui Cooper Graham, era cel mai tare club din Chicago, ceea ce însemna că șirul de oameni de la intrare era mare. Pe când se apropia de Domnul Torpilă, trase adânc aer în piept și își scoase pieptul la înaintare.

- Văd că e cam plin, zise ea pe un accent britanic la care tot lucrase în ultima perioadă.

Domnul Torpilă aruncă o privire spre bustul ei, apoi o privi în ochi, după care își coborî bărbia ca să-i studieze și picioarele. Ce porc! Prea bine. Își plecă ușor capul și îl întâmpină cu zâmbetul acela strălucitor pentru care tatăl ei cheltuise mii de dolari pe când ea avea doar doisprezece ani, chiar dacă îl implorase să-i cumpere un cal de banii ăia. Acum, la 33 de ani, tot era de părere că ar fi fost mai bine să primească un cal.

– Tot nu-mi vine să cred cât de bine făcuți sunt bărbații americani, zise ea, jucându-se cu ochelarii retro trendy pe care îi aruncase la ochi chiar înainte să iasă pe ușă, pentru a completa deghizarea.

– Merg la sală, îi răspunse el.

– Evident, zise ea.

Îi venea să-l stranguleze cu cordonul de la intrare. El o pofti să intre în interiorul luxos al clubului, decorat în nuanțe de negru și arămiu. Nu-i plăcuse niciodată să umble prin cluburi, nici măcar la 20 de ani. Toată agitația aceea o făcea să se simtă cumva distantă, nela-localul ei. Dar venise aici să-și facă treaba, iar Spiral – și proprietarul lui ultracelebru – nu era un club oarecare. Localul era împărțit pe două etaje, avea un ring de dans extraordinar, dar și câteva separeuri în care să stai de vorbă sau să cauți combinații fără să fie nevoie să urli ca să te faci auzit. Canapelele de piele și colțurile mai intime, slab luminate, cu mese mici, erau deja ocupate cu clienții de joi seara. DJ-ul din seara aceasta mixa de la masa de deasupra ringului de dans, acolo unde culorile și luminile se combinau între ele ca niște amibe excitate.

La barul din mijlocul încăperii, își comanda singura băutură pe care avea de gând să o consume în seara aceea, un Sprite care o costa șase dolari. Deasupra ei atârnavă o mulțime de LED-uri, asemenea unui OZN auriu. Îl urmări timp de câteva clipe pe barman, după care își făcu loc prin mulțime ca să ajung într-un colț mai retras, între doi sconși aurii, sculptați în perete, de unde plănuia să îl urmărească pe proprietarul clubului.

Un tip slăbuț, cu părul dat cu gel și cu o sticlă de Miller Lite se puse în fața ei.

– Nu mă simt prea bine. Cred că am nevoie de niște vitamina TU.

– Dispari!

Băiatul părea cu adevărat trist.

– Stai puțin, zise el, oftând.

El o privi plin de speranțe. Ea își aranjă ochelarii de soare și îi spuse pe un ton ceva mai drăguț:

– Să știi că replicile astea de agățat de pe net sunt prea siropoase. E mai bine dacă vii pur și simplu să saluți o fată.

– Vorbești serios?

– Era doar o sugestie.

El o privi enervat.

– Târfo!

Asta pățești când încerci să faci o faptă bună.

Tipul porni în căutarea unei prade mai ușoare. Piper luă o gură de Sprite. Domnul Torpilă își părăsi postul de la intrare ca să supravegheze clubul. Părea să fie specializat în abordarea blondelor cu picioare lungi.

Zona de VIP era localizată într-un spațiu deschis, la etaj. O cercetă din priviri din colțișorul ei, dar nu îl zări nicăieri printre invitații rezemați de balconul arămiu. Trebuia să ajungă acolo sus, doar că nu știa cum să treacă de paznicul blond care se instalase în capătul treptelor, ca să țină la distanță muritorii, din rândul cărora făcea și ea parte, din păcate. Frustrată, se îndreptă spre partea cealaltă a barului. Brusc, îl zări.

Chiar și în mulțimea aceea, Cooper Graham își sărea în ochi. Era incredibil de masculin. Era absolut ridicol. Era un zeu, cu păr șaten, cu nuanțe aurii de miere. Avea un maxilar proeminent, umeri lați și o gropiță în bărbie, un adevărat clișeu. Era îmbrăcat în uniforma sa obișnuită: o cămașă care îi cădea ca turnată, blugi și cizmele de cowboy. Oricine altcineva ar fi arătat ridicol încălțat cu cizme de cowboy în Chicago, dar Cooper crescuse într-o fermă din Oklahoma. Și totuși, lui Piper nu îi plăceau cizmele lui, nici picioarele acelea lungi și musculoase și nici – dat fiind faptul că toată viața ei fusese un fan înfocat al celor de la Chicago Bears – echipa pentru care jucase el. Spre deosebire de fundașul acesta arogant, narcisist și răsfățat al celor de la Stars și spre deosebire de armata lui de iubite celebre, ea fusese nevoită să lupte din greu pentru fiecare bănuț.

Era pe urmele lui de mai bine de o săptămână și știa că petrecea seară de seară în club, dar știa că asta nu avea să dureze prea mult. Proprietarii celebri ai unor astfel de cluburi de noapte se săturau curând de munca adevărată.

Graham își făcea rondul, ca de obicei, dând mâna cu oaspeții de sex masculin și făcându-le ochi dulci femeilor care roiau în jurul lui ca niște albinuțe. Nu obișnuia să critice alte femei, dar nici una dintre acele fete nu îi lăsa impresia că erau viitoare antreprenoare – prea se jucau cu părul, prea fluturau din gene, prea se aruncau cu pieptul înainte. Acum, că se uita la ele, era chiar bucuroasă că nu avea nici cea mai intenție să se combine cu cineva. Munca era pe primul loc.

Graham era înconjurat de multă lume. Aruncă o privire în jurul ei, cu ochii după paznici, dar toți păreau prinși în discuții cu invitatele de sex feminin. Momentan, nici un client nu o angajase pe post de bodyguard, dar urmase, totuși, un astfel de curs, și era evident că Graham era complet neprotejat, ceea ce însemna că avea șanse să îl abordeze.

Graham părea să se simtă în largul său, în ciuda faptului că lumea trăgea de el din toate părțile, dar ea observă că, din când în când, arunca o privire în jurul său, de parcă ar fi vrut să dea o pasă. Îi întâlnește la un moment dat privirea, dar trecu mai departe.

Chiar dacă părea că oamenii începuseră să-l acapareze, reuși cumva să evadeze din mulțime și o luă pe scări spre zona de VIP. Acum, că reușise să intre în club, faptul că nu avea cum să rămână pe urmele lui o scotea din sărite.

Se duse până la toaletă, unde nu auzi vorbindu-se despre altceva decât despre cine reușise să ajungă pe patul de blană despre care se zvonea că îl ținea în biroul său. Când să iasă din baie, cineva îi puse mâna pe umăr. Domnul Torpilă.

Era îmbrăcat ca toți ceilalți agenți de pază, cu o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă albă,



cel mai probabil făcută pe comandă pentru a se potrivi cu gâtul acela gros, specific unui fost jucător de fotbal, după cum se întâmpla să fie el și ceilalți nătărăi ca el.

– Vino cu mine!

În afară faptului că îndrăznise să îi dea tipului Miller Lite câteva sfaturi de agățat de care oricum avea nevoie disperată, nu făcuse altceva ca să atragă atenția asupra sa. Ceva nu era bine. Făcu un pas în spate pe tocurele acelea inumane și ieși la înaintare cu accentul ei fals.

– Vai de mine! De ce?

– Buletinul la control.

– Cum așa? Dar ți l-am arătat la intrare. Mulțumesc foarte mult pentru compliment, dar să știi că am 33 de ani.

– E un control aleatoriu.

Doar că nu era vorba despre nici un control aleatoriu. Ceva era în neregulă. Tocmai era pe punctul de a-l refuza cu ceva mai mult patos, când el îi făcu semn cu capul lui cel mare spre mezanin, ceea ce însemna că avea în sfârșit ocazia să fie cu un pas mai aproape de zona VIP.

– Bine, fie. Facem cum zici tu, îi spuse ea.

El mormăi ceva. La capătul treptelor care duceau spre mezanin, ea zări două coloane de bronz care marcau intrarea în zona VIP, doar că, după câțiva pași, tipul o apucă de braț și făcu stânga spre o ușă oarecare.

Era un birou ca oricare altul, cu jaluzele de lemn la ferestre și un televizor instalat în perete, deschis pe ESPN. Zări un iMac pe birou și o canapea mică. Deasupra biroului era înrămat un echipament Chicago Stars, cu numele Graham pe spate. Nuanțele acelea de albastru-deschis și auriu i se păruseră întotdeauna prea feminine în comparație cu emblema de albastru-închis și portocaliu a celor de la Chicago Bears, preferații ei.

– Să nu pleci, îi spuse matahala aceea, după care ieși din birou și închise ușa în urma lui.

Zona VIP era la doar câțiva pași. Numără în gând până la douăzeci și dădu să pună mâna pe clanță.

În clipa aceea, ușa se deschise larg. Se împiedică, făcu un pas în spate și se concentrează atât de tare să nu cadă, încât ușa se închise din nou înaintea ei și dea seama cine intrase. Simți un șuierat trecându-i pe la ureche.

Se trezi față-n față cu însuși Cooper Graham.

Se simți de parcă ar fi trăsnet-o un fulger, și nu-i plăcu deloc senzația aceea. Petrecuse ultimele șase zile pe urmele lui; ar fi trebuit să se simtă ceva mai bine pregătită. Dar era cu totul altceva să-l urmărească de la distanță și să se trezească acum în fața lui.

Simți prezența lui impunătoare, dar surâsul lui fermecător, rezervat doar pentru clienți, era de negăsit. O întâmpină cu o expresie neclintită. Un lucru era sigur. Dacă Graham ceruse să o vadă, era clar că nu avea de gând să-i verifice buletinul.

Trecu repede pe listă toate motivele care ar fi putut s-o aducă în biroul acela și nu-i surâse nici una dintre variante. Dar își spuse că Graham nu era singurul care știa cum să îi întindă o cursă, și, spre deosebire de el, ea pune totul la bătaie.

Chiar dacă se simțea de parcă avea să-i iasă inima din piept, încercă să arate un entuziasm debordant.

– Vai de mine! Nu-mi vine să cred!

El o cercetă din cap până-n picioare cu privirea aceea întunecată, uitându-se lung la peruca ei, la sânii obraznici, la picioarele drăguțe. E drept, nu era o frumusețe răvășitoare, dar nici nu era vreo urâtă, și, dacă ar fi fost genul de femeie îngâmfată, atitudinea lui disprețuitoare ar fi demoralizat-o cu siguranță. Dar nu era genul acela de femeie, așa că nu trezi nici o reacție în ea.

El făcu un pas spre ea, iar ea își înfipse bine tocurile acelea nemiloase în covor. Părul lui șaten, cu fir gros, era ușor răvășit. Și nu pentru că așa era la modă, ci pentru că părea genul de bărbat care nu se sinchisea să meargă la tuns de două ori pe lună sau să își umple baia cu produse cosmetice.

„Gata, calmează-te! Să nu te pierzi cu firea.”

În secunda următoare, Graham îi smulse poșeta din mână, iar Piper exclamă șocată:

– Hei!

Privi lung spre palmele lui mari – erau douăzeci și cinci de centimetri între degetul mare și cel mic. O știa pentru că venise cu tema pregătită de acasă. La fel de bine cum știa că mâinile acelea mari înscriseseră mai bine de trei sute de *touchdown*-uri. Aceleași mâini care cotrobăiau în clipa aceea prin poșeta ei, scoțând la iveală buletinul fals.

– Esmerelda Crocker?

Un detectiv bun trebuia să fie gata în orice clipă să improvizeze, și cu cât mai multe detalii, ca să fie convingătoare.

– Prefer Esme. De fapt, Lady Esme. Esmerelda este un nume din familie.

– Chiar așa? Vocea lui era la fel de cristalină ca o ploaie rece de vară.

Ea încuviință ușor nesigură.

– E un nume trecut de la o generație la alta, în cinstea celei de-a doua soții a celui de-al cincilea conte de Conundrum. Sărmana femeie a murit dând naștere copilului lor.

– Sincere condoleanțe, zise el, după care aruncă din nou o privire în poșetă. N-ai nici un card de credit la tine?

– Mi se par așa comune, nu crezi?

– Banii nu sunt niciodată o chestie comună, răspunse cowboy-ul.

– Ce gândire profund americană!

Graham începu din nou să-i cotrobăie prin poșetă, ceea ce nu dură mult, dat fiind faptul că își lăsase portofelul în siguranță, în mașină – un portofel în care i-ar fi găsit atestatul de detectiv, proaspăt obținut, și câteva cărți de vizită.

DOVE INVESTIGATIONS

An înființare: 1958

Adevărul îți aduce pacea.

În clipa aceea, ușa se deschise larg. Se împiedică, făcu un pas în spate și se concentrează atât de tare să nu cadă, încât ușa se închise din nou înainte să-și dea seama cine intrase. Simți un șuierat trecându-i pe la ureche.

Se trezi față-n față cu însuși Cooper Graham.

Se simți de parcă ar fi trăsniț-o un fulger, și nu-i plăcu deloc senzația aceea. Petrecuse ultimele șase zile pe urmele lui; ar fi trebuit să se simtă ceva mai bine pregătită. Dar era cu totul altceva să-l urmărească de la distanță și să se trezească acum în fața lui.

Simți prezența lui impunătoare, dar surâsul lui fermecător, rezervat doar pentru clienți, era de negăsit. O întâmpină cu o expresie neclintită. Un lucru era sigur. Dacă Graham ceruse să o vadă, era clar că nu avea de gând să-i verifice buletinul.

Trecu repede pe listă toate motivele care ar fi putut s-o aducă în biroul acela și nu-i surâse nici una dintre variante. Dar își spuse că Graham nu era singurul care știa cum să îi întindă o cursă, și, spre deosebire de el, ea pune totul la bătaie.

Chiar dacă se simțea de parcă avea să-i iasă inima din piept, încercă să arate un entuziasm debordant.

– Vai de mine! Nu-mi vine să cred!

El o cercetă din cap până-n picioare cu privirea aceea întunecată, uitându-se lung la peruca ei, la sânii obraznici, la picioarele drăguțe. E drept, nu era o frumusețe răvășitoare, dar nici nu era vreo urâtă, și, dacă ar fi fost genul de femeie îngâmfată, atitudinea lui disprețuitoare ar fi demoralizat-o cu siguranță. Dar nu era genul acela de femeie, așa că nu trezi nici o reacție în ea.

El făcu un pas spre ea, iar ea își înfipse bine tocurile acelea nemiloase în covor. Părul lui șaten, cu fir gros, era ușor răvășit. Și nu pentru că așa era la modă, ci pentru că părea genul de bărbat care nu se sinchisea să meargă la tuns de două ori pe lună sau să își umple baia cu produse cosmetice.

„Gata, calmează-te! Să nu te pierzi cu firea.”

În secunda următoare, Graham îi smulse poșeta din mână, iar Piper exclamă șocată:

– Hei!

Privi lung spre palmele lui mari – erau douăzeci și cinci de centimetri între degetul mare și cel mic. O știa pentru că venise cu tema pregătită de acasă. La fel de bine cum știa că mâinile acelea mari înscriseseră mai bine de trei sute de *touchdown*-uri. Aceleași mâini care cotrobăiau în clipa aceea prin poșeta ei, scoțând la iveală buletinul fals.

– Esmerelda Crocker?

Un detectiv bun trebuia să fie gata în orice clipă să improvizeze, și cu cât mai multe detalii, ca să fie convingătoare.

– Prefer Esme. De fapt, Lady Esme. Esmerelda este un nume din familie.

– Chiar așa? Vocea lui era la fel de cristalină ca o ploaie rece de vară.

Ea încuviință ușor nesigură.

– E un nume trecut de la o generație la alta, în cinstea celei de-a doua soții a celui de-al cincilea conte de Conundrum. Sărmana femeie a murit dând naștere copilului lor.

– Sincere condoleanțe, zise el, după care aruncă din nou o privire în poșetă. N-ai nici un card de credit la tine?

– Mi se par așa comune, nu crezi?

– Banii nu sunt niciodată o chestie comună, răspunse cowboy-ul.

– Ce gândire profund americană!

Graham începu din nou să-i cotrobăie prin poșetă, ceea ce nu dură mult, dat fiind faptul că își lăsase portofelul în siguranță, în mașină – un portofel în care i-ar fi găsit atestatul de detectiv, proaspăt obținut, și câteva cărți de vizită.

*DOVE INVESTIGATIONS*

*An înființare: 1958*

*Adevărul îți aduce pacea.*

Pe vechile cărți de vizită era scris: „Adevărul îți aduce pacia“. Bunicul ei fusese un mare detectiv, dar cam analfabet.

Graham avea iz de bani și faimă, nu că Piper ar fi știut cumva să descrie exact mirosul acestor două attribute, dar instinctul ei nu o trăda niciodată, la fel de bine cum avea certitudinea că viitorul afacerii ei depindea de ce urma să se întâmple în continuare. Trase adânc în piept acele câteva molecule de aer care nu fuseseră deja absorbite de prezența lui.

– Nu că m-ar deranja că-ți bagi nasul în poșeta mea, dar aș fi curioasă să știu ce cauți mai exact.

Graham îi întinse poșeta.

– Ceva care să explice de ce mă urmărești de câteva zile.

Dumnezeule, dar chiar fusese atentă! Minte i-o luă la goană. Cum reușise să se dea de gol? Ce greșeli făcuse? Toată munca ei de până atunci fusese în zadar – noptile petrecute dormind în mașină, mâncarea de la fast-food, faptul că făcuse pipi în Tinkle Belle și, cel mai grav, faptul că își dăduse toți banii ca să cumpere Dove Investigations de la mama ei vitregă, trădătoarea aia execrabilă. Dove Investigations, agenția de detectivi înființată de bunicul ei și consolidată de tatăl său, care ar fi trebuit să-i revină dacă tatăl ei n-ar fi fost așa greu de cap. Toate acele sacrificii fuseseră în zadar. Nu avea încotro decât să se întoarcă la vechiul loc de muncă, măcinată de gândul că înfumuratul acela de Cooper Graham reușise să o pună la pământ.

Simți un gol în stomac. Îl întâmpină cu o privire nedumerită.

– Poftim?

Graham se propti în fața ei, cu echipamentul Chicago Stars înrămat pe peretele din spatele lui. Era îmbrăcat cu o cămașă albastră care îl făcea să pară și mai lat în umeri, iar mânecile suflecate îi scoteau în evidență brațele lungi, musculoase. Purta o pereche de blugi care

cădeau perfect pe el, nici prea largi, nici prea strâmți, punându-i în valoare picioarele acelea lungi, puternice, date de la Dumnezeu să fie rezistente, viguroase și iuți. Spre neșansa celor de la Chicago Bears.

El îi răspunse cu o privire neînduplecată:

- Ți-am văzut mașina parcată în fața blocului meu, știu că m-ai urmărit la sală, la bar. Și vreau să știu de ce.

Își pusese atâtea speranțe în toate deghizările acelea. Cum de reușise el să-și dea seama că era vorba despre ea? Nu avea sens să încerce să-l mintă. Se prăbuși pe canapea, încercând să-și adune gândurile.

El nu se clinti din loc, cu mâinile la piept. Își privea adversarul abandonând.

- Ei bine..., începu ea. Dacă chiar vrei să știi..., zise ea, uitându-se în ochii lui. Îmi place să te urmăresc, oftă ea.

- Poftim?

Brusc, Piper fu cuprinsă de un val de adrenalină. Nu avea de gând să se lase cu una, cu două și țâșni de pe canapea.

- Doamne, stai liniștit, nu-s periculoasă. Sunt, pur și simplu, obsedată.

- De mine, îi spuse el, și nu pe un ton întrebător. Nu era prima oară când i se întâmpla una ca asta.

- Nu mi-am făcut un obicei din a urmări oameni la întâmplare. Pur și simplu... nu m-am putut controla. Încă nu știa cum avea să o ajute această tactică, dar se aventură. Să nu crezi că-s vreo nebună. Sunt doar... o împătimită a ta.

El se uită lung la ea, dar măcar părea dispus s-o asculte. Și, la urma urmei, de ce nu? Nebunii sunt întotdeauna fascinanți.

- Pot să te asigur că sunt doar un fan înrăit, îi zise ea. Complet inofensivă. Nu e cazul să-ți faci griji din cauza mea.

- Nu este cazul să-mi fac grijă că am o tipă pe urmele mele?

- Sunt sigură că ți se întâmplă adesea. Un bărbat ca tine... Ezită puțin, făcându-și curaj. Un zeu.

Însă el rămase neclintit; era clar că nu se lăsa ușor impresionat.

- Să nu te mai prind că umbli după mine. M-ai înțeles?

Da. Era clar. Era gata. Și totuși, nu putea renunța așa ușor.

- Mi-e teamă că nu se poate, îi răspunse ea. Cel puțin, până nu începe noul tratament să-și facă efectul.

Graham nu se lăsă.

- Să știi că e ilegal ce faci tu aici.

- Și umilitor de-a dreptul. Habar n-ai tu cât de rușine îmi e să mă aflu în situația asta. Nu e nimic mai dureros decât... o dragoste neîmpărtășită.

De-abia reuși să rostească acele două cuvinte; spera ca el să pună vorbele ei pe seama pasiunii sale, pentru că prezența lui o irita teribil. Nu putea să sufere statura lui impunătoare, înfățișarea atrăgătoare și, mai mult decât orice, aroganța pe care o căpătase doar pentru că toată viața fusese pupat în fund de cei din jurul lui din simplu motiv că se născuse cu un asemenea talent. Dar el nu se arătă deloc mișcat.

- Dacă te mai văd vreodată în preajma mea, sun la poliție.

- În regulă, zise ea. Nu mai avea ce să facă. Încă de la bun început, fusese o încercare sortită eșecului. Dar dacă...? Încercă să adopte un aer de compasiune. Îmi dau seama că te-am speriat.

Graham se foi puțin în cizmele lui de cowboy.

- Nu chiar.

- Cum să nu?! Poate că reușise să îi găsească călcâiul lui Ahile. Ți-e teamă că am să apar din senin lângă tine pe stradă. Că o să vin înarmată cu un pistol din acela îngrozitor pe care voi, americanii, le țineți în buzunare ca pe gumele de mestecat. Spre exemplu, arma Glock



care se afla chiar acum în mașina ei. Dar să știi că eu nu aș face niciodată una ca asta. Nici nu mă gândesc! Doar că n-ai cum să fii sigur de asta, și... cum te-ai apăra?

– Sunt sigur că m-aș descurca, îi răspunse el pe un ton sec.

Ea reuși să se arate nedumerită.

– Și atunci, cu ce te deranjează că o nebună inofensivă ca mine are chef să stea câteva zile pe urmele tale?

Graham deja nu mai părea la fel de relaxat.

– Pentru că nu-mi place.

Piper încercă să se arate înduioșată și amorezată în același timp.

– Cred și eu că ești speriat.

– Termină!

– Dar chiar te înțeleg. Ești într-o adevărată dilemă.

Graham îi aruncă o privire amenințătoare.

– Nu sunt în nici o dilemă. Lasă-mă dracu' în pace!

Dar Piper nu se lăsă.

– Ei bine, după cum ți-am spus deja, nu e chiar atât de ușor. Trebuie să aștept ca tratamentul să înceapă să-și facă efectul. Dar doctorul m-a asigurat că n-o să dureze mult. Doar că, momentan, n-am cum să mă abțin. N-am putea ajunge la un compromis?

– Nici vorbă.

– Mai lasă-mi o săptămână! Între timp, dacă mă vezi pe urmele tale, prefă-te că nu sunt acolo, zise ea. Și gata.

Da, cum să nu. Graham nu se arătă deloc convins.

– Să știi că vorbesc serios, o să te dau pe mâna poliției.

Piper își duse mâinile la piept, sperând că nu fusese un gest atât de teatral.

– Am auzim lucruri absolut îngrozitoare despre închisorile din Chicago...

– Ei bine, ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te apuci să urmărești lumea pe stradă.

În clipa aceea, resimți stresul nopților nedormite sau poate simți un gol în stomac după mâncarea

de la fast-food. Sau poate știa că risca să piardă tot ce avea mai de preț. Își coborî privirea, își dădu ochelarii jos și își duse mâna la ochii uscați, de parcă avea să înceapă să plângă, lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată, indiferent de cât de rău ar fi ajuns.

- Nu vreau să ajung la închisoare, șopti ea. N-am avut în viața mea nici măcar o amendă. Mă rog, asta chiar era o minciună, căci era o șoferiță desăvârșită, doar că limita de viteză pe autostradă era ridicol de mică. Ce crezi că o să se aleagă de mine în închisoare?

- Nu știu și nici nu mă interesează.

În ciuda acelui răspuns, simți o ușoară ezitare în glasul lui și profită.

- Atunci, poți deja să suni la poliție, pentru că, oricât de mult aș încerca, știu că n-o să pot să mă abțin.

- Nu spune asta.

Deja părea ușor fâstâcit, nu? Începu din nou să se smiorcăie și își duse mâna la ochi.

- Sper ca nimeni să nu simtă vreodată durerea unei iubiri neîmpărtășite.

- Nu este iubire la mijloc, îi răspunse el, dezgustat. E nebunie.

- Știu. E o prostie, zise ea, ștergându-și nasul perfect uscat cu dosul palmei. Cum aș putea să fiu îndrăgostită de tine, când de-abia te-am cunoscut?

- Dar nu ești îndrăgostită de mine.

Nu avea de gând să renunțe la luptă.

- Chiar nu vrei să te răzgândești? Să-mi mai dai o săptămână, până îmi vine mintea la cap?

- Nu.

- Nu, normal că nu. Să știi că îmi doresc tot ce e mai bun pentru tine. Nu pot să suport ideea că ți-e frică de mine, că o să stai închis în casă de teamă să nu dai nas în nas cu mine pe stradă.

- Dar nu mi-e teamă...

- Sunt sigură că o să rezist în închisoare. Cât crezi că o să mă țină acolo? Dar crezi că ai putea să... Lasă,

nu contează. Nu ți-aș putea cere să vii să mă vizitezi în închisoare.

– Ești nebună de legat.

– Da, așa e. Dar sunt complet inofensivă. Și, nu uita, o să-mi treacă. Dacă tot ajunsese până aici, de ce să nu riște? Dacă te-ai simți și tu atras de mine... Dar nu e cazul, nu-i așa?

– Nu!

Reacția lui o liniști.

– În cazul acesta, n-o să mă ofer să... te satisfac sexual.

„Ce scârbos!”, își zise ea, de-abia așteptând să iasă de acolo, să se spele la gură.

– Ai nevoie de ajutor, răbufni el.

Graham deschise ușa și își chemă matahala. Câteva clipe mai târziu, Piper era dată afară din club.

„Și acum, ce fac?”

## capitolul 2

Cooper dăduse peste multe aiurite la viața lui, dar femeia aceea era nebună de legat. Și totuși... măcar era directă. Nu se ferea să-și împărtășească nebunia cu lumea întreagă.

Ar fi trebuit să se întoarcă în club, dar nu se ridică de la birou. Chiar dacă trecuseră două luni de când deschisese clubul, biroul lui mirosea în continuare ciudat, dar nu a cauciuc sau a transpirație și nici a unguente sau a clor. Se simțea, în schimb, un miros de hârtie, de vopsea, de tapițerie nouă-nouă și de tuș de imprimantă. Și, cu toate că îi era dor de mirosurile acelea, trebuia să se rupă de trecut. Inaugurase clubul Spiral tocmai pentru ca lumea să știe că nu avea de gând să devină un biet fost jucător de fotbal, obligat de circumstanțe să devină comentator sportiv și să-și răcească gura de pomană comentând pase pe care el nu mai era în stare să le dea. Scena cluburilor de noapte era noua lui îndeletnicire, iar Spiral reprezenta doar începutul. Avea de gând să-și

construiască un adevărat imperiu, și, la fel ca în fotbal, eșecul nu era permis.

Se întoarse la calculator și dădu căutare pe Google: Esmerelda Crocker. Pe buletin scria că avea 33 de ani, dar i se păruse mult mai tânără. Dădu „Înainte” de câteva ori până ce îi găsi numele pe lista absolvenților de la Middlesex University din Londra. Atât. Nici măcar o poză cu femeia aceea cu gură mare, maxilar proeminent și ochi bulbucați ca două prăjituri cu afine. Doi ochi nebuni care îl invitau să vină în lumea ei aiurită.

Dacă nu l-ar fi enervat așa tare, ar fi izbucnit în râs la propunerea ei de „a-l satisface sexual”. Nu avea nevoie de altă nebună în viața lui. În plus, după opt ani în care numele lui apăruse în toate ziarele, era cazul să ia o pauză de la femei.

Nu fusese intenția lui să devină așa un clișeu. Iată încă un jucător NFL braț la braț cu o actriță de la Hollywood. Și nici n-ar fi ajuns un clișeu dacă s-ar fi limitat la o singură actriță. Dar, odată ce acea primă relație începuse să se răcească din cauza programului încărcat, a atenției din partea presei și a infidelității ei, nu a lui, întâmplarea făcuse să întâlnească o altă vedetă. După care alta. Și apoi, o alta.

Totuși, trebuie menționat că toate acest patru relații fuseseră cu actrițe nu doar frumoase, ci și inteligente. Se simțea atras de genul acela de femeie isteată, de succes, care se întâmpla să fie și incredibil de frumoasă. Ce vină avea el? Și faptul că era un mare jucător NFL însemna că avea acces la cele mai frumoase femei. Doar că acum era gata să-și îndrepte întreaga atenție spre consolidarea imperiului său. Femeile veneau la pachet cu drame, publicitate și mult prea mult parfum. Dacă ar fi fost după el, ar fi interzis parfumurile prin lege. O femeie trebuie să miroasă a femeie.

Esmerelda nu se dăduse cu parfum, și naiba știa ce păr se ascundea sub toate perucile acelea. Dar avea un chip interesant și picioare frumoase. În orice caz, întregul episod îi dăduse o stare proastă, cum se întâmpla

de fiecare dată când era luat prin surprindere de ceva anume.

Piper își dădu jos peruca și porni spre casă, făcându-și fel de fel de scenarii în minte. Trebuia să vină cu o altă abordare. Cu o deghizare mai bună. Dar știa că el avea să o descopere. Era important să găsească urgent o soluție, nu suporta ideea să se întoarcă la jobul ei în IT. Înainte să devină detectiv, lucrase ca strateg digital pentru o firmă de piese auto. I se păruse interesant la început, dar, după primul an, începuse deja să se plictisească, iar cinci ani mai târziu deja visa cu ochii deschiși la o apocalipsă cu zombi.

Tatăl ei se încăpățănase să nu o lase să-și urmeze visul, acela de a lucra cu el la Dove Investigations. Și avusese el grijă ca nici la concurență să nu-și găsească de lucru. Toată lumea îl știa pe Duke Dove și îl auzise spunând că: „Să-l văd eu pe-ăla care îndrăznește s-o angajeze pe fata mea să fie detectiv, în loc să stea cu nasul în monitor“.

Dar Duke murise, iar acum Piper era stăpână peste afacerea pe care tatăl ei i-o refuzase – o afacere pe care o cumpăraseră cu bani grei de la mama sa vitregă, doar ca să afle mult prea târziu că lista de clienți a tatălui ei era de când lumea și pământul și că mama ei vitregă ținuse o contabilitate dacă nu frauduloasă, cel puțin dubioasă. Practic, Piper cumpăraseră doar numele afacerii, dar numele acela era foarte important pentru ea, și nu avea de gând să renunțe fără luptă.

După lungi cugetări, ajunse la singura concluzie viabilă. Avea să continue să joace rolul lui Esmerelda Crocker cea sărită de pe fix, în speranța că totul avea să fie bine.

În dimineața următoare, își făcu duș, își trase pe ea o pereche de blugi și un tricou și își trecu degetele prin părul ud – peruca avea să rămână acasă. Luă o gură de cafea și o felie de pizza veche de trei zile și porni la drum.

Piper locuia în cartierul Andersonville, într-o clădire frumoasă, cu parcare privată, în apartamentul de la etajul doi, pe care de-abia dacă și-l putea permite. Își aruncă geanta pe banchetă și se așează la volanul mașinii, cu cana de cafea și felia rece de pizza, întrebându-se în sinea ei dacă până la finalul zilei avea să ajungă la închisoare. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Graham locuia în Lakeview, pe o stradă cu mulți copaci, într-un fost seminar teologic care fusese transformat într-o clădire de patru etaje cu apartamente. El ocupa primele două etaje. Lakeview nu era cel mai scump cartier din Chicago, dar era un cartier select, cu magazine, restaurante la modă, o porțiune de coastă și Wrigley Field. Își parcă Sonata peste drum de un parculeț și luă două guri de pizza și de cafea. Diminețile acelea în care obișnuia să-și înceapă ziua cu o cafea de la Starbucks erau de mult apuse.

Își trecu mâna prin părul ei adevărat; era tunsă scurt, iar tatăl ei îi spusese adesea că avea aceeași nuanță de șaten ca a mamei ei, care fusese jefuită și omorâtă pe stradă pe când Piper avea doar patru ani. Își amintea foarte puține lucruri despre mama ei, însă moartea sa atât de violentă îi marcase pentru totdeauna copilăria.

Duke o învățase să fie puternică. O înscrișese la nenumărate cursuri de autoapărare și îi arătase toate trucurile pe care le deprinsese de-a lungul vieții. O învățase să fie tare și, chiar și copil fiind, obișnuia să o certe dacă o vedea că plângea. Îi răsplătea eforturile arătându-i cum să dea la coș și ducând-o la meciuri de fotbal sau luând-o cu el la cârciumă, amuzându-se pe seama ei când o vedea supărată. Dar nu avea voie să plângă. Sau să se văicărească. Și, înainte de a merge în vizită acasă la o prietenă, aceasta trebuia investigată.

Fusese o copilărie confuză, contradictorie. Cu toate că îi cerea să fie puternică, era și incredibil de protector la adresa ei – ceea ce dusesse la nenumărate conflicte între ei, mai ales odată ce Piper începuse să crească, iar tatăl ei continuase să se pună în calea dorințelor sale.

O crescuse să fie puternică, după chipul și asemănarea lui, și acum încerca să o țină în loc.

Mai luă o gură de pizza și aruncă resturile în punga de gunoi deja plină până la refuz care atârna de bord. Îl implorase pe Duke să o lase să lucreze alături de el, dar el refuzase.

„Asta nu e o muncă pentru femei. Nu am investit atâta în educația ta ca să te văd la pândă într-o mașină, ca să-i faci poze unui tâmpit care-și înșală nevasta.”

Simți un gol în stomac. Îi era dor de el. Combinația aceasta bolnăvicioasă între caracterul lui dur și tendința de a o proteja excesiv dusesse la certuri îngrozitoare de-a lungul anilor și o făcuse să-și piardă încrederea în sine. Cu toate acestea, nu se îndoise o clipă de iubirea pe care i-o purtase și încă aștepta să o sune, să o avertizeze să nu umble noaptea de una singură în orașul acela blestemat și să nu care cumva să urce în vreun taxi fără să se asigure că șoferul era om serios.

„M-ai înnebunit de cap, tati. Dar te-am iubit.”

Mai luă cu greu o gură de cafea și încercă să se concentreze să-și transcrie notițele din ziua trecută pe laptop și să nu se mai gândească la mama ei vitregă, zgârcita aia care trăia bine mersi într-o casă frumoasă în Bonita Springs, casă pe care o cumpărase cu banii ei. Trecu o oră. Ar fi vrut să mai bea niște cafea, dar asta ar fi însemnat să apeleze la Tinkle Belle.

Chiar pe când începuse să se întrebe dacă avea să-l vadă sau nu pe Graham ieșind din casă, zări mașina lui de 100.000 de dolari, o Tesla de un albastru metalizat, ieșind din garajul clădirii. Dar, în loc să intre pe stradă, acesta opri. Nu-l văzu la față pentru că lumina soarelui se reflecta în parbrizul mașinii, dar parcuse la vedere; era clar că o văzuse.

Momentul adevărului. Avea să sune sau nu la poliție?

Lăsă geamul jos, îi făcu veselă cu mâna și îi făcu semn că totul era OK, un gest prin care spera să-i transmită că Esmerelda era o nebună simpatică, deloc periculoasă, și că era cazul s-o ignore și să-și vadă de treaba lui.

Doar că mașina lui Graham rămase pe loc, și nu reuși să vadă dacă vorbea sau nu la telefon. Dacă ar fi fost să plece acum, Graham ar fi lăsat-o în pace, dar asta ar fi însemnat să se dea bătută, lucru care nu îi stătea în fire.

Graham băgă în viteză. Piper își porni și ea Sonata și o luă pe urmele lui, spre centrul orașului, ascultând cu urechile ciulite mașina poliției. Lăsă trei mașini între ei, și asta nu pentru că ar fi încercat să se ascundă de el, ci pentru că nu voia să-l enerveze. Brusc, Tesla se mută pe banda din dreapta și dădu colțul spre o stradă rezidențială îngustă. Piper se mută și ea pe banda dreaptă și dădu colțul.

Văzu mai multe mașini parcate pe stradă și un bărbat îmbrăcat cu un tricou portocaliu care își plimba mașina de tuns iarba pe bucățica aceea de teren care se presupunea a fi curtea din fața casei. Mai merse câteva străzi, și zări mașina Tesla pe o stradă la dreapta. Graham viră din nou brusc, iar mașina dispăru. Graham voia să-i dea de înțeles că se putea descotorosi oricând de ea. Doar că el nu știa că Piper luase mai multe cursuri riguroase de condus; o altă gaură în bugetul ei, dar care spera să îi aducă foloase. Prea multă presiune din partea ei i-ar fi creat probleme, așa că se retrase ușor. În orice caz, era destul de sigură unde avea de gând să se ducă. Și, după cum era de așteptat, în scurt timp, îi văzu mașina la sala de sport. Piper îi făcu cu mâna de peste stradă. El se uită urât la ea, iar ea îi făcu semn că totul era în regulă.

„Aiurită, dar nu periculoasă.”

Graham intră în clădire.

Rămase pe urmele lui tot restul zilei. Avu grijă să nu stea în ceafa lui, ca să nu-l enerveze. Graham evită zonele rău famate ale orașului, pe unde îl văzuse de câteva ori în discuții cu mai mulți traficanți de droguri. Părea greu de crezut că un bărbat ca Graham era nevoit să-și cumpere doza de la colțul străzii, dar Piper avu grijă să noteze fiecare întâlnire pentru raportul clientului său.



Spre finalul amiezii, îl văzu intrând într-o clădire cu geamuri mari de pe North Wacker, care era sediul unui important grup de investiții. Piper știa că Graham căuta investitori ca să-și deschidă o franciză de cluburi exclusiviste, în toată țara, alături de alți câțiva atleți celebri. Dat fiind faptul că avea mai mulți bani în contul lui decât trezoreria orașului Illinois, probabil și-ar fi putut finanța de unul singur mare parte din afacere, dar voia să implice și oameni de afaceri locali. Își dorea cu ardoare să știe la ce visa un bărbat ca Graham. De ce nu-și cumpăra o insulă undeva în lumea largă, unde să-și petreacă restul zilelor fumând iarbă?

Îl văzu, în cele din urmă, ieșind din clădire. Pe când traversa parcare, zări razele soarelui jucându-se în părul lui și mersul lui hotărât, mândru, reflectându-se în suprafața de sticlă a clădirii. Nu-i plăcea să observe genul acesta de trăsături enervante la un bărbat: aroganță, înfumurare... faptul că era evident că avea mulți bani.

Traficul ajunsese la ora de vârf. Graham cunoștea toate scurtăturile din Chicago aproape la fel de bine ca ea și o luă pe străzile laterale în drum spre Lakeview. Brusc, încetini mașina pe o stradă cu sens unic, la câteva străzi distanță de Ashland. Scoase mâna pe geam și aruncă în aer ceva ce părea a fi o mică grenadă. Obiectul ateriză pe o mică bucată de pământ între un salon de manichiură și biroul unui garant de cauțiuni. Mai aruncă alte trei grenade, după care demară în forță.

Totul se întâmplase atât de repede, că ar fi putut crede că-și imaginase întreaga scenă, doar că îl mai văzuse făcând același lucru cu două zile în urmă, în Roscoe Village. Notase episodul în carnetelul ei, dar i se păruse bizar. Acele obiecte aruncate ar fi fost imposibil de observat dacă nu ai fi știut exact unde să cauți. Ce încerca să facă?

Chiar când se hotărî să se întoarcă din drum ca să inspecteze zona, auzi o mașină de poliție în spatele ei. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu mașina de poliție venind din ce în ce mai aproape. Îi făcu loc

să treacă. Doar că polițistul opri în spatele ei, cu girofarul pornit. Venise după ea.

Piper scăpă o înjurătură și intră în parcare a unui centru comercial.

„Ce nenorocit!”

Se jucase cu ea de-a șoarecele și pisica. Sunase la poliție încă de la bun început.

Mașina de poliție o urmă în parcare, cu luminile acelea roșii care se oglindeau în ferestrele de la Subway și de la un cabinet de stomatologie. Nu era nici urmă de îndoială. Planul ei eșuase. Graham urma să depună plângere împotriva ei. Ajunsese la sapă de lemn, nu avea nici un plan de rezervă, nici un alt client bogat care să-l înlocuiască pe cel pe care tocmai îl pierduse.

Scăpă pe gură toate înjurăturile pe care le auzise de la tatăl ei și scoase din portofel permisul de conducere, cel adevărat. Buletinele false erau ascunse bine în sertarul cu lenjerie intimă. Mai puțin arma Glock. Chiar dacă în Illinois nu era ilegal să poarte armă, o aruncă sub scaunul șoferului, de parcă ar fi sperat să dispară ca prin minune.

În timp ce polițistul verifică numărul mașinii, Piper scoase actele mașinii din torpedo. Când acesta veni, în cele din urmă, la mașină, văzu că era un tip de vârstă ei, la vreo 30 de ani, genul de bărbat arătos care l-ar fi jucat de Domnul Ianuarie într-un calendar deocheat al polițiștilor din Chicago. Piper lăsă geamul jos și îl întâmpină cu un zâmbet simpatic și nevinovat.

– Am făcut ceva greșit, domnule polițist?

– Actele la control, domnișoară.

Ea i le dădu. Polițistul le luă să se uite la ele, iar Piper îi simți mirosul de parfum. Era clar că prezența lui o intimidă, pentru că îi veni în minte cântecul *It's Raining Men*. Se întrebă dacă nu cumva uniformă lui era ținută în loc de benzi cu arici.

– Știați că e ilegal să lipiți cu scotch farurile mașinii?

Stai puțin, polițistul o opriase din cauza farurilor? Carevasăzică, Graham nu o dăduse pe mâna poliției? Răsuflă ușurată.

– Văd că ați mai fost trasă pe dreapta în luna august, tot pentru o defecțiune la mașină, dar că ați rezolvat problema, zise el.

Probabil că blondele sexy care umblau prin Spiral ar fi reușit să iasă basma curată din toată povestea asta, dar Piper era atât de recunoscătoare, că nici măcar nu încercă să o facă.

– Nu am avut bani să-l repar, dar știu că nu-i o scuză. Nu obișnuiesc să ignor siguranța în trafic.

Mai puțin când vine vorba despre depășiri de viteză, dar, dat fiind faptul că îi verificase numerele de la mașină în sistem, știa deja despre abaterile ei și despre faptul că avea permis de armă.

– E periculos să conduceți un vehicul defect, îi spuse el, nu doar pentru dumneavoastră, ci și pentru cei din...

Doar că nu mai auzi restul prelegerii, pentru că o Tesla albastru metalizat de 100.000 de dolari dădu buzna în parcare centrului comercial. Graham își parcă mașină în fața cabinetului stomatologic, iar Piper simți că îi fuge pământul de sub picioare. Polițistul îi știa numele adevărat, iar ceea ce începuse ca un simplu episod în trafic avea să se transforme într-un adevărat dezastru.

Nu fu singura care îl zări pe fostul jucător de fotbal ieșind din mașină cu grația unei pantere urbane. Polițistul rămase cu vorba-n gură. Făcu ochii mari, iar toată alura lui de polițist încrezător se risipi când îl văzu pe Cooper venind spre ei, întinzându-i mâna și prezentându-se, de parcă chiar ar fi fost nevoie să o facă.

– Cooper Graham.

– Știu cine ești! Sunt un mare fan, zise polițistul, strângându-i mâna cu putere. Nu mi-a venit să cred când am auzit că ai plecat de la echipa Stars.

– Trebuia să se termine cândva, zise Cooper cu accentul lui de Oklahoma.

Ea mai că se aștepta să-l vadă cu un fir de iarbă în colțul gurii, ca să păstreze iluzia că era perfect nevinovat.

– Ce joc ai făcut anul trecut împotriva celor de la Patriots!

– Mulțumesc. Am avut o zi bună.

Începură să povestească despre pase și faze, făcând abstracție de Piper. Se părea că Polițistul cel Sexy, atât de pasionat de regulile de circulație, nu era la fel de grăbit să respecte procedura oficială în cazul unui far stricat.

Graham își urmărea propriul interes. Aruncă o privire spre ea și spre părul ei scurt, care fusese ascuns în ziua anterioară sub perucă, și întreabă:

– Ce a mai făcut de data asta?

– Are un far stricat la mașină. O cunoști?

– Cum să nu?! răspunse Graham. Mă urmărește de câteva zile.

– Poftim? reacționează imediat polițistul.

– Este doar enervată, zise Graham, săgetând-o cu privirea.

Brusc, Polițistul cel Sexy trecu din nou la treabă.

– Domnișoară, am să vă rog să ieșiți din mașină.

Piper se abținu să nu-l ia la înjurături. Polițistul cel Sexy o auzise vorbind. Știa că nu avea accent britanic, iar dacă Graham avea s-o audă vorbind cu accentul ei perfect american, totul avea să se ducă pe apa sâmbetei.

– Mâinile sus.

Piper își încleștă maxilarul, să fie sigură că nu-i ieșea nimic pe gură. Polițistul cel Sexy nu-l rugă pe Graham să se îndepărteze, cu toate că ar fi trebuit să o facă. Normal, fotbaliștii celebri aveau voie să facă orice.

Din fericire, polițistul doar o cercetă din priviri. După care observă că avea ceva în buzunarul de la pantaloni.

– Domnișoară, va trebui să vă percheziționez.

Piper nu putea spune nimic în apărarea ei, căci Graham rămase locului, privind întreaga scenă cu o plăcere sadică. Scrâșni din dinți în timp ce Polițistul cel Sexy începu s-o percheziționeze.

Tipul păstră o conduită profesională. Își folosi doar dosul palmei. Totuși, pentru Piper, era un episod umilitor. Iată-o aici, la mila a doi bărbați virili, în timp ce unul își plimba mâinile pe trupul ei, iar celălalt o urmărea îndeaproape.

Polițistul îi scoase punga de alune din buzunar, se uită lung la ea, după care i-o dădu înapoi.

– Vă apreciem toate eforturile pe care le faceți ca noi să fim în siguranță, îi spuse Graham, cu o sinceritate care o îngrețoșă.

– De cât timp crezi că te urmărește? întrebă Polițistul cel Sexy.

– Nu știu exact. Acum vreo două zile am observat-o. Tocmai farul acela stricat mi-a atras atenția.

Piper ar fi vrut să se ia la pumni; simțea că Graham o încolțise.

– Aseară, când i-am cerut socoteală, nu-i mai tăcea gura, dar văd că acum s-a rușinat.

Polițistul cel Sexy își îndreptă din nou atenția spre ea.

– Vă deranjează dacă arunc o privire în mașină?

Piper își cunoștea drepturile. Avea nevoie de un motiv întemeiat ca să-i verifice mașina, iar acuzația lui Graham tocmai îi oferise unul. Și ce urma să se întâmple odată ce Cooper avea să-i vadă arma? Trebuia să facă cumva să le spună despre pistol înainte ca polițistul să îi scotocească în mașină.

Începu să tușească, lovindu-se cu pumnul în piept, încercând să-și înăbușe cuvintele, pentru ca Graham să nu sesizeze lipsa accentului britanic.

– Spune-i... să plece, zise ea, continuând să tușească. Și... apoi... poți să... te uiți.

Câteva clipe mai târziu, se înecă cu adevărat, iar polițistul luă cuvintele ei ca pe o încuviințare, doar că era prea mândru să se tragă de șireturi cu unul dintre cei mai cunoscuți sportivi din oraș ca să îi spună lui Graham să plece. În schimb, Polițistul cel Sexy o trimise pe bancheta din spate a mașinii sale de poliție.

Cu sufletul la gură, Piper îl văzu prin geamul murdar pe Polițistul cel Sexy deschizând ușa de la mașină, în timp ce Graham îl urmărea îndeaproape. În mai puțin de zece secunde, polițistul găsi arma Glock. Graham își întoarse privirea spre mașina de poliție și, chiar și prin geamul acela murdar, văzu furia din ochii lui.

Polițistul cel Sexy îi deschise portbagajul, scoțând la iveală toate costumațiile ei. Nedumerit, polițistul puse mâna pe Tinkle Belle și se cufundă într-o lungă discuție cu Graham. În cele din urmă, cei doi dădură mâna, iar Graham se îndreptă spre mașina lui, fără să arunce măcar o privire spre ea.

Polițistul cel Sexy, pe numele său adevărat Eric Vargas, reuși în cele din urmă să confirme informațiile lui Piper și, după trei ore petrecute la secția de poliție și o a doua amendă drept pedeapsă că nu își reparase farul, fu lăsată să plece. De regulă, se simțea foarte bine în intimitatea garsonierei în care locuia, cu tavan înalt, ferestre mari și podea din lemn masiv, dar astăzi nu avea stare. Își luă o bere Goose Island din frigider, când auzi pe cineva bătând la ușă.

– Piper! Piper, scumpo, ești acasă?

Piper o iubea la nebunie pe „Berni” Berkovitz, vecina ei în vârstă de 80 de ani, doar că, în ultimele săptămâni, Berni începuse să dea semne de demență, iar Piper nu avea starea de spirit necesară să îi acorde atenția de care avea nevoie. Doar că nu avea cum să o refuze. Berni nu avea pe nimeni, dar vedea foarte bine, așa că știa că Piper era acasă.

Piper merse să-i deschidă ușa.

– Bună, Berni.

Berni nu așteptă nici o invitație specială; intră direct în casă. Piper observă că părul ei veșnic portocaliu îi crescuse puțin, că era albă la rădăcini, iar clasicul ruj roșu dispăruse. Înainte de moartea soțului ei, Berni obișnuia să se îmbrace în ținute excentrice, dar acum, în loc de pantalonii evazați, de tricoul în dungii sau

de fusta cloș, venise îmbrăcată într-un pulover vechi al lui Howard și o pereche de pantaloni de trening.

– Vrei o bere? o întrebă Piper.

– Nu beau bere după Ziua Muncii. Dar aş bea un pahar de votcă.

Piper mai avea o sticlă de Stoli Elit, din vremurile ei bune.

– Generația ta chiar știe cum se bea.

– Un motiv de mândrie.

Piper se forță să schițeze un zâmbet. Din anumite puncte de vedere, Berni era aceeași femeie care plecase în acea ultimă croazieră alături de soțul ei, cea în care Howard suferise un atac de cord pe coasta Italiei. Piper ar fi dat orice să o știe pe Berni bine, dar Piper obișnuia să spere la multe lucruri irealizabile.

– Ai fost mult plecată în ultima vreme, de-abia dacă te mai vede omul la față, o certă Berni.

– O să mă tot vezi de acum încolo, îi spuse Piper aruncând câteva bucăți de gheață în paharul cu votcă și forțându-se să spună cu voce tare: Am dat-o în bară la muncă.

Chiar dacă Berni nu știa detalii despre anchetă, știa că Piper avea un client important.

– Draga de tine, îmi pare rău. Lasă, ești fată isteată. O să găsești tu o soluție.

Piper ar fi dat orice să o creadă, dar realitatea era că a doua zi trebuia să mărturisească în fața clientului ei că Graham o deconspirase, și știa că, până la finalul acelei întâlniri neplăcute, avea să rămână fără slujbă.

Altcineva bătu la ușă, dar mai mult de formă, pentru că Jen, vecina ei, intra fără să aștepte vreun răspuns. Era încă îmbrăcată cu hainele de muncă, o rochie fără mâneci verde smarald, care pica perfect pe silueta ei subțire. Părul brunet i se revărsa pe umeri, iar machiajul rămăsese intact de dimineață.

– Cică o să plouă mâine, le spuse ea, morocănoasă. Știu că avem nevoie de o ploaie zdravănă, dar o să fie tare urât cu alergiile mele, zise ea, trăgându-și nasul,

de parcă ar fi fost mereu suferindă. În urmă cu nouăsprezece ani, Jennifer MacLeish fusese un celebru meteorolog de televiziune, dar acum, la 42 de ani, când deja nu mai era o tinerică, era convinsă că noul ei șef avea de gând să o înlocuiască în curând cu un model mai tânăr.

– Howard suferea de alergii, zise Berni. Mă întreb dacă încă îl supără alergiile.

Jen schimbă câteva priviri cu Piper, după care se îndreptă spre canapea, cu pantofii ei cu toc.

– Draga mea, Howard nu mai e. Știm că ți-e dor de el, dar...

Însă Berni o opri.

– Știu că voi credeți că e mort, dar nu. V-am mai spus-o. L-am văzut chiar săptămâna trecută, în Lincoln Square. Avea pe cap o pălărie în formă de cașcaval. Dar Howard nici măcar nu ținea cu Green Bay, nu știu cum deși pusese pălăria aceea pe cap.

Jen se uită spre Piper, cerându-i ajutorul. Nu era prima oară când auzeau povestea asta cu pălăria în formă de cașcaval, dar, dat fiind faptul că amândouă fuseseră de față la înmormântarea lui Howard, le venea greu să creadă că acesta înviase; și cu atât mai puțin în calitate de fan al echipei Green Bay Packers.

Piper îi turnă și lui Jen un pahar de votcă. Auzi din nou pe cineva bătând la ușă, de data aceasta mai timid. Berni oftă:

– E ea.

– Intră, Amber, strigă Piper. La urma urmei, de ce nu? Mai bine să stea cu prietenii decât să se deprime.

Amber Kwan, cealaltă vecină de la etajul de mai jos, păși cu grijă în apartament.

– Se poate? Știu că n-am fost invitată, dar...

– Și ele au venit tot neinvitate, îi răspunse Piper.

Amber avea 27 de ani, era ceva mai plinuță, dar avea un chip ca de porțelan, un păr negru lucios și o neîncredere în sine care dispărea doar atunci când se alătura corului de la Chicago Lyric Opera. Majoritatea prietenilor



ei din copilărie se mutaseră din oraș, așa că era fericită să le aibă pe aceste trei femei în viața sa.

– Bună ziua, doamnă Berkovitz. Cum vă mai simțiți astăzi?

Berni dădu ușor din cap, fără să spună nimic. Lui Bernie nu-i plăcea de Amber pentru că era din Coreea, dar Amber pune rasismul ei pe seama vârstei, așa că nu voia să le lase pe Piper sau pe Jen să o tragă la răspundere.

– Nu mai am votcă, îi spuse Piper. Vrei o bere?

Amber se așează pe marginea fotoliului.

– Nu, mulțumesc. Nu stau mult.

Amber se mutase în clădire acum mai bine de un an, dar în continuare se purta de parcă nu ar fi avut ce să caute în grupul lor, chiar dacă Piper și Jen o primiseră cu brațele deschise. Am venit să te întreb dacă mai cauți chiriaș, îi spuse ea, motivându-și astfel vizita.

– Nici să nu aud! decretă Berni. Piper, nu pleci nicăieri, nu știu de ce ai spune una ca asta, Amber.

– Nu aș vrea să pleci de aici, se grăbi Amber să spună. Dar ai spus că s-ar putea să se ajungă la asta, și am un prieten care o să vină să predea la DePaul și care caută să închirieze un apartament.

Nu ar fi vrut nici în ruptul capului că plece din apartament. Dar, spre deosebire de Berni, care spera să-și aducă soțul mort înapoi la viață, Piper era o fire realistă.

– Mă gândesc și-ți spun mâine, bine?

Cu toate că nu avea la ce să se gândească. Nu-și permitea să-și plătească ipoteca pe care se chinuise ani de-a rândul s-o cumpere și nu avea de gând să stea pe capul prietenilor, chiar dacă aceștia se oferiseră în repetate rânduri. Planul era să închirieze apartamentul și să se mute la demisolul lui Diane, verișoara ei ne-suferită, care avea un apartament cu două camere în Skokie – asta ca să nu-și vândă apartamentul și să nu-și deranjeze prietenele.

– Nu avem nevoie de un bărbat străin printre noi, zise Berni. Nu sunt de acord.

Jen nu se împotrivi. Știa că aceasta era ultima soluție pentru Piper.

– E prieten cu Amber, spuse ea, nu-i un străin.

– Mi-a fost profesor la Eastman, zise Amber. E un domn foarte drăguț.

– Nu mă interesează, spuse Bernie. Nu avem nevoie de un bărbat în bloc.

Se părea că nu pune la socoteală cuplul de gay proaspăt căsătoriți care tocmai se mutaseră în bloc.

– E mai bine pentru Piper să închirieze apartamentul decât să-l vândă, zise Jen. Și știi prea bine că nu vrea să se mute la nici una dintre noi. Și, odată ce o să se pună pe picioare, se va întoarce, zise ea. Din păcate, eu o să rămân fără loc de muncă până atunci. Pentru mine ar trebui să vă faceți griji, nu pentru Piper. E mai puternică decât mine. Și mai tânără.

Jen nu încerca să fie egoistă. Dimpotrivă, încerca să le distragă atenția de la Piper.

– Știu și eu cum stă treaba în televiziune, zise Jen. Cu cât ești mai tânără și mai blondă, cu atât îți cresc șansele de angajare. Iar Nenorocitul Țăla e mort după fetele de 20 de ani.

Jen făcuse dintotdeauna referire la noul ei șef drept Nenorocitul Țăla, încât Piper nici nu-și mai aducea aminte cum îl chema. Jen luă o gură de votcă.

– În ziua de astăzi, orice fată drăguță care e cât de puțin interesată de științe dă la facultatea de meteorologie. Au apărut precum ciupercile după ploaie.

– Talentul e mai important decât felul în care arăți, zise Amber, ca o prietenă adevărată, după care se grăbi să adauge: Nu că nu ai fi frumoasă.

Amber era obișnuită să fie judecată doar pe baza talentelor ei de soprană; habar n-avea ce însemna să lucrezi în televiziune. Piper încercă să o încurajeze pe Jen, dar, cum fusese crescută de Duke Dove, fusese martoră la multe scene de sexism. Jen nu era pe picior de egalitate cu bărbații din televiziune; avea toate motivele să-și facă griji.

Brusc, Berni sări în picioare.

- Știu ce să facem!

- O să mă angajezi tu ca să plec de la Nenorocitul Ală? întrebă Jen, supărată.

- O s-o angajez pe Piper ca să dea de urma lui Howard!

Piper o privi șocată.

- Berni, nu e nevoie...

- Te plătesc. Am niște bani puși deoparte, voiam să-i dau pe ceva special. Și nimic nu este mai special decât asta.

- Berni, nu pot să-ți iau banii. Howard ave...

Dar cineva bătu din nou la ușă, de data aceasta mult mai hotărât. Nu sunase nimeni la interfon, iar oaspeții ei obișnuiți erau deja aici. Lăsă berea pe masă, se îndreptă spre ușă și o deschise. În pragul ușii se ivi statura lui impunătoare, brațe musculoase, umeri lați și un piept puternic.

## capitolul 3

Barbarul se ivise la ușa ei. Piper simți un gol în stomac.

- Cum ai reușit să intri în clădire?

El se uită lung la ea, cu privirea aceea de lup gata să-și devoreze prada, și asta nu pentru că ar fi fost flămând, ci pentru că pur și simplu așa avea chef să facă.

- Vecinii tăi sunt fani ai echipei Stars.

Și nu erau singurii. Berni începu să chiuie și sări ca arsă de pe canapea.

- Cooper Graham! Vai de mine, ce n-aș da să fie și Howard acum aici! Dumnezeu mare!

- Bună ziua, doamnă, o salută el.

- Howard ținea cu Bears, la fel ca Piper, îi spuse Berni, dar eu sunt din vest, de pe vremea în care nu era țipenie de om pe acolo. Numele meu este Berni Berkovitz. Bernadette, de fapt. Sunt fan Stars de când mă știu. Iar Howard ținea și el tot cu Stars. Mă rog, când

nu jucau împotriva celor de la Bears, simți ea nevoia să precizeze.

- E de înțeles, răspunse el, pe un ton amabil, așteptând să-i tacă clanța. Între timp, Jen se așeză picior peste picior, jucându-se cu pantofii cu toc, și își dădu părul după urechi, așteptând să fie observată. Amber, în schimb, era nedumerită. Îi știa pe de rost pe toți compozitorii uitați de lume din ultimele patru secole, dar habar n-avea că Chicago se lăuda cu echipe profesionale de fotbal.

Pe Berni o luă în continuare gura pe dinainte:

- Vai de mine, Piper! Știu că mi-ai spus că ai un client important, dar nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi...

- Nu sunt clientul domnișoarei Dove, zise Cooper, punând accent cu înverșunare pe numele ei. Sunt persoana pe care ar trebui să o investigheze.

Berni rămase înmărmurită, după care se întoarse spre Piper cu o privire acuzatoare:

- Piper, e adevărat? Cum adică să-l investighezi pe Cooper?

În timp ce Piper încerca cu greu să-și găsească cuvintele, Jen se ridică grațioasă de pe canapea.

- Jennifer MacLeish. Prezint vremea la Channel Eight. Ne-am cunoscut anul trecut la Children's Charities Holly Ball, nu cred că-ți mai aduci aminte.

- Ba sigur că da, îi zise el, strângându-i mâna. Mă bucur să te revăd, domnișoară MacLeish. Cu toate că nu pot să spun același lucru despre prietena ta.

Amber se ridică să plece.

- E în regulă, plec.

- Nu se referea la tine, Amber, îi spuse Jen. Ci la Piper.

- Așa este, încuviință Graham.

Piper luă o gură de bere, deși ar fi preferat Stoli. Lui Berni nu-i venea să creadă că Amber nu știa cu cine avea de-a face.

- Amber, el este Cooper Graham. E unul dintre cei mai cunoscuți jucători de fotbal din lume. Sunt sigură că până și tu ai auzit de el.

- Da, sigur, răspunse Amber, deloc sigură pe ea.

- Amber face parte din corul Lyric, îi explică Jen. Este neștiutoare și uimitoare în același timp.

- Sunt sigur că te-am auzit în concert, îi zise Graham.

„Da, cum să nu“, își spuse Piper, convinsă că Graham nu pusese în viața lui piciorul la operă.

- Doamnelor, mă bucur că v-am cunoscut, dar am ceva de discutat cu domnișoara Dove, zise el cu aceeași înverșunare.

Amber dădu să se întoarcă spre ușă, dar se opri din drum și veni mai aproape de Piper. Jen făcu și ea la fel.

- Poate v-am putea ajuta și noi, zise ea.

Prietenul la nevoie se cunoaște, și nici una dintre ele nu avea de gând să plece fără acordul lui Piper. Berni li se alătură, extrem de reținută. Veneau la pachet: un meteorolog de televiziune cu multă atitudine, o soprană din Coreea cu voce de înger și fanul numărul unu al echipei Stars. Cine ar fi putut să îi țină piept lui Piper cu asemenea prietene?

- E în regulă, le spuse ea. Mă descurc.

- Ești sigură? o întreabă Amber, care, brusc, părea la fel de neînfricată ca Brunhilda lui Wagner.

Deloc sigură pe ea, Piper încuviință:

- Avem ceva afaceri de discutat.

- Trebuie să fie vreo neînțelegere la mijloc, zise Berni, după care îi mai spuse în șoaptă: Piper, îți las un cec avans în cutia poștală. Așa se procedează, nu?

- Berni, nu-mi lăsa nici un cec. Vorbim mâine.

După ziua de azi, ce mai însemna o provocare în plus?

- Piper, ești sigură? întreabă Jen.

Chiar dacă Piper aprecia grija lor, nu voia să pară o verigă slabă în ochii lui Graham. Cu inima strânsă, le făcu semn să plece.

- Vorbim mai târziu.

Pe picior de plecare, Berni aruncă o privire spre Graham și îi spuse:

– Piper e o fată tare bună.

– Mi-a făcut plăcere, doamnă Berkovitz, îi zise el.

– Fac o tocăniță de te lingi pe degete, îi spuse ea, luându-l de braț. Dacă ți se face poftă de tocăniță, să-mi spui.

El îi răspunse cu surâsul lui fermecător rezervat fanilor săi.

– Așa am să fac.

– Sau, dacă preferi dulciurile, îți fac o minunăție de negresă.

Graham îi zâmbi, dar, de îndată ce ușa se închise în urma lor, buna lui dispoziție dispăru. Piper știa că singura ei apărare era atacul. Își îndreptă spatele și sări la atac.

– Nu am făcut nimic greșit, totul este legal. Da, poate că nu am făcut tocmai bine că am intrat în club, dar Spiral este un spațiu public, și ar trebui să dovedești cumva că prezența mea acolo ți-a provocat traume emoționale. Și mă îndoiesc sincer că o să găsești un judecător care să creadă așa ceva din partea unui fost câștigător al premiului pentru „Cel mai valoros jucător”.

Graham veni spre ea și o acapară cu statura lui impunătoare.

– Cine te-a angajat?

Ea rămase cu spatele drept, încercând să mai câștige câțiva centimetri.

– Nu pot să-ți spun. Dar poți să stai liniștit, persoana respectivă nu-ți vrea răul.

– Și cu ce ar trebui să mă încălzească asta?

– Este purul adevăr.

– Iar tu ești o adevărată expertă în domeniu, nu-i așa, Esmerelda?

Piper se chinui să nu-și piardă cumpătul.

– Nimănui nu-i place să fie luat peste picior. Înțeleg asta. Dar trebuia să-mi fac treaba.

– Nu mă interesează. Cine te-a angajat?

- Ți-am spus deja: nimeni care să-ți vrea răul.
- Știu eu mai bine.
- Atât am avut de spus.

- Chiar așa? spuse el pe un ton amenințător. Vreau să mă fac bine înțeles: fie îmi spui mie, fie o să ajungi să stai de vorbă cu avocații mei.

Era clar că știa că un proces ar fi însemnat sfârșitul pentru ea. Încercă să se țină fermă pe poziții:

- Procesele sunt pierdere de timp.
- Atunci, spune-mi tot ce vreau să știu.

Nu putea face asta, dar trebuia să găsească o soluție, alta în afară de a se arunca în genunchi la picioarele lui și de a-l implora să n-o dea în judecată.

- Uite cum facem. Dacă mă lași în pace, îți spun cine este adevăratul tău dușman. Și nu este vorba despre persoana care m-a angajat.

Graham o țintui cu privirea. Piper așteaptă în liniște, luptându-se din nou cu sentimentul acela că nu mai avea aer pentru că el îl acaparase pe tot.

- Tipa aceea cu care te-ai tot văzut în ultima vreme, îi spuse ea. Blondă, cu sâni mari, șolduri înguste și picioare nefiresc de lungi. Da, știu, ca ea sunt multe altele, dar e vorba despre Vivian, cu care înțeleg că ai petrecut mult timp în ultima vreme.

- Și?

- Tipei îi cam place să tragă pe nas în toaletă, cu toate prietenele ei, și deja se laudă că o să te fraierească să o lași gravidă. Vrei să știi cine e adevăratul tău dușman? Ei bine, ea.

- Nimeni nu trage pe nas în toaleta clubului meu, îi spuse el. Am pază.

- Le dai cam mulți bani.

- Vorbești prostii.

- Chiar așa? Ia spune-mi, sa prins vreunul dintre așa-zișii oameni de pază de afacerea clandestină de care se ocupă cel puțin unul dintre angajații tăi? Pe spinarea ta?

- La ce te referi?

- Îți spun, cu condiția să nu-ți asmuți vulturii legii asupra mea.

- I-am sunat deja.

- Treaba ta, zise ea, cu un nod în gât. Dar eu ți-aș sugera să-ți faci singur inventarul la băuturi, să nu lași asta pe mâna altora. Și când o să vezi că n-o să-ți iasă la socoteală, să-ți aduci aminte de mine.

- Joci la cacealma.

Terminase ce avusese de spus și, când îl văzu îndreptându-se spre ușă, știu că n-avea încotro, că trebuia să îi spună ceva mai mult:

- Fii cu ochii pe barmanul tău, ăla roșcovan. O să aștept să mă suni să-ți ceri scuze.

Graham făcu stânga împrejur. Era roșu la față.

- Keith? Habar n-ai despre ce vorbești. Ți-ai ales persoana nepotrivită despre care să spui asemenea minciuni, zise el, împungând-o cu degetul. Ai douăzeci și patru de ore să-mi spui pentru cine lucrezi, altfel o să ai de-a face cu avocații mei.

După care trânti ușa în urma sa.

Cooper plecă nervos spre club. Ce mincinoasă! Keith Millage era unul dintre cei mai buni prieteni ai săi. Fuseseră împreună la facultate. Da, se știa că barmanii obișnuiau să fure de la proprietar, iar Cooper îl adusese pe Keith din Tulsa tocmai ca să aibă pe cineva de încredere. Cât despre Vivian... Coop nu era interesat de nici unul dintre clienții săi, dar, dacă ar fi fost să aleagă pe cineva... Spre deosebire de coechipierii lui bătuți în cap, el avusese grijă să evite astfel de sarcini „accidentale”.

Întrebarea rămânea: Cine era cel care angajase un detectiv particular și de ce? Știa prea bine că scena cluburilor de noapte din Chicago era nemiloasă, dar ce se aștepta persoana aceasta să afle?

Ajunse la club și se duse direct în biroul său. Nu-i plăceau genul acesta de întrebări fără răspuns, cu atât mai puțin când încerca să atragă un investitor. Și nu orice fel



de investitor. Cel mai căutat din oraș. Singurul cu care ar fi vrut să lucreze.

Venise timpul să coboare în club. Atrăgea clienții ca un magnet și, în timp ce alți proprietari celebri de cluburi erau doar în trecere pe la locul de muncă, el voia să atragă victoria de partea sa, chiar dacă asta însemna să aibă de-a face cu fani înrăiți și cu experți autoprocamați în materie de fotbal care erau convinși că înțeleg culisele jocului.

Constată întristat că toată noaptea stătuse cu ochii pe Keith, un tip în care avea încredere deplină. Deveni din ce în ce mai ostil față de Piper Dove. Își îndreptă atenția spre grupul de femei care începuseră să se frece de el și luă o hotărâre. Nu ai cum să câștigi campionatul dacă îți lași inamicul în libertate. Piper Dove avea să învețe o lecție – ea și agenția ei de doi bani.

Luni dimineață, Piper se îmbracă în negru pentru ceea ce se preconizase a fi cea mai tristă întâlnire din scurta ei carieră de antreprenor. Trase pe ea un pulover negru și o pereche de pantaloni de lână, tot negri. Își curăță ghetele ponosite și își puse la urechi o pereche de cercei argintii. Sfârșitul era aproape, dar avea să-l întâmpine cu demnitate.

Mâna dreaptă și adjunctul lui Deidre Joss o întâmpină pe Piper la recepție, în clădirea de birouri de la Joss Investment Group. Noah Parks era persoana de contact a lui Piper, cel pe care îl sunase ca să-l anunțe cu durere în suflet că marele Cooper Graham o deconspirase. Chiar dacă studiasse la o școală de Ivy League de pe coasta de est, arăta ca un fost pușcaș marin, cu părul lui tuns scurt, nasul proeminent și maxilarul pătrășos. Acesta o salută din priviri.

– Deidre vrea să stea personal de vorbă cu tine.

Noah o conduse printr-o ușă mare de sticlă, din care dădură într-un hol spațios, cu podele din lemn masiv și pereți acoperiți cu marmură în nuanțe de crem. La capătul coridorului îi deschise ușa și o pofti

în biroul celei care era președintele și directorul executiv al companiei.

Era un birou elegant, cu ferestre înalte și mobilier în linii simple. Dar tabla albă care acoperea aproape în întregime peretele din partea din spate a încăperii dădea clar de înțeles că era intrarea într-un birou, nu într-o sală de spectacol. Președintele companiei stătea la biroul ei impunător, sub tabloul tatălui său, Clarence Joss al III-lea. Asemenea lui Piper, Deidre Joss era hotărâtă să calce pe urmele tatălui ei, doar că, spre deosebire de Piper, ea nu se văzuse nevoită să-și cumpere afacerea din ghearele mamei sale vitrege. Deidre avea 36 de ani, era cu doar trei ani mai în vârstă decât Piper, dar dădea dovadă de mai multă sofisticare și experiență.

Cu statura ei înaltă și subțire, ochi alungiți, închiși la culoare, nas lung și păr șaten, părea mai degrabă balerină de succes decât director executiv. Era îmbrăcată în negru, la fel ca ultima și singura oară când se întâlniseră, o rochie neagră și un șirag de perele. Soțul ei murise cu un an în urmă într-un accident la munte, iar Piper se întrebă dacă purta negru în semn de doliu sau doar pentru că o prindea incredibil de bine culoarea asta.

Deidre se ridică de la birou și veni să-i strângă mâna.

– Sper că nu ai stat mult în trafic, îi spuse ea, făcându-i semn spre canapea și scaune. Ia loc, te rog!

Noah rămase proptit în pragul ușii, în timp de Piper se așeză pe un scaun de birou gri, iar Deidre se așeză lângă ea. Ancheta aceasta însemnase totul pentru ea; sperase să facă o treabă bună, pentru ca Deidre să mai apeleze la ea. Dar lucrurile nu mergeau așa. Ajunsese să fie somată în biroul doamnei directoare.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Deidre, așezându-se picior peste picior, cu statura ei de balerină.

Piper îi povesti tot, mai puțin partea cu Esmerelda Crocker.

– Sunt dezamăgită, îi zise Deidre, care nu se ferea să spună lucrurilor pe nume.

Piper nu avea ce să spună în apărarea ei.

- Nu la fel de dezamăgită ca mine. L-am urmărit prea îndeaproape. O greșeală pe care nu aș repeta-o, dar asta nu schimbă rezultatul.

Ba ar fi putut să adauge că Deidre fusese cea care insistase să-l urmărească îndeaproape, dar ar fi sunat ca o scuză.

„Vreau să te instalezi în fața casei lui“, îi spusese Deidre. „Rămâi pe urmele lui pe timpul zilei, iar noaptea mergi după el în club. Află cât obișnuiește să bea. Cu ce fel de femei are de-a face, cu câte se vede. Înainte de a semna un contract de afaceri, vreau să știu exact cu cine am de-a face.“

Noah veni la dreapta lui Deidre.

- Sunt sigur că Graham a vrut să afle pentru cine lucrezi, zise el.

- M-a întrebat, dar nu i-am spus.

Noah se arată sceptic.

- E un tip intimidant. Îmi vine greu să cred că nu i-ai spus nimic.

- Legea din Illinois e clară, singurul mod prin care mă pot obliga să dezvălui identitatea clientului meu e dacă sunt chemată în instanță.

Doar că Piper nu le menționează că era foarte posibil ca acest lucru să se și întâmple. Avea destule belele pe cap, nu era cazul să-și facă altele. În același timp, și-ar fi dorit ca Deidre să-i dea acordul să îi spună. Dat fiind faptul că Deidre lua în calcul să încheie un parteneriat cu el, era de înțeles că voia să știe mai multe despre viața lui personală și profesională.

Dar Deidre nu se arată dispusă să facă asta.

- Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

- Iau eu raportul, zise Noah, și, dat fiind că nu se dezlipise de lângă ușă, Piper se ridică să i-l înmâneze.

Piper lucrase la el toată noaptea, să se asigure că nu ratează nici cel mai mic detaliu. Lăsase și o listă de cheltuieli, sperând din tot sufletul că nu aveau să refuze să o plătească pentru că nu își terminase misiunea.

Deidre își atinse ușor șiragul cu perle.

- Te-am angajat pentru că tatăl meu a apelat la tatăl tău și pentru că vreau să ajut alte femei care își încep propria afacere. Îmi pare rău că nu a mers.

Chiar părea că regreta, iar Piper era atât de dezamăgită de ea însăși, încât nu avu puterea să riposteze.

- Mi-aș fi dorit să-ți îndeplinesc așteptările.

Noah îi făcu semn spre ușă, nici pe departe la fel de îngăduitor precum șefa lui. Piper porni în urma lui, știind prea bine că afacerea ei era distrusă.

În următoarele zile, se forță să meargă la birou ca să nu stea închisă în casă. Era deja jumătatea lui septembrie, și ajunsesse să sperie la o minune, altfel știa că avea să rămână fără bani până la Halloween și că urma să fie nevoită să-și închidă agenția. Dar încă trăgea speranțe. Într-un fel sau altul, trebuia să facă rost de clienți.

Pe vremuri, Dove Investigations ocupase în întregime clădirea pe care Duke o cumpărase în anii '80. Acum, proprietatea trecuse pe numele mamei sale vitrege, iar Piper de-abia dacă își permitea să închirieze fostul birou al contabilului, din spatele clădirii.

Când se mutase, găsisse un birou ca vai de el. Se răsfățase cu un covor verde-închis, cu imprimeu negru, menit să ascundă podeaua ponosită, după care vopsise pereții într-o nuanță de alb murdar și atârname câteva postere cam de prost gust din revista *True Detective*. Mai găsisse o masă ieftină la un magazin de vechituri pe care o vopsise în negru ca să o folosească pe post de birou. Își mai luase o veioză frumoasă și două scaune de birou pentru viitorii clienți pe care spera să-i atragă.

Își verifică mesageria vocală și văzu că primise un nou mesaj din partea avocatului lui Graham care voia să stabilească o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Șterse mesajul, de parcă asta ar fi rezolvat ceva, și deschise calculatorul. Din obișnuință, dădu repede o căutare să vadă dacă mai apăruse vreo știre despre Cooper Graham. Nimic.

Dădu câteva telefoane la mai multe firme de avocatură, după care le trimise și broșura agenției pe e-mail.

## DOVE INVESTIGATIONS

*An înființare: 1958*

*Adevărul îți aduce pacea*

*Asistență legală, de avocatură și corporatistă*

*Investigații în asigurări și chestiuni interne*

*Investigații de capital*

*Verificarea antecedentelor*

*Persoane dispărute*

Luase la un moment dat în calcul să renunțe la vechiul slogan „Adevărul îți aduce pacea”, doar că făcea parte din trecutul familiei sale, încă de pe vremea bunicului său, și ar fi simțit că renunța la moștenirea ei.

Cineva bătu la ușă. Piper sări în picioare. Dar, în loc să dea peste un client nou, se trezi cu Berni în birou, care venise cât de cât aranjată, cu o bandană fistichie pe cap care îi acoperea părul portocaliu și cu o vestă cu franjuri peste pantalonii de trening.

– Piper, ascultă-mă, te rog... Știu că nu vrei să mă crezi că l-am văzut pe Howard în Lincoln Square. Parcă nici mie nu-mi vine să cred. Dar am trăit cu omul ăsta 58 de ani, știu eu mai bine, zise ea, așezându-se pe scaunul de lângă birou. Își deschise geanta și scoase un plic. Uite un avans de o sută de dolari, spuse ea, punând plicul pe masă.

– Berni, nu pot să-ți iau banii.

– E o chestiune de afaceri. Am nevoie de un detectiv, iar tu ești cea mai bună.

– Apreciez că ai atâta încredere în mine, dar... Se hotărî să încerce o nouă tactică. Sunt prea implicată din punct de vedere personal. N-aș putea să tratez obiectiv problema. Un alt detectiv ar putea să...

– Un alt detectiv m-ar crede nebună, îi răspunse Berni cu o privire care îi dădea de înțeles să nu se pună cu ea.

Piper se așeză la birou, sperând să reușească să o facă pe Berni să înțeleagă că nu avea nici o logică ce spunea ea.

- Hai s-o luăm de la capăt... Erai cu Howard în cabina căpitanului de vas când a făcut infarct, da?

- Dar nu am fost cu el când a murit. Ți-am mai spus. Fusesem până la toaletă, după care m-a luat cu leșin când doctorul ăla nebun mi-a zis că a murit. Dumnezeu știe ce o fi fost în coșciugul acela.

Nu s-ar fi ajuns la asta dacă Berni ar fi putut să vadă trupul lui Howard înainte ca acesta să fie incinerat, dar mai multe chestiuni birocratice o împiedicaseră să o facă.

- Bine, Berni, îi spuse Piper. Era inutil să încerce să o facă să înțeleagă, așa că își luă carnețelul galben. Hai să-ți pun câteva întrebări!

Berni îi zâmbi atotștiutoare.

- Apropo, arăți foarte bine azi. Ar trebui să te dai mai des cu ruj. Și pare că te-ai pieptănat. Piper, ai un păr tare frumos și lucios. Știu că se poartă freza asta bob, dar eu cred că ai arăta mai feminină tunsă scurt.

- Serios acum, Berni, m-ai auzit tu vreodată pe mine spunând că vreau să arăt mai feminină?

- Ei bine, nu. Dar bărbații par să te placă oricum. Nu că tu te-ai uita în direcția lor. Tot nu-mi vine să cred că ai 33 de ani și că nu ai fost niciodată îndrăgostită.

- Sunt o ciudată, iar dragostea e o pierdere de vreme.

- Dragostea nu e niciodată o pierdere de vreme, o certă Berni. Am tot vrut să te întreb ceva... Ești cumva lesbiană?

- Aș vrea eu.

- Înțeleg. Femeile sunt mult mai interesante decât bărbații.

Piper încuviință. Avusese întotdeauna mult mai multă încredere în prietenele ei decât într-un iubit, pe vremea când încă spera să-și găsească un iubit. Doar că discuția aceasta nu avea să o ajute pe Berni să accepte

adevărul. Și când spuneai că l-ai văzut pe tipul acela cu pălărie în formă de cașcaval?

– Howard! Pe 4 septembrie. Acum fix șaisprezece zile. Cei de la Packers aveau meci în ziua aia. Tocmai ieșeam din bibliotecă, și l-am văzut. Stătea pe o bancă, uitându-se la porumbeii din piață.

– Cu o pălărie în formă de cașcaval pe cap...

– Tocmai asta nu pot să pricep, îi spuse Berni, îngândurată. Ce motiv ar putea avea Howard, fan al echipei Bears, să poarte pălăria aceea pe cap? Aș fi înțeles dacă ar fi purtat o pălărie Stars. Ținea cu cei de la Bears, dar era și fan Stars.

Dat fiind faptul că Berni era convinsă că soțul ei se întorsese din mormânt, alegerile lui în materie de pălării nu păreau atât de importante.

– Crezi că el te-a văzut?

– Da, sunt sigură că m-a văzut. L-am și strigat: „Howard!” El s-a întors cu fața spre mine și s-a făcut alb la față.

– Era chiar atât de aproape de el cât să observi asta?

– Poate doar mi s-a părut. Dar de un lucru sunt sigură... M-a recunoscut, căci, în secunda următoare, s-a ridicat și s-a făcut nevăzut. Am încercat să alerg după el, dar n-am avut cum să-l prind din urmă cu șoldul ăsta. De ce a făcut una ca asta? întrebă ea, cu amărăciune. Ce motive ar putea avea să fugă de mine?

Piper se feri să-i răspundă și îi puse o altă întrebare, una pe care chiar ar fi pus-o dacă ar fi fost vorba despre o anchetă serioasă:

– Au existat certuri între voi doi în timpul croazierei?

– Da, ne-am mai ciondănit. Dar e normal într-un cuplu. Howard era un încăpățânat, nu avea grijă de el, toată călătoria s-a îndopat cu șuncă și prăjituri. Știa că mă enerva când făcea asta. Dar ne iubeam. Am suferit foarte mult când l-am pierdut.

Chiar dacă Piper nu era o romantică, nu puneala în-  
doială iubirea dintre Berni și Howard. Dar n-o invidia. Nu era ușor să trăiești cu un bărbat, iar, când fostele

ei relații se încheiaseră, nu se întristase prea mare. După care tatăl ei se îmbolnăvisese, și ea se îngropase în muncă. Viața ei era și așa destul de complicată, nu avea nevoie de un bărbat.

Îi mai puse câteva întrebări și îi făgădui că avea să pornească o anchetă. Când o văzu pe Berni atât de recunoscătoare, se simți groaznic și, ca să-și liniștească puțin conștiința, hotărî să treacă prin Lincoln Square în drum spre casă.

Piața era populată, ca de obicei, cu copii, cupluri, mămici cu cărucioare și câțiva bătrâni, dintre care nici unul nu purta pe cap o pălărie în formă de cașcaval și nici nu semăna cu Howard Berkovitz. Era o prostie că venise până aici, dar voia să poată să-i spună lui Berni că făcuse o încercare. Cât despre cei o sută de dolari... avea de gând să o scoată la o cină delicioasă.

În ziua următoare, primi un telefon din partea unei prietene de-a lui Jen care credea că prietenul ei o înșela. Piper se bucură să câștige un nou client, doar că, din păcate pentru ea, prietenul fetei se dovedea un mare prost, iar Piper îl prinse chiar în seara aceea intrând într-un motel cu cealaltă tipă. Rezolvase ancheta în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Rezultatul? Un client cu inima frântă și o plată modică.

Era deja miercuri seara; trecuseră șase zile de când Graham o deconspirase, iar Piper tocmai se pregătea să plece de la birou, când primi un nou mesaj de la copiii lui, mesaj pe care se hotărî să-l ignore. Cine spunea că negarea era un lucru atât de rău?

Își parcase mașina lângă pancarta simplă cu Dove Investigations, colorată în verde și negru, care atârna deasupra biroului său. Un Dodge Challenger opri în dreptul ei, și un tip coborî din mașină. Un tip arătos, îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou care îi cădea frumos pe trupul lucrat. Nu-l recunoscuse până nu-și dădu ochelarii de soare jos. O pereche de ochelari de soare fițoși, bineînțeles.



– Bună, Piper.

Era Polițistul cel Sexy. Piper se panică.

– Bună seara, domnule polițist.

– Eric.

– Bine.

Polițistul se sprijini cu șoldul de capota mașinii și își împreună brațele peste pieptul bine lucrat.

– Vrei să ieșim la o cafea?

– De ce?

– De ce nu? Îmi place de tine. Ești interesantă.

Măcar nu-i spusese că era drăguță. Nu suporta să audă asta.

– Mă bucur, îi răspunse ea, dar eu nu prea mă dau în vânt după tine.

– Știi și tu cum e, îmi făceam treaba.

– Pupându-l în cur pe Cooper Graham?

– Da, a fost mișto, zise el, rânjind. Hai, nu stăm mult!

Piper rămase pe gânduri. Spre deosebire de tatăl ei, ea nu se știa cum nimeni din poliție și, dacă printr-o minune avea să scape de faliment, nu strica să câștige aliați de partea sa.

– Bine, răspunse ea scurt și la obiect. Ia-o înainte, și vin și eu după tine.

Cum, necum, se întinseră vreo oră la cafea. Nu era tocmai șocată de faptul că polițistul se arătase interesat de ea. Tipi arătoși începuseră să se dea la ea încă din facultate. La început, nu înțelesese de unde și până unde, dar în cele din urmă își dăduse seama că tocmai lipsa ei de interes le atrăgea atenția. Unul dintre foștii ei iubiți chiar îi spusese că era ca și cum ar fi ieșit cu băieții în oraș. „Îți place fotbalul și nu te interesează dacă vin cu flori la tine. Și, în plus, ești o bunăciune.”

Nu era o bunăciune și nu reușise niciodată să se îndrăgostească de nici unul dintre ei, poate pentru că fiecare relație o făcuse să se simtă... goală pe dinăuntru, de parcă deschisese o gaură în interiorul ei pe care nu reușea să o înțeleagă. În clipa de față, dorința

ei de a nu se implica în nici o relație era un avantaj. Mai puține bătaii de cap, viața ei era îndeajuns de complicată.

Polițistul cel Sexy se dovedi a fi un tip OK. Avea niște povești interesante despre viața de polițist, și o singură dată se întâmplase să îi fugă ochii, atunci când o brunetă bună de tot, îmbrăcată cu o bluză mulată, trecuse pe lângă masa lor, dar, dat fiind că până și Piper o remarcase, nu prea avea cum să-i poarte pică. O invită la cină în weekend. Amber îi dăduse un bilet la operă, așa că ea îi spuse că avea deja alte planuri.

Faptul că îl refuză ca să meargă la operă păru să îl ia prin surprindere:

– Nu ești ca restul fetelor, îi spuse el.

– Și tu pari un tip simpatic, doar că nu caut nimic serios în perioada asta.

– Bine, atunci, n-am să te invit în oraș. Dar putem să ieșim din când în când, nu?

Avea niște povești interesante și chiar i-ar fi prins bine o persoană de contact în poliție.

– Bine. Rămânem prieteni. Fără întâlniri amoroase, zise ea și, după o scurtă pauză, adăugă: Și să știi că n-am de gând să mă culc cu tine.

Văzu pe chipul lui că nu o credea.

Piper își petrecu seara următoare într-o depresie totală, încercând să decidă ce să ia cu ea și ce să arunce. Era clar că trebuia să-și închirieze apartamentul, iar profesorul, prietenul lui Amber, urma să se mute chiar a doua zi. Banii de pe chiria lui aveau să acopere ipoteca și facturile, ceea ce însemna că, cel puțin pentru moment, nu avea să fie nevoită să-și vândă apartamentul. Își tot spunea că nu avea să stea prea mult în demisolul lui Diane, verișoara ei. Un apartament care venea la pachet cu o intrare comună, o baie plină de mucegai și, cel mai rău, cu Diane, care se plângea din orice. Cât despre copiii ei cei răsfățați... Piper bănuia că motivul pentru care verișoara ei îi lăsase chiria atât de ieftină era pentru

că se aștepta să facă și pe dădaca, gând care o întrista și mai tare decât ideea de a locui într-un demisol.

Piper plănuia să lase majoritatea lucrurilor în apartament, dar avea câteva obiecte personale de împachetat, inclusiv un porcușor de jucărie pe care îl găsise ascuns în dulap. Guiț-Guiț. Începuse să se descoasă pe alocuri și să iasă vată din el. Îl avea din copilărie, mama ei îl primise cadou.

În ziua în care împlinise 5 ani, Duke o informase de faptul că Guiț-Guiț trebuia să dispară.

– Doar copiii mici umblă după ei cu jucării. Vrei să creadă lumea că ești bebeluș?

Piper îi spusese că nu dădea doi bani pe ce credeau ceilalți și că nu voia să se despartă de Guiț-Guiț.

În ciudat insistențelor tatălui ei, reușise să rămână fermă pe poziții până la 7 ani, până într-o zi când bătaușul din cartier o lovise, iar Piper izbucnise în plâns. Duke se înfuriase foarte tare, dar nu pe bătauș, ci pe ea, pentru că plânse. „Să știi că în familia asta nu e loc de plângăcioși. Fugi după el, învață-l o lecție și să nu te mai văd niciodată smiorcăindu-te.”

Nu-și mai aducea aminte ce-i făcuse lui Justin Termini, care devenise ulterior primul ei prieten, dar își amintea sentimentul acela îngrozitor că-l dezamăgise pe Duke. În noaptea aceea, îl luase pe Guiț-Guiț, îl azvârlise în fața tatălui său, după care ieșise din casă și îl aruncase la gunoi. Fusesse răsplătită cu o îmbrățișare călduroasă și o înghețată, iar tatăl ei o lăudase că se comportase asemenea unui băiat curajos. Duke nu știuse niciodată că Piper coborâse în noaptea aceea pe acoperișul casei și se strecurase prin curte ca să-l recupereze pe Guiț-Guiț din gunoi. Îl ținuse ascuns toată copilăria ei.

Guiț-Guiț deja nu-i mai folosea la nimic, dar nu se îndura să se despartă de el, așa că îl aruncă în cutia cu haine. Luă o pauză, își făcu un sendviș și se duse să mănânce la fereastră. Aruncă o privire pe stradă și văzu în parcare o Tesla, de un albastru metalizat. Rămase cu mâncarea la gură urmărindu-l pe Cooper Graham

ieșind din mașină. Brusc, nu mai avea poftă de mâncare. Venise personal pentru că ea ignorase apelurile avocaților lui.

Zări pe stradă cuplul de proaspăt căsătoriți. Îl văzuse pe unul din tipi îmbrăcat cu un tricou de la Stars, așa că știa că lui Graham avea să-i fie foarte ușor să intre în clădire. În doar câteva secunde, urma să ajungă la ușa ei. Avea doua variante: fie să refuze să-i deschidă ușa, fie să-l întâmpine cu demnitate.

Era clar ce avea de făcut. Deja îndurase prea multe complicații. Nu avea de gând să-i deschidă ușa.

Dar își dădu seama că nu putea să se ascundă ca o lașă, și, când îl auzi bătând pentru a treia oară la ușa, traversă în fugă cameră și deschise larg ușa.

– Ce vrei de la mine?

## capitolul 4

Graham dădu buzna în casă, cu energia lui negativă cu tot.

– Am descoperit că Keith fură de la mine.

– Barmanul roșcovan? Da, știu.

Piper se trezi în mijlocul casei cu un tip din cale-afară de nervos.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Piper simți că i se urcă sângele la cap.

– Tu vorbești serios? Ți-am spus!

– Nu astfel încât să te și cred!

Piper se uită în ochii lui furioasă. El își mută primul privirea și își trecu degetele prin părul ciufulit.

– Poate nu aveam chef să te ascult.

Piper merse să închidă ușa înainte să se trezească cu vecinii la ușa.

– Mi se pare că tu nu ai niciodată chef să asculți de altcineva.

– Ce vrei să spui cu asta?

Piper era deja incredibil de frustrată.

- Ești atât de obișnuit să te simți mai important decât cei din jurul tău, că ai uitat că s-ar putea ca alții să știe mai bine.

Graham rămase cu mâinile în șolduri.

- Și care-i povestea ta? Ești chiar atât de ratată încât simți nevoia să ataci pe oricine are o viață de succes?

- Nu. Poate. Nu știu. Ia mai du-te dracu'!

Graham începu să râdă. O emoție pură care păru să-l ia prin surprindere până și pe el și care se opri brusc.

- Cum de ți-ai dat seama?

„Să nu lași niciodată vreun tip să creadă că e mai bun decât tine“, obișnuia Duke să-i spună. „Doar pe mine.“

- Așa funcționează spiritul meu de observație, zise ea, luând sendvișul de care deja nu mai avea poftă. Mă pricep la asta.

- Învăță-mă, îi spuse el.

- Dacă mă plătești, răspunse ea.

El scutură din cap, dar nu ca să o refuze, ci parcă să-și revină din șoc. Aruncă o privire prin apartament, văzu valiza plină cu haine și cutia pe care ea o umpluse cu chestii de bucătărie: cereale, supă la cutie, macaroane cu brânză. Știa să gătească, doar că nu avea niciodată timp.

- Te muți? o întreabă el. Păcat. E un apartament fain.

- Da, merge. Adevărul era că ținea mult la apartamentul ei, pe care ar fi putut să-l păstreze dacă s-ar fi lăsat păgubașă și s-ar fi întors la vechiul loc de muncă. Doar că nu voia să facă reclamă online la ulei pentru motor sau să aibă de-a face cu recenzii proaste din partea unui client căruia i se defectase bobina de inducție. Munca aceea îi mâncase sufletul.

Graham îl luă pe Guiț-Guiț în mână.

- Ce purceluș simpatic!

Piper de-abia se abținu să nu i-l smulgă din mână.

- Mascota școlii.

Graham se așeză neinvitat pe canapeaua ei, cu tot cu Guiț-Guiț. Spre deosebire de chipul frumos al Polițistului cel Sexy, numai bun de pus în calendar, Graham

avea trăsături ceva mai aspre – linii drepte, o cicatrice pe frunte, alta pe maxilar. Bărbia despătată. Un bărbat neînfricat, chiar dacă avea o jucărie de pluș în mână. Pe timp de război, Graham era comandantul armatei. Pe timp de pace, el era cel care își conducea echipa spre victorie. Graham nu era genul de bărbat căruia să-i ții piept.

– Mă știu cu Keith din facultate, îi spuse el. Aveam încredere deplină în el.

– Greșeala ta, îi răspunse ea, doar că observă ceva în umerii lui obosiți de războinic, în privirea lui îngândurată de lup sălbatic.

„Nu te lăsa păcălită“, auzi ea vocea tatălui eu. „Orice șacal are în spate o poveste tristă.“

Sendvișul i se fărâmițase în mână. Îl aruncă neatins în gunoi.

– Nu ești primul angajator care e tras pe sfoară de un angajat. Se întâmplă tot timpul.

Graham își apucă glezna pe care și-o sprijinise peste genunchi.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

– Paznicii ăia de doi bani ar fi trebuit să-și dea seama. De-aia i-ai angajat. Dar probabil că-și primesc și ei partea lor.

Graham ridică privirea, din nou ostilă.

– Agenții mei de pază sunt oameni serioși.

Piper îl privi oarecum cu milă.

– Ești atât de bogat, și totuși atât de ușor de păcălit. Era un sentiment plăcut să știe că vedea lucrurile mai clar decât el. Adevărul e că ești atât de obișnuit ca toată lumea să fie la picioarele tale, că nu înțelegi că majoritatea oamenilor îți arată doar părțile lor bune. Ai uitat că lumea e plină de ciudați. Faima asta ți-a ajuns la cap, nu mai știi să trăiești în lumea reală.

Se așteptă la o dispută aprinsă. În schimb, Graham lăsă porcușorul pe masă și se uită lung la ea.

– Cine te-a angajat să mă urmărești?

Piper rămase fermă pe poziții.

- E confidențial. Nu mă mai întreba.

Graham se ridică de pe canapea.

- Vreau să mă asigur că am înțeles bine. Chiar dacă am cei mai buni avocați din oraș pe urmele tale și chiar dacă agenția ta de doi bani de-abia dacă se mai ține pe picioare - da, m-am interesat și eu în privința ta -, tot nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi?

Trebuia să fie tare, oricât de tentată ar fi fost să se lase păgubașă.

- Nu înțelegi că nu e „etic” să fac una ca asta?

- Gata, am înțeles. Hai s-o luăm altfel! Spune-mi cine te plătește, și te angajez să lucrezi pentru mine.

Piper făcu ochii mari.

- Pentru ce? întrebă ea.

- Pentru spiritul tău de observație. Învăț repede. E clar că am nevoie de o nouă pereche de ochi în club. Doar pentru vreo două săptămâni. Cineva care să vadă tot ce am ratat eu până acum. Un agent de pază care să stea cu ochii pe agenții mei de pază, dacă vrei.

Era perfect. Era exact lucru de care avea ea nevoie - un client cu mulți bani care îi oferea o misiune interesantă, dar și fascinantă. Minteia îi fugea în toate direcțiile. Doar că exista o chichiță. Una mare.

- Și tot ce trebuie să fac e să...

- Să îmi spui cine este clientul tău.

În clipa aceea, Piper o detestă pe Deidre Joss cu toată ființa ei. Încăpățânarea ei de a-și păstra anonimatul avea să o lase pe Piper în ruină. Ar fi trebuit să-i spună adevărul.

Dar nu putea să o facă. Se îndreptă spre ușă, cu inima cât un purice.

- Domnule Graham, mi-a făcut plăcere. Păcat că a venit momentul să pleci.

- Chiar nu vrei să accepți oferta mea?

Ar fi dat orice să-i poată spune.

- Nu oi avea eu banii, influența sau faima ta, dar sunt o persoană cu principii.

Principii. Ura acest cuvânt.

„Odată ce întreci măsura, nu te mai poți întoarce. Nu uita.“

Duke se referise probabil la sex când îi spusese asta, dar adevărul era că, dacă renunța acum, asta ar fi însemnat să renunțe la stima de sine, și nu avea de gând să o facă niciodată.

Graham se apropie, încercând să o ispitească.

– Gândește-te cât de mulți bani ai putea să faci...

– Știu, crede-mă! zise ea, cu ușa larg deschisă. Ți-am făcut o favoare. Acum, fă-mi și tu mie o favoare și pleacă odată, ca să-mi termin de făcut bagajele și să mă mut în demisolul ăla murdar al verișoarei mele până-mi vine o idee prin care să-mi salvez afacerea, alta decât să-mi vând sufletul.

Sadicul acela începu să râdă. Un rânjete răutăcios care se întinse pe chipul cu trăsături aspre.

– Ești angajată.

– Ești surd? Ți-am spus deja că n-o să-mi dau clientul în gât!

– Și tocmai de-aia vreau să te angajez. Te aștept mâine la zece la apartamentul meu. Presupun că știi deja unde să mă găsești.

Și asta a fost tot.

Piper se trezi dis-de-dimineată, cu gândul la tot ce se întâmplase. După ce dădu pe gât două cafele, hotărî să se îmbrace cu fusta ei verde, un tricou cu un scorpion roșu și cu botinele maro.

O ținută oarecum profesională, dar fără să dea de înțeles că încerca să-l impresioneze.

Fu gata mai repede, așa că dădu o fugă până în Lincoln Square și intră în câteva dintre magazinele care erau deja deschise. Deloc surprinzător, nimeni nu-l recunoscu pe Howard din poza pe care i-o dăduse Berni. Pentru că era mort.

După cum bine preconizase Jen, era nefiresc de cald pentru final de septembrie, iar Piper merse până în Lakeview cu geamul de la mașină deschis. La zece fără două



minute, parcă pe unul dintre cele trei locuri de parcare alocate oaspeților din spatele clădirii lui Graham.

Clădirea aceea din cărămidă, care făcuse cândva parte dintr-un seminar catolic, rămăsese goală ani de-a rândul înainte să fie recondiționată într-un complex de apartamente de lux. Graham deținea penthouse-ul, în timp ce celelalte două proprietăți erau deținute de un important agent imobiliar local și de un actor de la Hollywood, originar din Chicago.

Traversă aleea ca să ajungă la intrarea principală, după care intră într-un hol îngust, prevăzut cu un sistem video de supraveghere foarte performant, pe care și-ar fi dorit să-l analizeze îndeaproape. O voce automatizată o ghidă spre un lift privat care avea să o ducă direct în penthouse. Când ușa se deschise, păși într-o cameră de zi spațioasă, cu pereți de cărămidă și ferestre mari, în stil industrial. Tavanul înalt era decorat cu mai multe țevi expuse, vopsite în nuanțe de gri. Podelele de bambus aveau un model în zigzag, ceea ce dădea spațiului un aer modern, iar etajerele lungi erau ticsite cu cărți pe care ea ar fi fost în stare să pună pariu că Graham nu le citise.

Zări doi bărbați care stăteau cu spatele la ea așezați pe o canapea de culoare crem, de trei ori mai mare decât o canapea normală. Unul dintre bărbați – cel cu care avea întâlnire – avea pe el un halat alb, iar celălalt era îmbrăcat cu o cămașă albastră și o pereche de pantaloni închiși la culoare. Acesta se ridică de pe canapea și veni să-i strângă mâna.

– Heath Champion, se prezintă el.

Heath Champion, cunoscut și sub numele de Pito-nul, era o adevărată legendă în Chicago și unul dintre cei mai de succes agenți sportivi din țară. El îi reprezentase pe doi dintre cei mai cunoscuți foști fotbaliști de la Stars, Kevin Tucker și Dean Robillard, cât și pe proaspătul ei client. În ciuda acelei primiri călduroase, Piper știa că avea de-a face cu un vulpoi, așa că nu lăsă o clipă garda jos.

- Înțeleg că dumneavoastră sunteți cinstita domnișoară Dove, spuse Champion.

- Piper.

Graham nu se sinchisi să se ridice, dar o salută cu o mișcare scurtă din cap.

- Ai cafea în bucătărie.

- N-am nevoie, răspunse ea.

- Tu știi, zise el.

- la loc, îi spuse Champion, făcându-i semn să se așeze pe canapea.

Piper își îndreptă atenția spre prveliștea din spatele ferestrei, ca să nu întâlnească privirea șefului ei. Trei etaje mai jos, văzu o curtică umbrită, delimitată de ziduri de cărămidă acoperite de iederă și, ici-colo, câteva flori galbene. Feriga începuse să prindă nuanțe de maroniu, iar frunzele care pluteau în fântâna arteziană anunțau venirea toamnei.

Se forță să revină cu fața spre canapea. Graham stătea tângos în mijlocul canapelei, cu picioarele rezemate pe o măsuță de cafea din lemn și sticlă care semăna cu o navă spațială. Prin halatul deschis, ea observă gambele musculoase și o cicatrice urâtă pe genunchiul drept. Și o alta pe gleznă. Oare câte alte cicatrice avea? Și mai avea altceva pe sub halatul acela?

Curiozitatea aceea feminină o scoase din sărite. Băuse prea multă cafea.

Își lăsă geanta pe jos. Canapeaua era mai lată, potrivită mai degrabă pentru un bărbat masiv, nu pentru o femeie normală. Dacă ar fi fost să se lase pe spate, ar fi ajuns cu picioarele în aer, ca la grădiniță, așa că se așeză pe marginea canapelei.

Graham se uită la scorpionul de pe tricoul ei.

- Țsta e logoul companiei?

- Încă mă gândesc. Țsta sau o față zâmbitoare.

Graham părea tare bronzat în contrast cu albul halatului, și ea observă că avea păr pe piept. Îi dădu câteva buline albe pentru că nu se grăbise să se radă pe piept,

după care le luă înapoi pentru că era dreptul ei să o facă.

El îi zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Deci care-i planul ca să îmbunătățești paza în club? Știu că ai unul.

Piper nu avea de gând să se lase intimidată de un client pe jumătate dezbrăcat.

– Înainte de a redeschide agenția, am lucrat ca manager de reputație și strateg digital pentru un lanț de magazine de piese auto din Chicago.

– Ce naiba face un manager de reputație?

– E un fel de câine de pază online. Obişnuiam să monitorizez diferite site-uri de business și platforme de social media ca să identific reclamațiile. Aveam grijă să ascund rezultatele negative de căutare, să evit orice probleme online și să întretin site-ul.

Graham prinse imediat ideea.

– Și o să spui că pentru asta te-am angajat și eu?

– Este cea mai simplă variantă. Cu toate că s-ar putea ca matahala aia pe care o ții ca paznic la intrare să mă recunoască.

– Mă îndoiesc.

– Eu trebuie să plec, spuse Champion. Piper observă verigheta de pe degetul lui și și-o imaginează pe soția sa – un fost model, o tipă voluptuoasă, cu extensii lungi până-n pământ și buze umflate ca două gogoși.

– Pleci cu Annabelle în cuibușorul vostru de nebunii? îl întreabă Graham.

Piper spera din tot sufletul ca Annabelle să fie nevasta voluptuoasă, nu vreo amantă clandestină.

– Habar n-am despre ce vorbești, răspunse Champion.

– Ia niște roșii la pachet, îi spuse Graham, făcându-i semn spre bucătăria deschisă, un spațiu amenajat eficient cu mobilier de aluminiu și oțel. Și orice-ți mai face cu ochiul.

– Nu te refuz.

Champion traversă bucătăria și ieși prin ușile glisante în ceea ce părea a fi o altă extravaganță a celor

bogați – o grădină pe acoperiș. Ea se întrebă cât îl costa pe Graham să o întrețină.

Acum, că rămăsese singură cu el, apartamentul nu mai părea la fel de spațios. Era cazul să treacă la treabă.

– Cum ți-ai dat seama că fostului tău amic Keith îi ardea de prostii?

– Ți-am urmat sfatul și am făcut inventar la băuturi.

– Și ai ieșit pe minus.

– Da, și nu doar atât. Graham se ridică de pe canapea și se duse în bucătărie. Nenorocitul ăla a ascuns zeci de comenzi. Și, în plus, dădea pe gratis o grămadă de băuturi seară de seară, alegându-se cu bacșișuri generoase.

– E o greșeală de începător să îi lași pe angajați să decidă cui să dea băuturi gratuite, îi spuse ea. Și este și mai ușor când ții borcânașul cu bacșișuri lângă casa de marcat.

Graham lăasă cana în chiuvetă și aruncă o privire spre grădină. Ei nu-i plăcea să stea pe canapea în timp ce el era în picioare, așa că se ridică și observă ceva nou: o scară de metal, în spatele penthouse-ului, care dădea într-un dormitor spațios. Se întrebă câtoră dintre admiratoarele lui li se prinsese tocul de la pantofi în treptele acelea de metal.

Se părea că Graham intra în bucătărie doar cât să-și facă o cafea, ceea ce însemna că grădina lui de pe acoperiș era o adevărată aroganță.

– Din câte am observat, începu ea, și nu uita că am venit în Spiral ca să stau cu ochii pe tine, nu pe angajații tăi... Cred că Keith e mână în mână cu câțiva chelneri. Ca să se poată preface că unii clienți refuză băuturile, păstrând astfel banii în buzunarele lor. Ceva de genul.

– Care dintre chelneri?

Piper nu avea de gând să lanseze acuzații fără dovezi.

– De-aia m-ai angajat, să aflu.

Heath Champion se întoarse din grădină cu o pungă plină din care ieșeau codițele verzi de la morcovi.

– Ești singurul tip pe care îl știu care cultivă varză de Bruxelles. Roșii, da, mi se pare normal. Jalapeños, sigur. Dar varză de Bruxelles?

– Treci peste.

Piper își dădu seama că uitase să-și închidă telefonul când începu să răsunе coloana sonoră din *Buffy, spaima vampirilor*.

– Foarte profi, îi spuse Graham, ridicând din sprâncene.

Piper scoase telefonul din geanta tip poștaş. Polițistul Eric era cel care o suna. Piper îi respinse apelul și băgă din nou mâna în geantă.

– Am un contract...

– Dă-i-l lui, zise el, făcând semn spre agentul lui, până mă duc să mă schimb.

Se îndreptă spre scări și, preț de o clipă, ea își imagină cum ar fi fost să stea întinsă pe sub treptele acelea de metal, uitându-se în sus la el. Se apropie de Champion și îi dădu dosarul.

Acesta își lăsa merindele deoparte, iar Piper îl privi impacientată în timp ce studia contractul. Chiar dacă se abținuse să-i ceară o sumă exagerată, îi era teamă ca agentul să nu creadă că serviciile ei erau prea scumpe.

Champion scoase un stilou din buzunar.

– Putem să te plătim ceva mai bine de atât.

Piper încercă să înțeleagă ce anume voia să-i spună.

– Nu se presupune că tu ar trebui să-i aperi interesele?

Champion zâmbi, dar nu spuse nimic.

Graham reapăru câteva minute mai târziu, îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou mulat care îi scotea în evidență umerii lucrați. Agentul său îi înmână contractul. Graham aruncă o privire peste informații, ridică din sprâncene spre Champion, după care îi spuse:

– Fă-mi o reducere de cinci sute de dolari, și poți să te muți în apartamentul de deasupra clubului, ca să nu ajungi în subsolul ăla despre care-mi vorbeai.

– Ce zgârcit mai ești, îi spuse agentul amuzat.

- Ai un apartament la etajul de deasupra clubului? întrebă Piper.

- Două, răspunse Graham. Unul e ocupat, dar în celălalt nu stă nimeni. E cam gălăgie când este muzică în club, dar poți și tu să-ți iei dopuri de urechi.

- Trei sute de dolari în minus, spuse Champion. Ultima ofertă.

Și, astfel, ajunse exact la suma pe care o ceruse inițial, doar că acum avea și unde să doarmă.

Graham se uită lung la agentul său.

- Amintește-mi, te rog, de ce ai rămas să lucrezi pentru mine.

- Pentru că ai nevoie de o conștiință.

Graham nu păru deranjat. În schimb, își îndreptă atenția spre Piper.

- Poți să te muți când vrei tu, dar am nevoie să fii la datorie în seara asta. Scoase un rând de chei din sertar și i le aruncă. Am să-ți fac cunoștință cu ceilalți angajați la ședința de la ora opt.

Avea de lucru și găsisse un apartament, altul decât subsolul verișoarei sale. Luă contractul și de-abia se abțină să nu-l pupe pe Heath Champion. Doar că mai avea ceva de rezolvat. Se întoarse spre Graham și se uită fix spre semnul dintre ochii lui negri.

- Presupun că asta înseamnă că nu mă mai dai în judecată, nu?

Graham îi răspunse cu un rânjet care nu o liniști deloc:

- Mai vorbim.

- E ceva ce nu se leagă aici, îi spuse Heath după ce Piper intră în lift.

Coop se uită curios prin punga de merinde a lui Heath.

- Ce anume?

- De ce i-ai spus să se mute în apartament?

- O vreau la îndemână, ca să-mi recuperez investiția.

– Sper că vrei doar să-ți recuperezi investiția și că nu-ți stă mintea la altceva, răspunse Heath, luându-și punga. Fata asta nu e una dintre actrițele tale.

– Am observat. Și, poate nu ți-ai dat seama, dar nu mă dau în vânt după ea.

– Am observat.

– Și nici ea nu mă prea înghite.

– E clar că nu e fanul tău numărul unu.

– Dar trebuie să recunosc că e o femeie aprigă și cu integritate.

– Și nu doar atât. Are ochi frumoși, un chip interesant și niște picioare sexy.

– Nu mă interesează.

– Gata, fără parteneră?

Coop nu avea de gând să-i spună nimic despre fostele lui iubite sau despre Piper Dove.

– Gata, fugi acasă la nevastă-ta!

– Bine, plec.

Odată ce Heath plecă, Cooper ieși din bucătărie și intră în grădină, locul lui preferat din toată lumea. Întotdeauna îi plăcuse să cultive legume, și nu avea de gând se renunțe la pasiunea aceasta doar pentru că se mutase la oraș. Terasa lui spațioasă, construită pe mai multe niveluri, era împrejmuită de ziduri de cărămidă suficient de înalte încât să protejeze grădina de vânt, fiind astfel locul perfect pentru agricultură. El însuși se ocupase de grădina aceea, fiecare sac de pământ, fiecare răsad, fiecare ghiveci.

În perioada în care încă juca fotbal, mirosul acela proaspăt reușise să îl facă să uite de accidente. Fie că schimba pământul, că îngrija florile sau că își culegea legumele pentru câmară, acela era locul în care nu auzea zgomotul căștilor de protecție care se loveau între ele, mârâitul adversarilor, aplauzele publicului care luau cu asalt stadionul. Grădina aceea era locul în care putea să uite de valul de adrenalină pe care îl trăia când dirija baletul acela sălbatic într-un joc din NFL.

Acum, că nu mai juca, venea aici să fugă de el însuși – să uite de presiunea viitorului. Doar că, astăzi, pacea grădinii sale nu părea să-l liniștească. Trecuse o săptămână de când se întâlnise cu Deidre Joss și nu primise nici o veste de la ea. Deidre îi spusese că avea nevoie de timp de gândire, doar că el nu era obișnuit să aștepte.

În doar câteva luni, Spiral avea să se stabilizeze, iar Graham știa că avea să fie gata să treacă la următoarea etapă a carierei sale, aceea de a construi o franciză de cluburi de noapte în jurul altor atleți renumiți care erau fie prea ocupați, fie prea proști ca să se descurce singuri.

Apariția lui Piper Dove în viața lui îl făcuse să-și mai ia gândul de la asta, chiar dacă tipa îi era antipatică. Și totuși, era o persoană interesantă. În afară de farsa cu Esmerelda, Piper era obișnuită să spună lucrurilor pe nume. Era nerăbdător să vadă cum avea să se comporte față de el, când era evident că nu îl simpatiza, dar avea nevoie de el.

Din nefericire pentru ea, politețea pe care el o arăta în mod normal față de sexul opus părea să-l părăsească ori de câte ori se afla în preajma ei. De asemenea, rutina zilnică a vieții de proprietar de club începuse să îl plictisească. Avea să-i prindă bine să-și îndrepte atenția spre altceva, iar Piper Dove părea persoana potrivită.

În după-amiaza aceea, Piper își luă cheia pe care i-o dăduse Graham și deschise ușa de metal dinspre aleea din spatele clubului. Intră în holul îngust, cu pereții gri și care mirosea a cartofi prăjiți, dar observă că podeaua fusese măturată. Ușa din capătul culoarului părea să ducă spre zona angajaților, în timp ce treptele din dreapta ei duceau la etaj.

Începu să urce la etajul trei, fericită că nu avea prea multe lucruri de cărat. Ajunse la capătul scării și intră pe palier.

Totul se întâmplă atât de repede.



Zări o siluetă în întuneric... Simți un pistol la tâmplă... O durere...

„Ești terminată!”

## capitolul 5

Piper reacționează din instinct. Îl înșfăcă de braț, îl lovi cu piciorul și îl trânti la pământ cu o bufnitură puternică. De-abia atunci își dădu seama că țipătul acela de durere venea din partea unei femei, nu a unui bărbat. Se trezi la picioarele ei cu o adolescentă care stătea chircită pe podea, frecându-și brațul. Zări pe jos pușca galbenă de jucărie și glonțul de spumă care o lovise în plin pe Piper.

Fata era greu de încadrat într-o anumită rasă după înfățișare: avea pielea măslinie, ochi deschiși la culoare, păr lung ondulat; o frumusețe care avea să frângă inimi pe viitor.

– Vai! Îmi pare rău! strigă ea, iar Piper observă că purta aparat dentar.

Piper se aruncă în genunchi lângă ea.

– Ești bine?

– Am crezut că ești un asasin!

– Dau buzna adesea prin zonă? o întreabă ea, grăbindu-se să-i inspecteze brațul.

– Sunt bine, zise fata, așezându-se în fund.

Piper răsuflă ușurată să vadă că nu avea brațul rupt, dar, în același timp, era din cale afară de nervoasă.

– Și ce aveai de gând să faci?

– Am crezut că ești altcineva. Fata își luă arma, pe care Piper observă că o modificase, ca să intensifice mecanismul de tragere.

– Ai permis pentru așa ceva? o întreabă Piper.

– Știu. E o prostie. Mi-a fost chiar rușine să le cumpăr.

– Să „le” cumperi?

– Una nu-ți ajunge. E un fel de joc. Doar că e ceva serios, zise fata, ridicându-se. Era frumos proporționată,

cu toate că – fiind o adolescentă obișnuită – probabil era convinsă că era prea grasă. Tu ești noua vecină, nu-i așa? Știu că i-a spus Coop mamei mele că urma să te muți, dar, sinceră să fiu, am uitat. Eu sunt Jada.

– Numele meu este Piper. Ce ți-a venit să ataci oameni nevinovați la întâmplare?

– Sunt înscrisă la Pius, răspunse Jada, iar Piper își aminti că era vorba despre un liceu teologic. Fac parte din grupul Asasinii Pius.

– Și papa știe despre treaba asta?

– Hai că ești amuzantă, zise fata pe un ton cât se poate de serios, de parcă ar fi evaluat-o pe Piper din cap până-n picioare ca s-o încadreze într-o categorie. Ne-am mutat recent din St. Louis, chiar înainte să înceapă școala, așa că profit de ocazia asta ca să mă împrietenesc și eu cu lumea.

„Adică încerci să-i faci să te placă“, își spuse Piper.

– Hai să te conduc în apartamentul tău, îi spuse Jada. E mai mic decât al nostru, dar e mișto. Ușa aia dă în club, zise ea, arătând cu degetul spre una dintre cele trei uși din coridorul îngust, pătrășos. Înainte să deschidă Coop clubul, era un restaurant italianesc. Aici stau eu cu mama mea, zise ea, făcându-i semn spre ușa din fața lor. Nu e la fel de frumos ca în St. Louis, dar mama a vrut să ne mutăm, iar Coop a invitat-o să venim aici. Tata a murit într-un accident de mașină când aveam eu 9 ani. A lucrat la un moment dat ca antrenor personal, era prieten bun cu Coop. Coop ne-a dat bani de înmormântare și toate cele.

– E greu. Și eu am rămas fără mama în copilărie.

– La fel și Coop.

Și aici o să stai tu. Jada își luă pușca Nerf, merse până la ușa de la capătul culoarului și o deschise, pentru că nu era încuiată.

Nu era un apartament foarte mare, dar arăta bineșor, cu pereți în nuanțe de galben, parchet din anii '70 și două ferestre mici care dădeau înspre aleea din spațele clubului. Blatul alb de bucătărie separa bucătăria

modestă de camera de zi, care era decorată cu o canapea verde, un fotoliu în aceeași culoare și două măsuțe cu veioze.

– Dormitorul e foarte mișto, îi spuse Jada.

Și chiar avea dreptate. Piper se opri în pragul ușii ca să-l admire. Camera era ocupată aproape în întregime de patul imens cu panou tapițat, acoperit cu o acoperitură crem. Pe peretele opus trona un televizor cu plas-mă. Pe una dintre noptiere era o combină muzicală de fițe, iar de o parte și de cealaltă a patului atârnavau două lămpi frumoase.

– Super!

– Coop mai vine câteodată să doarmă aici.

„N-o să mai vină,” își spuse Piper.

– Îi place să se răsfețe, zise Jada.

– Observ.

Piper se așeză pe marginea patului și simți salteaua de calitate. Jada se uită lung la iPadul de lângă televizor, în timp ce se chinuia să-și dea jos oja neagră de pe unghii.

– Cooper e superbogat.

– Să știi că nu-i așa fain să fii bogat, îi spuse Piper, ceea ce era o minciună.

– Probabil că nu.

– Mai spune-mi despre Asasinii Pius.

Jada își dădu părul după urechi.

– L-au început acum vreo doi ani. E ca un fel de exercițiu de unire a elevilor din clasă.

– Măicuțele alea au început s-o ia razna.

– Profii nu prea sunt de acord cu ce facem noi, dar, atât timp cât nu venim cu armele la școală, nu au ce să ne facă. Cei care voiau să joace trebuiau să plătească vreo cinci dolari, ceva de genul. Suntem o sută douăzeci de copii în clasă, și s-au înscris nouăzeci și doi.

– Iar scopul este acela de a...

– A ajunge până la capăt.

Piper începu să se prindă de idee.

– Ca în *Jocurile foamei*.

- Ca să câștige premiul de 460 de dolari, zise Jada, strângându-și părul ondulat într-o coadă. Chiar am nevoie de bani, pentru că mi-e rușine cu telefonul meu. Nu i-am spus mamei asta, dar știe și ea și se simte aiurea că nu are bani să-mi cumpere ceva frumos. Dar n-ar fi trebuit să-ți spun asta. Mama zice că nu se cade să vorbești despre bani.

Piper o înțelegea prea bine.

- Și cum funcționează jocul ăsta?

- Nu ai voie să omori pe nimeni în școală, la vreun eveniment legat de școală, când suntem la muncă sau în mașină, că riști să le faci rău.

- M-am mai liniștit.

- Nu ai voie să omori pe nimeni nici în autobuz sau în drum spre școală, dar în rest e OK.

- Nici nu vreau să-mi imaginez ce părere ar avea navetiștii dacă ar fi nevoiți să stea cu ochii-n patru după gloanțe Nerf. Mai ales în Chicago. Ai noroc că n-a încercat nimeni să te împuște de-adevăratelea.

- Trebuie să avem grijă să nu-i deranjăm pe cei din jurul nostru.

- Și merge treaba? întrebă ea, pe un ton ușor sarcastic.

- Chiar îmi pare rău, zise Jada. Treaba e că nu ai voie să dai buzna în casa cuiva să-l omori decât dacă te-a chemat în vizită. Și treaba e că, dacă vreunul dintre copiii de la școală s-ar trezi să vină până aici și ar spune că sunt prieteni cu mine, tipii de la pază sau chelnerii probabil l-ar lăsa să intre.

- Poate n-ar fi o idee rea să vorbești cu ei despre asta.

- Nu mă lasă mama. Coop ne lasă să stăm aici fără să plătim, așa că îi suntem îndatorate, iar mama m-a rugat să nu fac prostii.

Fără să plătească? Piper, suspicioasă din fire, se întrebă dacă nu cumva altruismul lui Coop avea o motivație ascunsă.

- Să nu se mai întâmple, îi spuse ea, că data viitoare chiar s-ar putea să-ți fac rău.

- A fost super. Ai superreflexe.

Acum, că se liniști că nu-i rupsesse mâna, trebuia să admită că era destul de mândră de ea însăși.

Jada căzu pe gânduri.

– Poate ar trebui să avem un fel de cod. Ai putea, spre exemplu, să bați în perete la capătul scărilor înainte să urci, de două ori repede și o dată mai încet, ca să știi că ești tu. Chiar am nevoie de acei 460 de dolari.

– Ajută-mă să-mi car lucrurile și mă mai gândesc.

Jada coborî cu ea. Își luă pușca și inspectă aleea înainte de a ieși în stradă.

Piper reușise să îngrămădească totul în două valize și câteva cutii. Jada luă una din valize, fără să lase arma jos, mereu la pândă. Piper luă cealaltă valiză.

– Chiar crezi că o să încerce cineva să te atace aici?

Jada se uită la ea de parcă ar fi fost bătută-n cap.

– Tu vorbești serios? E locul perfect pentru o ambuscadă. În a treia zi de școală, doi copii de la școală, Daniel și Tasha, s-au ascuns în spatele mașinii lui Coop. Au făcut echipă împotriva mea.

– Ce șmecheri!

– I-am omorât, zise Jada cu satisfacție. Am încercat s-o conving pe Tasha să facă echipă cu mine, dar e una dintre fetele populare. Și e topită după Daniel.

– Un alt exemplu de femeie care se lasă vrăjită de un bărbat.

Jada încuviință.

– Exact. Vreau să mă fac psiholog.

– Momentan, nu prea reușesc să te văd în postura asta, dar e important să-ți urmezi visul.

Jada începu să râdă, iar zâmbetul ei cald și aparatul dentar o făcură pe Piper să o ierte pentru atacul de mai devreme.

Tony, administratorul clubului, avea o voce puternică, un zâmbet fermecător și un aer charismatic, dar Piper își propuse să rămână cu ochii pe el, cu toate că, dat fiind faptul că Graham îi mărturisise adevăratul

motiv pentru care venise la club, nu avea să fie o sarcină ușoară. La ședința cu angajații, Coop o prezintă drept noul strateg digital. Află că pe Domnul Torpilă îl chema Jonah. El era șeful de pază și fost jucător de la Clemson. Chiar dacă nu păru să o recunoască, nu se uită tocmai frumos la ea – fie pentru că era, de la natură, un tip ursuz, fie pentru că nu o considera îndeajuns de frumoasă cât să lucreze la Spiral. Ceilalți șase agenți de pază arătau și ei ca foști jucători de fotbal, ceea ce se dovedi a fi adevărat.

Tony începu să le povestească chelnerilor despre bătăturile pe care trebuiau să le promoveze în seara aceea. Lui Piper i se păru ciudat că angajatorul ei interveni spre finalul ședinței ca să-i avertizeze să nu servească clienții în exces. La sfârșitul întâlnirii, Piper îi spuse:

– Ai grijă, te joci cu focul!

– Vreau să clădesc o afacere unde oamenii să se simtă bine, dar nu am chef să moară pe aici.

– Te-ai gândit vreodată să joci golf în miniatură?

– Foarte amuzant.

După ora 9.00, începură să sosească clienții; femei cu păr lung îmbrăcate în fuste scurte, rochii mulate, bluze de mătase și pantofi superbi. Bărbații erau îmbrăcați cu sacou, cămăși sau tricouri scumpe care le scoteau în evidență pectoralii. Toți păreau a încerca să îi între în grații cowboy-ului din Oklahoma, care ajunsese în Chicago după o scurtă ședere în Miami și care adusese gloria orașului lor. Clienții roiau în jurul lui, dar agenții de pază nu încercară nicicum să-i oprească.

Două femei, una într-o pereche de pantaloni de piele și cealaltă îmbrăcată cu o rochie roșie decupată în talie, trecură pe lângă ea. Piper avea în garderobă o singură rochie potrivită pentru acest job – sărmana rochie neagră, aceeași pe care o purtase și în urmă cu opt zile, în noaptea în care fusese deconspirată. Singurul avantaj la jobul ei anterior fusese că putea să poarte blugi la birou. Era o adevărată bătaie de cap să te împopoțonezi ca să mergi la muncă.

Dădu o raită prin club și băgă de seamă că noile strategii fuseseră deja implementate la bar, dar una dintre chelnerițe, o brunetă subțirică pe nume Taylor, îi atrase în mod special atenția. La prima ei vizită în club, Piper observase că fata părea destul de apropiată de barmanul Keith.

Taylor se opri la bar să ia o comandă, iar Piper profită de ocazie ca să se prezinte.

– M-am gândit că ar fi fain să creez pe site o secțiune în care să-i prezint pe chelnerii de la Spiral. Cu o poză, câteva chestii amuzante. Crezi că ceilalți angajați ar fi de acord cu ideea asta?

Piper observase că majoritatea angajaților păreau mulțumiți de jobul lor. Aveau salariu bun, plus beneficii, și nimeni nu le cerea să danseze din buric ca să-și vândă marfa, dar poate că Taylor nu era la fel de mulțumită ca restul. Luă băuturile de la barman și le așeză pe o tavă neagră, lucioasă.

– Sigur. Ceilalți angajați sunt dispuși să facă orice pentru Coop.

Încerca oare să bată vreun apropo?

– Ceilalți angajați? Și tu nu ești de aceeași părere?

– Ah, ba da. Sigur. E un job fain.

Doar că entuziasmul ei nu o convinse, așa că își propuse să rămână cu ochii pe ea.

Coop era veșnic prezent pentru autografe, și nici unul dintre agenții de pază nu părea grăbit să-i sară în ajutor. Aprecia faptul că paznicii nu-l păzeau ca pe un deținut, dar deja exagerau. Toată lumea voia să se dea bine pe lângă Graham, și, chiar dacă publicul din seara aceea părea binevoitor, situația se putea schimba într-o clipită. Totuși, nu era treaba ei să-i poarte de grijă, așa că nu făcu decât să continue să se plimbe când pe la bar, când pe ringul de dans, când pe la toaletă.

Pe la mijlocul nopții, hotărî să urce în secțiunea VIP. Jonah cel enervant o opri din drum.

– Nu ai voie să urci.

Nu era primul bătauş care îi ieşea în cale. Jonah ştia prea bine că şi ea era angajata clubului, dar ţinea să-i aducă aminte că el era şeful. Profită de cei câţiva centimetri în plus de la pantofii cu toc şi îi spuse:

– Ba merg unde vreau eu. Dacă nu-ţi convine, poţi să stai de vorbă cu domnul Graham. Dar să nu te apuce plânsul. Doar nu vrei să te faci de râs.

Trecu pe lângă el şi intră în zona VIP. Prima zi de muncă, şi deja îşi făcuse un duşman.

Zona VIP era decorată în nuanţe de bronz şi negru, la fel ca restul clubului, dar cu paravane elegante care separau spaţiul în mai multe zone. Zări barul de la capătul încăperii, ca o bijuterie. Uniformele chelneriţelor erau la fel ca ale fetelor de la parter, provocatoare, dar nu de prost gust. Rochii simple, negre, cu bretele subţiri în formă de X la spate şi cu un tiv scurt, cu dantelă. Unele chelneriţe purtau cizme de piele cu toc, altele aveau sandale tip gladiator care se prindeau în jurul gambelor şi care păreau mai confortabile decât pantofii cu care era ea încălţată.

Un tip pe care îl recunoscuse drept noul jucător de la Stars stătea la masă cu doi fotbalişti de la Bears şi, după cum era de aşteptat, cu un grup de tinerele cu păr înfocat. Piper se îndreptă spre bar şi schimbă câteva vorbe cu barmanii, fără să-şi ia ochii de la ce se întâmpla în jurul ei. În zona VIP, majoritatea invitaţilor păreau să-şi îndrepte atenţia spre oamenii cu care stăteau la masă, în loc să le umble ochii după alţii, cum se întâmpla la parter. VIP-urile se credeau buricul pământului.

Piper se îndreptă spre toaleta din spatele încăperii. Intră în cameră şi o văzu imediat pe bruneta cu aspect dramatic pe care o recunoscuse ca fiind actriţă într-un serial despre viaţa poliţiştilor din Chicago. Actriţa era aşezată pe un scaun în faţa unei oglinzi ovale, privindu-se în aceasta, în timp ce rimelul i se prelingea pe obraji.

Piper se opri în pragul uşii.

– Eşti bine?



- Viața e de căcat, îi spuse actrița cu voce slabă, fără să-și ia ochii de la oglindă.

Judecând după cerceii ei cu diamante și după rochia albastră, superbă, care îi cădea pe un umăr, viața ei nu avea cum să fie tocmai de căcat.

- Bărbații sunt de căcat. Viața e de căcat, zise ea, cu lacrimi în ochi.

Piper se gândi o clipă să o ia la sănătoasa, dar era în picioare de ore întregi, iar pantofii o jenau teribil. Se așeză pe scaunul de lângă ea și se descălță.

- Sar părea că nu ai o noapte prea bună.

- Nu am o viață prea bună. E de căcat.

- Dă-l afară! Părerea mea.

Actrița o privi panicată cu doi ochi mari, albaștri.

- Dar îl iubesc.

Dumnezeule... Câte femei tâmpite pe lumea asta. Piper încercă să fie răbdătoare.

- Nu vreau să par prea zen, dar poate ar trebui să te iubești pe tine însăși.

Actrița luă un șervețel și își șterse lacrimile.

- Nu înțelegi. Uneori, e un om așa bun. Și are nevoie de mine. Are și el problemele lui.

- Toți avem problemele noastre. Lasă-l să și le rezolve singur.

Actrița o privi șocată, cu nările ei perfecte fumegând.

- E foarte clar că habar n-ai cum este să iubești din tot sufletul.

- Ai dreptate. Mai puțin când vine vorba despre Doritos cu gust de taco.

Actrița nu păru deloc amuzată, dar se apropie ușor de ea și îi simți mireasma parfumului scump.

- Cine ești?

- Nimeni. Lucrez aici. Mă ocup de partea de social media pentru club.

Femeia se uită lung la rochia ei simplă, atât de nepotrivită pentru locul acela sofisticat, după care se ridică greoi de pe scaun.

- Îmi pare rău pentru tine. Habar n-ai ce pierzi.

- O viața tristă? zise Piper, cât putut ea de delicat.

Actrița își făcu o ieșire dramatică. Piper se privi în oglindă. Era clar că un job de *life coach* nu avea să fie o variantă de rezervă prea bună. Nu era obișnuită să piardă nopțile. Umezi cu apă rece unul dintre prosopelele negre. Ușa se deschise, și o zări în prag pe una dintre fetele cu păr înfocat de la masa fotbaliștilor, cea mai frumoasă.

- Și ție ți-e rău? întrebă ea când o văzu pe Piper umezindu-și gâtul cu prosopul rece. Chiar ar trebui să plec. Sunt ruptă de somn și încep examenele orale în două săptămâni.

- Examele orale?

Blonda veni la oglindă și își șterse cu degetul o pată de ruj de pe dinți.

- Trebuie să-mi susțin teza de doctorat în sănătate publică.

Frumoasă, deșteaptă și cu păr înfocat.

- Nu e corect, mormăi Piper.

- Poftim? întrebă fata nedumerită.

- Pare dificil.

- E mai ușor dacă apuc să dorm noaptea, răspunse ea, după care intră în toaletă.

Piper coborî la parter, alături de oamenii de rând, reamintindu-și că un detectiv bun nu se grăbea să tragă concluzii despre cineva, așa cum făcuse ea în cazul tipelor cu părul înfocat.

Piper se trezi în dimineața aceea când îi sună telefonul. Dezorientată, încercă să răspundă, îl scăpă pe jos, după care se întinse peste marginea patului să-l recupereze.

- Alo?

- Deschide ușa, Esmerelda. Vreau să stăm de vorbă.

- Chiar acum?

- Chiar acum.

Piper începu să mormăie, tolănită pe salteaua aceea minunată. Patul era extrem de comod, nu ar fi vrut să se ridice niciodată din el, cu atât mai puțin acum, când

nu era deloc pregătită să aibă de-a face cu șeful ei. Se uită la ceas cu ochii împăienjeniți de somn. Era 9.30. Dar se culcase de-abia la 3.00. Slavă Domnului că clubul nu era deschis seară de seară. Patru nopți pe săptămână era deja prea mult.

Dormise în chiloți și într-un tricou cu Chicago Bears. Își trase repede blugii pe ea și o luă la goană prin camera de zi în picioarele goale. Nici măcar nu se uită la el după ce-i deschise ușa.

- Nu vorbesc nici măcar cu mine însămi fără să mă spăl pe dinți înainte, îi zise ea, după care dădu buzna în baia micuță ca să facă pipi, să se spele pe dinți și să se facă prezentabilă.

Când ieși din baie, îl găsi pe canapea, cu glezna peste genunchi și cu o cafea de la Starbucks în mâna imensă. Aruncă o privire în jurul ei, sperând să zărească o a doua cană de cafea, însă fără noroc.

- A fost prima ta zi de muncă, îi spuse el, și deja am primit o plângere la adresa ta.

Știa deja cine o dăduse în gât, dar făcu pe proasta.

- Nu cred.

- Ai reușit s-o superi pe Emily Trenton.

- Pe Emily Trenton?

- Actrița care joacă în *Third Degree*.

- Ce serial stupid, zise ea. Nu știu tu, dar eu, una, m-am săturat să văd femei împușcate sau cu gâtul retezat de fiecare dată când deschid televizorul. Pe vremuri, lăsați publicul să-și imagineze astfel de scene. Ca să nu mai vorbim despre fazele cu autopsiile. Jur că dacă mai vad vreodată...

- Te-am angajat ca să stai cu ochii pe angajații mei, nu ca să-mi superi clienții.

Piper dădu să spună ceva, dar se opri.

- Ai dreptate. N-o să se mai întâmple.

Graham păru surprins de atitudinea ei, dar chiar exagerase cu actrița și nu vedea nici un motiv pentru care să se apere. Graham luă o gură de cafea, uitându-se lung la ea.

- Și ce i-ai spus, mă rog?

- I-am spus că ar trebui să-i dea papucii tipului ăstuia care-i face viața amară.

- E unul dintre cei mai afurisiți jucători din ligă, spuse Graham, cu scârbă. Faultează tot ce-i iese în cale. Și pe mine m-a accidentat o dată.

- Și totuși, îl lași să vină în clubul tău.

Graham ridică din umeri.

- Dacă ar fi să-i dau afară pe toți cei care mă enervează, aș da faliment.

- Nici măcar nu înțeleg de ce ai intrat în afacerea asta. E un mediu murdar - nu am nimic cu clubul tău, dar e nașpa să lucrezi până târziu în noapte, și deja ai o căruță de bani, ai putea să-ți cumperi o mică țară. Sau o insulă. Eu asta aș face. Mi-aș cumpăra o insulă.

- Nu-s cine știe ce.

Lipsa cafelei o împiedica să gândească limpede.

- Nu-mi place de tine, spuse, după care se grăbi să adauge: Nu, de fapt, problema se pune în felul următor: Mie, personal, nu-mi place că ești atât de arogant, dar, în calitate de angajat, îți sunt sută la sută loială. M-aș arunca în bătaia focului ca să te apăr.

- E bine de știut.

Dat fiind faptul că îi oferise un loc de muncă și un apartament în care să locuiască, fusese chiar nepoliticoasă cu el. Nici el nu părea prea dornic să o tragă la răspundere pentru incidentul de seara trecută cu actrița.

- Scuze! Sunt destul de morocănoasă dimineața înainte să-mi beau cafeaua.

- Doar atunci?

- Nu, nu doar atunci. Sunt mai băiețoasă din punctul ăsta de vedere.

- Chiar așa? întrebă el, coborându-și privirea spre sâni ei, ceea ce o făcu să reacționeze instantaneu.

Uitase că nu avea sutien pe ea pe sub tricou, așa că se cocârjă imediat. Graham schiță un zâmbet. Și de ce nu? Văzuse unii dintre cei mai scumpi sâni din lume;

ai ei nu erau cu nimic speciali. Cu toate acestea, reuși cumva să o facă să se jeneze.

– Găsești cafetiera în bucătărie, îi spuse el.

Piper se duse în bucătărie, dar își aminti că nu cum-părase cafea.

– Nu mai contează deloc, nu am apucat să merg la cumpărături.

– Avem cafea boabe și espressor în bucătăria de la parter. Vin să-ți deschid ușa.

– Stai să mă încălț.

Se încălță și-și trase și un sutien pe ea. Ieși din cameră și îl găsi cu Guiț-Guiț în mână.

– Ce fel de școală are drept mascotă un porc?

– O școală de la țară.

– Ah.

Îi aruncă porcușorul în așa manieră încât nu se aștepta să îl prindă. Dar Piper prinse jucăria. Piper își savură mica victorie în timp ce coborâra împreună scările. Dar, în loc să se îndrepte spre bucătăria clubului, Graham îi deschise ușa care dădea în alee.

– Așteaptă aici, bine? zise el, ieșind în stradă.

Piper aruncă o privire pe alee și văzu că furtuna de noaptea trecută împrăștiase câteva cutii pe aleea murdă-ră. Graham nu părea prea fericit.

– Astea ar fi trebuit să fi fost deja strânse, zise el, aruncând o cutie udă la gunoi, după care se apucă să le strângă pe celelalte.

Piper aprecie că el nu se dăduse în lături de la treabă și merse să-l ajute. Luă o cutie dintr-o baltă și în clipa următoare o zări pe Jada pe alee. Plasa cu cumpărături pe care o căra în brațe dădea de înțeles că avea responsa-bilități pe care mulți copii de vârsta ei nu le aveau. Jada îi făcu cu mâna, iar Piper îi răspunse la salut, după care se întoarse la treabă.

Brusc, văzu un băiat după colț, cu o pușcă Nerf în brațe. Piper înlemni, după care făcu stânga împrejur și o strigă pe Jada. Aceasta dădu să-și scoată arma din buzunarul de la haină, dar nu putea din cauza pungii

de cumpărături. Asasinul cel tânăr se pregăti de atac asemenea un polițist din seriale. Fata era la un pas de moarte. Doar că Piper nu avea de gând să o lase să moară.

Sări spre ea și folosi drept scut primul lucru care îi ieși în cale.

Pe Cooper Graham.

## capitolul 6

Graham își pierdu echilibrul. Nu din cauza glonțului, care de-abia dacă îi ștersese brațul, ci pentru că fusese împins fără nici un fel de avertizare. Simți un glonț pe la urechi din direcția opusă, căci Jada sărise la atac.

– Ești mort! strigă ea.

– Nu e corect, protestă băiatul.

– Ba da! răspunse Jada.

Între timp, Graham aterizase în mijlocul aleii, într-o băltoacă.

– Ce naiba se întâmplă aici? izbucni el.

Victima lui Jada dispăru înfrântă după colț. Jada icni când își dădu în cele din urmă seama ce se întâmplase cu Graham. Piper sări să-l ajute. Graham era plin de noroi pe haine, ba chiar avea o pată de noroi în despicătura din bărbie. Era murdar pe blugi și pe mâini. Piper se așeză în genunchi lângă el.

– Dumnezeu... Ești bine?

Jada veni degrabă spre ei.

– Coop! Te rog să nu mă părăști mamei! Te rog frumos! zise ea, după care se uită spre Piper. M-ar fi omorât dacă nu m-ai fi salvat tu!

Iar acum Graham avea să o omoare pe Piper. Și nu cu o armă Nerf, după cum îi dădu de înțeles expresia de pe chipul lui, ci cu propriile lui mâini murdare. Piper rămase locului, cu câteva picături de noroi alunecându-i pe picioare.

– Jada... ar fi mai bine să treci în casă.

Jada nu se lăsă convinsă. Îi aruncă o ultimă privire rugătoare lui Graham, după care își luă punga de cumpărături și arma și se făcu nevăzută. Piper rămăsese singură pe aleea aceea cu un bărbat recunoscut pentru talentul său de a-și pune inamicii la pământ. Graham dădu să se ridice și călcă pe o coajă de grepfrut.

- Lasă-mă să te ajut, îi spuse Piper.

- Nu pune mâna pe mine! Niciodată. Graham se ridică iute, cu grația și dibăcia unui leopard. Piper se clătină puțin pe picioare când se ridică, dar cine ar fi putut s-o învinuiască?

- Nu pune mâna pe mine! M-ai înțeles? zise Graham printre dinții încleștați.

Privirea lui arzătoare o neliniști.

- Da... domnule.

- Ce dracu' e în neregulă cu tine?

- Sunt o mașinărie de război? zise ea, sub formă de întrebare, ceea ce se dovedi a fi o mare greșală, pentru că expresia de pe chipul lui deveni chiar mai necruțătoare.

- Am reacționat din instinct, se grăbi ea să spună. Erai în drum, voiam să o apăr pe Jada.

- De o pușcă Nerf!

- Da... Știu, dar... Nu părea momentul potrivit să-i povestească despre Asasinii Pius, așa că îi oferî un scurt rezumat. E un joc. Asta mică luptă pentru bani și pentru respectul colegilor ei.

- În caz că n-ai aflat, eu nu fac parte din jocul ăsta.

- Nu, sigur că nu. Dacă n-ai fi fost tu lângă ea, m-aș fi aruncat eu în calea armei.

Graham o privi nervos.

- Acum câteva minute, te laudai că ești gata să sari în bătaia focului ca să mă aperi. Te-ai răzgândit?

- Ei bine..., mormăi ea. Acum, ai văzut cu ochii tăi ce reflexe bune am. Asta ar trebui să te liniștească, nu? Câți oameni pe lumea asta sunt atât de rapizi încât să te pună la pământ?

Vai! Își dădu repede seama că nu ar fi trebuit să spună asta.

- Nu m-ai pus la pământ! Te-ai năpustit asupra mea!

- În fine, spune-i cum vrei. Dar înțeleg ce vrei să zici.

Poate că Graham nu observase că se tăiasse la mâna lui de milioane de dolari, dar ea văzuse. Se grăbi să-i deschidă ușa.

- Hai înăuntru să mergi să te cureți și să-mi beau și eu cafeaua aia pe care mi-ai promis-o, zise ea, încercând să-l împace. Profităm să facem și o ședință, să-ți dau raportul.

În mod surprinzător, sugestia ei păru să-i convină, cu toate că deschise ușa și o împinse nu tocmai delicat în hol. De-abia atunci observă că se tăiasse la mână și scăpă o înjurătură.

- E o simplă zgârietură, zise ea, grăbindu-se să deschidă ușa de la bucătărie. Te curăț imediat.

- Da, cum să nu.

- Doar să-mi dai trusa de prim ajutor.

- Și să-ți dau voie să mă omori, spuse el. Sau ți-am dat deja?

- Ești și amuzant, și isteț. Ce noroc am că lucrez pentru tine.

- Mai taci din gură, îi zise el, parcă mai puțin furios.

Bucătăria era mică, dar curată, cu un blat din oțel inoxidabil, cuptor, prăjitor și grătar unde se gătea meniul limitat al clubului: aperitive, cartofi prăjiți cu oțet și, la 2.00, negrese cu whisky din partea casei. Graham se spală pe mâini în chiuvetă, iar Piper găsi o trusă de prim ajutor în camera bine compartimentată, dar el i-o luă din mână.

- Dă-o încoace! Crezi ce vrei despre mine, dar aș vrea să-mi păstrez mâna intactă.

- Ce urât!

Graham deschise capacul de plastic, iar Piper văzu pietrișul de pe palma lui.

- Chiar îmi pare rău. Dar trebuia să facă mai mult decât să-și ceară scuze. Am vești bune. Din câte am observat



până acum, angajații din zona VIP sunt superprofi. E și normal, la ce bacșiș primesc, dar e bine că ne-am liniștit în privința lor. Doar că Graham nu se arată tocmai îmbunat, și ea știa că trebuia să mai vină cu ceva. Nu era momentul potrivit să-i vorbească despre agenții de pază leneși și nu avea încă nici o dovadă împotriva chelneriței Taylor. Avea prea puține opțiuni. Știu că asta avea să-ți placă. Eu însămi am de gând să actualizez site-ul clubului tău de fani.

– Am deja pe cineva care se ocupă de asta, spuse el, căutând prin trusa de prim ajutor.

– Da, doar că, spre deosebire de ei, eu știu să vorbesc cu subiect și predicat. Piper observă că sângele începuse să i se prelingă pe încheietură. Luă un șervețel și i-l întinse, dar hotărî să nu-i spună despre pata de noroi din bărbie. E adevărat, ești încă o celebritate în Chicago, dar cât timp crezi că o s-o mai ții așa dacă nu investești în social media? Ai petrecut doar trei ani la Stars, spre deosebire de Bonner, Tucker sau Robillard, care și-au construit o carieră aici. Celebritatea e trecătoare, așa că, dacă vrei ca afacerea ta să continue să crească, trebuie să fii pe poziții.

– Am fost întotdeauna numărul unu, să nu uiți asta, îi spuse el supărat.

Piper încerca să facă pace cu el, nu să-l jignească, așa că alese altă abordare.

– În următoarea perioadă, vreau să monitorizez și să răspund comentariilor clubului online, zise ea – tocmai genul de muncă de care crezuse că scăpase. Și să știi și tu că treaba asta merită câteva băltoace.

Graham scoase o pensetă.

– Continuă!

– Vrei mai mult?

Graham ridică din umeri.

– Dă-mi-o mie, spuse ea, înșfăcându-i penseta din mână.

Graham nu părea genul care să poarte ranchiună, așa că îi dădu penseta, cu o privire mai degrabă gânditoare decât furioasă.

- Ești cam dusă cu capul, știi, da?

- Doar când sunt cu tine.

- De ce?

Pentru că viitorul ei stătea în mâinile lui.

- Pentru că ești o legendă.

- Mai încearcă, Esmerelda.

- Eu sunt un simplu om, spuse ea, curățând penseta cu dezinfectant. Tu ești... un supererou.

- Doar n-o să mă iei și tu cu „Vai, ești un zeu“, nu?

Adică exact ce avea de gând să facă.

- Sigur că nu. Tot ce vreau să spun e că am emoții în preajma ta pentru că sunt un om normal, iar tu ești unul faimos.

- Nici măcar un șarpe veninos nu ți-ar da ție emoții, îi spuse el, iar Piper se entuziasmă, după care el i-o tăie: Te dai bine pe lângă mine pentru că eu îți plătesc salariul și pentru că ai nevoie de banii mei ca să nu intri în faliment.

Piper se abținu să nu răbufnească.

- Da, nu e ușor. Și acum, stai locului!

Începu să-i curețe mâna. Probabil durea ca naiba, dar Captain America era făcut din vibranium și nu tresări nici măcar o dată, fără să-și ia ochii de la ea.

- Povestește-mi despre tine, îi spuse el, de parcă chiar era curios să afle. Versiunea fără minciuni.

Piper îl curăță cât putu ea de delicat.

- Sunt singură la părinți. Mama a murit când eu aveam 4 ani, a fost jefuită pe stradă, așa că am rămas cu un tată care mă trata ca pe un băiat și care, în același timp, era extrem de protector la adresa mea. Era cam nebun.

- Să înțeleg că de la el ți se trage.

- Cred că ar fi mai bine să n-o insulti pe tipa care are penseta în mână, zise ea, apucând o pietricică. Am studiat informatică și sociologie la facultate și mi-am petrecut ultimii unsprezece ani la joburi pe care le-am urât.

M-am gândit la un moment dat să-l bag pe tata în boală și să dau la academia de poliție, dar nu voiam să mă fac polițist. Voiam să lucrez pentru mine. În fine... În cele din urmă, am cumpărat Dove Investigations de la mama mea vitregă după moartea tatălui meu.

Clar nu avea de gând să-i spună că dăduse o grămadă de bani pe afacerea asta.

- Ai cumpărat-o?

O pietricică îi intrase adânc în palmă, iar Piper încerca să o scoată.

- În caz contrar, ar fi trebuit s-o omor. M-am gândit și la varianta asta, dar nu voiam să ajung la închisoare.

- Ai dreptate. Heterosexuală sau lesbiană?

- Eu sau mama mea vitregă?

- Tu.

Piper reuși să scoată pietricelele și să curețe rana.

- Hetero, din păcate.

- De ce spui asta?

Curăță penseta și o puse la loc în trusă.

- În general – mai există și excepții, ce-i drept –, îmi plac mai mult femeile decât bărbații. Sunt mai interesante. Mai complicate. Și mai loiale. Unul dintre cele mai mari regrete este că nu mă simt atrasă din punct de vedere sexual de persoanele de sex feminin.

- Aș zice că ai avut cam mulți iubiți afurisiți, spuse Graham rânjind.

- Zici tu care ai ieșit în oraș cu toate actrițele de la Hollywood. Cum e să mergi la premiile Oscar?

- Groaznic de plictisitor, răspunse el, verificându-și palma, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i furase nici un deget. Și acum, te vezi cu cineva?

- Prietenul tău, polițistul, încearcă el ceva, dar nu o să-i iasă.

- Ce polițist?

- Eric Vargas. Polițistul cel Sexy.

Graham începu să râdă.

- Glumești, nu? Nu te supăra, zise el, uitându-se cam de sus la ea, dar nu crezi că e prea bun pentru tine?

- Așa ai zice, nu? răspunse ea, zâmbind larg. Dar să știi că n-am dus niciodată lipsă de tipi arătoși.

Graham se încruntă, supărat că replica lui nu reușise să o facă să se simtă prost.

- Și îți explici cum de reușești să-i atragi?

- Da, zise ea, bandajându-i mâna. Mă văd ca pe o tipă băiețoasă, așa că se simt relaxați în preajma mea. Până își dau seama că, de fapt, mă folosesc de ei. Nu din răutate. Dar, sincer, cum poți să-i iei în serios pe majoritatea bărbaților?

Graham o privi nedumerit.

- Nu înțeleg, pentru ce anume îi folosești?

- Tu pentru ce crezi?

Reușise din nou să îl pună la pământ și să-l lase fără cuvinte. Lui Piper îi plăcea că era o nerușinată. El nu avea de unde să știe că, pentru o perioadă scurtă, trecuse prin patul mai multor bărbați și că experiența aceasta o făcuse să se simtă atât de singură.

- Carevasăzică, ești o adevărată devoratoare de bărbați, nu? zise Graham.

- Ah, nu, nu sunt îndeajuns de sexy.

Graham dădu să spună ceva, de parcă ar fi vrut s-o contrazică, dar se opri. Piper închise trusa și merse după cafea.

Piper intră în cămară, iar Coop rămase privind în urma ei. Nu era o femeie frumoasă, dar era cumva... Cum? Îi veni un singur cuvânt în cap. Enervantă. Bine, poate două. Enervantă și interesantă. Se uită la blugii săi pătați de noroi. La jacheta julită în cot. La mâna bandajată. Enervantă, interesantă și... puțin periculoasă. Avea reflexe bune, părul foarte scurt, parcă tăiat cu lama. Ochii albaștri, sprâncenele groase, gura aceea mare și maxilarul aproape la fel de proeminent ca al lui. Și trupul acela. Nu era tocmai piele și os, avea forme perfecte.

Dar... Avea să-și termine treaba și gata. Nu era momentul potrivit să țină pe cineva atât de imprevizibil

în preajma sa, chiar dacă îi dădea o stare anume, nu tocmai de euforie, ci de vigilență. Nu știa la ce să se aștepte din partea ei, ceea ce însemna că trebuia să fie mereu în gardă.

Nu, nici chiar așa.

E drept că trebuia să fie atent, dar nu precaut. Dimpotrivă. Nu simțea nevoia să sară la atac, nici vorbă. Era politicoș de fel, chiar și cu femeile care îl scoteau din pepeni, dar cu ea se simțea de parcă ar fi fost un puști de grădiniță care simțea nevoie să necăjească o fetiță doar ca să o vadă plângând. Numai că Piper Dove nu era plângăcioasă. Era foarte stăpână pe sine.

Piper ieși din cămară. Absolvise cu două specializări Universitatea din Illinois; era clar că o ducea capul, ceea ce îl irita și mai tare. Având în vedere rezultatele lui academice mediocre, atracția sa față de femei inteligente era chiar ironică. Doar că notele lui proaste erau din cauza acelor multe ore petrecute la antrenamente și nu din pricina faptului că nu-l ducea capul.

Piper reuși să pornească espressorul fără nici o instrucțiune din partea lui. Sigur îl mințise despre cuceririle ei. Sau poate că nu, pentru că era evident că avea acel ceva. În timp ce Piper își pregătea cafeaua, Cooper reuși să-și dea seama despre ce era vorba.

Era o provocare.

Felul ei de a fi, hotărârea ei. Era genul de femeie care ținea piept vieții, care nu aștepta ca viața să se prelingă la picioarele ei. Iar insensibilitatea ei la adresa lui trezise în el nevoia aceea tâmpită și instinctivă de a cuceri. Era exact ce vedeau alți bărbați la ea. Le testa masculinitatea.

Se îndoia că ea știa toate aceste lucruri, dar, și dacă ar fi știut, nu ar fi putut să și-o imagineze făcând-o pe fata rea. Nu părea interesată să atragă atenția altor bărbați, ci mai degrabă să o facă pe inabordabila. Piper părea axată pe muncă, iar bărbații erau un simplu rău necesar. Așa că...

Avea să o cucerească.

Gândul acela îi veni de nicăieri... sau poate sălăsluise undeva în subconștientul lui. Voia să o aibă. Acolo, pe chiuvetă. Pe blatul de la bucătărie. Ar fi vrut să o dezbrace și să restabilească ordinea firească a lucrurilor. Bărbatul domina femeia. Rana începu să îl usture, ceea ce îl trezi la realitate. Se simți dezgustat de sine însuși. De unde și până unde îi treceau prin cap astfel de gânduri? Piper puse cana pe masă.

- Ce mai e de data asta?

Graham își dădu seama că se uita urât la ea.

- Faptul că existi.

- Vai, îmi pare rău, răspunse ea, ridicând cana de cafea, deloc afectată de obraznicia lui. Domnule Graham, să știi că ai făcut un lucru mare astăzi, intenționat sau nu. Este un lucru măreț că ai salvat-o pe Jada de la moarte.

- Nu-mi mai spune „domnule Graham“. El nu era genul de bărbat care să se ia de angajatele sale. Fără excepție. Nu avea nevoie să o facă. Așa că nu avea de gând să se ia de Esmerelda. Nu încă. Nu cât timp era angajata lui. Dar, odată ce avea să plece, totul era permis. Înainte să-și ia rămas-bun, avea de gând să-i dea o lecție.

Piper căscă și intră în hol, cu termosul de cafea în mână. Chiar dacă era duminică dimineată și lucrase până la ora 3.00, nu-și permitea să doarmă până la prânz. Trebuia să se ducă la birou.

Ușa de la apartamentul Jadei se deschise, iar în pragul ușii apăru o femeie subțirică, cu păr negru, cu un ghiozdan în spate.

- Tu trebuie să fii noua noastră vecină, zise femeia de îndată ce o zări pe Piper.

- Piper Dove.

- Numele meu este Karah Franklin.

Aceasta era probabil mama Jadei, chiar dacă părea, mai degrabă, sora ei mai mare. Avea un păr negru ondulat, care îi cădea frumos pe umeri, iar pielea ei măslinie nu avea nevoie de nici o picătură de machiaj.

Frumusețea femeii îi dădu de bănuir că faimosul Coop nu o găzduise în apartamentul lui doar pentru că fusese bun prieten cu soțul ei, ci pentru că erau amanți. Tipa semăna cu Kerry Washington; era clar că avea stofă de iubită celebră.

Karah își aruncă ghiozdanul pe umăr.

– Mi-a spus Jada că te-ai mutat aici. Dacă te supără cu ceva, te rog să-mi spui.

Piper și-l aminti pe Coop căzut pe alee, în dimineața trecută.

– Nu se pune problema. Pare un copil bun.

– Tu chiar ai făcut cunoștință cu ea?

– Am ajuns la o înțelegere, răspunse Piper zâmbind.

– Eu lucrez și merg și la cursuri, ca să-mi iau diploma de contabil, așa că nu prea pot să stau cu ochii pe ea, zise Karah, vizibil dezamăgită de ea însăși. Chiar acum mă pregăteam să merg la bibliotecă.

Piper îi observă cearcănele. Sigur nu era iubita lui Coop, altfel n-ar fi lăsat-o să se spetească muncind.

– Îmi închipui că nu-i ușor.

– Dar ar putea să fie și mai rău. În fine, mi-a părut bine.

– Și mie.

Piper ajunse la birou și își bău cafeaua călâie în timp ce vorbea la telefon cu Jen despre Berni. După care își deschise calculatorul. Sarcina ei la Spiral era una pe termen scurt, așa că era important să se promoveze în continuare. În ultima perioadă, postase tot felul de informații pe site despre tehnici de autoapărare, fraudă bancară și securitate personală, încercând să se folosească de tot ce învățase de la tatăl ei și de la cursurile la care participase în ultimii ani. Acum, avea de gând să folosească aceste informații ca să facă o broșură prin care să-și promoveze afacerea.

Voia să atragă clienți importanți – firme de avocatură, companii importante de asigurări care investigau cazuri de fraudă. Până atunci, cea mai rapidă modalitate de a face bani se baza pe suspiciuni. Așa că începu să scrie:

VREI SĂ ȘTII DACĂ TE ÎNȘALĂ?  
OARE CHIAR E ÎN ORAȘ CU FETELE?

Începu să treacă pe hârtie primele semne că partenerul te înșală. Prea multe nopți târzii petrecute la birou, apeluri telefonice suspicioase, mai mult timp petrecut în fața oglinzii. Avea de gând să livreze personal această broșură în saloane de înfrumusețare, baruri, cafenele, în orice local care avea s-o primească. Iar fiecare broșură avea să conțină logoul ei și numărul de telefon.

Îi sună telefonul. Era Jen din nou.

- Ghici cine vine în oraș? întrebă prietena ei, entuziasmată. Nu știu care prințesă dintr-una dintre țările alea bogate în petrol. Ea și tot anturajul ei. Peste cincizeci de persoane. Au nevoie de șoferițe.

- De unde știi?

- De la Nenorocitul Āla. Tocmai l-am auzit vorbind cu unul dintre reporteri. Se pare că prințesa s-a hotărât să arunce cu bani în stânga și-n dreapta pe Mag Mile, în loc de Rodeo Drive. Piper, bogații ăștia din Orientul Mijlociu dau o grămadă de bacșiș!

- Chiar acum trec la treabă!

Piper luă legătura cu unul dintre prietenii tatălui ei, care îi dădu numărul unui tip care avea o afacere cu limuzine de lux pentru VIP-uri, și reuși să prindă jobul. Nu avea nici cea mai mică idee cum avea să jongleze cu prințesa și cu Cooper Graham, dar sigur exista o soluție.

Marti dimineată, se prezentă la aeroportul O'Hare, la volanul unui SUV negru. Nu se văzuse niciodată în postura de șofer, dar părea un job interesant, era plătit destul de bine, iar speranța unui bacșiș consistent îi dădu curaj. Avea o ședință programată cu Graham în după-amiaza aceea, ca să discute despre site, dar avea timp suficient să ia oaspeții de la aeroport și să-i conducă la hotelul Peninsula.

Aflase că familia regală avea în jur de 15 000 de membri, maiestăți sau altețe regale – titlurile erau



influențate de faptul dacă erau în linie la tron sau nu. Întotdeauna obișnuiau să călătorească în grup mare: diferiți membri ai familiei, gărzi militare, servitor și (umbla vorba prin târg), serviete pline cu bani. Spera din tot sufletul că urma să aibă de câștigat de pe urma jobului ăstuia.

Oaspeții sosiră cu un avion privat 747 și, grație statutului lor de VIP, evitară cozile lungi de la pașapoarte. Nobilii erau așteptați de o armată de SUV-uri și de mai multe dube pentru bagaje. Când apăru întregul alai, Piper observă că doar servitorii erau îmbrăcați în haine tradiționale islamice. Femeile din familia regală, mai mult de zece la număr, de la adolescente la femei mai în vârstă, erau îmbrăcate în haine de firmă, cu diamante, pantofi Louboutin și geți Hermes.

Cele mai răsfățase prințese din Orientul Mijlociu aterizaseră în oraș.

## capitolul 7

Piper se grăbi să deschidă ușa din spate pentru o femeie frumoasă, la vreo 40 de ani, cu păr lung, lucios ca abanosul, și o pereche mare de ochelari de soare pe cap. Era îmbrăcată cu o jachetă Channel de un violet aprins, cu o fustă de piele scurtă și o pereche criminală de pantofi cu toc.

De îndată ce porni mașina, femeia își scoase telefonul, și urmă o convorbire intensă în arabă. Piper ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, dar fusese instruită să nu scoată un sunet în preajma nobililor, ceea ce era mare păcat. Femeia nu se uită nici o clipă în direcția ei, dar nici nu părea arogantă. Se purta de parcă Piper era pur și simplu invizibilă.

Alaiul ajunsese în cele din urmă la hotel, iar Piper de-abia dacă se mai putea abține să nu spună ceva. Mașina lui Piper era cea de-a șasea din șir, ceea ce însemna că pasagerul ei nu era prințesa regală. Femeia coborî din

mașină fără nici un cuvânt, dar, după ce aceasta intră în hotel, unul dintre agenții de pază ai alaiului îi ceru lui Piper să nu plece.

Așa că Piper rămase la mașină. Trecu o jumătate de oră. O oră. Paznicul urlă la ea când o văzu că dădu să intre în hotel ca să meargă la toaletă.

– Ți-am cerut să aștepti aici!

– Mă întorc imediat, strigă ea, dând buzna în recepție, după care își aminti că sclavia fusese interzisă în regat de-abia în 1962.

Când se întoarse la mașină, văzu o servitoare pe bancheta din spate. Era o fată tânără, cu fața rotundă și ochii mari negri. Spre deosebire de membrii casei regale, fata era îmbrăcată în ținută tradițională, *abaya* gri și *hijab* albastru-închis. Piper își ceru scuze că o lăsase să aștepte, iar gestul ei păru să o sperie.

– Nu e nici o problemă.

Piper se bucură să o audă vorbind în engleză și, dat fiind că nimeni nu-i interzisese să stea de vorbă cu servitorii, se prezentă.

– Numele meu este Piper.

– Eu sunt Faiza, îi răspunse fata timidă. Maiestatea sa, prințesa Kefaya, m-a trimis după o pereche de pantofi, zise ea, arătându-i pe o pagină ruptă dintr-o revistă de modă franțuzească o pereche de sandale cu toc din piele. Te rog să mă duci să le cumpăr.

– Sigur. Unde mergem?

– La locul cu pantofi.

– Dar știi cum se numește magazinul?

– Maiestatea sa nu mi-a zis.

– Și nu poți s-o suni s-o întrebi?

Faiza o privi șocată.

– Vai, nu! Noi nu procedăm astfel. Du-mă, te rog, să găsesc pantofii!

Piper întinse mâna după pagina din revistă. Pantofii aveau sigla YSL. Își scoase telefonul și găsi un magazin Saint Laurent în Waldorf, la câteva străzi distanță.

– Îți place ce lucrezi? o întreabă ea pe fată, după ce intră pe Rush Street.

Fata păru nedumerită de întrebarea ei.

– Munca e muncă. După care se grăbi să se corecteze, de parcă ar fi spus ceva greșit. Maiestatea sa, prințesa Kefaya, nu m-a lovit niciodată, și împart patul cu o singură altă servitoare, așa că totul este foarte bine.

Doar că nu vorbea de parcă totul era chiar atât de bine, iar Piper simți asta. Faiza putea avea probleme pentru că vorbea despre angajatorii ei. Cu toate acestea, Piper zări dorința din ochii aceia mari și negri care îndrăzniră să se uite pe geam spre fetele acelea tinere care se plimbau încrezătoare pe bulevard cu ghiozdanul la modă în spate.

Se gândise să dea o raită prin Waldorf în timp ce Faiza își termina de făcut cumpărăturile, dar fata o imploră să vină cu ea în magazin. Când văzu combinația dintre timiditatea ei și hotărârea de a-și face bine treaba, nu o lăsă sufletul să o refuze. Piper își dădu cu inima îndoită mașina pe mâna unui valet de la Waldorf și intră cu Faiza în magazin. Magazinul acela de fițe cu podea de marmură, tavan înalt și produse care mai de care mai scumpe nu semăna deloc cu magazinul DSW în care obișnuia ea să meargă la cumpărături. Locul acesta mirosea a parfum și a privilegii. Faiza îi puse în mână pagina din revistă.

– Maiestatea Sa îi vrea în toate culorile.

– În toate culorile? întreabă Piper șocată, în timp ce o angajată tânără, dichisită, veni spre ele. Era clar mai intrigată de ținuta tradițională a Faizei decât de uniforma de șoferiță a lui Piper, care consta dintr-o cămașă albă, pantaloni negri și un sacou negru pe care îl găsisese în ziua anterioară la Goodwill. Angajata se arătă nerăbdătoare să le ajute, ceea ce însemna că aflase că orașul fusese invadat de unele dintre cele mai bogate capete regale din lume.

Dar, oricât de mult și-ar fi dorit angajata să le ajute, reuși să găsească pantofii în doar două culori dintre

cele cinci, ceea ce o făcu pe Faiza să se simtă extrem de neliniștită. Fata deschise portofelul cu o mână tremurândă și scoase un tanc de bancnote de o sută de dolari, o nimica toată pentru o familie care valora mai bine de un miliard de dolari. După ce cumpără pantofii, Faiza băgă restul de bani în portofel, păstrând cu grijă bonul. Strânse geanta la piept când ieșiră din magazin, vizibil îngrijorată.

Piper își continuă cercetările pe telefon, și, patruzeci și cinci de minute mai târziu, o ajută pe Faiza să cumpere de la Barneys aceeași pereche de pantofi pe roșu. Dar nici asta nu era de ajuns.

- Nu înțelegi, zise Faiza neliniștită. Nu pot s-o dezamăgesc pe Maiestatea Sa. Trebuie neapărat să fac rost de toți pantofii.

Piper claxonă un taximetrist nebun.

- Dar nu ți se pare că cinci perechi de pantofi e un pic cam exagerat?

Faiza nu păru să înțeleagă ce încerca să-i spună.

Piper mai avea trei ore până la întâlnirea cu Graham, timp suficient să conducă până în Nordstrom, la ieșirea din oraș, acolo unde reușise să găsească ultimele două perechi, să le cumpere repede, să o ducă pe Faiza înapoi la Peninsula, după care să se întoarcă la Spiral.

- Hai să mergem, îi spuse Piper, cu un zâmbet forțat.

În timp ce goniră spre partea de vest a orașului, Faiza se mai detașă puțin și începu să semene cu o fată de 19 ani. Piper îi povesti câte ceva despre jobul ei la clubul lui Graham și află că Faiza era din Pakistan, musulmană, și că plecase în Regat la doar 14 ani ca să-și găsească un loc de muncă și să viziteze orașele sfinte ale țării, ca să se roage pentru părinții și pentru sora ei, care muriseră. În schimb, ajunsese să lucreze într-un ritm inuman, în ceea ce părea a fi o închisoare, dat fiind faptul că pașaportul îi fusese confiscat de îndată ce fusese angajată și încă nu-l primise înapoi.

Faiza își verifică de mai multe ori geanta, să se asigure că avea toate bonurile. Umbla vorba că unele capete

încoronate se purtau urât cu servitorii lor, iar Piper nici măcar nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă Faiza ar fi pierdut bonurile.

Magazinul din Nordstrom se afla în zona echipei Stars, în suburbiile din partea de vest a orașului. Timpul nu era în favoarea ei, iar tipei de la magazin îi luă o veșnicie să pregătească produsele. Dar, atât timp când nu avea să rămână blocată în trafic, încă putea să ajungă la timp la ședință.

Doar că șansa nu era de partea ei. Un accident pe Reagan Tollway îngreună traficul, și, dat fiind faptul că Graham refuzase să-i dea numărul lui de telefon, nici măcar nu avea cum să-l sune, își dădu Piper seama, nervoasă.

La câteva minute, mai înaintau câțiva metri. În scurt timp, Piper era cu moralul la pământ. Trase adânc aer în piept. Nu avea cum să controleze traficul. Așa că își îndreptă atenția spre pasagerul său.

– Faiza, dacă ai putea să faci orice pe lumea asta, ce ai face?

Trecură câteva secunde bune înainte ca fata să răspundă:

– Visele nu au rost pentru cineva ca mine.

Piper își dădu seama că întrebarea ei fusese malițioasă, chiar dacă neintenționat.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Faiza oftă.

– Mi-ar plăcea să plec în Canada, să mă fac asistentă medicală. Să lucrez cu bebeluși născuți prematur, ca sora mea. Dar astfel de vise nu au rost, zise ea resemnată.

– De ce tocmai în Canada?

– Sora tatălui meu locuiește acolo. Este singura membră a familiei care mi-a rămas, însă n-am mai văzut-o din copilărie.

– Dar țineți legătura? Vorbiți la telefon?

– Nu am telefon. N-am mai vorbit cu ea de aproape doi ani.

- Vrei să-ți împrumut telefonul meu? o întreabă Piper.

- Mă lași să fac asta? întreabă Faiza, cu răsufierea tăiată.

- Sigur. Deja avea atâtea datorii, că nu mai contau câțiva dolari în plus. Îi știi numărul de telefon?

- Da, îl știu pe dinafară. Dar, dacă află cineva că am vorbit cu ea...

- N-o să afle de la mine, zise ea, aruncându-i telefonul pe bancheta din spate.

Probabil Faiza reuși să ia legătura cu mătușa ei, pentru că urmă o convorbire rapidă în ceea ce Piper presupuse a fi limba urdu. În timp ce Faiza vorbea la telefon, traficul începu în cele din urmă să se elibereze, iar fata îi înapoie telefonul chiar când ajunseră înapoi în Eisenhower.

- Khala a fost atât de îngrijorată în privința mea, zise Faiza, cu ochii în lacrimi. Vrea să mă ia să stau la ea, dar nu am nici un ban, nu am cum să ajung acolo.

Lui Piper îi sună telefonul. Nu avea voie să vorbească la telefon la volan, dar nu putea ignora apelul, așa că îl puse pe difuzor.

- Interesant, se auzi o voce de bărbat. Iată-mă aici, în biroul meu, pentru o ședință care ar fi trebuit să înceapă acum zece minute, dar încă sunt de unul singur.

- Sunt blocată în trafic, zise ea și, fără să aștepte muștrările lui, continuă: Dacă n-ai fi refuzat să-mi dai numărul tău, te-aș fi sunat.

- Faptul că ești blocată în trafic nu e o scuză bună, ci doar un semn că nu ai știut să te organizezi.

- O să-i trimit acest citat inspirațional lui Oprah.

- Îmi plăceai mai mult când te prefăceai a fi îndrăgostită de mine.

- Ei bine, medicamentele au început să-și facă efectul.

Graham nu păru impresionat. Piper își mușcă buzele, uitându-se la ceas.

- Dacă aș fi avut numărul tău de telefon...

- Ți-am spus deja. Dacă vrei să dai de mine, îl suni pe agentul meu.

- Am crezut că faci mișto de mine.
- Nu sunt genul.
- Asta nu-i tocmai adevărat, dar... Ajung în treizeci și cinci de minute.
- Iar eu o să fiu deja la sală, zise el, închizându-i telefonul în nas.

Faiza o întreabă șocată:

- Acesta era angajatorul tău, jucătorul de fotbal? Și așa îi vorbești?

- M-a enervat.

- Dar acum o să te pedepsească.

Cu siguranță. Dar nu așa cum se aștepta Faiza să o facă.

- Aici, angajatorii nu pot face altceva decât să te dea afară.

- Ce țară minunată și ciudată! Faiza era o fată atât de bună la suflet, iar Piper o admira pentru asta. Tristețea din glasul ei îi ajunse la inimă.

Ajunseră, în cele din urmă, la hotel. Faiza îi puse ușor mâna pe umăr.

- Mulțumesc pentru ajutor, draga mea prietenă. O să mă rog pentru tine seară de seară.

Chiar dacă părea puțin exagerat, nu avea de ce să refuze un pic de ajutor divin.

- Când ți-am spus că o să fiu la sală, nu mă așteptam să vii aici, strigă Coop pentru a acoperi muzica asurzitoare din difuzoare.

Îl privi în timp ce lovea sacul de box, asudat. Piper se abținu cu greu să nu sublinieze că nu avea nici un rost să atace sacul cu atâta forță.

Pro Title Gym era o adevărată mecca puturoasă, fără ferestre, sărăcăcioasă pentru elita atleților din Chicago. Un spațiu gol, cu pereți înalți, salteluțe negre de cauciuc, echipamente ruginite, aliniat pe peretele cu steagul american și o pancartă cu un citat din *Fight Club*: „ASCULTAȚI, VIERMILOR. NU SUNTEȚI SPECIALI”. Locul duhnea a transpirație și a cauciuc. Nici vorbă

de barul cu suc de fructe sau ținute de sală ultimul răcnet. Pro Title era o sală unde se lucra intens, o sală scumpă și exclusivistă.

- Cum ai reușit să intri? lătră Coop la ea.

- Mi-am tras-o cu tipul de la recepție, strigă ea peste chitara asurzitoare.

- Da, cum să nu, mormăi el, dând cu pumnul în sac.

De fapt, nu făcuse altceva decât să le spună că lucra pentru Coop. Faptul că venise îmbrăcată în uniformă de șofer și nu ca o admiratoare înrăită îi conferise credibilitate, iar tipul o lăsase să intre.

- E povestea mea, lasă-mă să o spun cum vreau eu.

- Pleacă, zise el, cu o nouă lovitură aprigă.

Perfect. Nici nu se așteptase să poarte o discuție cu el aici; voia doar să-i arate că și lua treaba în serios. Doar că nu se grăbi să plece. Nu se putea mișca din loc. Pentru că nu reuși să-și ia ochii de la mușchii lui Coop, care se încordau pe sub tricoul transpirat de fiecare dată când sacul mai încasa un pumn. „Gata! Oprește-te în clipa asta”, își spuse ea. În caz contrar, avea să-i vină idei de genul să-și lase părul să crească! Făcu stânga împrejur spre ușă.

- Stai! lătră el din nou. De ce ești îmbrăcată în halul ăsta? Zici că lucrezi la morgă.

Piper reuși să se calmeze și să-i spună despre noul ei job de șoferiță.

- E doar în timpul zilei, urlă ea peste acordurile muzicii. Asta e uniformă mea.

- E mohorâtă, zise el, iar sacul o încasă din nou.

- La fel ca starea ta de spirit.

Graham nu se arătă deranjat.

- Pe tine chiar nu te interesează cum arăți?

- Nu prea.

Graham se opri pentru o clipă și se uită lung la ea.

- La club, te-ai îmbrăcat cu aceeași rochie seară de seară.

- Tu vorbești, cu cizmele tale de cowboy?



– Țsta e stilul meu, răspunse el. Mergi să-ți cumperi niște haine. Îmi faci clubul de rușine.

Se uită fascinată la picăturile de sudoare care îi alunecau pe gât. Mirosea a transpirație dată de efort, mi-reasma unui bărbat adevărat care venea mereu la sală îmbrăcat cu haine curate. Până în clipa aceea, nu știuse că exista un miros plăcut de transpirație. Dar acum știa, și și-ar fi dorit să nu știe, pentru că gândurile necurate legate de trupul lui reușiseră să-i distragă atenția.

– Nu am buget pentru o garderobă nouă, îi spuse ea.

– Trimite-mi mie nota de plată, răspunse el, întorcându-se la antrenament. Trebuie să arăți ca și cum ai face parte din peisaj.

Avea dreptate, și totuși...

– N-am de gând să-mi cumpăr nimic inconfortabil.

– Adică nimic care să arate decent? Da, mare păcat!

– Habar n-ai ce înseamnă să fii femeie.

Coop nu se putea obișnui cu stilul ei. Nici o conversație între ei doi nu era banală. Plecă de lângă sacul de box, luă o greutate și se așeză pe vine, continuându-și antrenamentul în încercarea de a nu se mai gândi la ea. Își simți mușchii încordați pe brațe și pe coapse. Preferase întotdeauna antrenamentele intense, dar nu avusese niciodată mai mare nevoie de ele decât acum, când era prizonier la Spiral seară de seară.

Nu tocmai prizonier. Îi plăcea energia din club, provocarea de a excela în fața celorlalți. Doar că nu era obișnuit să petreacă atât de multe ore înăuntru. Se uită lung la Sherlock Holmes ca să reziste și să continue să facă exerciții cu aceeași mână. Nu era chiar atât de neinteresată de modă: își desfăcuse, totuși, câțiva nasturi la cămașă. Păcat că nu mai mulți.

Începu să îi tremure brațul. Simți o picătură de sudoare în ochi. Schimbă brațul.

– Vin cu tine la cumpărături, strigă el, dar chiar în clipa aceea muzica se opri, așa că vocea lui se auzi cu ecou în spațiul gol. Un jucător de la White Sox ridică privirea

spre el. La fel și Piper, care îl fixă cu ochii ei albaștri care nu ratau nimic. Oare chiar se oferise de bunăvoie să meargă la cumpărături cu o femeie?

– Super, îi zise ea, cu o expresie sictirită pe chip pe care avea el să i-o șteargă de pe chip odată ce urma să o aibă dezbrăcată. Nu vrei să mergem și la salonul de înfrumusețare? Și să le invităm și pe celelalte prietene ale noastre?

Avea să-l omoare cu gura aia mare, dar reuși să schițeze un zâmbet și să îi răspundă pe un ton relaxat:

– Nu am încredere în gusturile tale.

– Dar ai încredere în gusturile tale?

– Știu ce-mi place.

– N-am nici o îndoială, doar că tanga și *nipple covers* nu mi se par tocmai potrivite la locul de muncă.

Dădea cu el de pământ cu un entuziasm debordant.

– Sunt prins până săptămâna viitoare, îi spuse el. Ai și tu răbdare până atunci. Mișcă-ți fundul la Bella-Lana și ne vedem acolo. Pe Oak Street.

Piper se arată scandalizată, lucru care îl făcu să simtă o satisfacție teribilă.

– Nu merg la cumpărături pe Oak Street! Ai idee cât costă hainele în magazinele alea?

– O nimica toată.

Asta o enervă la culme, după cum era de așteptat. Graham lăsă greutatea din mână.

– Hai, dispari, vreau să-mi termin antrenamentul.

Și să se dea cu capul de pereți pentru că îi căzuse în plasă.

Cu toate acestea, oferta lui nu era complet illogică. Sherlock avea obiceiul să-și bage nasul peste tot prin club, și îl liniștea gândul că mai avea o pereche de ochi în favoarea lui, o pereche de ochi în care putea să aibă încredere deplină. Sherlock nu era perfectă (felul în care se comporta față de șeful ei lăsa de dorit), dar era o femeie serioasă.

Categoric nu se punea problema să-i spună cât de importantă devenise pentru el. La fel cum nici nu avea

de gând să-i spună ce urma să-i facă odată ce avea să ajungă în patul lui.

În seara următoare, Piper îl văzu pe Dell, unul dintre agenții de pază, dând târcoale prin fața barului. Dell era un tip blond, cu un tatuaj pe gât în formă de jaguar. Jucase pentru o scurtă perioadă la Bears și era foarte popular în rândul clientelor de sex feminin. Atât de popular, încât habar n-avea ce se întâmpla în club.

Piper deja nu mai putea suporta. Îl răpi din sânul admiratoarelor sale spunându-i că voia să-i ia un interviu pentru site. Dar, în loc să facă asta, îi atrase atenția spre un grup de oameni care îl încolțiseră pe Coop de partea cealaltă a încăperii.

- Femeile alea sunt mangă și deja devin enervante. Mai ales tipa aia roșcată care nu-i dă pace. Nu vrei să te duci să-i distragi atenția, ca să aibă și el un moment de respiro?

- Cine te crezi să-mi spui tu mie cum să-mi fac treaba? ripostă el, pe un ton arogant.

- Da, are obiceiul ăsta, zise Jonah, care apăruse brusc în spatele lor.

Cei doi bărbați, cu tot cu mușchii lor, formară un zid între ea și restul încăperii.

- Uite ce, tot ce zic e că poate ar trebui să aveți puțin mai multă grijă de Coop.

- Iar eu îți zic să-ți vezi de treaba ta, i-o tăie Jonah. Și care-i treaba ta, mă rog? Să postezi pe internet poze simpatice?

Agenții de pază nu erau responsabilitatea ei, știa că ar fi trebuit să-și țină gura, dar oare chiar avea de gând să o facă?

- Mersi că mi-ai amintit. Chiar am o poză tare haioasă cu tine admirându-te în oglindă.

Da, era clar, se împăca bine cu colegii de muncă.

Petrecu următoarele câteva zile la volanul mașinii într-un alai de cinci, poate șase mașini, inclusiv două dube

în care prințesele să-și transporte numeroasele cumpărături înapoi la hotel, produse pentru care plăteau întotdeauna cu banii jos. Dar, în loc să fie invidioasă, lui Piper i se făcu milă de ele, mai ales de prințesele adolescente. Câteodată, zări în ochii lor aceeași dorință ca în privirea Faizei, o dorință care nu avea cum să fie stăvilită nici cu o sută de vizite la magazinul Apple. Dorința de a se plimba pe stradă cu aceeași relaxare ca fetele americane pe care le vedeau prin geamurile fumurii ale SUV-urilor.

În ziua aceea blestemată în care Graham îi dăduse întâlnire la magazine, sora prințesei K stătu o veșnicie la salon, astfel încât Piper ajunse cu zece minute întârziere la BellaLana, unde îl găsi pe Coop admirând câteva bijuterii și stând la taclale cu angajatele magazinului. Piper simți că i se face rău când se uită la hainele acelea scumpe.

Decorul în alb și negru dădea magazinului un aer industrial. Părea luxos și în același timp cumva arogant, de parcă te provoca să nu care cumva să nu ți se pară șic. Ar fi dat orice să nu vină îmbrăcată cu uniforma de șofer, mai ales că transpirase la subraț, căci venise în fugă.

Coop ridică privirea. Îi aruncă un rânjet care îi dădu de înțeles că știa că întârziase pentru a doua oară. Vânzătoarea o privi șocată, nevenindu-i să creadă că o femeie ca ea venise acolo cu cel mai cunoscut burlac din Chicago.

– Domnișoarelor, ea este Piper. Cu toate că nu mai lucrează la morgă, nu a reușit încă să renunțe la stilul vestimentar caracteristic.

Piper începu să râdă.

– Ați venit la locul potrivit, îi spuse o roșcată dichisită. Nici nu vreau să-mi imaginez cât de deprimant trebuie să fie să lucrezi la morgă.

– Nu chiar, răspunse Piper. Așa am ajuns să-l cunosc pe Coop, care venise să îngroape cenușa fostei sale cariere.

Coop pufni. Vânzătoarea își dădu imediat seama că era depășită de situație, așa că o conduse degrabă la cabina de probă.

– Nimic prea extravagant, strigă Coop. Este deja cam dusă cu capul.

Prima rochie era de un verde-închis, foarte mulată, și de-abia dacă îi acoperea posteriorul. Din fericire, apucase să se epileze, dar totuși...

– Nu e tocmai stilul meu.

– Nu are fermoar? se auzi vocea lui Coop, iar Piper nu se putu abține să nu râdă.

Vânzătoarea, pe nume Louise, o privi nedumerită.

– Să știi că e foarte la modă.

Piper se privi în oglindă și își văzu picioarele aproape în întregime dezgolate.

– Cred că e cazul să facem câțiva pași înapoi.

Până la H&M unde era cu adevărat locul ei.

– Vreau să văd, spuse Coop.

Vânzătoarea deschise ușa de la cabină. Coop era așezat lângă oglinzi, pe un taburet mare în nuanțe de negru și argintiu. Piper încercă să mai tragă de fustă.

– Arăt ca un con de brad.

– Cu niște picioare foarte frumoase, se auzi vocea lui Heath Champion de la intrare. Intră în magazin și se așază pe taburetul de lângă Coop.

– Îmi place.

– Mie nu-mi place, zise Coop, uitându-se la coapsele ei. E prea conservatoare.

Piper îl privi șocată.

– Tu pe ce lume trăiești?

– Nu uita că nu mai lucrezi la morgă, îi spuse el.

Heath începu să râdă.

– El ce caută aici? întrebă ea, făcând semn spre agentul sportiv. Domnule Champion, îmi pare bine să te revăd, desigur, dar de ce tocmai aici?

– Coop mi-a zis să vin. Ce era să fac? Am câștigat milioane pe spinarea lui.

– Mai aveam nevoie de părerea cuiva, îi spuse Coop. El are mai multă experiență decât mine când vine vorba să cumpere haine pentru femei.

Louise apăru cu brațul plin de rochii și o zori pe Piper înapoi în cabina de probă. În următoarea jumătate de oră, Piper probă o rochie roșie, mulată, decupată în talie, o rochie albastră care era decupată în față și o chestie aurie în care arăta ca un trofeu.

– Eu lucrez ca detectiv particular, le spuse ea, nervoasă, nu ca aruncător pentru Peewee Penguins.

– Îmi place de tipa asta, zise Heath.

– Pot să-mi imaginez de ce, răspunse Coop.

Piper nu-și putea imagina de ce, dar avea probleme mai mari pe cap.

– Este clar că n-am ce căuta aici, le zise ea în timp ce Louise merse după alte rochii pe care Piper nu avea de gând să le poartă. O să mor de frig în cărpele astea. Și nu mă pot concentra să-mi fac bine treaba dacă o să stau tot timpul stresată că o să-mi iasă... chestiile din ele!

Cei doi bărbați începură să râdă cu poftă. Piper înțelese că era cazul să treacă singură la treabă.

– Louise, noi două trebuie să stăm de vorbă...

## capitolul 8

După multe încercări, Piper reuși să găsească o rochie tricotată, roșu-închis, cu mâneci, care îi ajungea până la genunchi. Rochia nu era decoltată, dar avea spatele gol, ceea ce o făcea perfectă pentru club. Coop insistă să-i cumpere o rochie albastră, extrem de scurtă și de mulată, cu un voal negru pe deasupra, singurul element care o ajuta să nu arate chiar ca o târfă. O luă cu amețeală când văzu prețul.

– Aș fi putut să cumpăr cînșpe rochii de la H&M de banii ăștia.

- Ar fi trebuit să-l lași să-ți cumpere mai multe, îi zise Heath când ieșiră, în după-amiaza însorită de octombrie.

Un tip ieși de la Starbucks, îl zări pe Coop și strigă:

- Hei, Coop! Ești cel mai tare!

Coop îi făcu cu mâna.

- Acum, trebuie să mergem să-i cumpărăm niște pantofi, zise Champion.

- Îi las bani să meargă să-și cumpere singură, că deja nu mai suport să-i aud lamentările, răspunse Coop, făcând abstracție de ea. N-am cunoscut până acum o femeie care să nu vrea să-mi cheltuiască banii.

- Spre deosebire de voi, eu chiar trebuie să mă întorc la treabă, zise Piper.

- Nu uita unde lucrezi cu adevărat, o avertiză Coop. Dacă te mai prind că întârzi, îți iau din salariu.

- Da, să trăiți! spuse Piper, dispărând spre parcare.

Cei doi bărbați rămaseră privind în urma ei.

- N-are nici cea mai mică idee, nu-i așa? întrebă Heath.

- Nu, răspunse Coop fără să mai adauge ceva.

Trecură pe lângă un magazin de bărbați și văzură în vitrină o pereche de pantaloni în carouri pe care Coop nu i-ar fi îmbrăcat nici în ruptul capului. Vitrina magazinului era decorată cu frunze uscate care păreau bancnote ruginite de cincizeci de dolari.

- Fata asta are un talent să ți se strecoare pe sub piele, zise Heath. E de la picioarele alea.

Și nu doar atât. Piper avea forme frumoase, nici prea mult, nici prea puțin. Și ochii aceia frumoși. Obrăznicia ei. Și decența ascunsă sub atitudinea ei de fată înfiptă.

- Îmi aduce aminte de Annabelle, îi zise Heath. Atunci când am cunoscut-o.

Coop știa perfect la ce se referea. Annabelle era la fel de țâfnoasă. Cu o mare diferență.

- Annabelle e o dulceață de fată, Piper e o scorpie.

- E clar că nu ai petrecut suficient de mult timp cu soția mea, zise Heath aruncând o privire spre un compleu de lenjerie intimă din vitrina de la Agent Provocateur.

- Trebuie să avem grijă să nu le facem cunoștință, zise Coop.

- Ar fi amuzant.

Coop ridică din umeri. Îi plăcea de Annabelle, dar nu suporta tendința ei de a-și băga nasul în relațiile lui.

- Ai grijă să nu se ajungă niciodată la asta.

- Nu fac astfel de promisiuni, amice. Și totuși... De ce ai vrut să vin cu tine?

Coop își acordă câteva clipe de gândire.

- După cum am spus deja, ai mai multă experiență când vine vorba despre cumpărături pentru femei.

Heath nu ajunsese unde era fără să aibă ceva în minte, iar Coop se așteptă să îl ia peste picior, dar Heath îi zâmbi pur și simplu, cu surâsul lui de piton.

- Unde mai pui că fata asta n-a apărut niciodată în revista *People*, zise el. Foarte interesant, zise el, bătându-l pe Coop pe umăr, după care se întoarse după compleul de lenjerie de la Agent Provocateur.

- Frate!

Doi adolescenți care ar fi trebuit să fie la școală traversară strada să bată palma cu el. Coop râsuflă ușurat. Nu fusese o idee bună să-l invite pe Heath la cumpărături. Fusese sigur că agentul său avea să se plictisească teribil. Nu că i-ar fi dat vreo clipă de înțeles, căci Heath era prea domn, dar ar fi stat numai pe telefon. Coop voise s-o vadă pe Sherlock prin ochii necruțători ai agentului său, ca să se trezească la realitate. Să își amintească de toate femeile acelea mult mai frumoase, mult mai celebre, mult mai pe stilul lui care umblau în lumea largă. Doar că Heath nu scosese nici o clipă telefonul din buzunar. Totuși, Heath avea o pasiune pentru femeile excentrice. Precum Annabelle. Ei doi, pețitoarea și agentul sportiv, trăiau o iubire ca-n filme.

Coop știa exact cum să identifice o prădătoare după înfățișare, după mireasmă, iar Sherlock nu intra



în categoria asta. Refuzase să se dea la el. Nu-și dorea altceva decât un loc de muncă, iar, odată ce avea să piardă acest avantaj în fața ei, urma să fie dat la o parte.

Trebuia să vină cu o nouă strategie, ceea ce era punctul lui forte.

Piper se îmbracă cu rochia albastră în noaptea aceea, cea de-a patra noapte în care era la datorie la club, dar, în loc să se încadreze astfel mai bine în peisaj, reuși să atragă toate privirile spre ea. Doi tipi se oferiră să-i ia ceva de băut, iar PhairoZ, DJ-ul clubului, îi făcu o dedicație.

PhairoZ, pe numele său adevărat Jason Schmidt, arăta ca un fotbalist tatuat din cap până-n picioare. Coop era un afacerist bun. Știa că oamenii veneau la club ca să-l vadă pe el, dar trebuia să îi convingă cumva să se întoarcă, așa că angajase cei mai tari DJ și băieți frumoși pe post de chelneri. Iar clientele de sex feminin erau urmate de clienții de sex masculin.

- Vrei să ne vedem după ce termin aici? o întreabă PhairoZ, apropiindu-se ușor de ea.

- Mersi, dar, pe bune... Se uită la el cu o privire sinceră și cu ceea ce spera a fi o expresie ușor timidă. Ești mult prea *hot* pentru mine.

- Lasă că te încălzesc eu.

Piper se abținu cu greu să nu-l expedieze, după cum îi stătea în fire.

- Sunt prea nesigură pe mine, zise ea, ciupindu-l ușor de braț și strecurându-se pe lângă el.

În noaptea aceea, se ascunse în subsolul clubului, în spatele boilerului imens, același loc în care rămăsese așteptând în ultimele două nopți. De acolo, îi auzi pe chelnerii de la etaj care se pregăteau să închidă. Începu să caște. Oprise o încăierare în toaleta femeilor, stătuse toată noaptea cu ochii pe Dell, paznicul cel inutil, și avusese grijă ca vreo câteva fete foarte bete să ia un taxi până acasă. Doar că, peste cinci ore, trebuia să fie la hotelul Peninsula ca să o ducă pe una dintre prințesele mai

mari la cabinetul chirurgului ei plastician, așa că nu-și dorea altceva decât să meargă la culcare.

Auzi câțiva pași în depărtare și își veni în simțiri. Aruncă o privire și zări pe stradă o siluetă subțire, încălțată cu cizme cu toc și cu un ghiozdan în spate. Același ghiozdan cu care venea Taylor la muncă seară de seară. Fata aruncă o privire în jurul ei, după care traversă strada și intră în subsol, în depozitul în care țineau băutura.

Coop schimbase lacătul, singurele persoane care aveau cheia erau el și Tony, administratorul clubului, un tip cinstit, care reușise deja să câștige încrederea lui Piper. La cererea lui Piper, Tony își lăsase noua cheie pe birou în ultimele două zile, la îndemâna oricui.

Taylor deschise lacătul. Piper își luă aparatul foto, făcu repede setările necesare și începu să facă poze.

Două zile mai târziu, Taylor fu concediată. Ea și iubitul ei, Keith, fostul barman de la Spiral, începuseră să vândă pe piața neagră brandurile cele mai populare de la Spiral. Trecuseră doar șase zile de când Piper începuse să lucreze pentru Cooper Graham și deja își dovedise valoarea.

Pe la ora 11.00, Deidre Joss ajunse la club cu Noah. De îndată ce o văzu Coop, o conduse în zona VIP. Dar Noah Park pusese ochii pe Piper, așa că nu îi însoți.

În timp ce Deidre dăduse ținuta ei neagră, de birou, pe o rochie superbă, cu mărgeluțe, Noah veni îmbrăcat la costum, foarte elegant.

- Nu mă așteptam să te găsesc aici, îi spuse el lui Piper, uitându-se lung la rochia ei roșie.

- Coop m-a angajat să mă ocup de partea de social media.

- Sunt sigură că deja i-ai spus pentru cine lucrei, zise el.

- Am promis confidențialitate și am făcut întocmai, îi răspunse ea pe un ton tăios.

- Vrei să spui că nu știe nimic?

– Exact. Și te rog să-i reamintești lui Deidre acest mic detaliu data viitoare când are nevoie de un detectiv.

Noah duse paharul la gură, fără să-și ia ochii de la ea.

– Sunt impresionat.

La scurt timp, îl zări pe Jonah uitându-se urât la ea din partea cealaltă a încăperii. Era sigură că Jonah nu avea să-și schimbe prea curând părerea despre ea, acum că plănuia să îl prindă în flagrant pe prietenul său Dell. Acesta i se păruse suspicios încă de la bun început, iar bănuielile ei se adevărauseră chiar în seara aceea, când îl văzuse păzind ușa și acceptând mită un săculeț de praf alb din partea unui bețivan care voia să intre în club.

Piper urcă la etaj, în zona VIP. Îi găsi acolo pe Noah, Deidre și Coop, dar Coop avea ochi doar pentru Deidre. Nu-i spusese mare lucru despre franciza la care lucra, dar ajunsese să-l cunoască îndeajuns de bine cât să priceapă că refuzul lui Deidre de a lua o decizie finală în privința finanțării îl irita teribil. Cu toate că nu lăsa să se vadă asta. Altul în locul lui ar fi încercat să ia legătura cu alte firme, însă Deidre avea o reputație foarte bună, iar Coop voia să lucreze cu cei mai buni oameni.

Îl văzu râzând și apropiindu-se ușor de ea. Era clar că o plăcea cu adevărat, nu doar de dragul afacerii. Piper simți un val de gelozie. Dar nu pentru că lui i-ar fi plăcut de ea. Nu din cauza asta. Normal că nu. Piper era geloasă pe Deidre, pentru că ea avea tot: o afacere de succes, un cont în bancă impresionant, minte, frumusețe, încredere în forțele proprii... Și pentru că era clar că lui Coop îi plăcea de ea.

Îi venea să se dea cu capul de pereți. Chiar era geloasă! Pentru că ar fi vrut ca lui Coop să îi placă de ea. Ce reacție stupidă. Coop era șeful ei, tot ce conta era să-i placă modul cum își făcea treaba.

Mulțumită lui Duke, avea o vastă experiență în a înăbuși sentimente care o făceau să se simtă inconfortabil, și își îngropă oful în câteva negrese calde din bucătărie.

Deidre și Noah plecară în cele din urmă. Piper se îndreptă spre ringul de dans, acolo unde oamenii dansau fără oprire, pe ritmurile electro ale lui DJ PhairoZ. Coop era și el prin apropiere, cu obișnuitul său alai.

Un dobitoc îmbrăcat în Gucci (zărise logoul de pe cureaua lui) încerca din răspuțuri să-l prindă pe Coop la înghesuială. Nu era un fan ca oricare altul. Tipul era beat și nervos. Era cât Coop de înalt și avea câteva kilograme în plus. Dădea agitat din mâini, iar în lumina din club chipul lui se făcu când albastru, când roșu, când verde. Piper aruncă o privire în jur, sperând să zărească vreun agent de pază, dar aceștia erau de negăsit, ca de obicei. Piper își făcu loc prin mulțime, nervoasă că era încălțată cu pantofi cu toc, și îl văzu pe tip încleștându-și pumnii.

Coop îl opri, ceea ce îl enervă și mai tare pe dobitocul care își luă avânt să-i dea un pumn. Piper sări pe el și îi prinse mâna înainte să apuce să-l atace, apoi îi trase un cot în burtă, doborându-l la pământ.

Dansatorii săriră ca arși. Dobitocul care duhnea a băutură încercă să-și recapete suflul și să se ridice. Piper simți că îi plesnise rochia în timpul atacului. Zări preț de o clipă privirea șocată de pe chipul lui Coop înainte ca Jonah și Ernie să se pună între ei. Se uitară urât la ea, de parcă ea ar fi fost de vină.

– Dă-l afară de aici, le porunci ea.

Jonah avea o privire de parcă ar fi vrut s-o omoare, dar el și Ernie îl apucară pe tip ca să-l dea afară din club.

Una dintre chelnerițe veni într-un suflet la ea.

– Ești bine?

– Normal că e bine, se auzi vocea nervoasă a șefului lor. Doar e Superman. Nu?

Halal recunoștință din partea lui!

PhairoZ făcu repede tranziția spre techno. Coop o apucă nu tocmai finuț de braț și o târî după el pe ringul de dans. În timp ce el își făcea loc prin mulțime cu ea,

Piper își dădu seama că rochia i se crăpase în lateral, lăsându-i picioarele la vedere.

El o purtă prin bucătărie, până ajunseră la ușa care dădea în aleea din spatele clubului. De-abia atunci îi dădu drumul. Îl cunoștea îndeajuns de bine cât să știe exact ce avea să urmeze și nu avea chef de așa ceva, așa că trecu la atac înainte să-i dea lui ocazia să o facă.

– Spre deosebire de agenții tăi de pază, eu nu stau locului când văd că șeful meu urmează s-o încaseze.

Coop o privi nervos, cu orgoliul rănit.

– Nu eram pe punctul de a o încasa, și să nu te mai prind că sari vreodată să mă aperi.

– Cineva trebuia să o facă, zise ea, încercând să se calmeze. Agenții tăi de pază trebuie să stea lipiți de tine. Bețivul ăla era gata să-ți dea una.

– Dar nu ar fi reușit în veci să mă nimerească.

– Poate că nu, poate că da.

– Te-am angajat să stai cu ochii pe angajații mei, nu pe mine.

Erau atât de aproape unul de celălalt, că simți mirosul de detergent al sacoului lui.

– Sper că îți dai și tu seama că nici măcar nu am purta această discuție dacă aș fi un angajat de sex masculin.

– Dar nu ești. Și nu mă acuza de sexism!

– Ce să fac dacă ăsta e adevărul? Felul în care silue-  
ta lui impunătoare reușise să o acapareze o enerva la  
culme. Dacă unul dintre agenții tăi de pază ar fi venit  
să-l ia pe tip de pe tine, ceea ce e, oricum, puțin pro-  
babil, dat fiind faptul că nu fac altceva decât să caute  
să se combine cu clientele tale, nu ai mai fi avut nimic  
de comentat.

Coop se uită lung la ea, înfuriat, iar Piper simți că  
îi închisese gura, doar că el nu avea să renunțe atât de  
ușor. Ba chiar veni mai aproape de ea, și îi simți căldura  
corpului prin rochia crăpată.

– Nu am nevoie de nimeni care să mă salveze.

Piper își aruncă profesionalismul pe fereastră.

- Chiar așa? Și dacă ești atacat de doi tipi? Crezi că poți să le ții piept?

- Bineînțeles, îi spuse el, pe un ton batjocoritor.

Deja erau nas în nas. Mă rog, poate ar fi fost dacă Piper ar fi fost cu un cap mai înaltă.

- Și dacă te atacă trei tipi?

- Îmi port singur de grijă.

Piper refuză să cedeze.

- Și dacă sunt înarmați? Ce te faci atunci? zise ea, umflându-și pieptul, astfel încât îl atinse fără să vrea cu sânii.

Nici el nu se lăsă și veni și mai aproape.

- Întrebarea și mai bună e: Ce ai face tu?

- Eu sunt antrenată pentru asta. Tu nu ești!

- Îți spun eu ce ești tu, mormăi el. O durere de cap.

Și, fără nici un fel de avertisment, o strânse la pieptul lui, își coborî capul și o sărută.

Piper fu atât de șocată, încât rămase cu răsufierea tăiată și întredeschise buzele, iar el nu ezită să intre. O sărută pasional. Puse stăpânire pe ea. Era atât de intens. Lăsă să-i alunece mâna pe despicătura rochiei. Îi atinse pielea dezgolită de pe umeri, simți degetele lui arzătoare. Trupul ei se trezi la viață. Auzi cocoșul cântând *cucurigu*, văzu soarele arzător pe cer... genul acela de trezire la viață.

Piper gemu de plăcere. Era atât de plăcut. Se simțea atât de bine. El își plimbă mâna pe coapsa ei, frecându-și genunchiul între picioarele ei. Îl dorea. Îl dorea atât de tare, că ar fi fost în stare să uite de toate și să i se dăruiască. Îl dore...

- Nu! strigă ea, împingându-l cu putere. Dă-te de pe mine!

Era din cale afară de furioasă pe el, dar mai mult pe ea însăși.

- Dacă mai încerci asta vreodată, dau cu tine de pământ... cum am făcut cu bețivul ăla, strigă ea, după care îi întoarse spatele și o luă la fugă pe scări.

Era lac de sudoare, de parcă tocmai își terminase antrenamentul. Ce naiba se întâmplase? Se transformase și el în genul acela de fotbalist prost căruia i se părea OK să atace o femeie? Se rezemă de zid, scârbit de el însuși, încercând să se adune. Femeile veneau să-l sărute, nu invers. Ele erau cele care se ridicau pe vârfuri, își petreceau brațele parfumate în jurul gâtului lui, își deschideau buzele și săreau la atac. Era nebun de legat. Asta era singura explicație. Cei din jurul lui îi spusese că avea să existe o perioadă de acomodare după retragerea din fotbal, dar nu se așteptase la așa ceva. Era de două ori cât ea și, oricât de Xena, prințesa războinică, s-ar fi crezut ea, ar fi putut să-i facă rău.

Dumnezeule, era din cale afară de nervos. Ar fi trebuit să-i dea una între picioare.

Dar nu o făcuse.

Pentru că, deși se enervase, lui Piper nu îi era frică de el. Dacă s-ar fi simțit cu adevărat amenințată, s-ar fi trezit pe jos, în chinuri.

Sau poate că nu făceau altceva decât să caute o scuză pentru comportamentul său. În încercarea de a se simți mai bine. Doar că nu exista nici o scuză pentru cum se comportase față de femeia aceea neajutorată.

Care nu era tocmai neajutorată. Nici pe departe. Și totuși...

La naiba!

Îi plăcea să o aibă în preajmă. Și, în același timp, nu suporta să o aibă în preajmă. Când era cu ea, nu se putea concentra la nimic. Până acum, făcuse o treabă foarte bună, și ar fi fost un adevărat nenorocit să o dea afară în urma celor întâmplate, mai ales că el fusese de vină.

Trebuia să găsească o altă cale prin care să se înțeleagă cu ea. Astfel încât să nu fie scos din joc.

Patru ore mai târziu, Piper auzi telefonul și fu chemată la hotel mai devreme decât ar fi trebuit. În drum spre hotel, claxonă pe oricine îi ieși în cale. De ce o sărutase în felul acela? Pentru că ea câștiga acea dispută, de-aia,

iar el nu era dispus să piardă. Ce manevră murdară! Iar răspunsul ei fusese cu adevărat supărător. Bineînțeles că observase și el.

Acum, trebuia să lucreze de două ori mai mult ca să se asigure că el nu câștiga și mai mult teren.

Odată ajunsă la hotelul Peninsula, unul dintre oficialii de la intrare o anunță că prințesa Kefaya voia să stea de vorbă cu ea. Piper nu avea nici cea mai mică idee de ce. O servitoare mai în vârstă o aștepta la recepție și o conduse spre lifturi. După ce ieșiră din lift, servitoarea o conduse pe Piper printr-un coridor cu marmură neagră, până ce ajunseră într-o cameră de zi spațioasă cu ferestre mari. Nu zări nicăieri vreuna dintre sutele de pungi de cumpărături. Aflase că toate cumpărăturile erau depozitate într-un apartament separat, pentru care se părea că membrii familiei regale plăteau peste o mie de dolari pe noapte.

Prințesa Kefaya intră în camera de zi. Chiar dacă era devreme, prințesa era îmbrăcată cu o tunică elegantă, într-o nuanță aprinsă de fucsia, care îi ajungea până la genunchi și cu o pereche de pantaloni gri. Avea la mână brățări mari, de aur, și Piper observă cerceii cu diamante care sclipeau prin părul ei lung și negru ca abanosul.

Faiza veni în urma ei. Piper o mai văzuse o singură dată de la prima lor întâlnire, dar se gândea tot timpul la ea. Faiza rămase la ușă, cu privirea în pământ. Cum era să trăiești așa zi de zi, fără speranța unui viitor mai bun?

– Tu ești șoferița care lucrează pentru cunoscutul jucător de fotbal american? o întreabă prințesa.

– Da.

– Fratele meu, Majestatea Sa prințul Aamuzhir, este și el în oraș. Fratelui meu îi place fotbalul american. Îl vei aduce aici pe șeful tău în seara aceasta, ca să facă cunoștință cu fratele meu. Majestatea Sa stă la etajul al optsprezecelea.

– Nu pot face asta.

Prințesa nu era obișnuită cu un astfel de răspuns și ridică șocată din sprâncene.



– Faiza! Tu te vei ocupa personal ca șoferița aceasta să facă întocmai.

Faiza încuviință, fără să ridice privirea, după care o conduse pe Piper la lift. De îndată ce ușa de la lift se închise, Piper își duse mâinile la cap.

– Faiza, Coop nu ascultă niciodată de mine și clar n-o să vrea să facă asta.

– Dar așa a poruncit prințesa, răspunse ea.

– Ei bine, prințesa o să fie dezamăgită.

– Nu poți să încerci să îl convingi? întrebă Faiza, îngrijorată.

– Suntem în Statele Unite ale Americii, încercă Piper să-i explice. Știu că nu e ușor să înțelegi, dar pe noi chiar nu ne interesează ce vor prințesele voastre.

Piper citi disperarea, teama și mai apoi resemnarea de pe chipul Faizei, și nu putea suporta una ca asta.

– Nu e vina ta. Merg să vorbesc cu ea, să-i explic.

– Nu te deranja, îi spuse Faiza, cu tristețe. E doar vina mea. Dacă nu i-aș fi povestit prietenei mele Habiba că lucrezi pentru un celebru jucător de fotbal american, nu s-ar fi ajuns niciodată la situația asta. Habiba nu e fată rea, dar e gură-spartă.

– Dar tu vei fi cea pedepsită.

Piper știa că asta era adevărul și nu putea suporta această nedreptate. Se enervă și mai tare odată ce ușile de la lift se deschiseră și văzu în lumina puternică din recepție detaliul acela pe care nu îl observase până atunci. Vălul într-o nuanță de violet-închis nu reuși să ascundă vânătaia de pe obrazul ei.

Piper clocotea de furie. Doi paznici ursuzi erau poziționați lângă lift. Piper o prinse pe Faiza de braț.

– Nu mă simt bine. Vino cu mine până la baie!

Faiza o privi îngrijorată, dar era atât de obișnuită să fie la dispoziția altora, încât se grăbi să o conducă pe lângă paznici, până la toaleta din capătul holului. Erau singure în baie.

– Cine te-a lovit? o întrebă Piper. Prințesa?

Faiza își duse mâna la obraz.

– Nu. Aya, zise ea, iar scârba cu care rosti numele acela spunea multe. Aya se ocupă de servitorii Majestății Sale. Vrea ca lucrurile să se facă repede, iar eu sunt prea înceată.

– Iar prințesa o lasă să-i lovească pe ceilalți angajați?

– Nu observă niciodată.

– Dar ar trebui să observe! Chiar dacă erau singure, Piper își coborî vocea. Mătușa ta din Canada... Crezi că te-ar primi la ea dacă ai avea cum să ajungi acolo?

– Desigur. Mi-a spus-o în repetate rânduri. De fiecare dată când venim în Statele Unite, visez să mă duc la ea, dar e imposibil. Nu am cum să ajung acolo, și chiar dacă aș avea cum... Dacă mă prinde cineva... Piper citi dispararea din ochii ei negri. Dar Faiza își șterse acel gând din minte, știind că era imposibil. Trebuie să fiu împăcată cu gândul că Khala mă păstrează în inima ei.

– Dar asta nu-i de ajuns. Familia regală urma să plece a doua zi. Piper ezită o clipă. Și dacă... ar exista o cale prin care să ajungi în Canada?

Era o nebunie. Piper nu avea nici cea mai mică idee cum să o răpească pe Faiza de acolo sau cum să o ajute să traverseze granița.

Văzu atâtea emoții pe chipul ei, când speranță, când înfrângere. Înfrângerea avu câștig de cauză.

– Aș face orice, dar nu există nici o cale, draga mea prietenă. Bunătatea ta mi-a atins sufletul.

Doar că bunătatea nu era de ajuns. În drum spre casă, Piper se gândi cum să o ajute pe Faiza să evadeze. Nu avea să fie ușor să o scoată din țară. Dar nu era nici imposibil.

Avea nevoie de o mână de ajutor...

## capitolul 9

– Poftim? răbufni Cooper Graham, scoțând acadeaua cu cireșe din gură.

Piper îl încolțise în grădina lui de pe acoperiș, unde îl găsisese îngrijindu-se de castraveți înainte ca prima zăpadă să le vină de hac. Chiar dacă erau deja în luna octombrie, zidurile de cărămidă înalte, cele câteva niveluri pe care era construită grădina și zona confortabilă de relaxare făceau din acoperișul acela o adevărată oază. Culturile suprapuse de legume cuprindeau praz, spanac, sfeclă, nap și broccoli. Avea și câteva vase și jardiniere mari în care plantase rozmarin, cârciumărese, pătrunjel, dalii, lemongrass și gălbenele. Nu fusese prea încântată să afle că el își construise grădina aceea. O făcea să-și schimbe părerea despre el.

– Tu vrei tot timpul o doză de adrenalină, îi aminti ea, rupând câteva frunze de mentă. Este perfect pentru tine.

– Tu chiar ieși tratament. Tratament pentru nebuni! răbufni el, după care băgă din nou acadeaua în gură și se întoarse la castraveții lui.

– Foarte urât din partea ta, spuse ea. Dar o să trec peste.

– Așa să faci.

Trecu pe lângă un vas cu ardei ca să vină mai aproape de el și observă o măsuță ascunsă sub acoperișul de lemn care delimita zona de relaxare. Ceva îi atrase atenția, și merse să investigheze.

– Ce e asta? întrebă ea, ridicând o minge perfect rotundă de pământ, una dintre cele șase pe care le văzu pe masă.

– O bombă de semințe. Spre deosebire de tine, eu sunt lipsit de etică.

– Cum adică?

– Sunt un grădinar fără pretenții. Am nevoie doar de câteva vase, de puțină iarbă și de o mână de semințe făcute ghemotoc. Nimic mai mult.

Piper începea să priceapă.

– Ești un fel de Johnny Appleseed în varianta urbană. Arunci bilele astea în vase goale.

- Vremea deja nu mai ține cu mine. Cel mai bine e să faci asta primăvara și la începutul toamnei. Cu puțin noroc și câteva picături de ploaie, ghiveciul ăsta plin cu pământ începe să rodească, zise el, smulgând câteva frunze uscate de roșii. Coreopsis, echinacea, gălbenele. Uneori, poate doar iarbă. E amuzant de urmărit.

- De cât timp te ocupi de grădinărit?

- De vreo doi, trei ani, nu mai țin minte.

- Am crezut că speli bani proveniți din afaceri cu droguri.

- Nu te cred, zise el, zâmbind pentru prima oară de când îl încolțise ea.

- Ei bine, nu, nu neapărat... Oricând de interesant era să descopere noi lucruri despre el, își aminti adevăratul motiv pentru care venise să-l vadă. Poate ar trebui să încep cu începutul.

- Sau mai bine nu. Sper că ți-ai dat seama că, după ce te-ai dat în spectacol aseară în club, toată lumea știe cu ce te ocupi, da? Nimeni n-o să mai creadă că ești un simplu specialist social media.

Da, își dăduse și ea seama de asta. Auzi în depărtare clopotele bisericii și prinse curaj.

- Numele ei este Faiza. Are doar 19 ani și lucrează pentru familia regală de la 14 ani. E o fată sufletistă și isteată, care nu-și dorește altceva decât ce avem cu toții. O șansă la libertate.

Coop se strâmbă uitându-se la păstăile de mazăre.

- Faiza visează să devină asistent medical, ca să aibă grijă de bebelușii născuți prematur, dar acum duce o viață de sclavă.

Coop smulse păstăile de mazăre și începu să ronțăie acadeaua. Piper nu se lăsă.

- Te rog, Coop. E duminică. E închis la club. Tot ce trebuie să faci e să mergi în seara asta la Peninsula și să stai de vorbă cu prințul. Sincer, mi se pare o șansă unică în viață să cunoști o cultură nouă.

Coop aruncă bățul de la acadea în gunoi.

- Sunt foarte mulțumit de cultura în care trăiesc. Mai puțin când vine vorba despre angajații mei furăcioși...

Piper observă o mică bucățică de acadea care îi rămăsese în colțul gurii și îi veni în minte acel sărut ridicol. Își linse imediat buzele.

- Angajații tăi sunt oarecum cinstiți. Dacă ar gândi toată lumea ca tine, nu s-ar mai ajunge niciodată la pace internațională și înțelegere între oameni.

- Mulțumesc, Miss Univers.

- Tot ce vreau să zic e că ești închis la minte.

- Eu măcar am minte, spusese el, împungând-o cu degetul. Mă îndoiesc sincer că relațiile internaționale vor avea ceva de câștigat dacă petrec eu o noapte cu un baron al petrolului din Orientul Mijlociu, depănând amintiri despre anii mei de glorie. Cât despre restul planului tău... Am mai făcut lucruri la viața mea de care nu sunt mândru, dar ce-mi ceri tu să fac e chiar bizar.

- E un gest eroic! E șansa ta să-ți răscumperi greșelile trecutului. „Sărutul ăla, spre exemplu“, își zise ea, dar, cum el nu pomenise nimic despre asta, nu avea nici ea de gând să o facă. Deși credea că el se gândea la asta. Nu ar fi putut să spună de ce anume credea ea asta. Poate că, pur și simplu, așa simțea. Sau poate era ceva mai mult... Privirea lui calculată. O anumită șiretenie... Ce pune la cale?

Coop își coborî privirea și se șterse ușor la ochi.

- Dacă ar fi să fac asta... deși n-am s-o fac... aș vrea ceva în schimb. Ce ești pregătită să-mi oferi?

- Ce vrei?

- O întrebare interesantă...

Se uită lung la ea, cu o privire arzătoare care trecu prin uniformă ei de șoferiță. Începu să o dezbrace din priviri. Fără să se grăbească. Poate nu era ea cea mai strălucită fată de pe pământ, dar știa să citească privirea aceea, și își dădu ochii peste cap.

- Termină cu prostiile! Poți să fii cu orice actriță de la Hollywood; vrei doar să mă faci să mă topesc la picioarele

tale. Cum ai făcut aseară. Dar ghici ce? Nu-ți merge cu mine.

- Ești sigură? o întrebă el cu vocea lui seducătoare.

- Să știi că n-ai nici un efect asupra mea.

- Chiar așa? întrebă el, frecându-și bărbia, mânjindu-se puțin cu pământ. Ți-am spus vreodată cât de nepriceput eram la primele mele experiențe sexuale?

Era clar. Coop Graham era un tip imprevizibil. El era cel care deschisese astfel de subiecte periculoase. Oare de ce? Ar fi trebuit să schimbe cumva subiectul, dar nu putea face una ca asta, nu după felul în care îi răspunsese la sărutul de noaptea trecută. Ceea ce însemna că nu mai avea cum să dea înapoi.

- Nu te cred, îi spuse ea.

- Obişnuiam să primesc multe plângeri, așa că am muncit din greu să mă perfecționez. Mă simțeam ca la locul de muncă.

- Rămâneai și peste program, așa-i?

- Exact. Când mă gândesc la toate greșelile pe care le-am făcut...

- Vai, ce rușinos!

- Dar am rămas la minge.

- La una singură? Ce ciudat! Ei bine, sper că acest handicap nu te-a făcut să-ți pierzi încrederea în tine. Sunt sigură că poți să...

- Am început într-un final să prind mișcarea pe la...

- 36 de ani?

- Pe la 18 ani. Învăț repede. Am avut multe de învățat de la femeile acelea mai mature, dispuse că primească la sânul lor un tinerel așa ca mine...

- Să le dea Dumnezeu sănătate. Dar..., zise ea, zâmbind larg. Oricât de mult mi-ar plăcea să aud aceste povestioare, adevărul e că nu te simți câtuși de puțin atras de mine. Știm amândoi că ești prea bun pentru mine.

La început, se arătă mulțumit de sinceritatea ei, după care se întunecă la față.

- Stai puțin! Săptămâna trecută, îmi spuneai că ești o adevărată devoratoare de bărbați.

- Am și eu limitele mele. Tu ești cu zece clase peste Polițistul cel Sexy. N-ai tu nici o treabă cu mine.

De data asta, părea că reușise să-l enerveze.

- De ce ai spune una ca asta despre tine însăși? N-ai și tu mândria ta?

- Am, dar e bine ancorată în realitate. Locul tău e lângă starurile de cinema. Uită-te și tu la mine! Am 33 de ani. Arăt decent, nimic mai mult și...

- Cum adică „decent“?

- Am niște picioare oribile, am vreo cinci kile în plus.

- În comparație cu o mortăciune.

- Și... Nu dau doi bani pe ultimele tendințe în modă și nu mă preocupă felul în care arăt.

- Ei bine, da, aici ai dreptate. Dar în rest... Se mai întâmplă să pice curentul, știi. Tot ce trebuie să fac e să sting lumina.

O spuse cu atâta răutate teatrală, că Piper s-ar fi prăpădit de râs dacă n-ar fi avut atâta de pierdut. Așa că se dădu mai aproape de el.

- Serios acum. E în joc viața unei fete. Am nevoie de ajutorul tău. Iar partea ta cea bună, dacă există așa ceva în tine, are nevoie să faci asta.

Deja se obișnuise cu tacticile ei, iar vorbele ei nu mai aveau nici un efect asupra lui.

- Mai încearcă, Sherlock! Nu mă impresionezi.

Deja nu mai știa ce să-i spună. Se prăbuși lângă zidul de cărămidă.

- Ai tu vreo idee mai bună?

- Da, normal. Să-ți vezi de treaba ta.

Piper trase adânc aer în piept și spuse:

- Nu pot.

Coop mușcă dintr-o roșie galbenă. Nu avea un gust bun după acadea, dar încerca să tragă de timp. Avea dreptate. O luase peste picior în încercarea de a o face să creadă că sărutul acela stupid nu însemnase nimic pentru el.

Se uită spre ea. Părea atât de dezamăgită de el. De parcă l-ar fi descoperit torturând o pisică. Planul ei era ridicol și fără sorți de izbândă, dar se simți vinovat, un sentiment pe care nu îl mai trăise de când antrenorul lui din facultate îl apostrofase pentru că obișnuia să piardă timp pe la petreceri..

– Îți cer doar o oră din timpul tău, zise ea. Cel mult două.

Coop nu lăsase pe nimeni niciodată să îl pună în defensivă, dar iată că ea reușise să o facă. Ea se credea un fel de cavaler în armură și se aștepta ca el să se alăture luptei. La naiba, se presupunea că el e șeful. El era jucătorul de fotbal. Cu ce drept îi spunea ea cum să joace?

– Știi prea bine că e mai mult de atât.

Piper nu avea de gând să renunțe.

– Și nu crezi că viața unei tinere fete valorează câteva ore din viața ta?

– Viața ei nu e în pericol, răspunse el pe un ton sec, hotărât să nu cedeze în fața șantajului ei emoțional.

Piper ridică privirea spre arțarul care începuse să-și piardă frunzele. Era pentru prima oară când el nu reușea să-și dea seama dacă era sinceră sau doar încerca să îl joace pe degete.

– Simplul fapt că ne-am născut în țara asta ne dă drepturi de care alți oameni nu se pot bucura, zise ea. Locul în care te naști. Ține de noroc, nu crezi?

El se născuse în sărăcie, dar... La naiba! Reușise cumva să-l convingă. Sau poate nu era meritul ei. Poate era de vină faptul că vedea asta ca pe o provocare.

Prințul era dat cu ceva parfum oribil care probabil costa o căruță de bani, dar care îl făcu pe Coop să strâmbe din nas. Tipul era vopsit și avea o mustață subțire; arăta de-a dreptul caraghios. Purta ochelari de vedere, iar lentilele erau albastrii în partea de sus și transparente în partea de jos. Era îmbrăcat cu haine occidentale; un costum făcut pe comandă, căci era un tip mărunțel, și pantofi tip Oxford pe care Coop probabil i-ar fi purtat



la zece ani. Coop nu avea nimic cu tipii mai mărunței. Doar că prințul Aamuzhir era un bărbat din cale afară de arogant.

– Trebuie să facem o croazieră înainte să-mi vând iahtul. E una dintre cele mai mari ambarcațiuni din lume, dar piscina e poziționată la pupă, iar mie îmi place să înot doar la soare. Prințul vorbea o engleză impecabilă, cu accent britanic. Vreau să am o a doua piscină la proră, ca să pot să înot în orice direcție s-ar afla iahtul, zise el, râzând. Sunt sigur că nu ți se pare un motiv întemeiat pentru care să vreau să-mi cumpăr un nou vas. Mai toată lumea e de aceeași părere.

Coop era într-o dispoziție foarte proastă. Întâlnise mulți astfel de înfumurați la viața lui, genul de bogătași care făceau pe importanții dându-se bine pe lângă fotbaliști ca el, dar care, în același timp, se uitau de sus la ei. Cu toate acestea, spuse pe un ton amabil:

– Mie? Eu sunt un simplu fotbalist retras din activitate. Pe când tu... Tu ești un tip umblat prin lume, un tip isteț. Se vede de la o poștă.

Sherlock își făcuse temele.

– Unii prinți din Regat sunt tipi OK, îi spusese ea. Școliți. Oameni de afaceri și miniștri. Au și un pilot de avioane. Doar că prințul Aamuzhir e vai de capul lui. Nu prea stă prin Regat, umblă pe la tot felul de petreceri cu prostituate scumpe.

Prințul suflă după ce trase din trabuc, iar Coop se feri să inhaleze fumul.

– Invită-ți prietenii să vină cu noi pe vas, îi porunci el. Pe Dean Robillard și pe Kevin Tucker. N-am avut plăcerea să-i cunosc până acum.

Nici o șansă. Robillard și Tucker ar fi fost în stare să-l ia pe sus pe neisprăvitul ăsta și să-l arunce în mare.

– O să le dau un telefon, zise Coop. Să văd dacă au cum să ajungă. Luă o gură dintr-un pahar de whisky servit dintr-o sticlă de cristal, un whisky scump pe care era sigur că prințul nu îl găsisese în colecția de băuturi fine a hotelului Peninsula. Fusesse de câteva ori în apartamentul

acela, dar nu văzuse până atunci fântâna din colțul camerei, scrumierele acelea incrustate cu pietre scumpe și nici pernuțele acelea de mătase.

Prințul se așezase pe scaunul de lângă pian. Își puse glezna peste genunchiul celuilalt picior, lăsând să se vadă talpa imaculată a pantofilor despre care se zvonea că îi purta o singură dată.

– Spune-mi, prietene, zise el, pufăind din trabuc. Cum crezi că ai fi jucat împotriva lui Joe Montana sau John Elway? îl întreabă el cu nonșalanță, de parcă fotbalistul nu ar fi auzit deja aceeași întrebare de pe buzele tuturor jurnaliștilor sportivi care îi ieșiseră în cale.

Coop se prefăcu a-și lua un răgaz de gândire, mai sorbi o gură de whisky, după care veni cu răspunsul lui standard:

– Ei sunt idolii mei. Mi-ar fi plăcut să am ocazia să joc împotriva lor. Tot ce pot să-ți spun e că am dat întotdeauna tot ce-am avut mai bun din mine, indiferent cu cine am jucat.

– Mi se pare că mulți fundași sunt foarte nerăbdători. Și că nu sunt atenți la apărare.

Coop încuviință, de parcă prințul ar fi fost un mare analist sportiv, nu un arogant înfumurat care habar n-avea pe ce lume trăia.

– Văd că porți inelul Super Bowl, zise prințul, făcând semn spre mâna lui Coop.

Inelele Super Bowl nu erau deloc subtile. Acest ultim model de la Stars era o bijuterie imensă, o înșiruire de diamante care ar fi atras atenția oricui. Coop coborî privirea.

– O frumusețe, nu-i așa?

– E superb.

Coop îl văzu salivând.

– Sincer să fiu, maiestate... nu am lăsat niciodată pe nimeni să-mi încerce inelul. Am muncit din greu pentru el, dar pentru tine... Ce naiba..., zise el, scoțându-și inelul de pe deget. Tu ești genul de bărbat care înțelege cu adevărat miza jocului. Încearcă-l să vezi cum e.

Coop nici nu se obosi să se ridice de pe scaun, i-l întinse pur și simplu, astfel încât prințul fu cel care trebui să se ridice ca să pună mâna lui cea lacomă pe el.

Prințul luă inelul și și-l îndesă pe degetul lui subțire. Inelul îi alunecă imediat de pe deget. Prințul și-l îndesă pe deget și nu se mai mișcă, de parcă nu avea de gând să-l mai dea înapoi.

– Cu adevărat superb!

Îl admiră o vreme, ba chiar se mută lângă masa de sticlă, unde era lumina mai bună. În cele din urmă, spuse:

– Cât de curând, vor ajunge aici câteva domnișoare foarte frumoase. Vreau să rămâi alături de noi, să te simți bine.

Coop știa că asta era șansa lui, chiar dacă ar fi preferat să facă orice altceva.

– Nu aș putea refuza o astfel de invitație. Se ridică de pe scaun și își scoase din buzunar telefonul mobil. Ar fi trebuit să merg la un eveniment, dar sun să văd ce pot face.

Leși pe terasa apartamentului și o sună pe Sherlock, care aștepta în mașina parcată după colț.

– Roy, sunt eu, Coop, zise el. A intervenit ceva, nu mai pot ajunge la evenimentul de la Union League din seara asta. Te ocupi tu de asta?

– Ești tot cu el? întrebă ea.

Coop aruncă o privire spre prințul care încă admira inelul.

– Da, știu că am semnat un contract, dar n-am cum să ajung.

– Nu am uitat că tu ești responsabilitatea mea numărul unu..., zise ea neliniștită. Am știut de la bun început că avea să fie riscant. Dacă ai nevoie să vin să te scot de acolo, să știi că vin.

– La naiba, nu! Era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie, ca Piper Dove să apară călare pe un armăsar alb ca să-l salveze. Nu mi-ai spus că vine toată presa.

– Ești cel mai tare!

- Bine. Vin. Închise telefonul și îl băgă înapoi în buzunar. La naiba! N-am cum să rămân. Trebuie să plec, zise el, clătinând supărat din cap, de parcă ar fi ratat o șansă unică în viață. Rar mi se întâmplă să cunosc pe cineva așa ca tine, care să înțeleagă ce înseamnă să te bucuri de viață. Clătină din nou din cap, cu și mai mult regret. Acum venea partea complicată. Se apropie de prinț ca să-și ia inelul înapoi. Voiam să vorbesc ceva cu tine, dar... Ei, bine... zise el, întinzând mâna.

Dar prințul rămase cu inelul pe deget.

- Spune-mi, te rog!

- Mi-e și rușine. Era de-a dreptul umilitor, de fapt. Dar noi doi... suntem bărbați umblați prin lume, nu-i așa? Știm să apreciem lucrurile frumoase în viață. Noi doi... știm ce vrem.

- Desigur, spuse prințul, mângâind inelul.

- Una dintre șoferițele prințesei e prietenă cu mine. Știe că am o pasiune pentru femei. Pentru cele mai tinere. La urma urmei, suntem și noi bărbați, nu-i așa? Aveți voi o servitoare... Faiza. Prietena mea mi-a arătat-o.

- Ah..., zise prințul, cu zâmbetul pe buze. Ți place de servitoarea asta?

- Este genul meu. E foarte tânără. Arată de vreo 13 ani. Exact cum îmi place mie, reuși el cu greu să spună.

- Înțeleg.

- Mă întrebam dacă nu cumva..., zise el și simți să i se ridice părul pe spate. Crezi că ai putea să vorbești cu prințesa să o lase pe fată să vină să... lucreze pentru mine? De tot? Avusese grijă să pună accent pe „să lucreze” pentru ca prințul și mintea lui bolnavă să înțeleagă mesajul. La naiba! Ar fi trebuit să-mi țin gura, spuse el, întinzând din nou mâna. Mă bucur că ți-a plăcut inelul meu. Trebuie să plec, te las să te bucuri de seara ta.

- Stai puțin, spuse prințul, venind mai aproape. S-ar putea să existe o variantă... Doar că, ar trebui să o răsplătesc cumva pe prințesă, bineînțeles.

- Desigur. Îmi dai undă verde și-ți scriu imediat un cec. Cât crezi că valorează fata asta? Vreo două mii de dolari?

- Poftim? Nu se pune problema de bani între prieteni. Dar poate un simbol al prieteniei noastre?

Sherlock fusese sigură că el avea să-l convingă pur și simplu pe prinț să i-o dea pe fată, dar Coop știuse că nu putea fi așa simplu.

- La ce te referi, mai exact...?

Prințul mângâie din nou inelul.

- La cât consideri tu că valorează fata.

- Joci dur, dar... Ai toate actele ei? Pașaportul? Nu vreau să pierd inelul ăsta și apoi să mă trezesc că dă bir cu fugiții.

- Desigur. Se rezolvă cu un simplu telefon. Prințul îi aruncă un surâs viclean, după care își scoase telefonul din buzunar. Coop se prefăcu a se uita pe fereastră pe durata acelei conversații usturătoare în arabă. El și prințul bătură palma.

Coop era disperat să plece de acolo, dar nu avea de gând să-i dea inelul fără să primească fata în schimb. Își termină băutura și reuși să schimbe subiectul când prințul începu să-i vorbească despre un joc sexual dezgustător povestindu-i despre ultima partidă pe care o jucase împotriva celor de la Giants. În cele din urmă, coborâră împreună cu liftul la recepție.

Îl văzu pe unul dintre lacheii prințului la recepție, verificând mai multe pașapoarte pe care se părea că le recuperase din seiful hotelului. Dat fiind faptul că granița dintre Statele Unite și Canada nu era foarte bine păzită, Coop încercase să o convingă pe Piper că se puteau descurca și fără pașaport, dar Piper se arătase la fel de încăpățânată ca de obicei.

„Fără pașaport, o să-i fie imposibil să aplice pentru cetățenie”, îi spusese ea. „N-o să poată merge la școală și nici n-o să obțină asigurare de sănătate. Coop, oamenii ăștia i-au furat identitatea. Pașaportul acela e viața ei. Promite-mi că măcar ai să încerci.”

El nu-i făcuse nici o astfel de promisiune, dar, după scurta interacțiune cu prințul, se convinsese că nu putea pleca fără pașaport.

Lacheul îi înmână prințului pașaportul. Lângă el era o femeie micuță, cu vâl pe cap, care avea în mână o geantă cu haine. Avea capul plecat, astfel încât Coop nu putu să-i vadă fața. Fata nu avea nici cea mai mică idee ce urma să se întâmple cu ea; probabil era speriată de moarte.

Prințul nici măcar nu se uită spre ea, dar îi dădu lui Coop pașaportul. Coop verifică numele și poza. Se apropie de fată și îi ridică bărbia. De parcă ar fi cumpărat o sclavă.

Era ea. Cu obrazii ei rotunzi și măslinii, cu buzele tremurânde, cu doi ochi mari și temători, dar pe care nu avea cum să-i liniștească, nu acum.

Băgă pașaportul în buzunar și se întoarse cu fața spre prinț.

– Sper să te bucuri de inel, maiestate. Vezi trofeul acela Lombardi din centru? E făcut din platină.

Doar că trofeul Lombardi de pe inelul adevărat, care se afla în siguranță în seiful din dormitorul lui, era incrustat cu diamante. Diamante veritabile, nu ca falsurile astea din care erau făcute astfel de copii. Coop comandase mai multe astfel de copii pe care le donase la diferite licitații, în scopuri caritabile. Cumpărătorii știau că erau copii, dar rămăsese în continuare un obiect popular.

– Hai, îi spuse el fetei, sperând că Faiza avea să asculte de el, ca să n-o sperie și mai tare punând mâna pe ea.

Fata se făcu mică, de parcă ar fi încercat deja să se apere de chinurile care își imagina că o așteptau, dar îl urmă.

– Să-ți fie de bine, îi spuse prințul.

Coop se întreabă câți paznici ar sări pe el dacă s-ar repezi să-i dea una în nas prințului, dar avea prea multă stăpânire de sine ca să facă una ca asta. O conduse pe sârmana servitoare până la ieșire, fără să arunce vreo

privire în direcția ei. O copie după inelul Super Bowl. Doar atât valora viața acestei fete.

Ieșiră pe ușa hotelului. De-abia după ce dădură colțul spre strada unde Piper îi aștepta în mașină, îi spuse:

– Bine ai venit în America, domnișoară Jamali.

După ce fu martor la reîntâlnirea dintre cele două fete, nu mai avu nici o urmă de îndoială că procedase corect. Nu o mai văzuse niciodată pe Piper atât de fericită, iar Faiza era cu ochii în lacrimi. Piper se duse pe bancheta din spate, lângă ea, iar Coop se așeză în spatele volanului. Piper o luă de mână pe Faiza și începu să-i explice întreaga situație. Faiza de-abia reuși să-și găsească cuvintele, dar căldura cu care o îmbrățișă pe Piper spunea multe.

Piper hotărî că cel mai sigur pentru Faiza era să rămână peste noapte la Berni Berkovitz. Berni, cea cu tocănița și negresele, era îmbrăcată cu o combinație de colanți roșii și un pulover bărbătesc. Berni se arătă extrem de încântată.

– Ce mă bucur! E super!

Apartamentul lui Berni era aglomerat, înăbușitor și mirosea a naftalină, dar Coop fu și el de acord că era mai bine pentru ea să rămână aici decât la club.

– Nu știu ce mănâncă musulmanii, spuse Berni, invitându-i înăuntru. Dar am niște prăjitură cu ciocolată. Ai voie să mănânci? Ți permite religia?

– Ah, da, răspunse Faiza. Doar că nu cred că am să pot mânca. S-au întâmplat atât de multe.

Coop voia să stea de vorbă cu Sherlock între patru ochi.

– Doamnă Berkovitz, vă rog să-i arătați Faizei unde își poate lăsa lucrurile, în timp ce eu și Piper mai punem la punct câteva detalii. Și sunt sigur că vrei s-o suni pe mătușa ta.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Faiza impacientată. Nu vreau să aveți probleme din cauza mea, după toate câte ați făcut pentru mine.

- Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el cu un zâmbet cald, doar că prințul putea să-și dea seama dintr-o clipă într-alta că fusese tras pe sfoară, iar Piper voia să se asigure că Faiza era în drum spre mătușa ei înainte să se ajungă la asta. Domnișoară Jamali... zise el, scoțând pașaportul din buzunar. Cred că îți aparține.

Faiza se apropie ușor de el, fără să-și poată lua ochii de la pașaport. Se opri în fața lui, îi atinse ușor coperta verde, dar nu îndrăzni să îl ia.

- E în regulă, spuse el. Ia-l!

Iar fata îl luă, uitându-se la el de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era chiar pașaportul ei. Ridică privirea, își duse mâna în dreptul inimii și făcu o plecăciune în fața lui.

- *Shokran jazeelan*, îi spuse ea, cu vocea tremurândă. Mulțumesc.

La naiba! Mai că se emoționase și el. Nu și Piper. Femeia aia n-ar fi fost în stare să plângă nici dacă ar fi atacat-o cu gaze lacrimogene.

De îndată ce Faiza și Berni ieșiră din cameră, Piper se aruncă în brațele lui. Slavă Domnului pentru instinctele lui rapide, altfel l-ar fi pus din nou la pământ. Nu că îl pusese la pământ prima oară... Dar puteai oare să te înțelegi cu căpoasa asta?

- Ești cel mai tare! exclamă ea. Ești cel mai bun om din lume!

Îl prinse pe după gât și își cuibări capul sub bărbia lui, iar Coop uită de tot și de toate. În ciuda diferenței de înălțime, trupul ei se mula perfect pe al lui. Sâni ei se odihniră pe pieptul lui, șoldurile se lipiră de coapsele lui. Coop lăsă mâinile să-i alunece pe spatele ei. Ea îl strânse cu căldură în brațe, iar el răspunse cu aceeași intensitate, ca un adolescent care pune pentru prima oară mâna pe o fată.

Piper ridică privirea, și el văzu sentimentul de recunoștință din ochii ei, chiar dacă nu părea să perceapă efectele fizice pe care le avea asupra lui. Coop se abținu din răspuțeri să nu își coboare palmele pe fundul ei,



dar, după seara trecută, știa că ar fi riscat un pumn în stomac. Sau ceva mai rău.

Cum se produsese schimbul acesta atât de nefiresc de putere? Îl îmbrățișa de parcă ar fi fost cel mai bun prieten al lui. De parcă sărutul acela de pe alee nu ar fi avut niciodată loc. De parcă i se ștersese din minte!

Trase adânc aer în piept, o luă de mână și o ținu la distanță, sperând ca Piper să nu coboare privirea și să vadă efectul pe care îl avea asupra lui. Voia că ea să se simtă măcar puțin jignită de gestul lui, dar Piper nu-și putea șterge zâmbetul de pe față.

- Știam că poți! Oh, Coop, i-ai schimbat viața!

- Nu mai țopăi atâta și spune-mi care-i planul, zise el, uitându-se urât la ea.

Piper făcu abstracție de proasta lui dispoziție.

- Are nevoie de câteva zile să se adune și să stea de vorbă cu mătușa ei. După care...

- Nu e o idee bună, zise el, făcând un pas în spate și așezându-se lângă un aranjament de flori prăfuite de mătase, după care începu să îi povestească despre prinț și despre inel, ca să înțeleagă cât de prost gândit fusese planul ei inițial.

- Prințul e extrem de arogant și are o mică armată la picioarele sale. Și-ar putea da seama în orice clipă că l-am tras pe sfoară. E mai bine să o urcăm în primul avion chiar mâine. Ba chiar cred că ar fi mai bine să plece de pe Milwaukee. Nu e cu mult mai departe decât O'Hare, și nu are rost să riscăm.

- Nu am de gând să o urc în nici un avion.

- Ba cum să nu? Îi cumpăr eu bilete.

- Nu există nici un zbor direct, i-o tăie ea, și a fost traumatizată destul la viața ei. Thunder Bay e chiar la graniță cu Minnesota. O s-o duc cu mașina.

- Cum de ți-a venit ideea asta? izbucni el.

Piper se uită la el ca la ultimul prost. Iată din nou privirea aceea, cea care îi spunea că nu era suficient de bărbat cât să înfrunte o provocare care exista doar în mintea ei.

– Pentru că așa e corect, răspunse ea.

Coop pufni și își dădu ochii peste cap, simțindu-se ca un mare idiot. În cele din urmă, hotărî că era mai bine să-și țină gura.

– Bine, fie! răbufni el, exact ca un adolescent morocănos. Fă cum vrei.

Și ieși nervos pe ușă, știind exact ce avea de făcut.

## capitolul 10

Mașina ei nu voia să pornească! Dintre toate diminețile, de ce tocmai azi? Faiza era pe scaunul din dreapta, ținându-și prețiosul pașaport în mână, uitându-se speriată spre mașinile care treceau prin fața fostului bloc al lui Piper. Dacă n-ar fi fost Coop și imitația aceea după inelul Super Bowl, șefii Faizei ar fi făcut probabil abstracție de fuga ei. Cu toate acestea, Piper nu îl putea învinui pe Coop pentru tot ce făcuse. Ea spera că statutul lui de celebritate avea să fie îndeajuns cât să-l convingă pe prinț să i-o dea pe Faiza cadou, dar Coop îi cunoștea mult mai bine decât ea pe acești aroganți înstăriți. O mare greșeală din partea ei.

Faiza începu să-și muște buzele, iar Piper își băgă capul sub capota mașinii sale Sonata, dar descoperi că problema era la cutia cu siguranțe. Câteva siguranțe lipseau din senin. Cui i-ar fi trecut prin minte să facă...?

O mașină opri în dreptul ei, și auzi prin geamul lăsat:

– Treci în mașină.

Era Coop, la volanul unui Audi sedan argintiu, ca un erou.

– Tu mi-ai sabotat mașina! exclamă ea. Ce ai făcut cu siguranțele mele?

– O să ți le dau înapoi, răspunse el.

Coop coborî din mașină și merse să deschidă portiera pentru Faiza.

– Bună dimineată, domnișoară Jamali. Astăzi, am plăcerea să vă duc cu mașina până în Canada.

– Nu!

Ar fi fost un chin să petreacă ore întregi cu el în mașină. Nu voia să îl vadă ca pe un om bun. Voia să rămână același fotbalist narcisist, arogant, înfumurat pe care îl crease în mintea ei când începuse să îl urmărească.

Dar Faiza se arată fericită să îl vadă și se mută imediat în mașina lui, astfel încât Piper nu avu încotro decât să li se alăture. Coop reuși cu greu să o convingă pe Faiza să stea pe scaunul din dreapta, exilând-o astfel de Piper pe bancheta din spate. Piper își puse nervoasă centura de siguranță.

– Să știi că aș fi fost perfect capabilă să conduc singură până în Minnesota și sunt convinsă că știu să conduc mai bine ca tine.

– Cum așa? întrebă el.

– Ai uitat că te-am urmărit? Frânezi prea din scurt, nu păstrezi distanța regulamentară față de celelalte mașini când ești nervos și, în general, conduci prea agresiv. Pe când eu am învățat cum să ocolesc, cum să evit traficul și cum să conduc corect.

– Foarte impresionant, dar să știi că eu n-am luat nici o amendă până acum. Spre deosebire de tine.

– Asta doar pentru că nici un polițist din Illinois nu s-ar încumeta să-i dea amendă marelui Cooper Graham. Dar o să vedem ce părere au polițiștii de la Wisconsin Highway Patrol după ce intrăm pe teritoriul lor.

– Nici măcar atunci, răspunse el, cu nasul pe sus. Când ești atât de cunoscut, așa ca mine, poți să scapi basma curată cu orice.

– Nu e corect, mormăi ea. Și ce-ai făcut cu Tesla ta?

– E în garaj. Trebuie să o încarc la fiecare cinci sute de kilometri, așa că trebuie să plănuiesc astfel de excursii în avans.

– A cui e mașina asta?

– A mea.

– Câte mașini ai? întrebă ea, cu maxilarul încleștat.

– Doar două. Dacă nu pui și furgoneta la socoteală.

– La ce-ți trebuie o furgonetă?

– Orice bărbat are nevoie de o furgonetă.

Piper oftă și începu să-și culeagă scamele de pe pulover.

Își continuară drumul spre granița cu Wisconsin, iar Faiza le povesti despre discuția pe care o avusese cu mătușa ei. Coop se folosi în discuția cu Faiza de tot farmecul la care nu se sinchisea să apeleze cu ea. Faiza rămase la fel de sfioasă, nu îl privi niciodată în ochi, dar era evident că îl adora. Prinse curaj de-abia când începură să discute despre politică.

– Cuvântul „islam” înseamnă pace, puritate, supunere și ascultare, zise ea. Ce legătură are terorismul cu toate acestea?

Continuară să povestească despre Orientul Mijlociu, despre mâncare și muzică. Opriră la un Burger King în apropiere de Madison. Faizei i se păru fascinată să comande mâncare la fereastră. Coop refuză să primească bani din partea lui Piper și nici nu vru să o lase să conducă mașina.

– Să știi că, dacă verși ketchup pe tapițeria mea, te las în mijlocul străzii, îi spuse el.

Faiza îi luă amenințarea în serios și făgădui să fie cu băgare de seamă.

– Nu vorbeam cu tine, Faiza, îi zise el. Doar cu ea.

– Nu-ți place de Piper? întrebă Faiza, vizibil afectată.

– E complicat, răspunse el. Vezi tu, Piper e nebună după mine. Așa că trebuie să o țin la distanță.

Piper își dădu ochii peste cap.

– Ah, nu, spuse Faiza. Piper nu e nebună. E foarte inteligentă.

Și, astfel, Coop începu să-i explice argoul american. Trecură de Wisconsin Dells, iar el îi spusese Faizei că termeni precum „nebun” sau „super” nu trebuiau luați ad litteram și îi explicase și ce însemnau termeni ca „mișto”, „a pierde vremea” sau „Cum merge?”

Piper simțea că îi creștea inima de fiecare dată când o auzea pe Faiza râzând, așa că rămase șocată când se auzi spunând cu nonșalanță:

– Știi și tu că, odată ajunsă în Canada, n-o s-o ajute la nimic să știe argoul american.

– Nu uita că sunt și emisiuni americane la televizor în Canada, îi spuse el.

Piper se simți foarte vinovată. Nu era cazul să fie răutăcioasă doar pentru că se simțea nebăgată în seamă. Coop, la fel ca toți ceilalți bărbați de pe lumea asta, ura să facă popasuri, așa că Piper îl acuză că le cronometrase în timpul unei opriri la toaletă.

– Mă uitam pur și simplu la ceas, nu vă cronometram, îi spuse el.

Piper își dădu ochii peste cap.

– Și cât timp ne-a luat?

– Șase minute și treizeci și două de secunde.

Oricât i s-ar fi părut de enervant, tot reușea să o facă să râdă.

– Nu uitați să vă puneți centura, domnișoarelor, le zise el. Suntem gata de decolare.

Până spre după-amiază ajunseră în Duluth, și o lăsă în cele din urmă pe Piper la volan. Asta mai mult pentru că o găsi acolo când se întoarse de la toaletă.

– Cinci minute și cincizeci și două de secunde, îi spuse ea. O să întârziem din cauza ta.

Faiza începu să râdă de pe bancheta din spate.

– Nu am stat mai mult de patru minute. Minți, zise el, după care se așeză pe scaunul din dreapta fără să se împotrivească.

Frumusețea sălbatică a coastei de nord din Minnesota, cu faleza aceea stâncoasă, plajele stâncoase și peisajele superbe către Lake Superior, era un secret pentru majoritatea americanilor, dar ea și Duke veniseră adesea în copilărie pe coasta de nord cu cortul, căci Piper era îndrăgostită de mare. Zări atâtea reclame la pește prăjit, pește afumat și clătite de orez, că începu să îi fie dor de bătrânul acela șovin, cu toate defectele și părțile lui bune. Coop păru, mai degrabă, interesat de reclamele la plăcinte.

- Trage pe dreapta! zise el când zări o pancartă care îi anunța că intraseră în amenințatorul oraș Castle Danger.

Piper opri la un restaurant rustic de pe autostradă. Coop se întoarse în scurt timp cu trei bucăți de plăcintă. Sunt cu mere, caramel și nuci.

Nu avea cum să-și mănânce plăcinta în timp de conducea pe autostradă, așa că se mulțumi să savureze mireasma aceea minunată, în timp ce Coop scotea fel și fel de sunete exagerate, povestindu-i în detalii picante cât de gustoasă era plăcinta aceea.

- Ce zici, Faiza? o întreabă el. Nu ți se pare cea mai bună plăcintă pe care ai mâncat-o vreodată?

- E delicioasă, răspunse ea, dar, pe măsură ce se apropiau de granița cu Canada, fata era din ce în ce mai neliniștită, așa că luă doar câteva guri.

Grand Marais era ultimul oraș mai mare înainte de granița de la Grand Portage, și, cu câțiva kilometri înainte de trecere, Piper o întreabă pe Faiza dacă era de acord să-și dea jos vălul de pe cap.

- Suntem un grup destul de ciudat, zise ea. Chiar dacă avem toate actele la noi, ne-ar fi mai ușor să traversăm granița.

Faiza își mușcă buza de jos și aruncă o privire spre Coop, care stătea pe scaunul din dreapta.

- Nu pot să fac asta, Piper.

- Nu-ți face griji, îi spuse Coop. Trage pe dreapta, Sherlock, îți arăt eu cum se face.

- Doamne, cât poți să fii de enervant!

- Ceea ce ție ți se pare enervant altora li se pare fermecător.

Piper pufni și trase pe dreapta.

Polițistul de frontieră îl recunoscuse din prima pe Marele Fotbalist și, după câteva autografe și complimente, îi lăsă să treacă.

Mătușa Faizei locuia într-o casă albă, modestă, pe un deal, cu vedere spre golful Thunder. Femeia îi aștepta cu sufletul la gură și ieși în întâmpinarea lor înainte ca ei să parcheze mașina.

Faiza se aruncă în brațele mătușii sale, și începură amândouă să plângă. Alte rude și prieteni începură să iasă din casă și se adunară în jurul lui Piper ca să îi mulțumească pentru ajutorul ei. Femeile veniră să o sărute, iar bărbații se duseră să îl îmbrățișeze pe Coop. Îi invitară la masă. Piper se simți prost să fie în centrul atenției. După o despărțire înlăcrimată și promisiunea gazdelor că aveau să se roage pentru ei, Piper i-o luă înaintea lui Coop, se urcă la volan și porniră la drum.

Fusesse o zi lungă și începuse să se întunece. Piper nu se gândise din timp unde aveau să înnopteze, dar Coop o anunță că rezervase două camere la o pensiune în Two Harbors, un oraș de pe coastă, la vreo trei ore distanță. Piper era extenuată după evenimentele din ultimele zile, așa că ar fi preferat să meargă undeva mai în apropiere, dar Coop refuză.

– Am auzit lucruri bune despre locul acesta; vreau să văd cum e.

– Cât a costat?

– Mult, n-ai tu atâția bani. Va trebui să faci ore suplimentare. Simți și el că fusese răutăcios, așa că se scuză: Recunosc că nu am vrut să iau parte la povestea asta, dar mă bucur că m-ai bătut la cap. I-ai făcut un bine.

– Și tu, zise ea.

Urmă o tăcere apăsătoare. Se bucură când Coop dădu drumul la radio.

La un moment dat, opriră să alimenteze, iar Coop trecu din nou la volan. Pe la vreo zece seara, ieși de pe autostradă și intră în orașul Two Harbors. Nu erau prea multe lanțuri mari hoteliere în North Shore, dar, chiar și așa, Piper nu se așteptase ca el să o ia pe drumul împietrit care ducea spre port.

Docurile erau pustii pe timp de noapte, iar scheletele acelea de fier mari, impunătoare o duseră cu gândul la o scenă ciudată cu zgârie-nori în ruinele unui mare oraș. Zări la docuri un cargobot ce încărca minereu de la minele din apropiere, iar lumina de la reflectoarele imense creau o scenă și mai înfricoșătoare.

Văzu la orizont, în capătul falezei, lumina farului care domnea peste port. Coop își continuă drumul pe poteca pietruită până ajunse la poarta clădirii de cărămidă roșie. Semăna cu o școală veche, cu ferestre înguste și tâmplărie albă, doar că avea un far pătrășos într-un colț.

- Aici vrei să rămânem peste noapte?

- Am auzit despre locul ăsta de la niște prieteni. Este cel mai vechi far funcțional de pe Lake Superior și a fost convertit într-o mică pensiune.

- Atât timp cât are două paturi, chiar nu mă interesează, zise ea, dând să iasă din mașină.

- Stai puțin! răbufni ei, închizând-o în mașină, uitându-se urât la ea fără nici un motiv anume. Doar nu crezi că te-am adus aici ca să mă culc cu tine, nu?

Reacția lui o luă prin surprindere. Oftă exasperată.

- Nu mi-aș fi pus problema în felul acesta, dar, după sărutul acela oribil de acum câteva zile și dat fiind că pare că am talentul de a atrage tot felul de bărbați ciudați, ce să mai cred?

- Să știi că nu ai un asemenea talent.

- Chiar așa? Și atunci, care a fost faza cu sărutul ăla?

- Am vrut doar să-ți salvez viața, zise el, împungând-o cu degetul. Uite ce, Sherlock, vreau să-ți fie clar. Nu mă simt atras de tine din punct de vedere sexual. Absolut deloc. Nici măcar un pic. Singurul motiv pentru care te-am sărutat a fost ca să nu fac ce aș fi vrut cu adevărat să fac: și anume, să te strâng de gât. Și cu asta, am încheiat discuția.

După care deblocă ușile și ieși din mașină.

„Cine naiba te crezi?” Era clar că era obosită, pentru că se simțise chiar puțin deranjată de faptul că el o desființase din punct de vedere sexual, reacție care nu ar fi deranjat-o deloc dacă ar fi venit din partea altcuiva. Ba chiar era mai mult decât puțin deranjată. Mai că-i venea să-i ceară socoteală, dar se trezi cu o femeie la ușă care se prezentă ca fiind Marilyn.

- Domnule Smith? Bine ați venit!



„Domnul Smith? Chiar nu puteai și tu să vii cu o idee mai originală?”

Coop deschise portbagajul și își scoase geanta. Piper își luă și ea ghiozdanul și îl urmă în bucătăria de modă veche, dotată cu un covoraș, o chiuvetă de porțelan și o sobă veche. Ferestrele erau decorate cu perdele de dantelă, și zări un aparat de cafea pe pervaz. Văzu și un drapel american împăturit în triunghi pe capacul unui cufăr de lemn.

Bucătăria mirosea delicios de la negresele care stăteau la răcit pe farfurii. Aruncă o privire din pragul ușii și zări un rând de scări pe o parte, iar de cealaltă parte o sufragerie decorată în stil vechi, cu radiator, un covor cu imprimeu floral, o masă din lemn de stejar și mai multe figurine de porțelan. Aici, locuise cândva paznicul farului.

Coop o prezentă drept Ingrid, fizioterapeuta sa.

– Piper Dove, zise ea. Sunt, de fapt, sponsorul domnului Smith de la Alcoolicii Anonimi.

– Vai de mine! zise Marilyn cu un zâmbet cald. Domnule Smith, să nu-ți fie rușine, e foarte bine că ai cerut ajutor.

Piper îl bătu ușor pe mână.

– Asta îi spun și eu.

Proasta dispoziție nu păruse să îl fi urmărit până în casă, pentru că nu mai zise nimic. Doar că ea nu-și putea lua gândul de la reacția lui. Descoperi o latură nouă a propriei personalități, care nu era deloc pe placul ei.

Marilyn îi conduse pe un coridor îngust, urcară câteva trepte până spre palier, urmate de alte câteva trepte și de un nou palier, după care ajunseră într-un coridor pătrătos cu cinci uși dintre care trei dădeau în dormitoare, una în baie și o alta în turnul farului.

– Sunteți singurii oaspeți pe seara aceasta, așa că n-o să fie nevoie să împărțiți baia cu nimeni.

„Domnul Smith” ridică din sprâncene. Nu îi trecuse prin minte că ar fi putut să fie nevoit să împartă baia

cu alți oameni. Piper, în schimb, ar fi preferat să aibă și alte persoane prin preajmă.

Camerele erau primitive, cu mobilier de lemn, păaturi frumoase, lămpi de modă veche și alte draperii de dantelă. Pereții erau împodobiți cu câteva fotografii alb-negru cu vase industriale. Gazda lor, care le făcuse un mic rezumat al istoricului farului, le dădu câteva lanterne, în caz că doreau să viziteze turnul.

– Farul este bântuit, dar majoritatea oaspeților nu văd niciodată fantoma, zise ea, ieșind pe coridor. Să închideți, vă rog, ușa de la intrare în urma mea.

Avea de gând să plece? Piper nu era tocmai sigură de ce o deranja acest lucru. De fapt, cam știa de ce, dar... Chiar dacă orașul era la doar câteva străzi distanță, farul părea izolat, ca o insulă părăsită. Fără oameni mari care să îi supravegheze.

– Mă întorc mâine-dimineață, zise Marylin. Servim micul dejun la 8.30.

După care coborî scările, și se auzi ușa de la intrare închizându-se în urma ei.

„Mamă! Nu știi că n-ar trebui să ne lași singuri?”

Coop își aruncă geanta pe jos, un gest simplu care o înfioră pe Piper. Știa că trebuia să plece de lângă el, nu-și putea scoate din minte ceea ce-i spusese în mașină.

– Te porți ciudat, îi spuse el când o văzu îndreptându-se spre ușă.

– Nu e adevărat, ripostă ea, întorcându-se cu fața spre el. Mi-e doar foame.

Coop îi aruncă o privire sugestivă.

– N-am cum să te ajut în privința asta. Ți-am spus deja. Nu sunt interesat.

– Prăjituri! Vreau să mănânc prăjituri! Dumnezeu, ce e în neregulă cu tine? răbufni ea, abținându-se cu greu să nu-și dea puloverul jos, să-și arunce sutienul și să vadă cât de neinteresat mai era atunci.

Coborî în bucătărie și își luă prăjitură. După care intră în sufragerie și apoi în camera de zi, care părea locul preferat al unei străbunici nebune. Fotoliul și canapeaua

cu tapițerie albastră erau decorate cu milieuri albe. Zări un difuzor vechi, un ghiveci de violete pe biblioteca de sticlă și o plantă cu frunze lungi la fereastră. Și-l imaginează pe paznicul farului stând în această cămăruță cu soția sa, seară de seară, în vremurile în care nu apăruseră încă telefoanele și televizoarele. Probabil citeau, poate coseau, vorbind despre cum avea să fie vremea a doua zi. După care urcau treptele spre dormitor și...

Luă jurnalul farului de pe canapea și începu să îl răsfoiască. Oaspeții erau invitați să preia îndatoririle paznicului în timpul șederii: să ridice și să coboare steagul dimineața și seara, să noteze numele corăbiilor care opreau în port și să verifice farul de două ori pe zi.

Prăjitura lui Coop era tot pe masa de la bucătărie. Piper lăasă farfuria în chiuvetă și urcă în camera ei. Se schimbă în pantalonii de pijama și în tricoul cu Chicago Bears, doar că nu era gata să meargă la culcare. Dacă tot era aici, de ce să nu intre în spiritul locului? Își luă lanterna și niște papuci și ieși din cameră, gata să se joace de-a paznicul farului.

Era incredibil de frig și de întuneric în turn. Își aprinse lanterna, urmărind umbrele pe pereți. O scară îngustă o ghidă spre camera de sus. Fereastra de pe palier era îndreptată spre port, doar că deja se lăsase ceața, și de-abia dacă mai reuși să zărească silueta docurilor din depărtare. Începu să urce scările. Frigul îi pătrunse până în oase. Își încovoie degetele în papuci ca să nu se împiedice pe trepte. Umbrele acelea înspăimântătoare, întunericul, singurătatea... Era ceva sinistru. Se simțea de parcă pătrunsese într-unul dintre romanele acelea de aventuri după care era înnebunită în copilărie. *Piper Dove și secretul crimelor din far.*

Ajunse pe un nou palier îngust, cu un hublou rotund. Dar în continuare nu zări nici o lumină. Își îndreptă lanterna spre hublou, încercând să deslușească lacul, dar ceața era prea groasă.

Brusc, auzi un zgomot.

O ușă deschizându-se. Zgomot de pași.

Criminalul venise după ea.

Știa cine era. Iar el știa că îi aflate identitatea. Nu putea să o lase să scape cu viață.

Nu avea cui să-i ceară ajutorul.

Era obligată să se descurce de una singură.

Era singură într-un far părăsit, cu un criminal nebun care omorâse atâția oameni... și care era gata să o omoare și pe ea.

Ce viață minunată!

Se ascunse într-un colț, fără să scoată nici un sunet, și își stinse lanterna. El se mișca la fel de grațios ca o felină. Era de așteptat.

Îi auzi pașii din ce în ce mai aproape. Tot mai aproape.

Ajunsesse pe palier.

Piper sări din colțul ei, strigând:

– Baaaaau!

Coop începu să țipe și își scăpă lanterna din mână. Se prăbuși lângă zid.

Ba chiar își duse mâna la piept. Piper aprinse lanterna și își dădu seama că poate exagerase puțin.

– Bună... Ce faci? zise ea.

– Ce dracu' faci tu? zbieră el.

– Mă jucam și eu cu tine. Dar cred că m-am lăsat dusă de val.

Coop o țintui cu privirea. După care se năpusti asupra ei. O prinse de umeri. Începu să o scuture cu putere. Și apoi o sărută. Fără să se mai oprească.

Simți furia de pe buzele lui, trupul lui încordat. O trase la pieptul lui, făcând-o să pară mică și firavă, chiar dacă nu era deloc așa.

„Nu mă simt atras de tine din punct de vedere sexual. Absolut deloc. Nici măcar un pic.”

Da, cum să nu.

Piper lăsă lanterna să-i cadă din mână și se aruncă în brațele lui.

Coop era deja excitat.

Dar și ei îi plăceau provocările la fel de mult ca lui, așa că, în loc să fugă din brațele lui, îl luă pe după gât. „Cooper Graham, e numai gura de tine.” Piper își dădu capul pe spate și își deschise buzele. Se credea mare șmecher. Stăpân peste toate femeile din lume. Ei bine, ea era o excepție. Se descălță de papuci și se urcă pe pantofii lui ca să mai câștige câțiva centimetri și ca să îl sărute mai intens. Ca să fie sigură că pricepea mesajul.

Ceea ce se și întâmplă. Coop își deschise buzele și îi întâlni limba. Piper își înfipse degetele în părul lui, iar el îi cuprinse fundul în palmele lui mari. Ea își înfășură piciorul în jurul lui, simțind căldura lui invadându-i trupul prin hainele subțiri.

„Ce mai zici acum?”

Nu mai zise nimic, ci continuă să o sărute. După care...

Simți că se topește. Simți că se topește și că se înfierbântă în același timp. Simți că o lasă genunchii; își arcui spatele, simțind chemarea. O chemare arzătoare, intensă, care o măcina.

Simțea focul pasiunii. Mâinile lui mari o ridicară de pe podea. O lipi de perete de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Urmă un sărut animalic. Își strecură mâinile pe sub tricoul lui, înfigându-și unghiile în pielea lui.

Brusc, el se dezlipi de ea. O apucă pe după umeri și o conduse pe scări, înaintea lui. Leșiră în coridorul luminat. Ea se năpusti asupra lui și deschise gura să spună ceva:

– Taci, i-o tăie el. Să știi că nici mie nu-mi place treaba asta.

Fu singurul lucru pe care ar fi putut să-l spună. Deja nu mai erau Piper și Coop. Erau pur și simplu două trupuri care voiau să se destindă. Doi oameni, atâta tot. Sex și nimic mai mult.

Intrară în dormitorul lui. Coop își luă geanta de pe jos și începu să caute ceva în ea. Lui Piper i se păru

că îi tremurau mâinile, dar în clipa aceea își trase tricoul peste cap și nu mai văzu nimic. Rămase acolo, pe jumătate dezbrăcată, doar în pantalonii de pijama, în timp ce el începu să se dezbrace și să se arate în toată splendoarea lui. Un trup musculos, o piele bronzată, câteva cicatrici vindecate. Ar fi vrut să-l muște peste tot, dar avea nevoie să se simtă un simplu anonim, așa că stinse lumina, rămânând în întuneric.

Îl auzi dezbrăcându-se, după care se trezi pe pat, încă îmbrăcată cu pantalonii de pijama, cu el deasupra. O prinse în brațele lui și își coborî buzele spre pieptul ei. Ea începu să geamă de plăcere când îi simți degetele, limba. Îl prinse la pieptul ei, după care se eliberă de sub el și trecu deasupra. Coop profită de asta ca să se lipească pieptul ei, să îi cuprindă sânii cu buzele și să continue magia aceea nebună. Piper își arcui spatele și începu să se clatine. Coop suspină de plăcere și o aruncă din nou pe spate, smulgându-i pantalonii de pe ea.

O sărută din nou, nebunește, iar ea se cuibări la pieptul lui. Chiar dacă nu putea vedea nimic în întunericul acela, își folosi restul simțurilor.

Simți un fior de durere când o deschise cu degetele lui, însă doar o clipă, după care nu mai simți nici o durere... după care începu să se miște sub el, renunțând la orice gânduri – era un simplu trup, care se zbătea, care se rupea în două.

Îi lăasă răgaz o clipă. După care, o pătrunse din nou. Torturând-o. Ea încă nu apucase să îl atingă. Nu cum și-ar fi dorit.

Ura întunericul acela. Ar fi vrut să-l vadă. El se mișcă ușor. Căuta ceva. Prezervativul.

Trebuia să-l atingă neapărat. Să îl simtă. Îl cuprinse în mâna ei.

Coop scoase un geamăt puternic. Și totul se termină. Înainte să înceapă.

## capitolul 11

Coop sări din pat. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Trăia un coșmar. Mai rău decât un coșmar. O umilință totală. O apocalipsă sexuală.

Ieși glonț din cameră. Ultima oară când i se întâmplase așa ceva, era un adolescent de 16 ani. Și, dintre toate femeile de pe lumea asta, să se întâmple una ca asta tocmai cu... Piper Dove!

Se închise în baie. În baia comună. Slavă Domnului că nu mai erau și alți oaspeți! Avea nevoie să fie singur.

Auzi în depărtare strigătul nautofonului. Aprinse lumina, dar nu îndrăzni să se privească în oglindă. Fusesse o idee foarte proastă să vină aici.

Baia era decorată în stil vechi, ca restul casei, cu un radiator sub fereastră și o cadă cu picioare, înconjurată de o perdea albă de duș. Dădu drumul la apă în cadă și reuși cumva să se strecoare în ea. Capul de la duș de-abia dacă îi ajungea până la piept, iar perdeaua se tot lipea de el, făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost atacat de un monstru acvatic.

– Vezi că dai cu apă peste tot, se auzi o voce țâfnoasă de partea cealaltă a perdelei.

– Ieși!

– Fac pipi. Nu te uita.

– De parcă aș vrea să mă uit.

Piper trase apa, iar Coop simți un jet de apă fierbinte pe piept. Făcu un pas în spate și se lovi de marginea căzii. Perdeaua udă își încleștă tentaculele în jurul lui. Auzi un mormăit de partea cealaltă.

Asta pățeari când renunțai la planul inițial. Mâncai bătaie. Exact asta se întâmplase. Mâncase bătaie de la Piper.

Temperatura apei tocmai revenise la normal, când Piper dădu drumul la robinetul de la chiuvetă, și el simți un nou jet arzător. Sări din nou.

„Ejaculare precoce.” Tresări când auzi aceste cuvinte în minte. Era un atlet de renume. Alerga maratoane. Înota pe distanțe mari. Se mândrea cu rezistența sa. Fata asta îi dăduse viața peste cap, stricase totul. Doar că nu se așteptase niciodată să îl dea peste cap și din punctul acesta de vedere.

Porni apa rece ca gheața. Trebuia să-și dezmoștească iute creierul. Dacă avea să înceapă să gândească precum un ratat, urma să devină unul, și nimeni nu avea să-l pună pe Cooper Graham la pământ. Trebuia să existe un motiv logic pentru ce se întâmplase. Poate să-i spună că avea o problemă medicală. O grijă acută. O rană veche care începuse să-l jeneze. S-ar fi putut să o facă pe nesimțitul și să dea vina pe ea. Și ce să-i spună? Că era prea sexy? Nu, nu era momentul pentru astfel de sincerități.

Luă un prosop. Un lucru era clar. Trebuia să dea ochii cu ea. Ar fi putut să-i spună că trecea printr-o perioadă grea. Da, ar putea merge. Ar fi putut să-i spună că tocmai primise vestea că bunicul lui murise. Nu avea de unde să știe că netrebnicul acela era mort de mai bine de douăzeci de ani. Era scuza perfectă.

Nu o găsi în dormitorul lui, iar ușa de la dormitorul ei era închisă. Își trase blugii pe el și bătu la ușă. Piper nu-i răspunse, așa că încercă să deschidă ușa, dar era închisă.

Da, trecea printr-o perioadă grea. Asta era cea mai bună variantă. Tocmai aflase de moartea dragului său bunic.

– Deschide ușa!

– Nu-ți face griji, se auzi vocea ei. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

Își accepta victoria cu grație. Cu atâta grație. Dacă lumea s-ar fi lăsat condusă de femei ca ea, bărbații ar fi fost dați uitării.

– Nu-mi fac griji, zise el. Se întâmplă tot timpul.

„Ce naiba e în mintea mea?”

– Serios? întrebă ea. Ție?



- Da, la naiba, spuse el.

Nu mai avea cum să dea acum vina pe bunicul mort.

Piper deschise larg ușa, cu ochii mari.

- Și te mândrești cu asta?

- Nu-mi bat capul prea tare.

Era în picioarele goale, dar își trăsese pe ea tricoul acela oribil.

- Ești un idiot. Știi?

Coop se rezemă de pragul ușii, hotărât să îi demonstreze că avea dreptate.

- Sherlock, trebuie să știi că, atunci când ești un bărbat așa ca mine, toate femeile se dau la tine. Pot să fac ce vreau, după cum mă taie capul.

Buzele ei încă erau umflate de sărutările lui, și el remarcă indignarea din ochii ei albaștri.

- Tu vorbești serios, sau toată treaba asta este un vis urât?

Reușise, fără să vrea, să găsească scuza perfectă, așa că nu se lăsă.

- Majoritatea femeilor nu se arată prea deranjate, iar dacă se supără...

Piper rămase cu mâinile în șolduri.

- Are balta destui pești, nu-i așa?

Coop începu să caște.

- Da, presupun că ar trebui să-mi fie rușine.

- Și chiar nu ți-e rușine?

- Sunt libere să mă refuze.

- Doar că nu o fac niciodată.

- Cine să vă mai înțeleagă?

Era prea deșteaptă pentru binele lui, iar indignarea ei începu să se transforme în amuzament. Doar că lui Coop nu-i conveni, așa că se luă de ea.

- Ia adu-mi aminte, Sherlock. Te-ai împotrivit vreo clipă?

- Nu, răspunse ea. Ți-am spus deja, am obiceiul să mă folosesc de bărbați.

- Și mi-ai mai spus și că ai renunțat la ei.

– Doar că nu ți-am zis pentru ce perioadă. Și, chiar înainte să-i închidă ușa în nas, aruncă un ultima atac: Noapte bună, Omule-Rachetă.

Piper se trezi când auzi zgomotul vaselor la fereastra sa. Pe timpul nopții, o năpădise un sentiment intens de dezamăgire, dar încercă să nu se lase doborâtă. Poate că incapacitatea lui de a face față fusese umilitoare pentru el, dar era o adevărată binecuvântare pentru ea. Deja ajunseseră prea departe, mult prea departe, chiar și fără să se ajungă până la capăt.

Ce fusese în mintea ei? Nimic. Tocmai asta era problema. Cooper Graham reușise cumva să-i ia mințile. Un lucru era clar: în ciuda faptului că se luau peste picior, în ciuda faptului că era clar că și el se simțea atras de ea, nu avea de gând să se mai lase sedusă, chiar dacă se simțise atât de bine. Incredibil de bine. Își aminti de îmbrățișarea lui pătimașă. De mâinile acelea iscusite care știuseră exact cum să o atingă. Se cutremură.

De-abia dacă își spuseră vreun cuvânt la micul dejun, care constase din briose cu căpșune și o omletă delicioasă cu șuncă și cașcaval de care de-abia se atinsese. Piper ura faptul că aveau să petreacă atâtea ore singuri pe drum, și, când plecară din Two Harbors, ea era cu nervii întinși la maximum.

În loc să se învinovățească pentru cele întâmplare, ar fi trebuit să fie mândră de ea pentru că reușise să îl facă pe Cooper Graham să-și piardă controlul. Doar că nu era cazul. Spera din tot sufletul ca el să nu facă nici o referire la seara anterioară, pentru că singura soluție era să facă pe șmechera, și nu mai avea energie pentru așa ceva.

De-abia lăsaseră docurile în urma lor, când Coop începu să râdă diabolic.

– Hai, Sherlock, recunoaște! Ești ușor de impresionat. Tot ce trebuie să fac e să rămân la bustul gol, și ești o cauză pierdută.

O luaseră de la capăt. Aceeași joacă de copii.

- Așa e, zise ea. Mă topesc după bărbații la bustul gol. Serios, Coop, dacă mai tragi mult de fiare, o să ajungi ca o maimuță.

- Nu-ți bate tu capul cu asta, ci mai bine gândește-te cum să mă ajuți cu această mică problemă.

- Ce idee bună! Ține-ți gura pentru următorii șase sute de kilometri, ca să mă pot gândi.

Coop începu din nou să râdă, ceea ce era perfect, atât timp cât nu scotea o vorbă.

Ar fi trebuit să o arunce pe pat și să i-o tragă până avea să o audă cerând îndurare. Doar că nu îndrăznise să o facă, așa că începuse să se ia la hartă cu ea. Coop era un învingător; nu suporta să se simtă ca un învins. Și nu suporta gândul că și ea îl vedea astfel. Nu putea să tragă pe dreapta și să o arunce pe bancheta din spate, dar tăcerea din mașină începuse să fie apăsătoare. Trebuia să îi demonstreze cumva că era același bărbat puternic.

- Mă gândeam la discuția noastră de aseară, îi zise el. S-ar putea să ai dreptate.

- Se întâmplă adesea să am dreptate.

Piper își slăbise centura de siguranță ca să se așeze mai comod. Dacă ar fi fost îmbrăcată cu pantaloni scurți în loc de blugi, ar fi văzut direct între coapsele ei. Coapse despre care știa deja că erau ferme și catifelate. Coop se grăbi să spună:

- Încep să cred că pierd atâtea experiențe nepetrecând mai mult timp printre așternuturi cu prietenele mele.

Piper își dădu ochii peste cap.

- E chiar trist. Nici nu vreau să mă gândesc câte femei s-au învinuit crezând că problema ta e din cauza lor. Ar trebui să-mi deschid cabinet de consiliere psihologică.

Coop se abținu să nu râdă.

- Așa e. M-am tot gândit la asta și cred că ai dreptate. S-ar putea să am o problemă sexuală.

- Din fericire, există o grămadă de cărți pe tema asta.

- Nu prea mă omor după lectură. Prea multe cuvinte la un loc.

- Foarte interesant. Am văzut fel de fel de cărți acasă la tine.

- Cred că le-au lăsat oamenii de la curățenie acolo. Dat fiind că tu ești cea care și-a dat seama că am o problemă, zise el, gata să o provoace, mi se pare normal să mă ajuți să remediez situația. Strict în calitate de partener sexual, bineînțeles. Nu are nimic de-a face cu relația noastră profesională.

Piper se uită lung la el, prefăcându-se indignată.

- Să nu mi-o iei în nume de rău, dar mi-am cam pierdut interesul.

O femeie care reacționase cum o făcuse ea seara trecută era mai mult decât interesată, dar Coop răspunse pur și simplu cu o mișcare scurtă din cap.

- Înțeleg.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Pentru a mai liniști apele, Piper o sună pe Jada să afle cum mergea marea vânătoare. Foarte bine. Reușise să le vină de hac altor cinci colegi de clasă. Opriră, în cele din urmă, să-și ia ceva de mâncare, iar Piper trecu la volanul mașinii. Ajunseră la granița cu Illinois, iar Piper era din cale afară de încordată. Încercă din răspuțeri să găsească un subiect de conversație pentru cea din urmă etapă a călătoriei aceleia interminabile.

- Să știi că mi-am dat seama că ești un om blând. Și nu mă refer aici la partea sexuală. Cu toate că...

Coop se înecă deodată cu cola din gură. Piper zâmbi în sinea ei.

- Știu că mergi adesea la Lurie...

- Habar n-am despre ce vorbești.

Doar că știa, bineînțeles. Chiar dacă reușea să treacă pe la Spitalul de Copii Lurie fără să atragă atenția presei, Piper rămăsese surprinsă să afle că el obișnuia să-i viziteze pe copiii bolnavi de acolo.

– Nu reușesc să mi te imaginez în preajma unor copii. O minciună gogonată. Din câte văzuse până atunci, Coop era la fel de relaxant în preajma copiilor ca atunci când era înconjurat de femei frumoase. Fii sincer cu mine! Mergi ca să te vezi cu asistentele alea focoase, nu-i așa?

– Deja mă faci să roșesc.

– Doar că e ceva ce nu reușesc să înțeleg. În ciuda abilităților mele de deducție.

– Mă mir.

– Te-am văzut adesea prin cartiere rău famate cu tot felul de indivizi dubioși. Ce treabă ai cu ei?

– Stăm și noi la taclale, zise el, dând sticla de cola pe gât.

– Nu te cred. Spune-mi! Să știi că sunt ca un popă.

– Da, cum să nu. Ești...

– Nu te mai codi.

Coop se foi în scaun, vizibil deranjat.

– Nu știu. E... N-am să fac nimic în privința asta, n-are rost să-ți bați capul.

Dar Piper simți că ar fi vrut să-i vorbească și era gata să abordeze orice subiect care să îi țină la distanță de dormitor. Așteptă ca el să spună ceva.

Coop rămase cu privirea ațintită pe geam.

– Îmi venise o idee... Dar ar însemna să aloc prea mult timp și energie, fără să am nici o garanție că o să iasă bine. Sunt zonele acelea abandonate de la periferia orașului, acoperite de buruieni și de gunoi.

Piper începea să înțeleagă.

– Ai vrea să faci ceva mai mult decât să arunci pur și simplu un pumn de semințe.

– Sunt atâția oameni fără un loc de muncă, fără perspectiva unui viitor. Atâta pământ gol. Pare o oportunitate bună pentru cineva.

– Dar nu pentru tine.

– Nu, normal că nu. Mie-mi stă mintea numai la afaceri.

După care își scoase telefonul din buzunar și îl sună pe Tony. Îi auzi vorbind despre noul paznic pe care Tony îl angajase în locul lui Dell, pe care îl dăduseră afară cu patru zile în urmă. Se întrebă dacă Coop își dăduse seama că ea își terminase misiunea pentru care fusese angajată.

După șase nopți petrecute în club, făcuse tot ce era de făcut. Personalul lui era de încredere, iar ea și Tony puseseră la punct o nouă procedură ca să țină situația sub control. Cu salariul de la Coop și cu banii pe care avea să-i primească de pe urma jobului de șoferiță urma să se descurce o perioadă, variabilă în funcție de conținutul plicului pe care avea să-l primească de la proprietarul firmei de limuzine și de cât de mult putea să mai stea la Spiral. Dat fiind că își terminase treaba.

Își spuse că era cazul să fie mai înfiptă, să nu mai facă pe școlărița. Salariul plătit de Coop avea să o țină pe linia de plutire, așa că nu avea încotro decât să se țină scai de el. Partea proastă era că deja nu mai avea cum să-l ajute.

Păcat că Duke o învățase să fie fată cinstită. Pe lângă că o învățase să tragă cu arma, să pescuiască, să regrete faptul că era femeie. Chiar dacă avea nevoie de banii lui Coop, nu putea să-l tragă pe sfoară. După ce acesta termină de vorbit cu Tony, Piper își adună curajul și spuse:

– Am făcut tot ce am putut pentru tine.

Coop puse telefonul în suportul pentru paharul de cafea și se uită lung la ea.

– Nu chiar tot...

– Mă refer la munca mea, se grăbi ea să spună. Mi-am terminat treaba. Singura ta problemă în momentul de față e încăpățânarea ta de a ține agenții de pază la distanță.

– Nu am nevoie de o dădacă.

- E interesant cum toți ceilalți fotbaliști care calcă pragul clubului tău vin însoțiți de matahalele lor, dar tu faci pe durul.

- Pot să-mi port singur de grijă, zise el, pe un ton cât se poate de arogant. Chiar vrei să-mi spui că ai de gând să-ți dai demisia?

- Nu-mi dau demisia. Spiral merge bine. Tot ce rămâne de făcut e să-ți angajezi o gardă de corp femeie. Nu e o mișcare bună ca paznicii să se dea la cliente, oricât de bete ar fi ele. Riști să te trezești că te dă careva în judecată pentru asalt sexual.

- Ai dreptate. Ești angajată.

Ar fi trebuit să se aștepte la o astfel de reacție din partea lui și chiar o cântări, preț de o clipă. Dar nu avea energia să lucreze patru nopți pe săptămână până târziu în noapte și să își vadă și de afacerea ei. Risca să devină bodyguard în loc de detectiv și nu mersese atât de departe ca acum să dea cu piciorul propriilor visuri.

- Nu, mulțumesc. Eu sunt detectiv particular. Va trebui să apelezi la altcineva.

- Nu are nici o legătură cu seara trecută, nu? Nu vrei să-ți dai demisia pentru că...

- Pentru că mi-am tras-o cu șeful meu? Un alt motiv pentru care era obligată să plece.

Coop se uită lung la ea.

- Nu e etic din partea ta! E la fel de rău ca în cazul în care te-aș da eu afară.

- Fă-mi reclamație, răbufni ea.

- Nu mai face pe deșteapta. Știi ce vreau să spun.

Piper încercă din răspuț să păstreze un ton profesionist.

- Coop, vreau să ne încheiem colaborarea în termeni buni. Sper că ești de acord că am făcut o treabă excelentă, așa că aș aprecia dacă m-ai recomanda prietenilor tăi.

- Da, exact asta am de gând să fac, zise el, lăsând nervos parasolarul în jos și înșfăcându-și telefonul.

Coop încercă să se convingă că era un lucru bun. Ea își terminase treaba, se achitase onorabil de sarcina primită, iar el tot așteptase clipa în care ea avea să nu mai lucreze pentru el ca să își poată începe aventura. Doar că acum, că se ajunsese până aici, nu mai era la fel de sigur că ea avea să fie de acord.

Se prefăcu a butona telefonul. Ideea de a petrece câteva săptămâni cu ea în pat începuse să îl tortureze. Poate că avea de-a face cu retragerea sa din fotbal, cu faptul că voia să se asigure că era același om ca mai demult.

Piper era ceva nou. Ceva lipsit de sentimente, imprezvizibil. O femeie care refuza să îl ia în serios, care nu dădea doi bani pe victoriile lui, pe averea lui, pe celebritatea lui. O femeie care nu îl considera irezistibil!

Chestia asta îl frustra. În comparație cu celelalte femei, ea se comporta asemenea unui tip. Un tip deghizat într-un exterior incredibil de sexy și de incitant, într-un trup atât de firav. Și asta se bătea cap în cap cu tot ce-și spusese până atunci despre ea.

Ăsta era motivul pentru care nu o putea lăsa pe Piper Dove să dispară pur și simplu din viața lui. Pentru că tânjea după ea, iar ea nu tânjea după el. Pentru că nu era genul care să îl asalteze cu complimente sau care să filtreze cu el și pentru că nu era topită după el.

Dar trebuia să o convingă cumva. Nu să se îndrăgostească de el. Ar fi fost o prostie. Pur și simplu, să fie topită după el.

– Vreau un interviu de plecare, zise el, când trase mașina în spatele mașinii ei, după ce ajunseră în oraș.

– Măine-seară la club.

După care îi înapoie siguranțele pe care le luase din Sonata ei, fără ca măcar să se ofere să le pună la loc. Piper se putea descurca și singură. Fără îndoială. Piper reprezenta o nouă generație de femei, una care se lipsea de attributele tradiționale ale unui fost jucător de fotbal.

O lăsa cu capul sub capota mașinii și se îndreptă spre casă. Ușa de la garaj se deschise imediat. Își parcă



mașina lângă Tesla, își luă geanta și intră prin ușa laterală. Becurile din partea din spate a garajului se arseseră, așa că era întuneric beznă. Auzi un zgomot. Din senin, un bărbat sări din tufișuri și dădu să îl lovească în cap cu un cric. Coop se răsuci și țâșni. Simți un val de adrenalină. Se repezi cu toată puterea spre celălalt bărbat și îl apucă de braț.

Tipul se văită de durere, dar rămase în picioare. Încercă să îl lovească din nou cu cricul, dar Coop îl prinse de mână și i-o răsuci. Dintr-odată, atacatorul îl lovi cu piciorul în genunchiul accidentat, iar Coop își pierdu echilibrul. Coop încasă o lovitură dură, care probabil l-ar fi pus la pământ dacă n-ar fi avut reflexe atât de bune. Tipul era masiv. Musculos. Coop făcu abstracție de durerea înțepătoare din genunchi și se aventură peste el.

Urmă o încăierare scurtă, dar brutală, iar individul renunță, în cele din urmă. Se desprinse din încheștarea lui Coop, urlă ceva la el, după care dădu bir cu fugiții. Coop porni în fugă după el, dar îl lăsă genunchiul, și, până reuși să-și recapete echilibrul, netrebnicul se făcuse nevăzut.

Simți durerea din maxilar. Genunchiul îl dureau îngrozitor, și avea pumnii mânjiți de sânge. Dar în loc să sune la poliție... în loc să se ducă să-și pună gheață pe față... șchiopătă până în garaj și urcă în mașină.

– Dumnezeule! Ce-ai pățit? Piper se prinse de marginea ușii, privindu-l îngrijorată. Era din nou îmbrăcată cu un tricou de-ăla tâmpit cu Bears. Câte nenorocite de tricouri de-astea avea?

Coop trecu pe lângă ea și intră în casă.

– Tu ești marele detectiv. Tu să-mi spui!

În loc să răspundă cu aceeași monedă, trânti ușa în urma lui și merse să-l ajute, îngrijorată.

– Cine ți-a făcut asta?

Era vizibil hotărâtă să îl răzbune. Părea gata să plece în căutarea atacatorului. Ceea ce, își spuse el, probabil

chiar avea de gând să facă. Coop se îndreaptă spre frigider; înverșunarea ei începuse să îl tempereze.

– M-a atacat unul când ieșeam din garaj, îi spuse el, luând un prosop și niște gheață.

Spre deosebire de data trecută, când ea îl doborâse pe alee, de data aceasta nu părea prea grăbită să facă pe asistenta. Piper își luă carnetul.

– Începe cu începutul și spune-mi tot ce s-a întâmplat.

– Am fost jefuit, atâta tot, zise el, punându-și prosopul cu gheață pe față.

– Cum arăta tipul?

– Era masiv. E tot ce știu. Era întuneric.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Cu un costum de la Brooks Brothers! De unde dracu' să știu? Ți-am spus, era întuneric.

– Crezi că a fost surprins de camerele de luat vederi? Erau aprinse luminile?

Coop clătină din cap, dar regretă imediat acest gest.

– Toate becurile erau arse.

– Interesant.

Piper îl obligă să îi povestească tot, până la cel mai mic detaliu. Nu erau multe de spus, și începu să regrete că venise aici. Nici nu știa de ce făcuse asta. Piper ridică privirea din carnet.

– Ai spus că a urlat ceva la tine înainte că fugă. Ce ți-a zis?

– Nu mai știu.

– Amintește-ți.

Coop își duse mâna la cap.

– La naiba, nu mai știu. Ceva amenințător. „Pun eu mâna pe tine.” Ceva de genul ăsta.

– „Pun eu mâna pe tine.” Asta a zis?

– Da, așa cred, zise el, mutând prosopul cu gheață.

– Nu pare să fie vorba despre un tâlhar de rând. Și de ce nu avea un pistol la el? Este foarte ușor să faci rost

de un pistol în orașul acesta, și e mult mai ușor de cărat după tine decât un cric.

– Te uiți la prea multe seriale.

Dar Piper nu se lăsă așa ușor.

– Dacă ar fi vrut să te jefuiască, ar fi avut un pistol la el. Mie mi se pare că avea ceva personal cu tine. Dar de ce?

– Poate ține cu ăia de la Bears, zise el, aruncând o privire spre tricoul ei.

– Nu e deloc amuzant, spuse ea. Trebuie să mergem la spital.

– E un maxilar vânăt. Câteva coaste rănite. Mă descurc. Și să știi că n-am de gând să merg la poliție.

Rămase surprins să vadă că Piper nu se împotrivi. Poate înțelegea că, dacă ar fi mers la poliție, ar fi ajuns la știri, presa ar fi tăbărit asupra lui, și, fără nici o înregistrare video, poliția nu putea face nimic. Pur și simplu, avea să fie în centrul atenției, lucru pe care nu și-l dorea.

Piper își puse creionul după ureche.

– Ceva e în neregulă, și nu e cazul să te întorci acasă. O să rămâi să dormi aici.

Coop se uită lung la ea, nevenindu-i să creadă. Glumea. Aruncă prosopul cu gheață.

– Nu ai să mă vezi niciodată ascunzându-mă în spatele unei femei. Sau, în cazul tău, în spatele tricoului aceuia urât.

Reuși să iasă din clădire înainte ca ea să apuce să țipe la el ceva despre sexism și alte tâmpenii. Ajunse imediat acasă. Maxilarul îl durea ca naiba, și voia să se spele, dar, înainte de asta, intră în bucătărie și ieși în grădină. Ca de obicei, mireasma aceea de pământ și de prospețime îl unse pe suflet. Era locul lui preferat.

Zări farurile unei mașini pe aleea din spatele clădirii. Aceleași faruri care îl urmăriseră până acasă. Resemnat, își scoase telefonul și o sună.

– Du-te la culcare, Sherlock. Nu plec nicăieri.

## capitolul 12

În dimineața următoare, Piper îi dădu deșteptarea lui Dell. Fostul agent de pază de la Spiral se uită urât la ea prin ușa întredeschisă. Era nebărbierit, avea ochii împăienjeniți de somn și avea pe el doar o pereche de boxeri.

– Ce dracu' cauți aici?

Piper deja aflase ce venise să descopere, chiar dacă nu era lucrul la care se așteptase ea. Dell părea să fi avut o noapte grea, dar nu era nici bătut, nici zgâriat. Nu părea deloc rănit, cum ar fi trebuit să fie tâlharul care îl atacase în seara anterioară pe Coop. Dell făcuse multe greșeli, dar nu el era vinovatul în povestea asta.

– Voiam doar să mă asigur că locuiești la această adresă, răspunse ea. Tony voia să se asigure că ți-a intrat ultimul salariu.

– Spune-i lui Tony să se ducă dracu'.

– Am să-i transmit.

Piper dădu să plece, dar Dell deschise ușa, indignarea lui fiind înlocuită de acel șarm cu care le întâmpina pe fetele din club.

– Auzi, nu vrei să intri?

– Nu, dar mersi de invitație.

Eliminase un suspect de pe listă. Următorii suspecti erau Keith și Taylor. Cât privește varianta cum că prințul Aamuzhir descoperise că fusese tras pe sfoară cu un inel Super Bowl fals și își plănuise răzbunarea... Ei bine, asta avea să fie mult mai complicat.

În drum spre Lincoln Park, își aminti de e-mailul pe care îl primise în dimineața aceea din partea patronului firmei de limuzine despre bacșiful ei, în care o informase că i se oferise doar jumătate din tariful pe care îl primiseră șoferii de sex masculin. Chiar dacă lucrase mai mult decât ei, în lumea capetelor încoronate, bărbații încă erau favorizați. Ar fi trebuit să se aștepte la un astfel de deznodământ, dar nedreptatea aceea încă o frustra.

Femeia care o întâmpină în casa elegantă a lui Heath Champion de pe Lincoln Park era ceva mai scundă decât Piper, cu păr ondulat, șaten, și un zâmbet cald. Aspectul ei simplu, natural nu se bătea cap în cap cu felul în care Piper și-o imaginase pe soția acestui agent sportiv de succes.

– Tu trebuie să fii Piper, îi spuse ea. Heath mi-a povestit despre tine. Eu sunt Annabelle.

– Și iată cum ajung să se cunoască cele două războinice, se auzi o voce de bărbat.

Annabelle începu să râdă, îi făcu lui Piper loc să intre și îi luă haina să i-o pună în cuier.

Locuința aceea elegantă cu podele de marmură, candelabru de bronz și o scară în formă de S ar fi fost chiar intimidantă dacă n-ar fi fost cățelușul violet de pluș de pe jos, creioanele colorate aruncate peste tot, piesele de lego sau tenișii lăsați haotic.

– Mersi că m-ai primit așa devreme, zise Piper.

Heath apăru de după colț, cu un copilăș cu păr creț îmbrăcat cu un tutu roz și cu o bluză de pijama albastră.

– Spune-mi ce s-a întâmplat? Ai fost foarte secreteasă la telefon.

Piper se uită cu părere de rău la Annabelle și păși peste o figurină din *Războiul stelelor* în negru și auriu.

– Am putea vorbi între patru ochi?

Heath își recuperează telefonul din brațele celui mic.

– Annabelle oricum o să vrea să-i povestesc tot după ce pleci.

– Așa e, răspunse Annabelle cu zâmbetul pe buze.

Heath începu să râdă.

– Soția mea și-a construit afacerea bazându-se pe capacitatea de a păstra secretele altora. Se ocupă de matrimoniale. Perfect for You. Poate îți sună cunoscut.

– Sigur că da. Piper se interesase în privința lui după prima lor întâlnire și aflate cum ajunsese să o cunoască pe Annabelle Granger Champion.

Se așezară la masa din bucătăria cu ferestre înalte care dădeau spre grădină. În timp ce fata cea mică, Lila, își mânca porția de fructe, Piper le povesti lui Heath și lui Annabelle despre atacul din seara trecută asupra lui Coop. Amândoi erau vizibil preocupați.

– Ești sigură că e bine? o întreabă Annabelle.

– N-a vrut să mergem la spital, dar cred că e bine. Piper îi întinse Lilei o zmeură, iar fata îi răspunse cu un zâmbet dulce. El zice că a fost un jaf la întâmplare, dar eu nu sunt la fel de sigură. M-am gândit că am mai multe șanse să aflu de la tine lista lui de dușmani decât de la el.

– Nu are mulți dușmani, răspunse Heath. Poate doi, trei jucători care îi poartă pică, dar așa e în fotbal. Ar mai fi un reporter sportiv care îl detestă pentru că l-a făcut de râs în presă. E un cretin, dar nu vād de ce l-ar ataca după atâta vreme.

– Dar poate o fi vreo femeie care să îi vrea răul?

Heath se uită spre Annabelle, care acapără discuția:

– Te referi la iubitele lui de la Hollywood? Da, poate n-a fost o despărțire tocmai ușoară pentru unele dintre ele, dar Coop nu s-a purtat niciodată urât cu ele, nu le cred în stare de așa ceva.

– A mai avut de-a face și cu câteva nebune, la drept vorbind, spuse Heath.

– Ceva recent? întreabă Piper.

„În afară de mine“, își spuse ea.

– Cel mai bine e să îl întrebi pe el, zise Heath.

– Coop este noul meu client *pro bono*, zise Annabelle, zâmbind larg.

– Doar că el habar n-are, spuse Heath, pentru ca Piper să nu interpreteze greșit. Dar n-a avut ceva probleme la club cu barmanul ăla pe care l-a dat afară?

– Am început deja să mă interesez în privința lui.

O versiune în miniatură a lui Heath intră în bucătărie și se uită curios la ea.

– Tu cine ești?

- Numele ei este Piper, îi răspunse Heath. Piper e detectiv particular. Piper, el este Trev. Are 5 ani.

- 5 ani și jumătate, răspunse băiatul. Ai insignă de detectiv?

Piper văzu aceeași sclipire în ochii lui verzi ca în privirea lui Heath.

- Nu am, zise ea, dar am câteva superputeri care îmi sunt adesea de ajutor.

Băiatul se uită lung la ea nerăbdător și, în același timp, sceptic.

- Poți să zbori?

- Da, sigur.

- Vedere cu raze X?

- Cum altfel aș putea să-mi fac treaba?

- Știi să practici telechinezia? îi dădu el lovitura de grație.

Un cuvânt mare pentru un copil atât de mic. Piper aruncă o privire spre tatăl lui, care ridică din umeri.

- Trev e deștept ca maică-sa.

- Cu telechinezia e mai greu, răspunse Piper. Încă îmi dă bătăi de cap.

- Știam eu, zise băiețelul. Dar știi cum să te faci invizibilă?

- Nu m-ai văzut mai devreme, când ți-ai luat micul dejun?

- Nu.

- Vezi?

Heath începu să râdă.

- Hai, amice! Ia-ți rucsacul! Trebuie să mergi la școală.

Piper dădu să se ridice de la masă, iar Annabelle o opri.

- Mai stai puțin cu mine până îmi beau cafeaua.

- Da, normal, mormăi Heath.

Annabelle îl țintui cu privirea.

- Comentezi?

- Deloc, zise el, după care le pupă pe ea și pe cea mică și îl luă de mână pe Trev.

Odată ce soțul și fiul ei ieșiră din încăpere, Annabelle se uită lung la ea, parcă încercând să o deslușească, după care îi spuse cu un zâmbet cald:

– Ei bine... povestește-mi despre tine...

Piper plecă de la locuința familiei Champion cu impresia că legase o nouă prietenie, dar, dat fiind faptul că Annabelle Champion trăia în lumea celor bogați, în timp ce ea, Piper, locuia deasupra unei ghene, poate că prietenia aceea era doar un vis.

Nu voia să dea ochii cu Coop înainte ca acesta să-și bea cea de-a doua cafea în dimineața aceea, așa că se îndreptă spre Lincoln Square. Berni o sunase târziu în noapte să o întrebe dacă avea noutăți despre Howard, iar, când Piper îi spuse că îl căutase pe Howard în baza generală de date, Berni nu păruse prea mulțumită. Se aștepta la ceva mai mult din partea ei.

– Piper, să știi că m-am interesat. Există niște baze de date în care poți să înregistrezi persoanele dispărute. Vreau să-l înregistrezi acolo.

– Bazele acelea de date sunt pentru persoanele care nu au fost declarate moarte, îi spuse Piper pe un ton calm.

– Detalii, detalii.

Doar că nu era un simplu detaliu, căci Piper luase parte la înmormântarea lui Howard în cimitirul Westlawn.

– Nu i-am văzut niciodată cadavrul, zise Berni. Știi asta.

– Da, știu.

Piper reuși să-i ia fața unei mașini Mazda și să parcheze în Lincoln Avenue. Era o dimineață cețoasă și răcoroasă, stătea să plouă, dar zări câțiva oameni pe băncuțe, iar o motocicletă trecu pe lângă ea. Piper se așeză pe o bancă liberă. Își băgă mâinile în buzunare. Văzu la picioarele ei un desen frumos în cretă cu un pelican. Era un sentiment așa plăcut să stea locului preț de câteva clipe. De-abia dacă avusese timp să-și



tragă sufletul în perioada aceasta agitată în care își petrecuse nopțile la Spiral, iar zilele în mașină, plănuiind evadarea Faizei.

În cele din urmă, i se făcu frig și dădu să se întoarcă la mașină, aruncând o privire la vitrinele magazinelor. Brusc, îi vibră telefonul. Promise un mesaj de la Eric Vargas.

„Ne vedem diseară?”

În timp ce se gândea ce să-i răspundă, zări un bărbat mai în vârstă traversând Lincoln Avenue spre Leland. Un bărbat cu burtă, cu pantalonii ridicați prea mult, încălțat cu o pereche de adidași albi și cu o pălărie în formă de cașcaval pe cap.

Porni în fugă spre el. Un autobuz trecu prin fața ei. Reuși să se ferească și să ocolească o mașină și un biciclist, dar, până reuși ea să ajungă în Leland, bărbatul dispăruse. Aruncă o privire prin zonă, cercetând fiecare alee și străduță lateralnică, dar bărbatul cu pălăria celor de la Green Bay Packers fu de negăsit.

Piper își reaminti că nu îl văzuse bine la față. Doar că Howard avea aceeași burtă și aceeași pasiune pentru adidașii albi și pantalonii trași până în gât. Iar bărbatul acela i se păruse la fel de înalt ca Howard.

Își auzi telefonul sunând și își veni în simțiri. Era Jen.

– Berni m-a rugat să îmi folosesc toate conexiunile în presă ca să aduc dispariția lui Howard în atenția publicului. Și a convins-o pe Amber să o ajute să împartă fluturași prin care să îl dea pe Howard dispărut. Toată lumea o să creadă că a luat-o razna.

Piper aruncă o privire spre zidurile care împrejmuiau piața.

– Poate nu-i chiar atât de țăcănită pe cât crede lumea.

Își dădu întâlnire cu Jen și cu Amber vineri la Big Shoulders Coffee. Ar fi preferat un bar din apropiere, dar Amber avea concert în seara aceea. În drum spre

Lakeview, Piper puse la cale o strategie prin care să-l abordeze pe Coop.

- Deschide, îi spuse ea, când acesta îi răspunse în cele din urmă la interfon.

- Mi-ai adus de mâncare?

- Nu, dar știu să fac o omletă de te lingi pe degete.

- Știi să gătești?

- Normal. Nu avea rost să-i spună că ura să gătească, dar Duke se așteptase întotdeauna să gătească și să facă treburile casei, pe lângă toate activitățile de băiat. Piper avusese o copilărie tare încurcată.

- Bine, urcă. Dar fără alte întrebări. M-ai înțeles?

- Sigur. Fără alte întrebări, zise ea, fiind sigură că el știa că mințea, așa că nu se simți deloc vinovată.

Ieși din lift, intră în apartament și îl găsi tolănit pe canapea, cu o pungă de gheață pe umăr. Era nebărbierit și ciufulit; arăta minunat. În ciuda maxilarului învinețit, era... perfect. Emană un aer masculin ce ar fi tulburat orice femeie. Chiar și pe una moartă. Bărbații ca el erau făcuți să câștige războaie și să dea naștere la prunci luptători.

„Prunci?” Un lucru era clar, era nedormită. Îi plăceau copiii, dar nu voia să aibă copii și nici nu obișnuia să viseze cu ochii deschiși la ei.

Coop se ridică de pe canapea. Era la bustul gol, purta doar o pereche de pantaloni de trening, cu aceeași încredere cu care alți bărbați ar fi îmbrăcat un costum Hugo Boss. Erau niște pantaloni cu talie joasă, care îi etalau abdomenul plat și musculos și o linie subțire de păr care îi cobora până la...

Până la slăbiciunea aceea blestemată.

Piper era furioasă pe ea însăși. Trebuia să scape cumva de obsesia asta. Se hotărî să-l sune pe Eric. Trebuia să scape cumva de această... dorință, chiar dacă asta însemna să îl seducă pe Polițistul cel Sexy pe bancheta mașinii sale de poliție.

- Te-aș întreba cum te mai simți, reuși ea să spună, dar e evident.

– Am trecut prin chestii mai grele.

– Nu crezi că ar trebui să îți bandajezi pieptul?

„Cum ar fi... hmm... în secunda asta? Să te înfășori din cap până-n picioare, să nu-ți mai văd pătrățelele.“

– Nu se mai procedează așa, răspunse el. Te împiedică să respiri corect.

Chiar? Și care mai era scuza ei? Căci rămăsese cu sufletul la gură.

Piper continuă să spere că el avea să se îmbrace, când îl văzu luând o bluză de trening de pe canapea și trăgând-o pe el, dar fără să închidă fermoarul.

– Ziceai ceva de o omletă? Stai să văd ce legume mai am prin grădină.

Ieși în grădină cu pieptul gol, așa cum îl lăsase Mama Natură. În loc să profite de plecarea lui ca să-și vină în simțiri, Piper îl urmă. Îl văzu culegând ceva ce semăna cu o ceapă, dar se dovedea a fi praz. Părea mult mai în largul lui aici decât în agitația de la Spiral. Complet relaxat. Rămase șocată să constate că munca de agricultor i se potrivea mult mai bine.

– Mi se pare tare ciudat să te văd în postura de proprietar de club de noapte, zise ea.

– Nu știi ce te face să spui asta.

– Pentru că fermierul Coop este făcut să semene câmpurile.

– Moșierul Coop. Nu sunt un simplu fermier. Ai uitat că m-am născut în Oklahoma? Cu toate că mă bucur nespun că am reușit să fug din locul acela.

În ciuda faptului că era răcoare, Coop era desculț, și, chiar dacă nu se închisese la bluza de trening, nu părea deloc înfrigurat. Piper aruncă o privire spre locul confortabil de relaxare: o masă rotundă de lemn și un divan confortabil, pentru două persoane.

– Nu am reușit să găsesc prea multe articole despre copilăria ta, îi spuse ea. Știu doar că ai crescut pe o moșie și că mama ta a murit când erai mic. La fel cum se întâmplase și în cazul ei. E ca și cum nu ai existat înainte să începi să joci pentru Oklahoma.

Culesese deja mai toate roșiile, dar mai găsi câteva, alese una dintre cele mai mici și o mănca.

- Am lucrat pe moșie. Eu și tatăl meu. Avea două hectare de pământ, pășuni nu tocmai roditoare. Mai avea câteva vite și câțiva porci. Plantam porumb. Tata a luptat în războiul din Vietnam, înainte ca sindromul de stres posttraumatic să fie în vogă. Avea zile bune. Avea și zile proaste.

Piper știa ce urma: probleme cu alcoolul, bătaile. Regretă că adusesese vorba despre tatăl lui. Dar el o luă prin surprindere.

- Tata era un om bun. Motiv pentru care i-a fost atât de greu pe front. De multe ori, nu era în stare de nimic, nu reușea nici măcar să se ridice din pat, așa că am fost nevoit să-mi asum multe responsabilități, zise el, luând capacul de pe o oală cu verdețuri pe care le ținea la căldură. Aveam vreo șapte ani prima oară când m-am urcat în tractor. Țin minte că m-am cocoțat pe niște saci ca să ajung la pedale, zise el, râzând, dar lui Piper nu i se păru deloc amuzant. Au fost ierni în care am stat mai mult acasă decât la școală.

- Nu e corect.

Coop ridică din umeri și își strânse recolta.

- Cineva trebuia să aibă grijă de animale, și erau zile în care tata nu se putea urni din casă.

- O viață grea pentru orice copil.

- Nu știam cum cresc alți copii.

Piper îl urmă în casă. Coop puse merindele pe blatul de la bucătărie, lângă chiuvetă, și dădu drumul la robinet. Pantalonii de trening îi alunecaseră puțin. Piper râsuflă ușurată că stătea cu spatele la ea.

- Primul oraș mai mare pe care l-am vizitat a fost Norman, îi povesti el. Aveam 16 ani, și am crezut că sunt în rai. Și, după moartea tatălui meu, nu m-am uitat o dată înapoi.

Piper își lăsă haina pe scaun.

- Presupun că ți-e dor de viața de la țară, altfel nu ai fi sădit grădina aceasta minunată.

– Îmi place să cultiv legume. Mi-a plăcut dintotdeauna. Aruncă niște frunze de spanac într-o strecurătoare. M-am înscris la facultatea din Oklahoma la un program de agricultură, după care mi-am dat seama că cei de acolo chiar se așteptau să merg la cursuri. Student sportiv. Îți spun eu, e un oximoron. Aruncă puțină apă pe spanac și scutură strecurătoarea. Îmi place viața la oraș și, oricât de mult mi-ar plăcea animalele, nu mi-a plăcut să le cresc. Mai ales porcii. Spală câteva ierburi și le întinse la uscat pe un prosop de hârtie. Habar n-ai de câte ori au reușit nenorociții ăia să evadeze din țarc și să-mi distrugă grădina cu legume. Porcii sunt singurele animale pe care le urăsc.

Lui Piper îi fugi gândul la Guiț-Guiț.

– Porcii sunt foarte drăguți!

– Ai dreptate. De-aia îți place să te culci cu ei.

– Nu e adevărat...

Coop aruncă o privire peste umăr.

– N-ai mai zice asta tu, fată de la oraș, dacă ai avea 6 ani, iar monștrii ăia grași ar tăbări pe tine de fiecare dată când ai intra în țarcul lor. Un pas greșit și ajungi să fii masa lor de prânz. Porcii ăia sunt în stare să mănânce orice.

– Ei bine, și noi îi mâncăm, așa că...

– Nu spun că nu există dreptate divină, dar copiii și porcii nu fac casă bună împreună, zise el, scoțând un cuțit din sertar. Încă am coșmaruri din cauza lor.

– Stai puțin! Vrei să-mi spui că tu, Cooper Graham, care ai făcut parte de cinci ori din echipa All-Pro, care ai câștigat titlul MVP din NFL de două ori, ai fobie la porci?

– Da, răspunse el, începând să taie legumele.

Piper începu să râdă, după care își aduse aminte că nu venise pentru amuzament.

– Am trecut pe la Dell în dimineața asta. Nu era rănit.

– Nu te-ai săturat?

- Știi că amicul tău Keith și prietena lui, Taylor, s-au mutat din apartamentul în care locuiau fără să anunțe unde pleacă?

Cooper îndreptă cuțitul spre ea.

- Ți-o spun pentru ultima oară. A fost o simplă tâlhărie, nu un atac premeditat.

- Sunt sigură că preferi să crezi asta. Dar ajută-mă să găsesc o explicație ca să trec peste asta, OK?

Coop își scărpină bărbia.

- Keith e un nenorocit, dar deja ne-am luat la harță.

- Înainte să o dai afară pe Taylor, nu-i așa? întrebă ea, găsind ouăle.

- Genul ăsta de atac nu-i stă în fire.

- Ei bine, ai prea multă încredere în fostul tău amic.

Piper începu să caute niște cașcaval și găsi o bucată de brânză cheddar.

- Dacă tot încercăm să dăm lucrurilor de cap..., zise el, ridicând privirea spre ea.

Piper ar fi vrut să-i spună să-și tragă pantalonii mai ca lumea. Sau să-și încheie fermoarul la bluza de trening. Sau să chelească. Doar că și atunci tot bine ar fi arătat.

- Nu ți se pare că uiți de niște personaje negative mult mai plauzibile în acest scenariu imaginar al tău? zise el, începând să toace prazul. În frunte cu clientul acela misterios care te-a angajat să stai pe urmele mele.

- Dacă aș fi avut cea mai mică îndoială în privința fostului meu client, nu crezi că aș fi făcut deja ceva în privința asta? Reuși să găsească o tigaie și o răzătoare. Poți să stai liniștit, clientul meu misterios nu reprezintă nici o amenințare pentru tine.

- Exact. Nimeni nu reprezintă nici o amenințare pentru mine. A fost un jaf la întâmplare. Un simplu tâlhar care stătea la pândă, să facă un ban.

Piper știa că nu avea să scoată mai multe de la el, așa că hotărî să ia o pauză.

- Cum merg lucrurile cu Deidre?

– Mai lent decât aş vrea eu, dar reuşesc eu s-o conving.

– Pari sigur pe tine.

– Nu văd de ce nu ar accepta. Am o idee foarte bună şi toate resursele să o pun în practică.

Nu-i era dor de încăpătânarea aceea. Odată ce stabi-lea Coop ceva, aşa trebuia să fie.

După aceea, continuară să-şi vadă fiecare de treaba lui, schimbând doar câteva cuvinte precum: „Lasă-mă şi pe mine la chiuvetă” sau „Ce ai făcut cu sosul iute?” Piper prăji legumele în puţin ulei de măsline, aruncă ouăle bătute şi verdeţurile tocate de el şi un pumn generos de brânză cheddar rasă. Coop scoase două farfurii albe şi luă pâine din prăjitor.

Odată ce se așezară la masă, Piper îşi dădu seama că totul avea un aer prea familial, fapt ce o înfioră. Şi-ar fi dorit să nu-i placă atât de mult de el, dar cum s-ar fi putut abţine? Coop era genul de bărbat care şi-ar fi dorit şi ea să fie dacă s-ar fi născut băiat. Făcând abstracţie de banii şi de faima lui, era un tip inteligent, muncitor şi, în afară de faptul că era încăpătânat şi dictatorial, era un om cinstit.

– Hai să mâncăm afară, zise ea, în timp ce el turnă cafea în ceşti. Dar doar dacă îţi închei fermoarul la bluză. Vânătăile alea îmi cam taie pofta de mâncare, inventă ea un motiv.

– Mila pe care o arăţi pentru aproapele tău mă înduioşează.

– Sunt tare bună la suflet, ai dreptate.

Îl văzu zâmbind.

Chiar şi într-o dimineată răcoroasă de octombrie, refugiul pe care îl crease în colţul grădinii era extrem de primitiv. Spaţiul era acoperit cu iederă, o barieră naturală împotriva vântului, iar scaunele cu pernuţe mov erau foarte comode. Piper nu mai mâncase de mult ceva mai gustos decât omleta aceea pufoasă pe care o pregătise cu legumele culese de el. Era aproape... fericită.

Coop rămase cu privirea ațintită asupra ei. Piper nu era genul care să ciugulească, și, chiar dacă luă înghițituri mici, reuși să își termine omleta în timp-record. Când își aducea aminte să mănânce, își dădea toată silința, la fel ca în viața de zi cu zi. Cum putea o femeie atât de dură, atât de încăpățânată, atât de tupeistă să fie totodată atât de feminină?

Era prea răcoare și prea înnorat ca să mănânce în grădină, dar nu-și putea lua gândul de la patul confortabil de la etaj, așa că nu se împotrivi să mănânce afară. Era un loc bun ca să se răcorească. Doar că Piper tot reușise să îl înfierbânte.

Piper lăsă furculița pe masă. El se uită la mâinile ei delicate și își reaminti să nu folosească niciodată cuvântul acela în prezența ei. O observase mai devreme uitându-se la pieptul lui. La început, crezuse că era curioasă să se uite la vânătăile lui, după care își amintise că Piper avea o pasiune pentru zona aceasta și își imaginase lucrurile care îi treceau prin minte. Dar faptul că nu își trăsese fermoarul fusese o manevră de toată jena din partea lui. Și totuși, orice avantaj era bine-venit.

– Annabelle Champion nu pare să creadă că ai vreo fostă iubită nebună pe urmele tale, zise ea.

– Ai fost să vorbești cu Annabelle?

– Aveam unele curiozități.

– Ei bine, încetează! Ți-ai dat demisia, ai uitat? Să știi că nu te angajez înapoi.

– În cine altcineva ai încredere să investigheze situația? Dar mi-a spus că au fost vreo două tipe cam sărite de pe fix.

– Recent, vrei să spui? Da, o nebună pe nume Esmerelda Crocker.

– Complet inofensivă.

– Chiar așa? întrebă el, lăsându-se pe spate, ca să o vadă în toată splendoarea ei. Chipul ei era atât de insufletit. Ochii aceia mari ascundeau atâtea povești. Iar buzele acelea... Buzele acelea pe care și-ar fi dorit atât



de mult să le atingă. Buzele acelea care și-ar fi dorit atât de mult să-l atingă.

Piper reuși cu greu să-și ia ochii de la el. Coop zâmbi în sinea lui. Nu era pe atât de dezinteresată pe cât voia să-l facă să creadă. Își luă geanta aceea ponosită pe care o tot căra după ea și își scoase carnețelul.

– Ești în atenția publicului de ani buni. Sunt sigură că ai primit o grămadă de scrisori de amenințare până acum.

– Cei de la Stars îmi verifică în continuare corespondența. Dacă aș fi primit ceva cu adevărat îngrijorător, mi-ar fi spus.

– Cu cine ar trebui să stau de vorbă de acolo?

– Cu nimeni. Bagă-ți carnețelul ăla înapoi în geantă. A fost un atac la întâmplare, iar tu nu faci altceva decât să mă bați la cap ca să te angajez la loc.

– Pentru că ai nevoie de ajutor.

– Chiar așa? Și atunci, nu crezi că ar trebui să stăm de vorbă despre suspectul numărul unu? Bunul meu prieten, Prințul Întunericului?

Piper nu îndrăzni să ridice privirea.

– Urma să ajung și la el.

– Dar văd că nu te grăbești. Și știu de ce.

– Pentru că mă simt vinovată, recunosc eu ea.

– Nu ești, dar mă bucur că te simți vinovată.

Aprecie faptul că Piper nu se feri să își asume responsabilitatea, în timp ce alții în locul ei s-ar fi făcut că plouă. Era o tipă directă. Mai puțin când alegea să nu fie.

Piper începu să se joace cu șervetul.

– De unde era să știu că o să-i dai prințului Aamuzhir un inel Super Bowl fals? Prințul e acum în Londra. Da, m-am interesat. Nu că asta ar însemna ceva. Și, da, ai dreptate, sunt îngrijorată. Este una să avem de-a face cu un fost angajat nemulțumit sau cu un fan al celor de la Broncos care încă îți poartă pică pentru că ai înscris un eseu în ultima secundă de joc și e cu totul altceva să avem de-a face cu un demnitar străin. Nici nu știu

de ce îl numesc astfel. Ar fi putut foarte bine să angajeze pe cineva să te atace.

– Uite ce, Piper. Știu că ai intenții bune, dar adevărul e că ești un detectiv particular fără nici un caz de investigat și tot încerci să inventezi unul.

De îndată ce scoase acele cuvinte pe gură, regretă. Piper se întunecă la față și rămase o clipă cu gura căscată. Nu păruse niciodată deranjată de insultele lui, ba chiar se arătase ușor amuzată când o luase peste picior pentru ținuta ei și pentru tupeul ei, dar de data aceasta îi insultase integritatea, iar acum el se simțea îndurerat văzându-i suferința.

Se ridică de pe scaun, cu fruntea sus.

– Trebuie să plec.

Coop se ridică și el și îi blocă drumul.

– Stai puțin! Nu asta am vrut să spun.

– Ba eu cred că exact asta ai vrut să spui, răspunse ea.

– Nu, nu-i adevărat, zise el, luând-o pe după umeri.

Piper nu se feri, ci înălță capul și îl țintui cu privirea, parcă provocându-l să o jignească din nou.

Coop îi simți umerii firavi. Avea o personalitate atât de puternică, încât el uita adesea cât de micuță era în comparație cu el.

– Piper, știu că-ți place munca ta. Tot ce spun e că asta s-ar putea să te împiedice să vezi lucrurile clar.

Pentru o clipă, i se păru că o convinsese. Doar că, în cele din urmă, Piper clătină din cap.

– Nu-i adevărat. Dar îți accept scuzele.

Numai că el nu-și ceruse cu adevărat scuze.

– Și să știi că tu ești cel care nu vede lucrurile clar. Te încăpățânezi să crezi că a fost un atac la întâmplare, așa că refuzi să iei în calcul orice alte variante.

Fata avea intenții bune, chiar dacă dreptatea nu era de partea ei.

– Păcat că n-am jucat împreună pe linia de apărare. Nimeni n-ar fi putut să treacă de tine.

Piper îi răspunse cu un zâmbet sincer. Nu era genul care să țină ranchiună. În clipa aceea, el îi întâlni din

nou privirea și, în timp ce rămase cu mâinile pe umerii ei, își dădu seama că toate durerile îl părăsiseră. Piper ridică mâna și îi mângâie maxilarul învinețit, cu atâta delicatețe, că abia îi simți atingerea. Vântul suflă o șuviță de păr pe obrazul ei. Nu era obișnuit să se uite așa la cineva. Cu atâta intensitate.

Nu vedea altceva în fața ochilor decât doi ochi mari și niște buze apetisante. Să o sărute i se părea cel mai firesc lucru din lume. Piper ar fi putut să întoarcă obrazul și să-l oprească, dar nu o făcu. Își deschise buzele și își strecură palmele pe sub bluza lui de trening, ca să-i atingă spatele gol.

Urmă un sărut fierbinte, și trupurile li se topiră. Coop simți cum i se ridică sângele la cap. Voia să o pătrundă. Să o satisfacă așa cum nu o satisfăcuse nimeni vreodată. Voia să o audă gemând de plăcere. Să o audă implorându-l. Să o vadă dorindu-l cum o dorea el.

Piper îl dezbracă de bluză. El îi trase puloverul peste cap. Ea rămase într-un sutien negru. El o trase spre scaun.

Pernele mov erau moi, dar el ateriză pe partea accidentată și tresări. Ea se retrase ușor, de parcă l-ar fi opărit.

– Nu putem. Ești...

Dar el o opri cu sărutările sale și se mută pe partea care nu îl durea, strângând-o la pieptul lui. O apucă de fund prin blugi. Voia să o dezbrace. Să o vadă goală. Auzi un huruit în mintea sa când își vârî degetele în sutienul ei. Începu să îi sărute umerii. Huruitul se auzea din ce în ce mai tare. Îl împingea mai departe. Se auzi și mai tare. O chemare arzătoare.

Piper se ridică atât de brusc, încât Coop aproape căzu. O văzu întinzându-se după ceva.

Huruitul acela... nu vedea cu creierul lui obsedat de sex. Se auzea de undeva de deasupra lor.

O dronă argintie zbura deasupra lor. Coop scăpă o înjurătură. Drona se învârti deasupra grădinii de câteva ori.

După care explodează.

Urmă o ploaie de sticlă, plastic și metal.

O văzu pe Piper în mijlocul grădinii, îmbrăcată doar în blugi și într-un sutien negru, cu mâna ridicată. Avea în mână, în mâna aceea care tocmai îl mângâiasse atât de duios, o armă semiautomată.

Un singur foc. Reușise să doboare drona dintr-un singur foc. O împușcătură ireproșabilă.

Coop se sprijini de zidul de cărămidă. Nimic nu-i tăia mai rapid cheful decât o femeie cu un pistol.

## capitolul 13

Porțiunea de stradă de sub terasă era goală; zări doar un tip care-și plimba câinele și o femeie care ieșise la jogging.

– Rămâi aici, îi porunci Piper, trăgându-și tricoul pe ea și năvălind pe ușile franțuzești.

– Da, cum să nu!

Petrecură următorul ceas cutreierând împreună împrejurimile. Ar fi fost mai eficient să caute fiecare pe cont propriu, dar Piper voia să rămână cu ochii pe el. Oamenii de pe stradă nu văzuseră nici o dronă, dar toți voiau să stea de vorbă cu Coop despre cariera lui.

Se întoarseră acasă și, în lift, Coop apucă în cele din urmă să îi pună întrebarea care îl măcina:

– Umbli tot timpul înarmată?

– Nu și în club, dacă de asta îți era teamă.

Da, de asta îi era teamă. Nu voia să și-o imagineze în rol de agent SWAT, gata să sară să îl apere de fiecare dată când credea ea de cuviință.

– Să nu te mai prind cu arme, îi spuse el, după ce Piper se întoarse în grădină să adune resturile dronei.

– Tu ai crescut la o fermă, protestă ea.

– Da, și știu să trag cu arma. Dar asta nu înseamnă că vreau să văd arme în preajma mea.

Piper ridică privirea, zâmbind larg.

- Recunoaște! Am ochit al naibii de bine.

- A fost de apreciat, spuse el, perfect conștient de faptul că el nu ar fi reușit așa ceva.

Piper începu să râdă și își luă hainele de pe scaunul de la bucătărie.

- Am o veste bună. Am hotărât să accept postul de agent de pază pe care mi l-ai oferit.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

- Ia-ți gândul! Oferta nu mai e valabilă.

- Cum așa?

- Vrei să lucrezi pentru mine doar pentru că ai impresia că am nevoie de un bodyguard. În propriul meu club.

- Vorbești prostii. Știu că-ți poți purta singur de grijă, spuse ea cu toată sinceritatea.

Coop era pus în încurcătură. Avea nevoie de ea, și-o dorea, dar în condițiile impuse de el, așa că își duse mâinile la cap.

- Dacă e să te angajez, o să lucrezi ca agent de pază, ca să le porți de grijă clientelor.

- Desigur.

- Nu am nevoie de bodyguard. M-ai înțeles?

- Da, sigur că da.

- Bine. Ești angajată.

- Super.

Piper intră în bucătărie, iar Coop rămase privind în urma ei, știind că se procopsise cu un bodyguard. La naiba! Piper își luă haina și se transformă din nou în Supergirl.

- Vreau să nu mai existe nici un contact fizic între noi. Nu cât timp lucrez pentru tine. În regulă?

Doar că ea nu era singura care putea să spună prostii. Coop se rezemă de frigider și o studie din cap până-n picioare.

- Sincer, draga mea... Chiar crezi că te poți ține la distanță de mine?

După care o dădu afară.

Piper pipăi aripa sfărâmată a dronei. Reușise să unească mai multe piese cât să identifice modelul și producătorul, dar, după o scurtă verificare pe internet și după ce dădu câteva telefoane, află că firma vânduse mii de astfel de modele. Se înfioră când află că acest model oferea și opțiunea de live-streaming. Oricine trimisese drona aceea după ei o văzuse giugiulindu-se de zor cu Coop.

Aruncă o privire pe fereastra biroului, spre parcare. Ceea ce aproape că se întâmplase între ei doi în dimineața aceea era, într-un fel, chiar mai rău decât episodul de la pensiune, pentru că ar fi trebuit să fie pregătită. Conștientizase efectul lui asupra ei și, cu toate acestea, dăduse din nou dovadă de prostie. Gata! Trupul lui îi era interzis. Își dădu o palmă peste obraz ca să se asigure că înțelesese mesajul.

Primi un telefon din partea Faizei, oprind astfel sesiunea de tortură. Faiza își trăia fericită viața în libertate și avea fel de fel de povești care o făcură pe Piper să zâmbescă. Tocmai terminase de vorbit cu ea, când primi un mesaj de la Eric: „Ai văzut mesajul de la mine? Ne vedem diseară la masă?”

Eric avea să fie salvatorul ei sexual, și deja începu să se gândească unde putea să meargă cu el ca să treacă la acțiune. Nu o încânta ideea ca Jada cea omniprezentă să vadă un bărbat intrând în apartamentul ei. Dar Eric avea un coleg de apartament, și Piper deja trecuse de vârsta la care era OK să faci sex cu un tip în timp ce tovarășul lui juca în camera alăturată Call of Duty.

Se întoarse la treabă. În urma unei căutări de rutină pe internet despre clubul Spiral, descoperi o postare recentă pe platforma unui alt club din oraș din partea cuiva care se intitula Homeboy7777: „Spiral e cel mai tare loc din Chicago unde poți să faci rost de tot felul de chestii fără să fii înjunghiat sau împușcat”.

Piper putea să bage mâna-n foc că nu se mai vindeau nici un fel de chestii, acum că Dell fusese dat afară. Își creă un cont sub numele Wastoid69 și postă un răspuns

la fel de dur, în care îl numi pe Homeboy7777 un mincinos și făcu referire la Spiral ca la un loc în care „e imposibil să faci rost de droguri, dar unde poți să agăți cele mai tari gagici din oraș“.

Piper se întâlnește cu Jen și cu Amber vineri la cinci la Big Shoulders. Era unul dintre locurile lor preferate, cu cafea bună, chelneri prietenoși și o poezie a lui Carl Sandburg pictată pe perete.

Piper nu-și mai întâlnise prietenele de două săptămâni și era nerăbdătoare să le revadă, doar că Jen era foarte mâhnită.

– Dobitocul ăla m-a chemat în biroul lui să mă întrebe dacă sunt dispusă să-mi fac un lifting.

Amber Kwan dădu cu pumnul în masă și aproape că își vărsă ceaiul în poală.

– Ai o față perfectă, zise ea. Întreabă-l ce părere are dacă îl dai în judecată pentru discriminare sexuală!

Piper începu să râdă auzind-o pe veșnic tăcuta cântăreață de operă vorbind cu atâta vehemență, și până și Jen schiță un zâmbet, însă doar preț de o clipă.

– Doar că nu știu ce să fac, zise ea. Nu vreau să plec din oraș, și ce alt post de televiziune o să angajeze un meteorolog de 42 de ani?

Zilele de octombrie începuseră să se scurteze, iar felinarele stradale începuseră să se aprindă.

– Poate ar trebui să-i aduci aminte că sunt multe femei trecute de 40 de ani care se uită la știri, zise Piper. Cum își închipuie că ar reacționa acestea dacă ar afla prin ce treci?

– Da, cum să nu, mormăi Jen. Sigur ar face el cumva să întoarcă povestea în favoarea lui, ca să aducă în locul meu o tipă mai tânără, mai frumoasă și pe mai puțini bani. După care sunt sigură că toate celelalte posturi de televiziune din oraș conduse de bărbați ar da năvală să angajeze o bârfitoare ca mine.

Jen avea dreptate.

Amber îi distrase atenția cu ultimele bârfe de la operă. Fără Berni care să se uite urât la ea, Amber era amuzantă și relaxată. Piper se hotărî să stea de vorbă cu Berni despre atitudinea ei, cu sau fără acordul lui Amber. După care le povesti ce văzuse în Lincoln Square.

Amber și Jen tăbărâră peste ea cu fel de fel de întrebări, cărora nu le putea oferi răspuns, căci, cu două zile în urmă, reușise cumva să îi piardă urma unui bătrânel cu o pălărie în formă de cașcaval.

Telefonul lui Piper le întrerupse discuția. Era Coop, iar Piper se scuză și merse să vorbească cu el.

– Da, șefu’.

„Șefu’“, nu „iubitule“.

– Logan Stray.

– Puștiul cântăreț de muzică pop?

– Nu mai e un puști. Face 21 de ani și vine diseară la club să-și serbeze ziua. Trebuie să vii la datorie.

– Nu sunt bodyguard, ai uitat?

– Ba în seara asta ești. Nu vreau să pățească ceva pe teritoriul meu țâncul ăla care valorează nouăzeci de milioane de dolari.

– Și nu are și el propriii agenți de pază?

– Agenții lui de pază nu sunt obișnuiți să-i spună „nu“ puștiului care le dă salariul. Vreau pe cineva care să țină situația sub control. Nu avem nevoie de reclamă proastă.

– Să știi că deja este cineva care face asta, zise Piper și îi povesti despre postarea pe care o descoperise în după-amiaza aceea.

Coop nu fu deloc încântat de vești.

– Fii pe fază! Nu vreau ca Deidre să fie tentată să renunțe la înțelegerea noastră.

– Înțeleg. Probabil e o postare din partea cuiva care a fost refuzat la intrare. O să stau cu ochii în patru.

– Așa să faci.

Se auzi un blender la bar. Piper își băgă degetul în ureche, ca să îl audă mai bine pe Cooper.



- Să te îmbraci cu rochia aceea albastră diseară și încercă să fii sexy. Am să le spun lui Logan și însoțitorilor lui să ești o animatoare specială.

- Asta sună de parcă aș fi o târfă.

- O să te vadă și o să-și dea seama că nu e cazul.

Piper nu știu dacă să ia sau nu remarca lui ca pe un compliment.

Logan Stray și gașca lui ajunseră în club după miezul nopții. Cântărețul era cam cât Piper de înalt, dar arăta și mai micuț pe lângă agenții lui de pază. Prin căciula neagră, tricotată, zări câteva șuvițe de păr blond. Ochelarii mari de soare nu își aveau rostul în lumina slabă din zona VIP, iar Piper se abținu să își dea ochii peste cap când îl văzu împiedicându-se de o masă. Poate că era cool, dar în mod cert nu era prea isteț.

Cele trei femei care făceau parte din anturajul lui erau acoperite de spandex. Prin comparație, rochia lui Piper era chiar modestă. Gașca se așează într-un separeu cu vedere spre ringul de dans. Piper se prezintă gărzilor lui drept coordonatoarea zonei VIP, pentru că suna mai bine decât „animatoare specială”, după care îl salută și pe Logan, care o studie din cap până-n picioare.

În scurt timp, gașca lui Logan comandă două sticle de șampanie Armand de Brignac, doi litri de Grey Goose, niște Gran Patrón Platinum și Red Bull la greu. Coop nu se grăbi să iasă în întâmpinarea starului pop. Când apăru, Logan sări în sus și îl bătă bărbătește pe spate. Trecuseră doar câteva zile de când fusese atacat, iar Piper observă că de-abia dacă tresări. Piper se grăbi să intervină, dar Coop îi făcu semn să nu se bage.

Pe ea o frustra modurile prin care Coop încerca să o țină la distanță. Era cea de-a treia noapte în calitate de singurul agent de pază de sex feminin de la club, iar încercările ei de a-i convinge pe ceilalți agenți să își facă treaba eșuaseră. Aceștia oricum nu o plăcuseră de la bun început și cu atât mai puțin după ce descoperiseră că fusese, de fapt, angajată drept câine de pază. Piper

era în continuare îngrijorată în privința lui Coop. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi reușit să dea de urma lui Keith și a prietenei lui.

Se dăduse de veste că Logan Stray venise în Spiral, iar clubul era plin până la refuz. Coop rămase alături de gașca lui Logan o bună perioadă, bând apă minerală și urându-și existența, cu toate că părea la fel de fermecător ca de obicei, așa că poate totul era doar în imaginația ei. Doar că tot i se părea că nu asta ar trebui să facă el cu viața lui.

Coop se ridică de la masă, iar Piper veni imediat spre el.

– Nu te simți bine, îi șopti ea. Nu te mai încăpățâna, ia-ți trupul ăsta enervant și du-te acasă, bagă-ți nasul într-una dintre cărțile alea pe care pretinzi că nu le citești.

Coop se uită la ea și îi șopti:

– Văd că nu-ți poți lua gândul de la trupul meu. Păcat că încă nu m-am hotărât dacă să-ți arat mai mult din el sau nu.

Piper înghiți în sec.

– Nu-i nevoie. Am început să ies cu... pentru o fracțiune de secundă, își dădu seama că uitase cum îl cheama. Cu Eric. Prietenul tău, polițistul. Vrem să trecem la nivelul următor.

Și poate chiar s-ar fi ajuns la asta dacă ea s-ar fi sinchisit să-i răspundă la mesaje. Coop păru deranjat, sau poate nu, pentru că vorbi la fel de relaxat ca întotdeauna:

– E un cuceritor.

– Nu-i așa? Suntem perechea perfectă.

Coop se uită urât la ea, după care se depărtă. Câteva clipe mai târziu, Jonah veni la ea. Dacă ar fi avut păr, freza lui ar fi fost la fel de agresivă ca el.

– Am înțeles că te-ai luat de băieții mei, că te-ai apucat tu să le zici cum să-și facă treaba.

Piper încercă să mimeze o atitudine de profesionist.

– Clubul e plin în seara asta, și Coop a avut un accident acum câteva zile – așa își explicase el rănilor. Sunt

sigur că i-ar prinde bine dacă ai avea grijă ca oamenii să nu dea năvală peste el.

Jonah se trase mai aproape de ea; aproape că-i putea vedea părul din nas.

- Eu mă ocup de agenții de pază, inclusiv de tine. Așa că bagă-ți coaiele înapoi între picioare și vezi-ți de treaba ta.

- Nu e cazul să fii mitocan.

Asta îl enervă la culme.

- De când ai aterizat aici, ai încercat să preiei controlul. Toată lumea știe că Dell a fost dat afară din cauza ta.

Piper se dădu puțin în spate pe tocurile ei ridicole și ridică privirea spre el.

- Dell făcea lucruri necinstite, dar probabil știai deja asta.

- Te dai în figuri acum, dar, odată ce șefu' o să se sature de tine, nici măcar n-o să mai știe cum te cheamă.

Piper simți că i se urcă sângele la cap și își înfipse degetele în pieptul lui.

- Te aștept pe alee după ce pleacă toată lumea, nenorocitul. Și vedem noi atunci care o are mai mare.

Reușise în cele din urmă să îl dea pe spate.

- Tu vorbești serios? Vrei să te bați cu mine?

Nu, nu chiar. Dar faptul că era o namilă de om nu însemna că era și iute de picior, și poate că norocul avea să fie de partea ei. Probabil că nu, dar cine putea ști?

- De ce nu? întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

- N-am de gând să mă bat cu o muiere, zise el, umflându-se în pene.

- Ți-e teamă că te las borșos?

Jonah făcu un pas în spate, de parcă Piper ar fi suferit de vreo boală contagioasă.

- Ești dusă cu sorcova.

Piper zâmbi larg. Probabil avea dreptate.

Alte două femei apăruseră în separeul lui Logan Stray, pe lângă celelalte trei, toate frumoase și tinere. Dat fiind că Logan nu păruse câtuși de puțin interesat de ea mai

devreme, rămase surprinsă când acesta îi făcu semn să vină să se așeze lângă el. O dureau foarte tare picioarele din cauza pantofilor cu toc, așa că nu se împotrivi.

– Câți ani ai? o întreabă el, de-abia reușind să mai rostească cuvintele după cât băuse.

– 33 de ani, luați cronologic.

– Cum adică?

Piper se descălță pe sub masă și observă că Logan avea un coș pe bărbie, lângă cioculeț.

– Nu am întotdeauna un comportament adecvat vârstei.

– Adică te simți mai tânără sau mai bătrână? întreabă el, părând chiar curios.

– Depinde de situație.

– De câți ani te simți în clipa de față?

– De vreo... patruzeci și doi.

– Chiar așa? zise el, râzând. Mișto. Îmi plac femeile mai mari ca mine. Piper simți în respirația lui mireasma dulceagă de Red Bull și Grey Goose și observă că îi era greu să se concentreze. Toată lumea crede că viața mea e o mare petrecere, dar să știi că nu-i așa. Am afacerea mea. Oameni care depind de mine.

Preț de o clipă, văzu un băiat singuratic de 15 ani, și îi fu milă de el. Piper avusese norocul să-și sărbătorească aniversarea de 21 de ani într-un bar din Boystown, cu un grup mare de prieteni, genul de oameni care chiar țineau la ea. Poate că Logan știa că, dacă n-ar fi fost după faima și banii lui, nici unul dintre oamenii aceștia nu ar fi fost acolo.

Logan dădu paharul pe gât.

– Am chef să dansez.

Celebritățile părăseau adesea zona VIP ca să meargă pe ringul de dans, dar lui Piper i se părea că era o energie ciudată în club în seara aceea. Erau prea mulți oameni, era mai multă agitație decât de obicei, clienții se tot ciocneau unii de alții, chelnerii scăpau tăvile pe jos, spărgând pahare. Deja se iscase și o încăierare,

și, chiar dacă Ernie și Bryan interveniseră rapid, aplănând conflictul, nu voia să riște un nou incident.

– Hai mai bine să mai stăm de vorbă, îi spuse ea. Este cam agitație azi pe ringul de dans.

– Așa-mi și place, zise el, apucând-o de mână. Hai cu mine!

Fetele din gașca lui nu se arătară deloc încântate de faptul că Logan o alesese pe Piper în locul lor, dar Piper trebuia să rămână în preajma lui. În plus, avea să bârfească ulterior cu Jen pe tema asta.

Clienții care frecventau, de regulă, clubul Spiral erau mai bătrâni decât media de vârstă a fanilor lui Logan, dar tipul era, totuși, o celebritate, așa că lumea se îmbulzi în jurul lui. Oamenii lui îi făcură loc să treacă prin mulțime. DJ-ul băgă piesa *Not Witch U Now*, cel mai recent hit marca Logan.

Piper știa cât de cât să danseze, dar el, Logan, beat sau treaz, era un dansator excepțional, așa că Piper nici nu încercă să se ia la întrecere cu el, ci se lăsă pur și simplu în voia muzicii. El îi aruncă un zâmbet amețitor. Alți oameni veniră pe ringul de dans, încercând să se apropie de el. Logan se duse la bar, luă un pahar de la unul dintre oamenii lui și îl dădu pe gât.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Trei tipe enervante se puseră în fața lui Piper. Începură să danseze în jurul lui Logan, iar Piper se simți de parcă ar fi urmărit un trio de rechini frumoși care devorau un biet hering. Una dintre ele îl apucă pe după gât, o alta pe după talie. Chiar și așa beat cum era, Logan păru neliniștit. Gărzile lui de corp, alături de Jonah și Bryan, dădură să îi iasă în întâmpinare, dar fetele acelea păreau a avea planuri mari, iar lui Piper nu i se păru o idee bună ca bărbații să intervină. Se apropie de prima dintre cele trei femei care îi ieși în cale, dar ea era de una singură, iar ele erau trei...

Și Coop Graham...

– Domnișoarelor..., zise el, bătându-le pe două dintre ele pe umăr, în timp ce îi făcu semn lui Piper să se ducă să-l ia pe Logan. Pe mine de ce nu mă băgați în seamă?

Femeile merseră să-și revendice premiul cel mare.

Între timp, Logan își pierdu echilibrul. Piper nu observă dacă îl împinsese cineva sau dacă era pur și simplu prea beat ca să se mai țină pe picioare; cert e că se împiedică și se prăbuși pe ringul de dans. Ochelarii de soare îi alunecară de la ochi și fură călcați în picioare de dansatori.

Doi dintre oamenii lui se grăbiră să-l culeagă de pe jos, și ei la fel de beți ca el, împingându-i pe cei care le ieșiră în cale, ciocnindu-se cu doi clienți. Unul din aceștia căzu peste Logan, dar asta nu-i împiedică pe oamenii lui să dea năvală printr-un grup de femei care le stăteau în cale. Piper începu să țipe:

– Gata! Opriți-vă!

În mod ciudat, aceștia se liniștiră. Coop îi ajută pe cei doi clienți să se ridice și îi pofti în zona VIP. Cele trei femei-rechin își făcură loc printre dansatori, încercând să se alăture heringului lor cântăreț. Coop le opri, fermecător ca de obicei, chiar dacă mai mult ca sigur avea dureri. Oamenii lui Logan începură din nou să se strecoare prin mulțime, iar Piper se grăbi să îl ajute pe Logan să se ridice.

– Spune-le să înceteze, îi urlă ea la ureche, și fac ce vrei tu.

– Vorbești serios? întrebă el, aruncându-i o privire de om beat.

– O să-ți fac toate visurile să devină realitate.

Logan acceptă, iar Piper îl apucă de braț și îl târî până în bucătărie.

Pe blatul de la bucătărie trona o tavă cu negrese cu coniac. Nu mâncase nimic toată ziua, așa că înșfăcă două negrese cu ciocolată, tocmai scoase din cuptor.

– Petrecere privată, îi spuse ea lui Logan.

Mânată de putere și îndemânare, reuși să îl conducă până în apartamentul ei.

– Unde suntem? mormăi el.

– În rai, răspunse ea sec.

El îi aruncă o privire pierdută. Observă că, în spatele acelor ochelari de soare, se ascundeau doi ochi mici, căprui, neinteresanți.

– Ce ai de băut? o întreabă el, încercând să se sprijine de barul care despărțea camera de zi de bucătărie.

Avea doar câteva cutii de suc și niște bere. Se descălță și îi oferi cele două negrese cu coniac.

– Am ceva și mai bun.

– Negrese cu iarbă! exclamă el, gata să se înfigă în amândouă, dar Piper fu inspirată să păstreze una pentru ea.

Cineva bătu la ușă. Piper merse desculță să deschidă.

– Cine e?

– Poliția. Deschide ușa sau o spargem.

– Foarte amuzant, zise ea, după care deschise ușa și îl întâmpină pe Eric cu un zâmbet obosit.

– Tocmai am ieșit din tură, îi spuse el intrând. Și am văzut lumina aprinsă la tine.

Ceva ce ar fi putut să observe doar dacă ar fi intrat cu mașina pe alee.

Se așeză pe canapea, de parcă nu avea de gând să plece prea curând. Logan, care se trezi deodată cu un tip în uniformă de polițist, își îndesă negresele în gură cât putu de repede. Se sprijini pe blatul de la bucătărie și întinse palmele goale, murdare de ciocolată, mormăind ceva cu mâncarea în gură:

– Unt sile negres, tipule. Nica în ele, ceea ce Piper presupuse că se traducea cu: „Sunt niște simple negrese, tipule. N-au nimic în ele“.

Eric se uită nedumerit la ea. Piper ridică din umeri. Ușa se deschise brusc, iar Coop intră fără să bată.

Rămase blocat uitându-se la Polițistul cel Sexy, care părea să se simtă ca la el acasă, ea desculță într-o rochie de fițe și un star pop beat care valora nouăzeci de milioane de dolari mânjit cu ciocolată pe la gură.

- Pentru asta te plătesc eu? întrebă el, cu o expresie uluită pe chip.

- Nu cât ar trebui.

- Coop! Omule, îmi pare bine să te văd, zise Eric sărind de pe canapea și bătându-l ușor pe umăr, doar că pentru Coop asta fu, probabil, o lovitură dureroasă.

Coop îl bătu și el pe umăr cu prea multă patimă.

- Și mie.

Cei doi bărbați fuseseră prea ocupați să se salute ca să bage de seamă că Logan se furișase pe ușă. După care auziră o bufnitură, urmată de vocea triumfătoare a unei adolescente.

- Ești mort!

Și iată cum o luară de la capăt...

## capitolul 14

Eric își scoase pistolul, iar Coop ieși grăbit în hol. Piper veni după el și aruncă o privire peste umărul lui Coop, zărindu-l pe Logan întins pe podea, cu ochii închiși, înlemnit. Jada era în pragul ușii sale, cu părul ciufulit, în pantaloni de pijama și cu arma ei Nerf în mână.

- L-am omorât, șopti ea.

Dintr-odată, se auzi zgomot de pași venind dinspre scări, iar Tony strigă:

- Coop! Vino degrabă! Cineva a sunat la departamentul de Imigrări. Sunt toți la bucătărie, au venit să le verifice actele angajaților.

Coop își aruncă mâinile în aer.

- Perfect! Exact ce ne lipsea! Vrei să te ocupi tu de marile cântăreț cât stau eu de vorbă cu cei de la Imigrări? zise el, oscilând cu privirea între Eric și Piper, după care îi spuse lui Eric: Vrei să vii cu mine? Sar putea să am nevoie de întăriri.

- Ce idee bună, zise Piper. Nimeni nu avea să se ia de Coop dacă apărea însoțit de un polițist. Răsuflă ușurată



știind că Tony verifica mereu cu atenție actele angajaților înainte să-i angajeze, motiv pentru care i se păru și mai ciudat acest control.

Eric își puse pistolul în toc, se aplecă să ridice glonțul de la arma Nerf și îi spuse Jadei:

– Cred că ar fi mai bine să iau glonțul ăsta la balistică.

Jada îl privi îngrozită. După care Eric începu să râdă și îi aruncă glonțul. Piper zâmbi. Poate *chiar* avea să se culce cu el. Coop și Eric coborâră degrabă scările, iar Logan începu să își revină în simțiri și se uită spre Piper.

– Vrei să dăm o raită cu avionul meu?

– Îmi pare rău, zburătorule, am de lucru.

– Nu-i bai, răspunse el, după care puse din nou capul pe podea și adormi la loc.

– Nu pot să cred! strigă Jada. E Logan Stray!

– Păcat că nu ți-ai dat seama cine e înainte să-l împuști, îi spuse Piper. Suntem în toiul nopții!

– M-a trezit toată agitația asta, și să știi că Asasinii Pius sunt nemiloși. Se așeză în genunchi pe podea, lângă Logan. Nu pot să cred că e Logan Stray. Sunt cam... topită după el.

Mama Jadei apăru în pragul ușii. Părul ei lucios, ciufulit i se revărsa frumos pe umeri, și îi zări pielea ciocolatie sus înspre gât, unde avea nasturii de la pijama neîncheiați. Karah, cu chipul ei impecabil și trupul de femeie adevărată, era de o sută de ori mai ispititoare decât slăbănoagele alea machiate excesiv din club. Piper era fericită că nu mai era Coop prin zonă.

– Jada, ce se întâmplă aici? izbucni Karah.

Piper sări în apărarea fetei.

– Îmi pare rău. Am făcut noi zgomot și am trezit-o.

Jada se grăbi să ascundă arma la spate.

– Dacă tot v-am trezit, ați putea să mă ajutați să-l duc în casă? le zise Piper.

– Sigur! răspunse Jada.

Reușiră să îl ducă pe Logan înapoi în apartament și îl întinseră pe canapea. Piper luă o găleată de sub chiuveta de la bucătărie și o lăsă lângă canapea.

Jada continuă să îi dea târcoale.

– Știi, ar trebui să rămână cineva cu el, în caz că i se face rău. Pot să rămân eu cu el? Te rog, Piper! O să dorm pe scaun. Mami, mă lași? Te rog!

– Nici nu se pune problema.

Piper își aminti cât de disperată era Jada să-și facă prieteni la noua școală, și știa că acest episod avea să o facă foarte populară în rândul colegilor săi.

– Karah, să știi că pe mine nu mă deranjează, spuse ea. Stau eu cu ochii pe ei. Și, astfel, Jada o să aibă ocazia să vadă pe pielea ei care sunt riscurile celebrității.

Karah ezită, după care acceptă, poate pentru că ajunsese și ea la aceeași concluzie ca Piper.

– Dacă-ți face probleme, te rog s-o trimiți imediat acasă.

„Probleme? Ce alte probleme s-ar mai putea ivi?” își zise Piper.

Nu o lăsa pe Jada să doarmă în aceeași cameră cu Logan, chiar dacă băiatul era leșinat, ci o trimise pe fată în dormitor. Clubul era deja închis, așa că nu avea nici un motiv pentru care să coboare. Se spală pe față, se schimbă în pijama și se cuibărește în fotoliul din camera de zi.

De-abia ațipise, când auzi o bătaie în ușă. Prin ochii împăienjeniți de somn îl zări pe Logan Stray tolănit pe canapea, cu un picior atârându-i din pat. Jada dormea în dormitor.

Își simțea gâtul amorțit și se ridică cu greu de pe scaun. Se îndreptă spre ușă, blestemându-și zilele.

Două femei tinere și zâmbitoare dădură buzna în casă. Una venise înarmată cu cafea, iar cealaltă cu gogoși. Piper se sprijini de ușă.

– Vă omor.

– Neața și ție.

– Cum ați intrat? mormăi Piper.

– Am intrat cu oamenii de la curățenie, zise Jen, punând cutia cu gogoși pe blatul de la bucătărie, iar Amber făcu la fel cu cafeaua.

- Valea!

- Nu pot, zise Jen. Dobitocul ăla m-a invitat să ieșim în oraș.

- Și chiar are de gând să iasă cu el, zise Amber, nervoasă. Nu știu de ce, e clar că tipul o să-i spună că trebuie să facă sex cu el dacă vrea să-și păstreze locul de muncă.

- Probabil că da, zise Jen, deschizând cutia și servindu-se cu o gogoasă.

- Cât e ceasul? mormăi Piper, căscând.

- Opt, răspunse Amber, și știam că tu ești mereu trează la ora asta.

- Nu după ce am stat trează toată noaptea!

În clipa aceea, Logan se răsuci pe canapea și căzu cu totul pe covor. Dar nici atunci nu se trezi.

- Logan Stray? întrebă Jen șocată. După o lungă pauză, adăugă: E viu?

- Așa cred, zise Piper, întinzându-se din nou pe fotoliu.

- Dacă l-ai omorât, o să te ajutăm să-i ascunzi cadavrul.

- Chiar știu cine este Logan Stray! exclamă fericită Amber.

Se auzi o nouă bătaie la ușă.

- Vreți să mă lăsați naibii în pace? urlă Piper.

Dar Jen apucase să deschidă ușa, iar Berni dădu buzna în apartament, cu același păr portocaliu și cu o pereche de pantaloni de trening roz, pe sub puloverul vechi al lui Howard.

- Știam eu! Vă strângeți aici ca să mă vorbiți de rău pe la spate! După care îl zări pe Logan, întins pe podea. Piper, nu crezi că e cam tinerel pentru tine?

Piper își ascunse fața în mâini.

- Să mă omoare cineva.

După care Berni începu să se rățoiască la Amber:

- Tu ai pus întâlnirea asta secretă la cale. Crezi că sunt prea bătrână ca să-mi dau seama de ce se întâmplă în jurul meu. Încerci să le convingi să mă trimită la azil.

Piper merse să-și ia niște cafea.

– Liniștește-te, Berni, îi spuse Jen. Nu te mai purta așa urât cu Amber.

– Poftim?! Și ei de ce nu-i spui să nu se mai poarte urât cu mine?

Poate de la cafea sau poate de la zahărul din gogoși, dar Amber răbufni în cele din urmă:

– Nu m-am purtat niciodată urât cu tine, pe când tu, încă din prima clipă, de fiecare dată când ne vedem, fie te prefaci că nu exist, fie ești pur și simplu...

– Mi-ai spus doamna Berkovitz!

– ... Incredibil de nepoliticoasă cu mine. Părinții mei m-au învățat să-i respect pe cei mai în vârstă decât mine, dar...

– Vedeți! zise ea, uitându-se acuzator la toate trei. Ați auzit ce a zis? Ați auzit cum m-a făcut?

Piper și Jan fură șocate să o vadă pe Amber atât de nervoasă.

– Nu mă interesează câți ani ai, asta nu scuză discriminarea rasială!

– Ce tot spui acolo, ce discriminare rasială? urlă Berni. Nu mai încerca să schimbi subiectul. Și cine ești tu să-mi vorbești mie despre respect după felul în care te-ai comportat față de mine?

Jen era în continuare stupefiată, dar Piper începuse să deslușească ițele.

– Am fost întotdeauna respectuoasă cu tine! exclamă Amber.

– Te porți cu mine de parcă aș fi o mortăciune. Asta numești tu respect? Când sari tot timpul să-mi deschizi ușa, când fugi iarna să-mi iei ziarul pentru că ai tu impresia că sunt prea bătrână sau prea firavă ca să mă descurc de una singură... Tu crezi că nu văd, dar să știi că văd tot. Piper nu se comportă în felul ăsta. Și nici Jen. Asta numești tu respect?

Amber dădu să spună ceva, dar se opri. Jen începu să râdă. Cineva trebuia să preia controlul, iar Piper își asumă acest rol.

- Amber, zise ea, încercând să-și păstreze calmul. Berni nu te urăște pentru că ești coreeană...

- Ce-are a face cu faptul că ești coreeană? răbufni Berni.

- Te urăște pentru că ai fost învățată să-i respecti pe cei în vârstă, zise Piper. Și ea este o persoană mai în vârstă.

- Chiar nu era cazul să spui asta, zise Berni. Și să știți și voi că n-o urăsc.

Piper îi zâmbi călduros.

- Berni e prea bătrână ca să se mai schimbe și nici nu are capacitatea necesară să explice ce anume o deranjează la alții, așa că, de acum înainte, să nu mai faci nimic drăguț față de ea. De fapt, ești liberă să te porți ca naiba cu ea. Și atunci, poate o să ajungă să te aprecieze așa cum o facem eu și Jen.

- Nu înțeleg de ce spui toate aceste lucruri, mormăi Berni. Amber e fată deșteaptă. A prins și ea ideea.

- Dar chiar nu aveam idee! exclamă Amber. De unde era să știu?

- Nu-mi place să mă simt bătrână, spuse Berni îmbufnată.

- Super, zise Piper, pentru că te porți exact ca un copil de 5 ani.

Amber fu din nou mânată de politețea sa coreeană și spuse:

- Piper, nu ar trebui să... Dar se opri și trase adânc aer în piept. Berni, de acum înainte, să faci bine să-ți iei singură ziarul.

Coop apărui în pragul ușii și se uită când la cele patru femei, când la trupul lui Logan de pe podea.

- Mai trăiește?

- Habar n-am, răspunse Piper. Tu nu dormi niciodată?

- L-ai luat pulsul?

- Nu mă interesează, zise ea, uitându-se în jurul ei. Brusc, se trezise cu patru musafiri nepoftiți în sufragerie, cu o adolescentă care dormea în dormitor și cu un star pop leșinat pe covor. Toată lumea, valea!

- Ce afurisită ești, zise Coop.

Berni fugi lângă el.

- Cooper! Domnule Graham! Chiar speram să dau de tine pe aici. Am niște prăjituri delicioase în mașină. Voiam să ți le las la Piper, dar acum pot să ți le dau direct.

Exact în clipa aceea, Logan se întoarse pe spate, ridică privirea spre ei și începu să borască. Jen era cea mai aproape de el, dar ajunse prea târziu cu găleata. Câteva clipe mai târziu, Coop se uită spre Piper și spuse:

- Da... Cred că e cazul să-ți dau o mărire de salariu.

Berni începu să țopăie de încântare.

- Vai, Piper! Îmi place la nebunie viața ta!

În după-amiaza aceea, Piper reuși să ia legătura cu o prietenă de-a lui Taylor și află că fata plecase să lucreze la un cazinou din Vegas. Prietena lui Taylor nu știu să-i spună nimic despre Keith; Taylor îi dăduse papucii pentru că „era un ratat“. Piper verifică și află că Taylor chiar plecase din oraș, așa că deveni ultima pe lista de suspecti.

În noaptea aceea la club, în toaleta femeilor, prinse în flagrant două fete care prizau cocaină, invitate la o petrecere de burlăcițe. Găsise alte minciuni publicate online despre club, și nu avea nevoie de un nou reminder din partea lui Coop că Spiral avea o reputație de menținut. După ce le dădu pe cele două afară din club, dădu nas în nas cu Jonah, care o întrebă:

- De ce n-ai mai venit azi-noapte?

Cu toate cele întâmplăte, uitase complet de provocarea ei neinspirată de a se lua la bătaie pe alee.

- Am făcut pe dădaca cu micul nostru star pop.

- Stai liniștită, spuse el rânjind. N-o să le spun celorlalți că ai dat bir cu fugiții.

- Super! Și iată cum ne-am întors în clasa a cincea.

Jonah nu se prinse de glumă. Piper se gândi preț de o clipă să i-o explice, dar era o bătaie prea mare de cap, așa că renunță la idee.

– Mă dau bătută. Ești mai mare și mai puternic decât mine.

– Normal.

Nu suporta să-l vadă atât de arogant.

– Dar eu sunt mai deșteaptă și mai rapidă.

– Pe naiba!

– Rămâne de văzut cine are dreptate, nu? Ura asta la ea. De ce nu putea să lase pur și simplu de la ea? Pentru că nu-i stătea în fire. Nu putea să întoarcă și celălalt obraz. N-am de gând să-mi rup și rochia asta; trec să mă schimb după ce închidem.

– Sigur.

Probabil că Jonah nu se aștepta ca Piper chiar să se prezinte la bătaie, dar se înșela amarnic. Avea să fie acolo, iar gândul acela o deprima teribil. Nu pentru că i-ar fi fost frică de el. Lucrurile fie aveau să decurgă în favoarea ei, fie nu. Era supărată pentru că încă simțea nevoia aceea stupidă de a demonstra că era mai bună decât orice bărbat. Chiar și dacă era vorba despre un cretin ca Jonah. „Mulțum fain, Duke.”

Faptul că își puna toate neajunsurile în cărca unui tată iubitor, chiar dacă era vorba despre unul exagerat de protector, care îi interzisesese să dea dovadă de slăbiciune, o făcu să se simtă și mai prost. Când avea să se maturizeze astfel încât să renunțe la ideea că totul în viață era un test pe care trebuia să-l treacă pentru a-și dovedi valoarea? Din păcate, nu prea curând, pentru că reușise să-și facă singură probleme (din nou) și pentru că nu avea capacitatea emoțională să accepte situația.

După închiderea clubului, se schimbă în blugi și adidași, își luă bluza de trening cu Bears și coborî pe alee. Aruncă o privire în jur, să se asigure că mașina lui Coop nu era în parcare, și ieși în stradă.

Jonah era deja acolo, lângă gheana de gunoi, la o țigară cu Ernie și Bryan, amicii lui. Piper le făcu cu mâna.

– Bună, Jonah. Văd că ți-ai adus întăriri.

Jonah nu se așteptase ca Piper să se prezinte, și rămase cu țigara în gură. Amicii lui începură să mustăcească.

– Nici nu mă miră că n-ai vrut să mă înfrunți de unul singur, zise ea, de parcă ar fi fost din nou puștoaica aceea de 11 ani care se încăierase cândva cu Dugan Finke pentru că o trăsese de tricou.

Dugan era de două ori cât ea și o bătuse măr, dar nu se mai atinsese niciodată de tricoul ei.

Jonah nu știa ce să facă. Era femeie, așa că nu putea să dea prea tare în ea. Nu făcu altceva decât să-și arunce țigara și să se uite amenințător la ea.

Piper credea în fairplay și i se făcu milă de el. Veni mai aproape de el și, cu zâmbetul pe buze, îi dădu un pumn drept în piept, îl prinse de picior și îl doborî la pământ.

Jonah începu să injure și se ridică într-o clipă, mânios, gata de atac. Piper era pregătită, dar, înainte ca acesta să se arunce asupra ei, prietenii lui îl opriră.

– J., nu face asta!

– Nu poți să dai în ea!

Jonah încercă să se elibereze.

– Lăsați-mă în pace! O omor!

– Ia să te văd! îl întărește ea.

Bărbatul începu să țipe cu și mai multă înverșunare, și, dat fiind că nu avea cum să ajungă la ea, lui Piper nu i se păru cinstit că continue să-l enerveze, așa că le ceru și ea amicilor lui să-i dea drumul. Erau atât de preocupați să urle unii la alții, că nici nu observară mașina lui Coop intrând pe alee.

Chiar în clipa în care Jonah reuși să se elibereze, Coop se repezi între ei.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Dar nu mai așteptă nici un răspuns. Își luă avânt și îl pocni pe Jonah în maxilar, lipindu-l de gheana de gunoi.

– Ești concediat, nenorocitul! Să nu te mai prind vreodată pe aici.

– Ea a început! urlă Jonah.



Adrenalina o părăsise, astfel că Piper începu să se simtă obosită și debusolată.

- Cam are dreptate, zise ea.

Coop se întoarse cu fața spre ea și o țintui cu privirea. Când vorbi, în cele din urmă, rosti cuvintele cu ură:

- Cam așa ceva?!

- Eu l-am lovit prima.

- Așa e, șefu', ziseră Ernie și Bryan.

- Nu prea pot să mă controlez, zise ea, de parcă n-ar fi fost deja evident acest lucru. Aș aprecia dacă nu l-ai da afară pe Jonah.

Coop făcu ochii mari.

- Vorbești serios? întrebă Jonah șocat.

- Mă rog, nu din cauza mea, spuse ea.

Coop era din cale afară de furios.

- Și ce-ar fi să te dau pe tine afară? Pentru că e clar că nu pot să te las nesupravegheată.

- Dacă îmi permiți să intervin..., zise Ernie. Piper ne-a făcut munca mult mai ușoară.

Spre uimirea ei, Jonah, care încă își masa maxilarul, spuse:

- Așa e. Am avut o petrecere de burlăcițe în seara asta, și două dintre tipe începuseră să facă pe nebunele, iar Piper s-a ocupat de ele.

Coop părea pe punctul de a exploda.

- Toată lumea, dispăreți!

Piper era gata să o ia la sănătoasa.

- Mai puțin tu, îi zise el, împungând-o cu degetul. *Tu* să rămâi aici.

O lăsă să aștepte până când cei trei bărbați plecară în grabă, după care o apucă de braț și o vârî în mașina lui.

Piper încercă să îl oprească.

- Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

- Ba vii la mine acasă. Îi puse o mână pe cap de parcă ar fi fost polițist și o băgă în Tesla, pe scaunul din dreapta. Nu vreau ca Jada și Karah să te audă urlând.

„Nu-i a bună.”

Acceleră și porni cu scrâșnet de cauciucuri. Chiar și când era calm, tot agresiv conducea, iar acum, când nu era calm deloc, nu ridică piciorul de pe accelerație. Piper se concentrează la mireasma jachetei lui de piele și trecu pe listă toate felurile în care îl dezamăgise – pe el și pe ea însăși. Dăduse dovadă de un comportament juvenil, neprofesional și încăpățânat. Trei trăsături periculoase pentru un detectiv. Și asta doar pentru că nu era suficient de încrezătoare în forțele proprii cât să dea uitării frustrările din copilărie. Coop avea tot dreptul să fie furios.

Nu zări nici un pericol în zona din jurul garajului. În afară de el. Piper nu se grăbi să iasă din mașină (ce motive avea o facă?), așa că el o apucă de braț și o scoase cu forța. De îndată ce Piper puse picioarele pe pământ, Coop o lipi de mașină și începu să o pipăie în voie, uitându-se urât la ea.

– De data asta, nu ai mers înarmată?

– Am vrut să-i dau o lecție, nu să-l omor.

Coop își mută mâinile între coapsele ei, apoi spre fund și talie. După ce se asigură că nu avea arma la ea, o conduse spre casă.

– Mișcă-te!

– Uite ce, Coop... Înțeleg că ești supărat, dar nu dau vin...

– Ah, nu. Nu sunt supărat. Sunt de-a dreptul nervos, zise el, apucând-o din nou de braț, nu cât să o doară, dar cât să nu se poată elibera.

Ajunseră în doar câteva clipe în apartamentul lui, dar acum, că ajunsese cu ea în casă, nu părea să știe ce să facă mai departe. Așa că Piper dădu buzna în bucătărie.

– Ți-e foame? Vrei să-ți fac o omletă?

– Nu mi-e foame, zise el, căzut pe gânduri. Încerc să mă hotărâsc dacă să fiu rău sau bun.

– Eu votez pentru bun, zise ea, ridicând mâna.

– Tu nu ai drept de vot, spuse el, aruncându-și jacheta pe canapea.

- Vreau să mă asigur că am înțeles bine... Tu ai început încăierarea?

- Teoretic, da.

- Teoretic?

- Ne-am mai ciondănit noi în trecut, dar...

- Și te-ai gândit că soluția este să te iei la harță cu fostul jucător de la Clemson noaptea, pe o alee? Am înțeles bine?

- Dacă îl lași pe unul ca el să facă ce vrea din tine...

- Asta e valabil doar când ai 12 ani!

Înainte să apuce să mai spună ceva, Coop se apropie amenințător de ea.

- Dacă ai probleme cu Jonah, ar fi trebuit să-mi spui. Brusc, Piper era și ea la fel de nervoasă.

- Să știi că pot să-mi rezolv singură problemele.

- Nu, în clipa de față, nu. Acum, n-am încotro, fie te dau afară, fie... fie... Părea să încerce să găsească o pedeapsă mai aspră, chiar dacă varianta de a fi concediată era primul lucru pe lista lui Piper de lucruri de care se temea. Fie... te plesnesc.

- Doar nu vorbești serios.

Coop părea căzut pe gânduri.

- Ba da, zise el, în cele din urmă. Chiar vorbesc serios. Ridică mâna, o prinse pe după talie, o ridică și o târî pe canapea. Câteva clipe mai târziu, o puse la el în poală.

Piper rămase șocată. Coop o plesni peste fund. Piper simți să i se urcă sângele la cap.

- Au! Dumnezeule! Faci mișto de mine?

Coop o plesni din nou peste fund.

- Ți se pare că glumesc?

Poc.

- Mi se pare că ți-ai pierdut mințile!

- Nu am fost niciodată mai întreg la minte.

Poc. Poc.

- E o prostie. Nici nu știu cu ce să încep. Au! Ba da, știu! O să-mi sun avocatul.

- Nu ai nici un avocat, zise el, pălmuind-o din nou. În plus, tu n-ai văzut pe net? Sexul dur e la modă.

- Doar dacă ambii adulți sunt de acord! Oprește-te! Ți se pare că sunt de acord?

- Dacă n-ai fi, ai fi dat deja de pământ cu mine.

„Așa e.” Nu era nici pe departe neajutorată. Îl lăsă să o palmuiască din nou, după care șuieră printre dinții încleștați: Nu vreau să-ți fac rău.

- Ai grijă de tine.

O nouă palmă peste fund. După care mâna se opri. Începu să o mângâie ușor. Fără să se grăbească. Frecându-i fesele.

- Cooper Graham! Nu mă mai pipăi.

- Nu fac asta. Coop își lăsă mâna să-i alunece între picioarele ei, atingând-o ușor prin blugi, vorbindu-i pe un ton aspru care o excită teribil. Mai întâi, se comportase ca o fetiță pe terenul de joacă și acum se lăsa înfierbântată de tehnici de om primitiv. Nu mai exista nici o șansă pentru ea. Și, deși știa că avea să regrete, nu îi păsa.

- E vina mea, șopti ea cu glasul la fel de incitant.

Coop își vârî mâna pe sub bluza ei, plimbându-și degetele de-a lungul spatelui ei.

- Ai prea multe haine pe tine...

Piper nu ar fi știut să spună dacă el o ajutase să se ridice sau dacă se ridicase singură, însă, în doar câteva secunde, ajunse în poala lui, călare peste el, afundându-și genunchii în canapea.

El o cuprinse de talie. Piper îl luă pe după gât, uitându-se lung în ochii lui.

- Chiar vrei să facem asta?

- Așa s-ar părea, răspunse el.

Așa i se părea și ei.

- Nu te mai interesează că sunt angajata ta?

Coop se apropie ușor de ea și o mușcă de bucă.

- Nu ești angajata mea. Ești o piedică în calea mea.

- O piedică spre ce? șopti ea, sărutându-i bărbia.

- Spre sănătatea mea mintală.

Înțelegea perfect ce voia să spună.

- Dar tu și scrupulele tale? spuse el, printre sărutări.

– Și-au luat o vacanță, șopti ea.

– N-am mai pălmuit niciodată o femeie, zise el. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să fac asta. Dar m-am simțit extraordinar, fir-ar să fie!

– Să știi că nu m-a durut deloc, minți ea.

Brusc, Coop o trase de pe el ca ea să îl poată privi direct în ochi.

– Să știi că încă sunt furios pe tine, zise el.

– Mi se pare normal, răspunse ea, fără să-și ferească privirea. Dacă te ajută cu ceva, să știi că și eu sunt furioasă pe mine însămi.

Poate că asta îi aduse un strop de satisfacție, pentru că începu să o sărute pe gât.

– Îmi promiți că nu te mai iei la bătaie cu oamenii mei?

Piper își lăsă capul pe spate ca să-i ofere acces la gâtul ei.

– Promit.

„Numai să nu-i mai prind că nu au grijă de tine“, își zise ea. El o ridică din poală.

– Bun. Să trecem la treabă.

Era terminată. Nesăbuită, lipsită de speranță. Se întinse, îl prinse de pulover și i-l trase peste cap. În doar câteva clipe, rămaseră amândoi goi, întinși pe canapea. Nici măcar pauza aceea scurtă în care el își puse prezervativul nu îi potoli dorința. Voia să facă sex cu el, sex dur și fără nici un fel de regrete. Și poate, poate voia să-l facă să-și piardă controlul, la fel ca data trecută.

Dar el avea altceva în minte.

– Ține-ți mâinile acasă, domnișorică, zise el când ea întinse mâna spre el.

– Și tu, răspunse ea. Nu, stai! Poți să mă atingi unde vrei tu.

Iar Coop făcu întocmai. Piper îl încălecă, permițându-i astfel să o atingă și mai bine. Ochii lui se întunecaseră, arzând de dorință, dar el și Piper se feriră să se uite țintă unul la altul. Era un nivel de intimitate pe care nici unul din ei nu și-l dorea.

Piper își coborî gura spre el, sărutându-l pasional, un sărut care o făcu să simtă că el avea prea mult control asupra ei. Coop își afundă degetele în părul ei și continuă să o sărute. Gurile lor, dinții, limbile își continuară lupta pasională. Coborî ușor mâna, vrând să-l simtă, dar el nu o lăsă. Îi sprijini spatele de perne și îi depărtă picioarele. O privi cu dorință, după care acceptă invitația ei.

Degetele lui pe coapsa ei, buzele lui fierbinți, felul în care o tachina, în care o chinuia... Clipa aceea în care uită de tot. Abandonul acela atât de crud, atât de cumplit... până se ridică de pe ea.

De data aceasta, îl simți înăuntru, cu o durere atât de plăcută. Își înfipse degetele în spatele lui asudat. Trupul lui greu apăsa asupra ei. În interiorul ei. Din ce în ce mai adânc, penetrarea aceea intensă, puternică.

Simți mii de luminițe explodând în spatele pleoapelor închise. Vârtejuri întunecate devenind tot mai puternice și mai rapide, până când avu loc o adevărată explozie stelară.

El continuă să se împingă în ea. Piper își lăsă capul pe spate. Gemu din nou de plăcere. Șoldurile lui se lovira și mai tare de ea. După care se opri.

Și într-un final... Răsuflarea lui aspră. Mușchii aceia fremătând. Trupul care tresăltă.

Și apoi liniște.

Își traseră sufletul. Când reuși în cele din urmă să respire normal, Piper se mută într-o poziție mai confortabilă, și ajunseră amândoi pe podea.

Rămaseră acolo câteva clipe, stând pe o parte, ghemuiți între canapea și măsuta lui în formă de OZN. El își plimbă degetele pe sânii aceia pe care îi neglijase fiind prea preocupat cu alte părți ale corpului ei.

- S-a simțit ca și cum ai fi fost virgină.

- A trecut ceva timp, răspunse ea. Își sprijini capul pe brațul lui și spuse ce avea de spus: Nu vreau ca asta să îmi afecteze munca în vreun fel.

- Bineînțeles că nu, răspunse el.

- Pentru că, dacă ajunge să o facă...

- N-o să fie cazul. Suntem prea deștepți pentru asta. Știam amândoi că avea să se ajungă la asta. Acum, trebuie să mergem până la capăt.

- Vom fi amanți când suntem dezbrăcați și parteneri de afaceri când suntem îmbrăcați.

- Perfect, zise el, sprijinindu-se într-un cot. Ți-am spus vreodată cât de mult îmi place de tine? Când nu-mi vine să te omor.

Piper zâmbi.

- Și mie îmi place de tine. Mă rog, de cele mai multe ori, ceea ce e mare lucru. Sunt prea critică la adresa masculilor.

Coop îi prinse ușor un sfârc între degete.

- După felul în care ai țipat, tind să cred că masculul din mine s-a descurcat destul de bine.

- Categoric mai bine decât data trecută.

- Chiar vrei să-mi aduci aminte de asta?

- Nu-s chiar așa o fată bună, zise ea, smulgându-i un fir de păr. Să nu te prind că mă mai iei vreodată la palme. Data viitoare nu te iert.

- O amintire foarte frumoasă.

Piper își plimbă vârful degetelor pe brațul lui.

- Să știi că, de obicei, nu sunt așa egoistă. Îmi place să ofer și să primesc plăcere.

- Va trebui să mi-o dovedești, șopti el, sărutând-o pe gât. Hai la duș să văd ce-ți poate pielea!

- Așa repede?

- Sunt un adevărat sportiv. Am puteri mult mai mari decât muritorii de rând.

Ea chiar nu avea de gând să îl contrazică în privința asta. O ajută să se ridice și se îndreptară spre scări, doar că, înainte să ajungă în dormitor, Piper vru să se asigure că se făcuse bine înțeleasă.

- Ne-am înțeles, da? Fără jocuri între noi. O să facem asta până ne plictisim unul de celălalt sau până ce s-o trezi vreo nouă vedetă de la Hollywood că vrea să se cupleze cu tine.

Coop începu să râdă și o ciupi de fund.

– Așa facem. Dar să nu te prind cu polițistul ăla.

– Nu până nu termin cu tine.

Baia lui era mai mare decât casa ei. Avea pereți de marmură, mai multe capete de duș, iar mânerle de duș mobile erau adevărate jucării sexuale pentru un cuplu inventiv. Iar ei formau, cu siguranță, un cuplu inventiv.

– Da, nu ești egoistă deloc, șopti Coop după ceva timp, rezemându-se de perete să-și tragă răsuflarea.

„Poate nu-s egoistă, dar sigur sunt proastă“, își zise ea. Dar încercă să își scoată astfel de gânduri din minte. Știa ce avea de făcut. Își fixase limitele și îi spusese clar care erau nevoile ei. În plus, știa că nu voia să aibă o relație cu o celebritate de calibrul lui, un zeu bogat, un bărbat care era de pe cu totul altă planetă. Ea nu era vreo femeie frumoasă sau sofisticată. Nu dădea doi bani pe haine și pe cosmetice și nu ar fi știut cum să-și coafeze părul cu volum nici dacă ar fi avut părul suficient de lung. Se simțea atras de ea pentru că era ceva nou. Iar noul era, prin definiție, ceva temporar.

Povestea asta nu avea să dureze mai mult de două săptămâni. Și nu avea o problemă cu asta. Două săptămâni de sex amețitor sunau perfect. Dar, în timp ce se înfășură cu un prosop, simți o umbră acoperindu-i un colț de suflet, o premoniție că, odată ce sexul avea să se termine, urma să piardă un prieten. Unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi avusese vreodată.

## capitolul 15

Luni dimineață, primi un telefon din partea unui domn care avea un magazin de cartier și care îi văzuse anunțul. Acesta o angajă să investigheze ceea ce el credea a fi un accident fictiv la locul de muncă în cazul unui fost angajat, un tip pe nume Wylie Hill. Piper porni în partea de sud a orașului, ca să afle mai multe.



Pilsen era un cartier din Chicago în care majoritatea locuitorilor erau americani cu origini mexicane, un loc bogat în artă și tradiții. Zări doi bărbați lângă un zid pe care era pictată Fecioara din Guadalupe și alți doi hipsteri trecând prin zonă. O femeie încălțată în papuci de casă ieși din apartamentul său de la subsol ca să măture trotuarul.

Wylie apăru și el într-un final la o țigară în fața casei în care locuia. Piper era fericită că avea un client nou, dar ura genul acesta de urmărit. În primul rând, era o activitate plictisitoare și, în al doilea rând, îi lăsa prea mult timp de gândire, mai ales într-o zi ca aceea.

Ea și Coop petrecuseră mare parte din ziua anterioară în pat, și nu se simțise nici o clipă acaparată de golul acela pe care îl simțea de fiecare dată când era cu un bărbat, de panica aceea care o împingea să caute fel de fel de scuze ca să fugă din patul lor. Ea și Coop făcuseră sex, dar stătuseră și la povești. Îi povestise despre anchetele lui Duke. El îi vorbise despre viața la țară și despre grădina lui urbană. Rămăsese surprinsă să afle că aveau aceeași viziune despre politică și religie. Ba chiar reușise să scoată de la ea câteva detalii despre copilăria ei, detalii pe care ajunsese să regrete că i le împărtășise. Vorbiseră prea mult. Îl lăsase să vadă prea mult din ea. De acum înainte, avea să-și ia tălpășița de îndată ce avea să vadă că începea să se îmbrace.

Wylie Hill fie se accidentase cu adevărat cărând acele cutii, fie era cel mai leneș om de pe fața pământului, pentru că nici măcar nu se ridică de pe scaun. Spre finalul după-amiezii, moartă de plictiseală, dădu o fugă până la birou și mai lucră puțin la site. Tocmai se pregătea să plece de la birou și să se întoarcă în Pilsen, când se trezi față-n față cu Coop și cu doza lui de testosteron. Coop aruncă o privire prin birou, uitându-se la posterele de pe pereți.

– Chiar ai un birou.

- E ceva mai modest decât al tău, dar merge până se eliberează apartamentul de lux din Hancock. Piper întoarse cu fața în jos carnetul cu notițe. Ce cauți aici?

- Eram curios să văd cum trăiesc muritorii de rând, zise el, apropiindu-se de ea să ia carnetul pe care încerca să-l ascundă.

- Ceva de la psihologul tău?

Piper intenționase să păstreze pentru ea cele aflate, până când avea să strângă mai multe informații, dar deja nu mai avea cum să facă asta.

- Am reușit, în cele din urmă, să dau de urma fostului tău barman. S-a angajat la un bar din Bridgeport.

- Și nu aveai de gând să-mi spui și mie?

- Voiam mai întâi să merg să stau de vorbă cu el. Pentru asta mă plătești, ai uitat?

- Ai dreptate, zise el, îndreptându-se spre fereastră ca să se uite la orhideea din ghiveci, un cadou primit de la Amber. Și când ai de gând să mergi să vorbești cu el?

- În seara asta. Începe programul la nouă. O să te sun mâine-dimineață să te pun la curent.

- Nu e nevoie. Vin cu tine. Să știi că ai pus prea multă apă la floarea asta.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar nu ai face decât să complici lucrurile. Hai, pleacă! Am ceva de făcut pentru un client nou.

„Și simplul fapt că ești aici mă tulbură.”

- Super! Vin cu tine. Va fi interesant să arunc un ochi la partea asta din viața ta.

- O să fie foarte plictisitor.

- Fac eu față.

La început, el chiar făcu bine față. Dar, după câteva ore, deveni din ce în ce mai neliniștit și începu să se foiască.

- Ai și tu ceva de mâncare pe aici?

- Nu mai e nimic.

- Ce e asta? întrebă el, uitându-se la Tinkle Belle.

- O lingură pentru înghețată.

- Arată cam ciudat, zise el, încercând să o scoată din punga de plastic.

- Nu-ți mai băga nasul. Chiar dacă nu o mai folosise în ultima vreme...

Îl văzu luminându-se la față. Se uită când la punga cu Tinkle Bell, când la ea.

- Am fost întotdeauna curios să știu cum pot femeile să...

- Ei bine, acum ai aflat. Pune-o la loc!

Piper parcase la ceva distanță de casa pricăjită în care locuia Hill. Începu să se audă muzică de la magazinul cu haine second hand din zonă, iar Coop deschise torpedoul și începu să se uite înăuntru. După ce se plictisi, începu să se joace cu butoanele de pe bordul mașinii. Piper îl rugă să se liniștească, sperând că avea să îl poată ignora. De parcă ar fi fost posibil așa ceva.

- De unde știi că e în casă? o întrebă el.

- A trecut prin fața ferestrei de câteva ori, zise ea, arătând cu degetul spre ultimul etaj.

- Poate rămâne acasă în seara asta.

- Poate.

- Și dacă chiar s-a accidentat la locul de muncă?

- Atunci, merită să-și primească banii.

Un motociclist trecu în goană pe lângă ei. Coop își întinse brațul pe scaun, atingându-i ușor umărul cu degetele.

- Să știi că nu trebuie să fie mereu un viking pe corabie.

N-ar fi trebuit să-i povestească despre jocurile lui Duke. Trebuia să se reorganizeze.

- Nu-s vreo romantică, dacă la asta te referi. Nu visez la un soț iubitor și la o casă plină cu bebeluși. Mi-a ajuns cât am avut grijă de tatăl meu în copilărie. Pe vremea în care nu avea voie să se plângă, să plângă sau să admită că nu știa ceva.

- E de înțeles că tatăl tău a încercat să te protejeze, după cele întâmplate cu mama ta, dar nu avea nici un drept să-i lase totul mamei tale vitrege.

Piper ridică din umeri, de parcă nu era ceva important.

- Mama ta cum era?

- Era neînfricată. Amuzantă. Nu foarte gospodină. Destul de diferită de tata. Oarecum ca tine. Doar că ea nu era la fel de dulce.

Piper zâmbi. Ușa de la casă se deschise, și văzură un tip ușor neliniștit, tras la față și cu părul lung până la umeri. Piper tresări.

- El e.

Hill se așează pe bancă, la lumina felinarului, și își aprinse o țigară. Coop se uită ceva timp la el, după care se uită la telefon să vadă cât era ceasul.

- E ca și cum ai aștepta să se usuce vopseaua, și este de-abia șapte seara.

- Nu te-a obligat nimeni să vii cu mine.

- Mă așteptam la ceva mai incitant.

Și ea la fel. Wylie se ridică și începu să se întindă. Piper își luă aparatul foto, îl setă și făcu câteva poze.

- Asta nu dovedește nimic, zise el.

- Angajatorii vor să vadă că ai fost ia datorie.

Wylie era la a treia țigară, când își scoase telefonul și îl duse la ureche, de parcă tocmai îl sunase cineva. Spuse câteva cuvinte, își aruncă țigara și o porni pe stradă, mișcându-se puțin cam repede pentru un tip accidentat la spate. Se repezi la volanul unei Toyota Corolla gri. Piper scoase aparatul foto pe geam și mai făcu câteva poze.

- Putem măcar să ne luăm la întrecere cu el? întrebă Coop.

- Poate data viitoare.

Piper conducea bine, era atentă și agilă la volan. Observase acest lucru în excursia lor până în Canada. Rămase la câteva mașini distanță de Corolla, care o luă spre nord, după care coti pe Racine și apoi din nou pe Eighteenth Street. În cele din urmă, Wylie parcă pe o stradă în construcții. Coop zări un magazin de băuturi

alcoolice și un restaurant mexican, dar nimic altceva. Piper parcă și ea, lăsă aparatul foto deoparte și își scoase telefonul mobil.

– Stai aici, îi spuse ea, deschizând portiera. Vorbesc serios, Coop. Nu vreau să te recunoască lumea.

Coop ura faptul că ea avea dreptate, dar era o seară liniștită, și erau prea mulți oameni pe stradă ca să riște să fie recunoscut. Cu toate acestea, era un cartier rău famat, și nu voia să o lase singură. Se uită la ceas după ce o văzu dispărând printre schele. Erau împreună de câteva ore, și încă nu-i spusese ce făcuse în ziua aceea. Nu avea rost să amâne, trebuia să-i spună, dar deja știa cum avea să reacționeze.

Începu să bată cu degetele în genunchi și aruncă o privire spre locul în care ea se făcuse nevăzută. Știa că era o fată pricepută, capabilă să-și poarte singură de grijă. Probabil avea pistolul la ea. Dar se simți ca un fătălău ascuns în mașină, în timp ce ea era acolo, de una singură.

Trecură alte câteva minute, iar Coop deja nu mai avea răbdare. Se uită din nou pe bancheta din spate, sperând să găsească o șapcă sau ceva care să îl ajute să treacă neobservat, dar găsi doar o pereche de ochelari de soare mov. La naiba! Ieși din mașină.

Exact atunci o văzu apărând de după colț. Intră repede în mașină, dar știa că Piper îl văzuse.

– Mi se pusese un cârcel, îi spuse Coop când ea intră în mașină.

Piper își dădu ochii peste cap și porni mașina.

– Se pare că lui Wylie i-a trecut durerea de spate, zise ea, întinzându-i telefonul.

Coop se uită la poze și văzu lângă restaurantul mexican un amanet din care Hill ieșea cu un televizor mare în brațe. Chiar și în lumina aceea slabă, reușise să îl fotografieze. Felul în care ținea televizorul în echilibru. Cum îl sprijinea de mașină înainte să deschidă portbagajul. Și, mai mult decât atât, cum reușise să îl bage înăuntru fără prea mare chin.

- Tipul de la amanet a venit să-i deschidă ușa, zise ea. I-am auzit vorbind. Wylie lăsase vorbă că voia un televizor nou, iar tipul l-a sunat să-i spună că are unul disponibil.

- Și iată că ai rezolvat ancheta.

- Da, spuse ea, fără să pară prea mulțumită. Am sperat c-o să mai dureze câteva zile.

- Asta pățești dacă te pricepi la ce ai de făcut, îi zise el, înapoindu-i telefonul. Ar fi fost mult mai interesant dacă ar fi trebuit să-l împuști.

- Viața e nedreaptă.

Ajunseră la apartamentul lui Hill, și îi mai făcu câteva fotografii în timp ce descărca televizorul. Keith urma să ajungă la bar în scurt timp, dar Coop o obligă să facă o oprire la Taco Bell, de unde el își comandă un burrito, iar ea o gordita cu vită. Chiar și cu geamurile lăsate, mașina mirosea a chili, chimion și a poftă carnală.

Fusesse sinceră cu el. Îi spusese de la bun început că folosea bărbații pentru sex, dar nu arăta nici pe departe ca o devoratoare de bărbați, cu ochii ei ca două afine. Iar el făcuse abstracție de regula sa de a nu se culca cu angajatele. Piper nu era o angajată oarecare. De cele mai multe ori, se simțea de parcă el ar fi lucrat pentru ea.

Piper se șterse la gură.

- Asta însemna pentru Duke să mă scoată la restaurant. Taco Bell și Big Gulp. Ți-ar fi plăcut de el.

Asta era discutabil. Duke făcuse o greșală încercând să o protejeze și, în același timp, să o întărească. Coop începu să strângă ambalajele.

- Nu și când vine vorba despre fotbal.

Piper se uită urât la el.

- Bears e o echipă pentru bărbați adevărați, monștrii din Midway. Spre deosebire de băieții tăi șmecheri.

- În ciuda faptului că am câștigat de atâtea ori.

- Duke nu își bazează întotdeauna părerile pe fapte.

- La fel ca tine. Îți jur că, dacă te mai văd o dată în tricoul ăla cu Bears, o să-l smulg de pe tine.

Cuvintele rămaseră plutind între ei. Coop deja nu mai putea suporta și se apropie de ea. Ea veni spre el, dar numai o secundă, după care se retrase.

– Nu mă face să îți pun cătușe.

Era o mare pușlama. O pușlama încăpățânată, sexy, ambițioasă și amuzantă.

Încercă să îl convingă să meargă acasă, dar Coop se împotrivi, așa că ea cedă, în cele din urmă.

– Barul este chiar la ieșirea din Bridgeport, îi spuse ea, în timp ce se îndreptau spre Halstead. Pe lângă Bubbly Creek.

– Bubbly Creek?

– Să nu-mi spui că locuiești în Chicago de atâția ani și nu ai auzit niciodată de locul ăsta.

– Am fost cam ocupat.

– E South Fork din Chicago River, dar nimeni nu-i spune așa. Acum o sută de ani, toate companiile care se ocupau cu ambalarea cărnii din zona Union Stock Yards obișnuiau să-și arunce deșeurile acolo. Am scris un referat despre asta pentru un curs de biologie, zise ea, uitându-se la el. Referatul e o chestie pe care eram obligați s-o facem noi, ăștia care chiar mergeam la școală.

Coop îi zise cu accent de cowboy:

– Habar n-am despre ce vorbești. Eram prea ocupat să dau raite prin oraș în mașina Corvette roșie pe care mi-au cumpărat-o absolvenții.

Piper făcu o mutră atât de drăguță, că ar fi vrut să o pupe pe năsuc dacă ar fi fost genul acela de femeie.

– Deci care e povestea cu Bubbly Creek? întrebă el.

– Cei de la abatoare obișnuiau să arunce resturile de animale în apă. Măruntaie, sânge, păr, tot felul de scârboșenii și tot felul de chimicale. După un timp, apa a început să bolborosească de la descompunere. Și așa și-a căpătat numele. Uneori, mocirla era atât de groasă, că puteai să mergi pe ea. Guvernul a băgat o grămadă de bani în curățarea zonei, dar în zilele călduroase încă bolborosește.

– Mama Natură nu iartă așa ușor.

– Da, așa sunt femeile. Trase mașina într-o parcare prăpădită de lângă o clădire pătrătoasă cu o pancartă veche la intrare.

– Keith a ajuns ca vai de el, spuse ea.

Trebuia să îi spună, nu avea încotro.

– Înainte să intrăm, ar trebui să știi ceva... Eram la club azi, îmi vedeam de treburile mele, și, când am ieșit, am văzut că îmi tăiasse cineva cauciucurile.

– Poftim?!

Știa că avea să reacționeze ca o nebună și nu se înșelase.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Pentru că nu voia să admită că avusese dreptate și că îl atacase cineva în mod voit. Mai rău decât atât, era nervos că cineva reușise să ajungă la el.

– Poate a fost un gest la întâmplare, zise el.

– Să nu te mai aud cu asta.

Începu să îi pună o mulțime de întrebări, după cum era de așteptat. Când avusese loc incidentul? Oare văzuse cineva ceva? Văzuse el pe cineva pe alee?

El îi spuse tot ce știa, adică nimic. Tony și echipa de curățenie erau în club. Nimeni nu văzuse nimic. Nu sunase la poliție.

– Hai să vedem ce părere are tovarășul tău Keith despre toată povestea asta, spuse el, cu înverșunare.

Zăriră un anunț lângă ușa de la intrare: „Suntem înarmați“. Ceva îi spunea că anunțul nu se voia a fi ironic.

Localul duhnea a bere stătută și a fum de țigară. Decorul consta dintr-un bar lung, câteva mese pătrate, o podea îngălbenită și câteva tablouri alese la întâmplare, iar piesa *How Deep Is Your Love* a celor de la Bee Gees conferea o ambianță ciudată.

Ceilalți clienți nu ridicară privirea când intrară în bar. Keith era la bar, cu spatele la ușă. Piper se așeză la capătul barului. Keith se întoarse cu fața și îi văzu pe amândoi. Rămase blocat.



- Două PBR<sup>1</sup>, spuse Piper, demonstrând că nu era prima oară când călca pragul unui astfel de local.

Coop nu mai băuse o asemenea bere de la 14 ani, dar acesta nu era genul de local în care să comanzi o băutură de fițe. Keith le aduse două beri. Era netuns și își înălță umărul stâng, cum făcea de fiecare dată când încerca să pară dur. La fel făcuse după ce Coop îl dăduse afară.

- Ai venit să faci mișto de mine? întrebă el, aruncându-le berile pe bar.

- Prietene, ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise Coop, care încă nu îl iertase.

- Cum fac rost de bani, am de gând să cumpăr locul ăsta, îi spuse Keith cu înfumurare. O să-l transform.

- Baftă!

Keith începu să șteargă blatul de la bar cu o cârpă.

- Până nu demult, te-ai fi oferit să mă ajuți.

- Ei bine, vremurile acelea au trecut.

Keith nu știuse niciodată să-și ascundă emoțiile, așa că se vedea limpede că era supărat.

- Ea ce caută aici? întrebă el, făcând semn spre Piper.

- Sunt noua lui iubită, răspunse ea. A trecut și el la un model mai bun.

Prin comparație cu femeile de succes din trecutul lui, asta nu era tocmai adevărat. Dar nu era nici chiar atât de departe de adevăr.

Keith nici n-o băgă în seamă și își îndreptă atenția spre Coop.

- Știi de ce mi-e cel mai dor?

- Ia spune!

- Mi-e dor să stăm la povești.

Coop ridică din umeri.

- Să știi că Taylor a venit cu ideea, zise Keith. O proastă. Mi-a dat papucii de îndată ce m-am angajat aici.

---

<sup>1</sup> Pabst Blue Ribbon, bere americană tare, comercializată de Pabst Brewing Company (n.red.)

- Ai fi putut să refuzi, spuse Coop, luând o gură de bere.

Keith începu să râdă.

- Tu ești ăla cu etica, ai uitat? Și eu sunt ăla care dă cu bâta-n baltă.

Piper își lăasă berea pe bar.

- Keith, înțeleg că ești măcinat de regrete... Dar, săptămâna trecută, cineva l-a atacat pe fostul tău prieten, aici de față. Ce știi despre asta?

Keith se arată de-a dreptul șocat. Făcu din nou abstracție de Piper și îl întreabă pe Coop:

- Vorbește serios?

Coop încuviință.

- Și crezi că eu am fost de vină? întreabă el, ridicând din nou umărul stâng.

- Nu chiar, răspunse Coop.

- Dar eu sunt ceva mai suspicioasă din fire, zise Piper. Am auzit că ai încercat să-i dai una după ce te-a concediat, așa că orice e posibil.

Keith se făcu roșu la față.

- Am făcut multe rahaturi la viața mea, dar nu aș face niciodată una ca asta.

Piper interveni în discuție și îl întreabă unde fusese în seara aceea. La bar, la muncă. Și în după-amiaza aceea? Acasă, dormea, n-avea nici un alibi. Dar Coop deja nu mai era atent. Oricât de mult ar fi greșit Keith față de el, nu el era vinovatul.

În timp ce Piper își continuă interogatoriul, Coop își bău liniștit berea, încercând să facă o listă cu dușmanii săi ascunși. Ce situație ingrată! Coop prefera să-și vadă inamicii în fața ochilor, pe terenul de fotbal.

Coop nu era pasionat de fotbal european, dar Deidre Joss îl invitase la Toyota Park, la meciul dintre Chicago Fire și D.C. United, și nu putea să o refuze. Îi plăcea totul la Deidre, de la personalitatea ei la reputația exemplară. Totul mai puțin faptul că îi luă o veșnicie să ia o decizie.

Coop se instalează în loja stadionului, de unde o caută cu privirea pe Piper, care era drăguță și, în același timp, sexy într-un pulover lălâi portocaliu și o pereche de blugi care chiar îi veneau bine. Părul ei ciufulit ar fi arătat ciudat în cazul altei femei, dar ei i se potrivea de minune. Piper nu era disperată după atenție, ca restul femeilor cu care avusese el de-a face, iar relația lor mergea chiar mai bine decât s-ar fi așteptat. O invitase să vină cu el la meci chiar după ce se întorseseră de la întâlnirea cu Keith. Ea îl refuzase, bineînțeles, motivând că nu formau un cuplu, iar treaba asta semăna cu o întâlnire, după care se răzgândise și acceptase. Iar Coop știa de ce făcuse asta. Voia să stea cu ochii pe el. Un lucru absolut inutil și înnebunitor. Fusesse pe punctul de a-și retrage invitația, dar nu o făcuse. Aprecia perseverența ei, chiar dacă era exagerată.

Când venise să o ia de acasă, Piper îl întâmpinase cu o veste proastă. Găsise o grămadă de postări online negative despre Spiral, oameni care se plâneau de servire, de pahare murdare, de muzică, chiar dacă nimic din toate astea nu era adevărat. Review-urile păreau inventate, iar Piper începuse deja să le șteargă, dar îl avertiză că avea să dureze ceva timp. Coop luase foc și nu se liniștise nici măcar când Piper îi amintise că avea mulți ani de experiență în domeniu. Ea nu înțelegea. Nu avea cum să înțeleagă. Coop își construise o nouă viață, iar eșecul era inadmisibil.

Deidre se despărți de grupul de oameni cu care stătea de vorbă și îi întâlnește privirea. Sperând din tot sufletul ca vestea despre review-urile proaste să nu fi ajuns la ea, se forță să schițeze un zâmbet și ieși în întâmpinarea ei.

Piper aruncă o privire spre terenul de fotbal prin geamurile lojii private a lui Deidre, dar acțiunea de pe teren nu reuși să îi distragă atenția de la puzzle-ul pe care încerca să îl rezolve în minte. Nu putea pune piesele cap la cap. Atacul, drona și cauciucurile tăiate erau semne de premeditare. Însă sabotajul online și pontul fals

către cei de la Imigrări păreau acte bine gândite. Care era legătura dintre ele?

O auzi pe Deidre râzând în spatele ei la glumele lui Coop. Ei doi păreau a se potrivi de minune. Deidre era înaltă și elegantă ca o balerină, iar Coop deborda de încredere. Doi tineri frumoși, de succes, perfect în largul lor în lumea aceea bogată în care munca îi adusese împreună. Deidre era vizibil fascinată de Coop, dar nu era deloc genul insistent.

– Îți place meciul? o întrebă Noah Park, așezându-se lângă ea.

Îl văzuse toată după-amiaza în preajma lui Deidre. Nu o sufoca, dar, dacă Deidre avea poftă de un suc proaspăt, Noah sărea să îi facă pe plac. Dacă se arăta plictisită de o anumită discuție, Noah apărea să o salveze. Lui Piper i-ar fi prins bine să aibă un Noah Parks în viața ei.

– Nu e chiar ca meciurile celor de la Bears, dar, da, îmi place, răspunse ea. Pe teren, cei de la Fire reușiră să rateze o șansă la gol. Sunt niște locuri pe cinste.

– Deidre mai are o lojă la Soldier Field și una la Midwest Sports Complex.

Unde juca echipa Stars.

– Să înțeleg că are o pasiune pentru loji?

Noah începu să râdă.

– Le folosește în afacerile sale, zise el, aruncând o privire spre teren. E interesant cum ai reușit să te infiltrezi în cercul lui de prieteni, dat fiind felul în care v-ați cunoscut.

Probabil încerca doar să o stoarcă de informații, dar Piper nu avea de gând să-i spună nimic.

– E plictisit, iar eu sunt o noutate.

Cei de la Fire reușiseră să înscrie primul lor gol, iar Piper îi spuse că mergea să-și ia un hotdog. Toată lumea din lojă voia să stea de vorbă cu Coop, așa că de-abia în repriza a doua reuși să vină la ea.

– Tocmai am aflat că Deidre Joss este cea care te-a angajat să mă urmărești.

Piper se îmbătoșă.

- Ce te face să spui asta?

- Mi-a mărturisit chiar ea.

- Vorbești serios? zise ea, puțin prea tare, astfel încât câțiva oameni din lojă se întoarseră spre ei, dar Piper era extrem de furioasă. După ce o făcuse să jure că avea să păstreze secretul, după ce aproape îi distrusese cariera, Deidre Joss îi spusese asta verde-n față Domnului Ochi Aurii?

Avu mare noroc că exact în clipa aceea îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și se uită la ecran. De ce o suna Tony?

- Coop are iar telefonul închis, îi spuse Tony după ce ea răspunse. E cu tine?

- Da. Vrei să vorbești cu el?

- Nu. Spune-i că avem o problemă serioasă, să vină urgent aici.

Bucătăria era plină de gândaci. Coop nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Erau cu sutele și începură să se împrăștie de îndată ce aprinse lumina. Se împrăștiară pe podea, pe masă, pe plită. Îl găsiseră pe Tony în hol, palid la față.

- Am chemat deja un deratizator. Va trebui să închid clubul pentru cel puțin o săptămână.

Femeia Fantastică aruncă și ea o privire în bucătărie, după care își luă tălpășița.

- Eu plec, zise ea, după care adăugă: Dacă ajung până la mine în apartament, te omor.

Câteva ore mai târziu, Coop dădu buzna în apartamentul ei. Piper era pe canapea, cu laptopul în brațe. Deratizatorul trecuse deja la treabă, dar Tony avusese dreptate. Erau nevoiți să închidă clubul pentru o săptămână. O săptămână însemna cu șapte zile prea mult.

- Sper că te-ai scuturat înainte să intri, zise ea.

- Halal bodyguard mai ești, îi spuse el, intrând în camera de zi.

- Ai uitat că nu sunt bodyguardul tău? Mi-am făcut treaba.

- După ce ai dat bir cu fugiții din cauza câtorva insecte?

- Nu sunt mândră de mine, spuse ea.

Și iată din nou refuzul acela de a se apăra pentru orice percepea ea drept o slăbiciune personală.

- Am căutat pe internet, zise ea, iar Coop începu să se plimbe prin încăpere. Poți să cumperi sute de gândaci de pe internet. Capetele lor decapitate pot supraviețui dacă sunt ținute la frigider, știi? Numai pentru câteva ore, ce e drept, dar totuși...

- Nu, nu știam. Și aș fi preferat să nu știu.

- O să încerc să iau mâine legătura cu potențialii furnizori, dar n-o să-mi fie ușor să aflu cine a dat comanda. Poți să-i cumperi inclusiv de pe Amazon.

Dar lui Coop nu-i stătea mintea la Amazon. Și nici ei.

- Acum, că l-am scos de pe listă și pe Keith, zise ea, știm amândoi cine e următorul suspect.

Coop nu o întreabă la cine se referea. Știa deja.

Piper își închise laptopul, rămase câteva clipe privind în gol, după care se frecă la ochi.

- E în Miami.

## capitolul 16

South Beach era un carnaval în toată regula douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, cu muzică latino, clădiri în stil art déco vopsite în culori țipătoare, femei cu păr lung care se plimbau agale pe Ocean Drive, cu cercei mari ca niște brățări și costume de baie viu colorate care se zăreau prin pantalonii scurți, albi. Piper și Coop ajunseră devreme la hotelul Setai, de pe Collins Avenue, locul perfect pentru cei foarte bogați, acolo unde Coop rezervase un apartament pe o sumă exorbitantă cu care Piper ar fi putut să-și cumpere un set nou de anvelope și un laptop.

Prințul Aamuzhir ajunsese de trei zile din Londra în Miami, cu tot cu iahtul lui de o sută cincizeci de metri. Piper ar fi preferat să se ducă de una singură să stea de vorbă cu el, dar Coop se împotrivise vehement, explicându-i că nu avea cum să ajungă la Aamuzhir fără ajutorul lui. Ea încercase să îl convingă să nu vină, dar Coop nu era genul de bărbat care să se ascundă de inamicii săi.

Coop reuși foarte repede să facă rost de o invitație pe iaht, și, la exact o lună de când o prinsese în clubul său spionându-l, erau înapoi în orașul său natal. Toată lumea îl întâmpină ca pe un erou, de la angajații de la aeroport și până la vânzătorii de la restaurante. Piper încercă să nu atragă atenția asupra ei și, în același timp, își dădu seama că ar fi vrut să strige în gura mare că era iubita lui.

În timp ce Coop merse să-și facă antrenamentul la sala de forță a hotelului, Piper admiră priveliștea spre ocean de la ferestrele imense ale dormitorului și se schimbă de hainele de călătorie într-o ținută pe care o alesese în grabă de la magazin. Aveau să ia cina cu foștii lui coechipieri, o invitație de la care încercase să se sustragă.

– O să mă prefac că sunt prietena ta doar când ajungem pe iaht, îi reaminti ea. În seara asta, o să te vezi cu foștii tăi colegi, la ce-ți trebuie o iubită falsă?

Dintr-un motiv sau altul, răspunsul ei îl enervase.

– Nu ești chiar falsă. Avem o relație sexuală.

– Detalii, detalii.

– Ba vii cu mine, îi spusese el.

Tocmai ieșea din baie, când Coop se întoarse de la sală. Piper se simți din nou roasă de remușcări. Dacă nu ar fi insistat să o ajute să o elibereze pe Faiza, nu s-ar fi ajuns la situația asta. El intră și se uită lung la ea.

– De unde naiba ți-ai luat rochia asta?

Piper se uită la rochia ei roz.

– Care-i problema? întrebă ea, asigurându-se că rochia era bine legată la gât și că avea încă brățelele pe mână.

Se machiasse și dăduse adidașii pe care îi purtase în avion pe o pereche simplă de sandale. Ba chiar își coafase cele câteva șuvițe de păr cu puțin gel. Care era problema că își cumpărase o rochie de la H&M în loc să meargă la magazinele acelea scumpe?

- Nu e nici o problemă, zise el, analizând-o din cap până-n picioare. Doar că nu te mai recunosc. Arăți ca o femeie.

Era în mare formă pentru un bărbat dispus să își pună viața în pericol înfruntând un prinț cu influență care probabil îi purta ranchiună, dar, de fiecare dată când încerca să îi ceară scuze pentru că îl târâse în povestea asta, Coop se enerva, așa că îi răspunse pur și simplu:

- Mă așteptam să știi deja că arăt ca o femeie.

- Nu îmbrăcată. Cel puțin, nu adesea.

Piper îi aprecie sinceritatea.

- Știu cum să mă îmbrac, la fel de bine cum știu să gătesc. Doar că prefer să nu-mi bat capul.

- Grație lui Duke Dove.

- Ce vrei să spui cu asta?

- De curiozitate, tatăl tău ți-a spus vreodată că ești drăguță?

- De ce ar fi făcut una ca asta? Nu-i plăcea felul în care Coop o studia din cap până-n picioare, de parcă ar fi văzut ceva ce ea nu avea cum să vadă. Trebuie să încerc să arăt măcar puțin ca una dintre iubitele tale. Știu că e cam tras de păr, dar...

- Nu e deloc tras de păr.

Discuția aceea începuse să o întărească.

- Sunt haine cumpărate în interes de serviciu, le-am cumpărat cu banii tăi, așa că am să ți le înapoiez după ce îmi termin treaba. Mai puțin sandalele. Iar brățările sunt primite de la un fost iubit care e clar că nu mă cunoștea absolut deloc.

- În mod evident, zise el, după care începu să strâmbe din nas. Te-ai parfumat?

- Am găsit o mostră de parfum într-o revistă.



- Trebuia s-o lași acolo. Miroși foarte bine și fără.

Și el mirosea foarte bine, chiar și după antrenament. Transpirație de bărbat adevărat pe un trup curat. Ar fi vrut să rupă tricoul acela ud de pe el și să îl târască până în dormitor. Coop se uită lung la ea.

- Zici că rochia asta îmi aparține. Asta înseamnă că pot să o rup de pe tine oricând vreau eu, nu-i așa?

- Presupun că da. Cu toate că aș aprecia dacă ai putea să faci asta după ce îmi termin treaba.

- O să fie o treabă tare complicată, zise el.

- Văd, răspunse Piper coborându-și privirea.

Coop îi zâmbi, dar Piper se simți din nou vinovată. Ar fi trebuit să găsească o soluție prin care să o ajute pe Faiza fără să-l implice pe el. Coop se arată din nou iritat.

- Piper, termină! Nu m-ai pus să fac ceva ce nu am vrut.

- Știu, zise ea, pe un ton mult prea vehement.

Coop ridică din sprâncene, reușind să-i citească gândurile cum nimeni altcineva nu fusese vreodată capabil să o facă. Piper merse să-și ia telefonul.

- Te-a sunat cineva din partea prințului. Vrea să trimită o șalupă după noi mâine, ca să ne ducă la iaht.

- Nici nu mă gândesc, zise el, dezbrăcându-se de tricou. Nu am de gând să-l las pe nenorocitul ăla să ne controleze.

- Exact. Am închiriat deja o șalupă.

- Nici nu mă îndoiam, spuse el, după care o ridică în brațe, lăsând-o cu sandalele în aer.

Sărutările lui intense îi strică machiajul, iar rochia roz ajunse curând pe podea. Coop ar fi vrut să meargă cu ea în duș, dar ea îl trase spre dormitor.

Făcură dragoste. Nu, nu dragoste. Și, chiar dacă nu se ferea de cuvinte murdare, nu făcură nici aia. Era pur și simplu vorba despre sex, foarte mult sex, într-un pat cu vedere la ocean. Ar fi vrut să rămână goală cu el toată noaptea. Și se părea că și el avea aceleași gânduri, pentru că îl convinse cu greu să se ridice din pat.

Foștii lui coechipieri nu se arătară surprinși să îl vadă pe Coop cu o tipă care nu apăruse niciodată în TMZ<sup>1</sup>. O prezentă pur și simplu drept un detectiv particular angajat ca să stea cu ochii pe angajații clubului său.

Era un grup amuzant. Piper se simțea în largul ei cu genul acela de bărbați, iar femeile, care erau în mod evident curioase în privința ei, încercară să o includă în discuțiile lor. Dar, fiindcă majoritatea dintre ele erau mame, discuția se axă pe copii, dar pe Piper nu o deranjă să se uite la poze cu cei mici. În același timp, răsuflă ușurată că ea nu avea astfel de poze în telefonul ei. Era clar că ea fusese plecată când se împărțiseră instinctele materne.

Coop nu se feri să o atingă, trecându-și brațul pe după umerii ei sau atingându-i urechea. Se simțea mult prea bine în compania lui. Odată ce aventura avea să ajungă la final, oare ar fi de-a dreptul imposibil să rămână prieteni? Poate ar fi putut să-și dea întâlnire la un restaurant mexican sau să meargă împreună la meciurile celor de la Blackhawks. Știa că avea să-i fie dor de cel mai bun sex din viața ei, dar dacă avea să simtă lipsa acelei prietenii chiar mai mult?

Era un gând atât de deprimant!

Șalupa pe care o închiriasse ca să îi ducă pe iahtul prințului sosi în după-amiaza următoare. Iahtul se dovedi a fi un monstru cu patru punți, o fortăreață pe ocean care l-ar fi făcut invidios până și pe Darth Vader, iar, pe măsură ce se apropiau de el, Piper era din ce în ce mai neliniștită. Coop părea, în schimb, în largul lui și concentrat.

- N-aș fi ratat întâlnirea asta pentru nimic în lume.

Unul dintre ospătari, pe nume Malik, îi întâmpină cu cafea cu aromă de nucșoară și curmale.

---

<sup>1</sup> Site celebru cu noutăți și știri legate de celebrități (n.red.)

- Dați-mi voie să vă conduc în salonul dumneavoastră. Vă puteți schimba în costum de baie, dacă vreți. Maiestatea Sa va ajunge în scurt timp.

În drum spre salonul lor de pe cea de-a doua punte, Malik le spuse cum să ajungă la piscină, la cinema sau la sala de forță, unde puteau găsi încălțări de sport și ținute sportive, îi asigură el. Trecură pe lângă salonul principal, și le arată scările principale care duceau spre apartamentul prințului, pomenind ceva despre saună, un salon de coafură și un salon de masaj.

Cabina lor avea ferestre care dădeau spre mare și era poleită în aur.

- Nici măcar tu nu ești într-atât de bogat încât să-ți permiți o astfel de ambarcațiune, îi spuse ea. Sau mă înșel?

- Greu de spus, zise el, uitându-se neimpresionat în jurul lui. Nu e rău pentru câteva zile, dar prefer să am pământul sub picioare.

După ce se schimbă în costum de baie, Piper se înfășură într-o eșarfă cu imprimeu cu dungi ca de zebra pe care o găsisese în trusa ei cu deghizări. Coop o analiză din cap până-n picioare, uitându-se lung la gentuța ei galbenă la care era hotărâtă să nu renunțe.

- Ce ții acolo? o întreabă el suspicios.

- Revista Cosmo și rimelul, ce altceva?

Coop o țintui cu privirea.

- Ai grijă să nu te pierzi cu firea!

- Tu fă-ți griji pentru tine!

- Aș vrea eu să fie chiar atât de simplu, mormăi el.

Coborâra la piscină. Puntea era plină cu canapele albe și șezlonguri confortabile scăldate de soare. Mesele erau ticsite cu platouri cu fructe tropicale, brânzeturi, produse de patiserie, nuci și tot felul de sosuri exotice, iar barul oferea toate băuturile interzise în regat. Malik veni să îi întrebe ce voiau de băut. Coop comandă o bere, iar Piper ceru un ceai rece.

Coop arăta incredibil de bine în pantalonii lui verzi, care îi scoteau în evidență culoarea ochilor. Se îndreptă

spre piscină și se dezbracă de tricou, dezvelindu-și pieptul acela pe care Piper îl adora, nu doar pentru mușchii impresionanți, ci și pentru părul de pe piept, care îl făcea să arate ca un bărbat adevărat.

Continuă să se uite lung la el și îl văzu aruncându-se în piscină. Noul ei costum de baie era negru, dintr-o singură bucată, cu două decupaje, una în formă de V sub bust și o alta la spate, deasupra posteriorului. Nu părea genul de costum de baie în care să te aventurezi să sari în piscină. Ar fi preferat ceva mai practic, dar era sigură că celelalte iubite ale lui Coop nu optaseră niciodată pentru ceva practic. Iar astăzi tocmai asta se prefăcea a fi: una dintre iubitele lui Coop.

Brusc, simți un gol în stomac. Faptul că era iubita lui însemna că erau într-o relație, cu potențial pentru ceva mai mult. Dar nu era adevărat. Era un simplu partener sexual, angajata lui, bodyguardul lui, fie că el voia sau nu să recunoască acest lucru. O iubită inventată.

Coop ieși din piscină, iar stropii de apă începură să-i alunece pe trupul lucrat. Piper ar fi vrut să-l lingă. În loc să facă asta, își puse ochelarii pe cap și spuse:

- Pentru săritura aia, îți dau cel mult un șase.
- Hai să te vedem și pe tine!

Asta era dinamica dintre ei: provocări și competiții. Nici unul nu voia să lase de la el.

Un elicopter apăru deasupra lor. În scurt timp, un Airbus negru ateriză pe pista de la proră.

Prințul li se alătură la piscină o jumătate de oră mai târziu, alături de trei fete tinere – foarte tinere – și frumoase, îmbrăcate în costume de baie minuscule. Cele trei fete se retraseră la canapelele de partea cealaltă a piscinei, fără să schimbe vreo vorbă cu el sau între ele.

Piper văzuse poze cu prințul, dar părul lui negru, vopsit, și mustața ciudată îl făceau să pară chiar mai neatrăgător în persoană. Avea o broșă aurie la buzunarul cămășii sale albe, iar pantalonii scurți îi dezgoleau picioarele subțiri. Îi simți parfumul înecător de la o poștă.

Îl întâmpină pe Coop cu mult entuziasm, ceea ce însemna că fie nu-și dăduse încă seama că fusese tras pe sfoară cu un inel fals, fie era un actor foarte bun. Coop îl bătu pe spate puțin cam tare, dar îl întâmpină cu un surâs cuceritor și charismatic.

– Mă bucur să ne revedem, Maiestate. Ai o jucărie pe cinste!

Prințul se uită la el prin ochelarii aceia ciudați, colorați în partea de sus și transparenti în partea de jos.

– După cum poți vedea, deja nu mai e chiar nouă.

– Mie mi se pare că arată foarte bine.

– Nu ai reușit să-i aduci și pe prietenii tăi cu tine?

– Nu. Soția lui Robillard tocmai a născut, iar Tucker e plecat pe undeva cu nevasta, zise Coop pe un ton care lăsa de înțeles că nu suporta ideea ca un bărbat să pună nevoile unei femei înaintea propriilor nevoi.

– Ceva de neiertat, zise el râzând. Ia spune-mi, prietene, cum ți s-a părut cadoul meu? A fost la fel de dulce cum te-ai așteptat?

Lui Coop îi luă câteva clipe să înțeleagă la ce se referea, după care se arată vizibil deranjat. Piper interveni înainte ca el să se piardă cu firea:

– Maiestate, este o onoare pentru mine să vă cunosc, zise ea, făcând o plecăciune care cu siguranță l-ar fi amuzat teribil pe Coop dacă nu ar fi fost atât de stresat.

Prințul îi răspunse pe un ton arogant, care să-i dea de înțeles că îi făcea o favoare vorbind cu ea:

– Domnișoară, sper că ați găsit tot ce aveți nevoie la bordul iahtului meu.

– Ah, da. E super.

Prințul își îndreptă din nou atenția spre Coop, uitând pe dată de ea.

– Coop, hai să mai stăm de vorbă! Ultima ta vizită a fost atât de scurtă. Îți mai aduci aminte de partida împotriva celor de la Titans, când ai dat o pasă proastă? Să știi că m-am uitat pe înregistrare și pot să-ți spun exact ce ai făcut greșit.

Piper ar fi vrut să îi rupă gâtul, dar iubitul ei puternic își recăpătase calmul, așa că ea se duse să stea cu cele trei fete.

Erau niște tipe superbe, cu picioare lungi și sâni mari, chiar și fără să fie machiate excesiv, pline de bijuterii și cu o manichiură impecabilă. Nu păreau prea interesate să stea de vorbă între ele, dar nu se feriră să discute cu ea.

Două dintre ele erau din Miami și a treia din Puerto Rico. Una tocmai terminase liceul, alta era la liceu, iar cealaltă renunțase la primul an de facultate. Se cunoscuseră între ele cu trei zile în urmă, când unul dintre oamenii prințului le văzuse pe plajă și le invitase să fie „musafirii” prințului pentru tot restul săptămânii, oferindu-le câte o mie de dolari pe zi. Toate trei se uitară cu interes spre Coop. Era clar că nu înțelegeau cum de cineva ca ea ajunsese să fie cu el.

– Suntem amândoi pasionați de sport, zise Piper, de parcă asta explica situația.

– Și eu sunt pasionată de sport, zise cea pe nume Cierra.

– Am crezut că o să fie super să petrec o săptămână alături de un prinț, zise frumusețea din Puerto Rico, dar e cam plictisitor.

– Nu i se scoală fără să se uite la filme porno, îi șopti proaspăta absolventă de liceu, singura brunetă din grup.

Piper nu era deloc curioasă să afle detalii scârboase despre viața sexuală a prințului, dar hotărî să testeze apele.

– Coop pare să îl simpatizeze, minți ea. I-a dat chiar și inelul său Super Bowl.

Absolventa de liceu își dădu ochii peste cap.

– Știm. Se tot laudă cu asta.

– Chiar așa? Adică, nu-și dăduse încă seama că era vorba despre un fals? Piper se prefăcu că se joacă cu ochelarii de soare. Dar văd că nu îl poartă. Presupun că e prea greoi.

Fata ridică din umeri.

– Are mâini mici, zise Cierra.

– Și nu numai, comentă cealaltă blondă.

Toate trei începură să râdă, ca niște adevărate curtezane.

– Mi l-a pus pe degetul de la picior, zise Cierra. Aseară.

– Sunt sigură că vine mai bine decât pe degetele lui subțirele, spuse bruneta.

– Mi-a spus că vrea să-l micșoreze, adăugă Cierra, plictisită. Ce mă interesează pe mine?

Piper se prefăcu a-și aranja breteaua de la costumul de baie. Carevasăzică, prințul încă nu-și dăduse seama că avea o copie. Dar bijutierul avea să descopere acest lucru și să-l anunțe pe prinț.

Fetele rămaseră din nou tăcute, iar Piper încercă să-și facă ordine printre gânduri. Dacă prințul nu avea nici un motiv să creadă că inelul era un fals, atunci nu el era cel care îl atacase pe Coop. Dar inelul fals era o bombă cu ceas. Ar fi fost bine ca dragul de Coop să îl mituiască la prima lor întâlnire cu altceva, dar, nu, sigur că nu. Coop se credea invincibil.

Piper se ridică de pe șezlong. Își legă eșarfa în jurul taliei și se îndreptă spre bărbați. Se bucură să întrerupă prelegerea prințului despre felul în care fundații pierdeau puncte serioase blocând marcatorii, o greșeală pe care mai mult ca sigur Coop și-o corectase în liceu.

Coop părea încă stăpân pe situație. Piper îi puse mâna pe umăr.✦

– Mă duc la sala de sport. Ne vedem mai încolo.

El se uită curios la ea, dar prânzul tocmai era servit, așa că nu avea cum să plece cu ea.

De îndată ce coti, Piper trecu pe lângă sala de sport și o luă în sus pe scări. Ajunsă la etaj, dădu peste un membru al echipajului. Îi zâmbi, încercând să pară un simplu oaspete dornic să descopere iahtul.

– Nu pot să cred că lucrezi aici. Totul este atât de frumos.

- Așa este, domnișoară.

- E adevărat că există și un club de noapte? Super! Mi-ar plăcea să-l văd.

- E pe cea de-a treia punte. Vă conduc la lift.

- Ah, nu-i nevoie. Mă descurc. Aș vrea să văd mai întâi salonul. Cine știe dacă o să mai am ocazia să vizitez o astfel de ambarcațiune vreodată.

- Cum doriți, zise el, făcându-i semn spre etravă.

În salonul principal, dădu peste un alt angajat care aspira cel mai mare covor persan pe care îl văzuse Piper vreodată, ceea ce însemna că nu avea nici o șansă să se strecoare pe scara principală spre apartamentul privat al prințului. Bărbatul opri aspiratorul și o salută politicos. Piper începu să laude ambarcațiunea și să își dea cu presupusul despre cât îl costase pe prinț să o cumpere, după care intră într-un final în lift. Nu exista nici un buton care să ducă spre puntea de la nivelul al patrulea, așa că merse la etajul al treilea.

Ieși într-o încăpere triumghiulară, cu un ring de dans și cu ferestre cu vedere la mare. Ieși pe o ușă care dădea într-un coridor lung, unde descoperi o ușă de serviciu, prin care intrau angajații. Făcu un pas, dar auzi pe cineva pe scara de sub ea. Se grăbi să urce până la etaj, încercând să nu facă zgomot, și se strecură pe un coridor de serviciu gol, de la puntea a patra.

Ușa din capătul coridorului dădea într-o bucătărie mică. De acolo, ieși în sala de mese, apoi merse până ajunse într-o încăpere în care trona un televizor imens. Auzi voci în spatele ei. Deschise prima ușă care îi ieși în cale și se trezi în dormitorul prințului.

Era un dormitor decorat excesiv, cu o oglindă enormă deasupra patului. Auzi vocile din ce în ce mai tare, într-o limbă pe care nu o cunoștea. Se ascunse în ceea ce spera să fie dulapul.

Se dovedi a fi un mic cuier cu pantofi. Se strecură în spațiul dintre ușă și rafturi. Era un spațiu îngust, sufocant, care mirosea intens a mosc, a piele și a ceva foarte dulceag.



Vocile ajunseseră în dormitor. Muchiile rafturilor o înțepau în spate. Dacă aveau să deschidă dulapul cu pantofi, avea să fie imediat observată, și, dacă se întâmpla asta, risca să ajungă pe fundul oceanului.

Coop avea să se enerveze la culme.

Coop refuză trabucul pe care i-l oferi Aamuzhir. Unde naiba era Piper? Evident nu la sală, căci antrenamentul ei se rezuma la câteva flotări și la o tură de alergare prin cartier.

Călătoria aceea fusese o mare pierdere de vreme. Aamuzhir chiar se lăudă că făcuse o afacere foarte bună dând o servitoare oarecare pe un inel de campionat. Oricât de slinos ar fi fost Aamuzhir, nu era el cel care încercase să îl atace.

Prințul scoase un trabuc din cutia incrustată cu pietre prețioase de pe masă și îi făcu semn spre fetele de la piscină, de parcă ar fi fost niște simple obiecte.

– Poți să te bucuri de ele, dacă vrei, prietene. Nu sunt așa tinere cum le preferi tu, dar sunt maleabile.

Coop reuși cu greu să se controleze. Fetele acelea arătau de 18 ani. Dar, oricâtă satisfacție ar fi simțit dacă îl lua la pumni pe degeneratul ăla, trebuia să găsească o modalitate de a-l scoate din viața lui, altfel Piper avea să-l bată la cap toată viața în legătură cu inelul acela.

– Mă tem că nu mai pot să trăiesc așa, zise el. Urmează să mă căsătoresc.

– Voi, americanii, spuse Aamuzhir amuzat. Atât de provinciali.

– Parcă ai fi prietenul meu Pete. Pete nu vrea să se așeze la casa lui. Și e de părere că nimeni nu ar trebui să o facă.

– Nu toți avem opțiunea asta, zise prințul, fumându-și trabucul.

Lui Coop i se făcu milă de nevestele lui Aamuzhir.

– Da, Pete e o adevărată figură. Într-un fel, aş putea spune că e mercenar.

- Mercenar? întrebă prințul intrigat.

- A luptat în Africa, în Orientul Mijlociu. Și cine știe pe unde n-a mai luptat. E pasionat de explozibile. Cu cât este mai mare ținta, cu atât mai bine, zise el, după care se dădu mai aproape de prinț. Știi, odată a aruncat în aer un vas cam de mărimea asta în Golful Aden, spuse el, cu un râs forțat. E genul de tip cu care merită să fii prieten. Dacă încearcă vreodată cineva să îmi facă vreun rău, Pete o să-i vină imediat de hac. E sărit de pe fix, dar e un tip loial.

Aamuzhir îl ascultă pe Coop povestind despre calitățile distrugătoare fictive ale lui Pete și despre loialitatea pe care i-o purta. Aamuzhir nu era genul subtil, așa că fotbalistul avu grijă ca prințul să nu uite discuția lor în caz că avea să-și dea vreodată seama că fusese tras pe sfoară. După ce consideră că spusese tot ce avea de spus, se ridică anunțând:

- Mă duc să mă asigur că logodnica mea nu s-a rătăcit.

Prințul nu părea prea fericit să rămână singur, dar Coop își terminase treaba și nu dădea doi bani pe el. Își luă rămas-bun de la fetele de la piscină chiar când Piper își făcu apariția. Era roșie în obraji și respira greu. Ceva era în neregulă.

- Aici erai, iubito, zise el, scoțându-și telefonul ca să-i dea mesaj tipului cu șalupa. Știu că te distrezi de minute, dar trebuie să plecăm.

- Deja? se smiorcăi ea, ceea ce îi dădu de înțeles că și ea era la fel de dornică să părăsească vasul acela plin de proști.

- Avem o întâlnire programată cu organizatorul nunții, zise el. Ai uitat?

Piper nu schiță nici un gest.

- Din partea mea, am fi putut foarte bine să ne căsătorim la primărie. Dar tu ai insistat pentru porumbeii roz și domnișoarele de onoare.

Coop nu se putu abține să nu rânjească. Petrecuse deja prea mult timp alături de Aamuzhir, așa că o trase

spre piscină, unde avea de gând să rămână până le ajungea șalupa.

Pe șalupă le fu imposibil să discute între patru ochi, dar, de îndată ce ajunseră în Setai, Piper încercă să se eschiveze.

– Simt nevoia să fac puțină mișcare. Mă duc la o plimbare pe plajă. Ne vedem mai încolo, zise ea, plecând în grabă.

Dar Coop o apucă imediat de braț.

– Ce idee bună! Vin cu tine.

– Nu e nevoie, răspunse ea. De ce nu-ți suni un prieten să vă vedeți?

– Prefer să nu fac asta.

– Bine, fie. Oricum nu aveam chef de plimbare.

– Mai bine, pentru că nu te las să pleci nicăieri.

Intrară în hotel, dar, în loc să se îndrepte spre lift, schimbă direcția. Odată ce ajungea cu ea în pat, avea să uite că trebuiau să discute, așa că alese un loc ferit unde să stea de vorbă.

Curtea hotelului, decorată în stil asiatic, era o oază de lux, cu canapele joase care păreau să plutească pe piscina centrală. În afară de palmieri și de portocalele prezente pe fiecare masă, spațiul era o înșiruire de nuanțe de gri, de la gri petrol, la gri perlă. În depărtare, se auzeau doar vocile altor oameni și apa care susura în liniște, dar nici măcar pacea care îi înconjura nu o liniști pe Piper că totul avea să fie bine.

Coop se așeză pe canapea, lângă ea.

– Călătoria asta a fost o mare pierdere de timp, așa că nu înțeleg de ce te tot eschivezi de mine. Hai, spune odată ce ai de spus!

– Nu a fost chiar o pierdere de timp, răspunse ea. Am mai scos un suspect de pe listă. Dat fiind că prințul încă se mândrește cu inelul tău, nu ar fi avut nici un motiv să te atace.

– Și, cu toate astea, te-ai făcut nevăzută.

– Am vrut să arunc o privire prin jur.

– Ce te așteptai să găsești?

Piper făcuse tot ce considerase de cuviință, dar Coop nu avea să fie de aceeași părere.

– Dormitorul lui Aamuzhir. M-a băgat în sperieți.

– Ai intrat în dormitorul lui? răbufni Coop. Când ar fi putut să intre careva peste tine?

Piper ridică din umeri. Reușise să iasă din dulapul acela întunecat cu o durere cruntă de spate. Din fericire, găsise ce căuta înainte ca membrii echipajului să se întoarcă.

– Are tot felul de chestii scârboase în camera aceea.

– Nu mai trage de timp.

Băgă mâna în geantă și scoase eșarfa pe care o folosisese mai devreme ca să se acopere. Coop se uită lung la ea, iar Piper începu să o desfacă, dezvăluind inelul fals.

Coop sări în picioare.

– Ce caută inelul ăsta la tine?

Deja nu mai domnea acea liniște în curte, dar Piper își reaminti că procedase corect.

– Una dintre prietenele lui mi-a spus că voia să ducă inelul la bijutier, să-l strâmteze. Orice bijutier și-ar fi dat seama că e un fals și i-ar fi spus. Așa că l-am luat. Știu că Aamuzhir este un nenorocit, dar e un nenorocit care valorează foarte mulți bani, și nu puteam să las povestea asta să atârne asupra ta pentru toată viața.

Coop se uită la ea de parcă ar fi fost de pe altă planetă.

– Așa că l-ai furat?

– N-am avut încotro.

Coop părea mai degrabă îngrozit decât furios.

– Tu îți dai seama că, dacă nu îți dai seama că tu ți-ai vârât coada, o să se ia de fetele acelea sau de membrii echipajului? Cine știe ce e în stare să le facă.

– N-o să le facă nimic.

– N-ai de unde să știi asta.

– Ba da, zise ea, întâlnindu-i privirea. Am... am lăsat un înlocuitor.

- Nu înțeleg.

- I-am lăsat inelul adevărat, spuse ea, în cele din urmă.

Coop o privi nedumerit.

- E imposibil. Adevăratul inel e în seiful din dormitorul meu.

Piper nu mai spuse nimic. Rămase acolo, așteptând ca el să înțeleagă ce încerca ea să îi spună.

- Piper..., zise el cu un glas care nu prevestea nimic bun.

- Trebuia să fac ceva ca să terminăm cu povestea asta.

- Așa că...

Piper trase adânc aer în piept.

- Așa că am luat inelul fals și l-am înlocuit cu cel adevărat.

Coop explodă.

- Mi-ai spart seiful!

- Nu chiar. Duke o învățase despre încuietori, cum funcționau, cum puteau fi deschise. La 15 ani, reușise să-i spargă seiful. Dar, în cazul lui Coop, fusese mult mai ușor. Cifrul lui se dovedise a fi numerele pe care le purtase pe echipament în liceu, în colegiu și când jucase în liga profesionistă. Ea reușise să îl deschidă în timp ce el pregătea cafeaua. Ai o combinație foarte ușoară.

- Ai intrat în seiful meu și mi-ai furat inelul Super Bowl, zise el, nevenindu-i să creadă. După care l-ai adus pe iahtul acelui nenorocit, te-ai strecurat cu el în dormitorul lui și ai înlocuit copia cu inelul adevărat?

- Nu e ca și cum chiar l-ai purta, îi spuse ea, din ce în ce mai nesigură că procedase corect. Coop, am să mă revanșez. Nu știu cum, dar am să mă revanșez. Trebuia să rezolv situația, pentru binele tău.

- Deja rezolvasem situația! urlă el, făcând câțiva pași, după care se întoarce pe canapea. În timp ce tu dădeai marea spargere, eu l-am neutralizat pe inamic. Și asta fără să îi dau inelul meu!

- Cum adică l-ai neutralizat?

Coop îi povesti tot, nervos. Îi spuse despre prietenul mercenar fictiv și despre amenințarea tacită. Deja fumega.

- Ai întrecut măsura, ești în alt univers.

- Coop, am vrut doar...

Coop se lipi de ea; erau față în față.

- Nu ai nici cea mai mică idee cât m-am luptat pentru inelul acela. Antrenamentele zilnice. Toate operațiile prin care am trecut. Toate casetele la care m-am uitat la patru dimineața, înaintea tuturor. Discuțiile cu antrenorii mei. La naiba, am fost nevoit să studiez termodinamică!

- Coop...

- Am câștigat inelul acela cu lacrimi de sânge, habar n-ai tu. Piper văzu pentru prima oară monstrul fioros care sălășluia în el. Am jucat meciuri pe caniculă și pe viscol, când deja nu-mi mai simțeam degetele. Vrei să știi cum mă pregăteam să joc pe o vreme atât de rece? Îmi băgam mâinile în apă cu gheață și le țineam acolo ca să mă obișnuiesc cu senzația. Și mi-am păstrat întotdeauna zâmbetul pe buze. Știi de ce? Pentru că voiam să câștig. Pentru că voiam să fac ceva cu viața mea!

Piper se ridică iute, cu sufletul la gură.

- Coop...

Dar el plecă fără să mai arunce o privire în urmă, lăsând-o singură în mijlocul unei grădini feerice, ce mirosea a portocale și a lime.

## capitolul 17

Băuturile din barul sportiv erau ieftine, turiștii erau puțini la număr, iar localnicii nu părură să o observe pe fata din colțul încăperii care se uita în gol la televizor, la meciul de fotbal. Era două dimineața. Câțiva bărbați

veniseră să o abordeze, dar Piper le aruncase o privire atât de goală, încât aceștia se grăbiseră să o lase în pace.

Era extrem de deprimată, așa că hotărâse să facă ce făceau toți detectivii ratați când dădeau de greu. Venise să bea. Nu ar fi trebuit să-i ia inelul. Și nici nu ar fi făcut-o dacă ar fi fost suficient de deșteaptă să vină cu un plan mai bun. Dar nu fusese suficient de deșteaptă, nu la fel de deșteaptă ca el. Halal detectiv! Și, iat-o acum, înecându-și amarul în băutură.

Dădu pe gât cel de-al treilea pahar. Își mai comandă unul. Whisky, dar fără cireșe, portocale, whisky sec. Duke Dove nu ar fi făcut niciodată ceva atât de nesăbuit. Dar Duke fusese un profesionist, pe când ea era un simplu amator.

Chelnerul îi aduse băutura. Deja începuse să se amețească, dar îl dădu oricum pe gât. Cineva se așeză la masă cu ea, auzi scaunul scârțâind pe podeaua de lemn. Piper nu ridică privirea.

– Dispari!

O mână familiară, fără inele pe degete, trânti o sticlă de Sam Adams pe masă. O altă greșeală din partea ei: faptul că îl întrebuse pe portarul de la hotel despre barurile din apropiere. Nu-i trecuse niciodată prin minte că dragul de Coop avea să vină după ea.

Piper ridică privirea spre televizor.

– Eu nu am spirit de echipă, spuse ea în cele din urmă, cu voce destul de puternică.

– Am observat, răspunse el pe un ton ostil.

Paharul ei avea urme de ruj care nu îi aparțineau. Întoarse paharul și luă o gură.

– Nu știu cum să joc în echipă.

– Ești tu împotriva tuturor?

– Așa am fost dintotdeauna, zise ea, amestecând cu degetul în băutură. Dar azi am dat greș.

– Așa e.

– Să știi că nu încerc să mă scuz. Am făcut o prostie pentru că nu mi-a venit o idee mai bună. O să gădesc eu o soluție prin care să mă revanșez.

Coop rupse eticheta de la bere cu unghia.

- E exact cu ai spus tu. Nu ai spirit de echipă.

Piper deja nu mai putea suporta și dădu să se ridice ca să se refugieze în toaletă. Se clătină pe picioare, așa că el o apucă de braț și o așază din nou pe scaun.

- Nu te purta frumos cu mine, i-o tăie ea. Am făcut-o de oaie, știi.

- Da, așa e, zise el nervos. Asta e partea cea mai grea când îți asumi rolul de lider. Să înțelegi că s-ar putea să nu știi întotdeauna ce e mai bine pentru echipa ta.

- Acum, tot ce știu este că am un client, mă rog, că aveam un client care a fost atacat, iar eu nu am nici cea mai vagă idee cine e vinovatul.

Nu era cea mai bună strategie ca să-și păstreze locul de muncă, un loc de muncă pe care nu-l merita, iar el nu se grăbi să o liniștească. Se ridică de la masă și spuse:

- Hai înapoi la hotel!

Trebuia să se descotorosească de ea. Coop știa exact ce însemna să îți asumi un risc mare și să dai greș, dar Piper făcuse o greșală monumentală și trebuia să dispară din peisaj.

Avionul 747 ateriză pe O'Hare, însă Piper nu se trezi. Era o fată impulsivă, dar nu era proastă, se aștepta la asta, știa că nu avea încotro decât să o dea afară. Nu avea loc în viața lui pentru o șmecheră cu ochii albaștri care făcea ce avea ea chef, după cum o tăia capul.

Și totuși, în ciuda faptului că nu avea încredere în judecata ei, avea mai multă încredere în ea decât în oricine altcineva. Nici o persoană cu care lucrase nu se îngrijise la fel de mult de bunăstarea lui. Sigur, coechipierii săi și antrenorii ținuseră la el, dar aveau și ei motivele lor. Piper, pe de altă parte, l-ar fi apărut cu toată ființa ei și pe degeaba. Pentru că așa era felul ei de a fi. Era o persoană loială până la capăt. Pentru că aici ajunseseră. La capăt.

Avionul opri, iar Piper începu să se trezească. Faptul că era amanta lui complica și mai tare situația. Știuse



de la bun început că aventura aceea era o greșeală, dar se aruncase cu capul înainte. Acum, nu avea încotro decât să se despartă de ea și să o dea afară.

Nu era prima oară când trebuia să ia o decizie dificilă, dar niciodată nu se simțise ca acum.

*Ce-l supără pe Cooper Graham?*

*Gândaci! Mii de gândaci au dat iama în Spiral, clubul de noapte de fițe al fostului fundaș de la Stars. „Sunt peste tot”, ne-a declarat un partener al lui Graham, care vrea să rămână anonim. „Nu am văzut așa ceva în viața mea.”*

*Clubul este închis, deratizatorii încearcă să țină situația sub control, dar marea întrebare este dacă Graham își va recupera sau nu clientela. Poate că Spiral ar trebui să-și schimbe numele în Spirala Morții?*

Știrea era peste tot pe internet. Piper era la birou, cu capul pe masă, încă mahmură. Își amintea vag cum căzuse lată seara trecută pe canapeaua din camera de hotel, dar foarte clar atmosfera tensionată dintre ea și Coop în drum spre aeroport. De-abia dacă schimbaseră câteva cuvinte. Și-ar fi dorit ca el să o concedieze în avion, ca să scape odată, dar nu o făcuse. Dat fiind faptul că fuseseră și iubiți, trebuia o abordare diferită. Probabil avea să-i spună să mai rămână o perioadă în apartament. Mai mult ca sigur avea să îi ofere o compensație generoasă. Gândul că avea de-a face cu o persoană atât de mărinimoasă o făcea să se dea cu capul de pereți.

Își dădu o palmă peste obraz, ceea ce se dovedi a fi o idee proastă, la cât era de mahmură. Până avea să o concedieze, trebuia să-și facă treaba, și nu avea de gând să se dea în lături. Îi datora măcar atâta lucru.

Reclamele false din mediul online, un jaf, cauciucuri tăiate și o dronă. Nu aveau nici un sens. Și cine sunase la Imigrări? Avea oare vreo relevanță? Cât despre gândaci... Tony le spusese angajaților că închiseseră clubul ca să repare sistemul de răcire, așa că vestea despre

infestare nu venise din partea lor. Coop le rezervase o cameră de hotel lui Karah și Jadei, unde aveau să rămână până era terminată curățenia. Ele două știau adevărul, dar nu ar fi spus nimic nimănui. Era probabil ca vreunul dintre deratizatori să fi dat de știre, dar lui Piper i se părea mai plauzibil ca persoana care adusesese gândacii să fie și cea care răspândise vestea.

Doar că nu avea idee cum să procedeze în continuare, în afară de a se asigura că aveau să folosească un sistem video de securitate mai bun. Îl sună pe Tony ca să vorbească despre asta. Era genul de discuție pe care, până în urmă cu câteva zile, ar fi purtat-o direct cu Coop.

Sâmbătă și duminică nu primi nici o veste de la Coop. Nu se putea întoarce la apartament până nu terminau dezinsecția, așa că dormi pe canapeaua de la birou, nu doar pentru că nu voia să le deranjeze pe Jen și pe Amber, ci și pentru că era prea deprimată ca să stea în preajma altor persoane.

Luni dimineață primi un telefon din partea unei soții suspicioase care văzuse broșura ei și, chiar în ziua următoare, Piper avu misiunea neplăcută de a-i confirma bănuielile. Duke avusese dreptate. Dacă soția angaja un detectiv, o făcea pentru că deja știa adevărul.

Ghidându-se după principiul că e bine să faci un bine altora, Piper încercă să ajute pe cineva ale cărui inițiale să nu fie C.G. Își aminti de problemele lui Jen cu Dobitocul Ala și petrecu câteva ore bune pe internet încercând să găsească ceva rău despre el, dar fără succes.

Miercuri primi un telefon din partea proprietarului unei firme specializate în curățarea conductelor de aer. Bărbatul auzise că Piper se pricepea să îi dea în vileag pe angajații de doi bani care se prefăceau că se accidentaseră la locul de muncă. Lui Piper tipul i se păru un mitocan, dar hotărî să se ducă la Rogers Park pentru o discuție. În drum spre casă, Tony o sună ca să o anunțe de redeschiderea clubului care urma să aibă loc

chiar în seara aceea și să îi spună că avea nevoie de ea la datorie.

- L-ai întrebat pe Coop? zise ea.
- Ce să-l întreb?
- Dacă e în regulă să vin în seara asta.
- De ce n-ar fi în regulă?
- Nu contează. O să vorbesc eu cu el.

Își dădu întâlnire cu Coop în biroul lui. Nu i se păruse necesar să se schimbe în hainele de club, așa că veni îmbrăcată într-o pereche de blugi și un pulover lălâi gri, singurul lucru din garderoba ei care aducea a armură.

Îl găsi la birou, cu picioarele pe masa de lucru, jucându-se cu o minge de softball. Toate luminile erau stinse, mai puțin lampa de pe birou, care îi lăsă chipul în întuneric. Ridică privirea când o văzu în pragul ușii, după care își reîndreptă atenția spre mingea de softball.

Piper își făcu curaj și spuse:

- Nu te mai codi și fă-ți treaba așa cum trebuie. Știi prea bine că trebuie să mă dai afară, și aș aprecia dacă ai face-o mai repede, ca să-mi iau gândul de la asta.

Coop continuă să arunce mingea în aer.

- Știu că îți cer mult, dar aș avea nevoie să mai stau câteva zile în apartament. Promit că după aceea n-ai să mă mai vezi niciodată.

Coop își continuă jocul.

- O să-i dau toate dosarele mele detectivului pe care îl vei angaja să mă înlocuiască, zise ea. Și chiar insist să-ți angajezi pe cineva, Coop, pentru că povestea asta nu s-a încheiat. Ea intenționa să continue să investigheze chiar și după ce Coop avea să o dea afară. Îi era datoră cu răspunsuri. Cu un inel Super Bowl...

Coop își puse picioarele pe podea, dar orice ar fi avut de gând să spună nu se mai auzi, pentru că Jada dădu buzna în birou, de data aceasta fără arma Nerf.

- Mama a avut un accident! strigă ea. E la spital!

Coop veni degrabă de la birou.

- Unde e? Ce s-a întâmplat?

- Nu știu, spuse Jada, printre lacrimi. M-a sunat o asistentă de la Urgențe. Ce mă fac dacă moare?

- Hai să mergem, zise Coop, luându-și jacheta.

Merseră cu Sonata ei, pentru că el își dăduse mașina împrumut. Lui Karah.

O găsiră conectată la aparate. Părul ei ondulat era înfășurat în bandajul de la cap, și era la fel de bandajată și la mâna stângă. Era însoțită de doi agenți de poliție.

Jada se aruncă în brațele mamei sale, iar Karah tresări.

- Sunt bine, draga mea. Sunt foarte bine. Karah îl zări pe Coop pe deasupra capului Jadei și se întunecă la față. Coop, ți-am distrus mașina. După tot ce ai făcut tu pentru mine.

- Nu-ți face griji, zise Coop. Important este să fii tu bine.

Karah își trecu degetele prin părul Jadei.

- Nu ar fi trebuit s-o iau. Am încercat să conduc cu grijă.

- Mașinile pot fi înlocuite ușor. Tu nu, zise el.

Polițiștii încercau din răspuțeri să aibă o atitudine profesionistă în fața lui Cooper Graham. Cel mai înalt dintre ei îl întrebă:

- E adevărat că dumneavoastră i-ați dat voie să folosească mașina?

Coop încuviință.

- Mașina ei nu pornea, iar eu aveam treabă la club în seara asta, așa că nu aveam nevoie de ea.

- Profesoara mea ne-a invitat pe mine și pe alți colegi la locuința ei din Wadsworth, zise Karah, și îmi doream foarte mult să merg. Ar fi trebuit să rămân acasă. Îmi pare rău, îi spuse ea din nou lui Coop.

- Încetează cu scuzele! De-aia am asigurare.

- Spune-ne tot ce-ți amintești, zise celălalt polițist.

- Era întuneric pe drum și nu prea era trafic. Nu mergeam cu viteză, îi spuse ea lui Coop. Jur!

– Te-am văzut conducând, răspunse Coop cu un zâmbet forțat. Te cred.

– Am văzut niște faruri în fața mea, dar nu le-am dat importanță. Totul s-a întâmplat atât de repede. Farurile erau din ce în ce mai aproape, și am încetinit. Dar celălalt șofer a oprit mașina și... Cred că și-a stins farurile, pentru că nu se mai vedea nimic. A făcut o manevră și a lovit mașina. Foarte tare. Iar eu... am pierdut controlul volanului. Am derapat și am intrat în ceva. În ce am intrat?

– Într-un stâlp, zise polițistul cel înalt.

Karah duse mâna la obraz.

– Bărbatul acela care a intrat în mine nici măcar nu a venit să vadă dacă sunt bine.

Piper și Coop schimbă câteva priviri, după care Piper veni mai aproape de pat.

– Ai spus „bărbatul”. Ai apucat să-i vezi fața?

– Nu. Nu sunt sigură că era un bărbat. Era un drum de țară, fără prea multe felinare. Era prea întuneric ca să văd ceva.

Piper aruncă o privire spre Coop, care îi făcu semn să-și țină gura. Ar fi vrut să le spună polițiștilor despre atacurile asupra lui Coop, dar își învățase lecția și știa că trebuia să stea mai întâi de vorbă cu el.

Polițiștii continuă să o interogheze pe Karah, dar nu avu nimic nou să le spună, doar că i se păruse că mașina care o lovise era mare, poate o dubiță.

Medicii hotărâră să o țină sub observație peste noapte, iar Piper se oferă să doarmă acasă la ea peste noapte, ca să rămână cu Jada.

Coop trebuia să se întoarcă la club pentru inaugurare, iar Piper îl urmă pe holul spitalului. Telefoanele din spital, zgomotul monitoarelor, mirosul de medicamente și de boală o duseră cu gândul la săptămânile acelea îngrozitoare de dinainte de moartea lui Duke.

– Vreau să supraveghezi ringul de dans la noapte, zise el.

– Adică... nu mă dai afară? întrebă ea, revenind la realitate.

– Ești singura femeie agent de pază pe care o am, răspunse el ursuz.

Nu asta era întrebarea ei, iar el o știa prea bine. Piper se dădu din calea căruciorului cu mâncare.

– O să-ți urmez sfatul și am să încerc să joc în echipă, îl asigură ea.

– Mă bucur, zise el, în drum spre lift.

– Îți dau acum ocazia să-mi spui de ce n-ar trebui să le spun polițiștilor despre atacurile la adresa ta înainte să fac asta.

Coop își înfipse cu putere degetul în butonul de la lift.

– Asta îmi sună mai degrabă a ultimatum decât a spirit de echipă.

– O iau pas cu pas.

Coop oftă.

– Am avut suficientă reclamă negativă cu infestarea asta. Nu vreau să ajungă și știrea asta în ziare.

– Înțeleg. Dar Audiul are geamuri fumurii. Drumul era prost luminat. Știm amândoi că tu erai ținta accidentului din seara aceasta.

– Ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta, zise el nervos. Dar, în schimb, i-am împrumutat mașina mea. Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte să fac asta... Ușile de la lift se deschiseră. Nu le spune nimic polițiștilor. E un ordin.

Iar apoi ușile de la lift se închiseră între ei.

În dimineața următoare, Piper o duse pe Jada la școală, după care îl sună pe Eric. Polițistul încă nu se prinsese că Piper nu era interesată de el și acceptă să o ducă la depozitul în care fusese transportată mașina. Piper fotografie dungile de vopsea neagră pe care misteriosul vehicul le lăsase în urma sa, știind prea bine că accidentul lui Karah fusese singurul lucru care îl convinsese pe Coop să nu o dea afară. Nu știa dacă el se aștepta

ca ea să lucreze doar în calitate de agent de pază. Dar nu avea nici o importanță. Era hotărâtă să nu renunțe.

Eric își sprijini cotul de acoperișul mașinii, cu ochelarii de soare la ochi.

– S-a deschis un restaurant nou italianesc pe Clark. Ce zici?

Era un tip simpatic; normal ar fi fost să fie sinceră cu el.

– Eric, nu pot să ies cu tine.

– De ce...

– Pentru că sunt o proastă, bine? În loc să îmi placă de un tip de încredere superb, așa ca tine, m-am gândit să mă încurc cu un, cu un... „Cu un tip de încredere superb precum Cooper Graham...” ... Cu altcineva. Nu mai sunt cu tipul ăsta, dar am nevoie de niște timp pentru mine. După cum spuneam mai devreme, sunt o proastă.

– Cooper Graham, zise el. Știam eu.

Piper înlemni.

– Chiar ți se pare că s-ar putea uita el vreodată la mine?

– De ce nu?

Nu părea momentul potrivit să dezbată teoria ei cum că bărbații se simțeau atrași de ea doar pentru că era de-a lor.

– O să-ți fac lipeala cu altcineva.

Deja erau prea multe lovituri pentru egoul lui.

– Nu am nevoie să-mi faci lipeala.

– Nici măcar cu Jennifer MacLeish? Meteorologul numărul unu din Chicago?

– O cunoști?

– Da. Trebuia să o convingă pe Jen să iasă cu el. Putem să ne mai ajutăm din când în când, nu?

– Cum adică?

Sperase să fi intuit corect firea lui ambițioasă.

– Sunt un cetățean de rând. Pot să merg în locuri în care un agent de poliție nu poate; aș putea să-ți fiu de ajutor cândva.

Eric părea interesat.

- Poate că da.

- Și mi-ar plăcea să pot să îți cer câte o favoare din când în când. Accidentul ăsta, spre exemplu... Îmi fac griji în privința lui Coop.

Eric nu era doar chipeș, ci și inteligent.

- Crezi că persoana care a produs accidentul voia să-l rănească pe Coop?

- Mă gândesc la toate variantele.

În mod evident, nu la toate variantele.

- Interesant, zise el, prinzându-și degetele de curea. Cât despre întâlnirea asta cu Jennifer MacLeish...

Fostul angajat de la firma de curățare a conductelor de aer pe care trebuia să îl investigheze locuia cu partenera lui și cu copiii lor în casa socrilor. Piper îi urmări la Brown's Chicken, dar, odată ce intră în restaurant, începu să se gândească din nou la Coop. Cel mai probabil, era la sală, ca de obicei. Oricine ar fi putut să-i ghi-cească programul. Nu se putu abține, așa că se întoarse la mașină.

Îi găsi mașina în parcare de la sala de sport. Luă un cărucior de bebeluși defect pe care cineva îl lăsase în drum și începu să se plimbe cu el pe stradă, așa rupt cum era. Când Coop ieși în cele din urmă de la sală, îl urmări uitându-se în fereastra de la magazinul de muzică. Căruciorul își servise rolul: Coop nu aruncă nici o privire în direcția ei.

Îl urmări până acasă la Heath, fără să o intereseze dacă o observa sau nu. Odată ce îl văzu intrând în siguranță, se întoarse la pândă în South Side și îl găsi pe angajat în parc, alături de familia sa.

Se așeză pe o bancă și începu să-i supravegheze. Doar mama îl luă în brațe pe cel mic, dar asta nu însemna nimic; poate individul nu era un tată bun. Cu toate acestea, ceva îi spunea că tipul chiar era accidentat, și, după cum era de așteptat, la un moment dat, când cel



mic se împiedică și căzu, tatăl lui sări să îl ridice, după care își duse mâna la spate.

Proprietarul firmei chiar era un mitocan, și nu se arătă deloc mulțumit de ea, de raportul ei și de singura poză pe care reușise să o facă. Ar fi putut foarte ușor să lungească misiunea mai multe zile, profitând de suspiciunile lui, dar, în loc să facă asta, pentru că era o adevărată femeie de afaceri, îl convinse că era o risipă de bani.

Câteva ore mai târziu, merse să o ia pe Karah de la spital și o duse acasă, unde le pregăti amândurora ceva de mâncare. Avea un pansament mai mic la cap și nu avea mâna ruptă, doar învinețită. Avusese mare noroc.

La masă, Jada le povesti despre un referat pe care îl scria despre traficul de minori. Karah nu fu prea încântată să afle că școala religioasă la care studia fiica ei avea și materii atât de greu de digerat, dar Jada își continuă ideea:

– Știai că există fete, chiar aici, în Statele Unite, fete mai mici decât mine care...

Karah îi dădu părul după urechi.

– Hai să nu vorbim la cină despre asta!

– Dar, mami... Jada vorbea cu multă înverșunare. Fetele astea sunt violate zi de zi de moșii ăștia, iar când vine poliția peste ei, le arestează pentru prostituție. Fete de vârsta mea!

Piper citise câte ceva despre traficul sexual cu minori, și i se păruse un subiect atât de tulburător, că încercase să și-l scoată din minte. Dar reacția acestei fete de 15 ani o făcu să îi fie rușine.

Jada se opri din mâncat.

– Sunt victimele acestui oribil abuz sexual, și nu e normal să fie arestate. Am decis să trimitem scrisori la Congres.

– Foarte bine, zise Piper.

– Am să scriu și eu o scrisoare, zise Karah, strângându-i mâna fiicei sale.

După cină, Piper se schimbă să meargă la muncă. Îi era groază să se întoarcă la Spiral, îi era groază să fie în preajma lui Coop, să riște să fie dată afară. Așa cum merita...

Clubul era plin. Coop și Tony se dăduseră peste cap ca să scape de reclama proastă după invazia de gândaci. Băuturi care mai de care mai fine și o mulțime de celebrități care aveau să vină în următoarele zile: jucători de fotbal, actori și o frumoasă cântăreață de muzică country.

Jonah o întâmpină pe Piper cu un mormăit și cu o palmă pe spate, ceea ce se voia a fi o invitație la pace. Ea îi dădu un cot în burtă, dar nu tare, iar Jonah rămase toată noaptea în preajma lui Coop, chiar dacă acesta nu părea deloc încântat.

Deidre Joss își făcu din nou apariția, de data aceasta singură. Ea și Coop se făcură nevăzuți. După o jumătate de oră, Piper începu să-și facă griji.

Ieși mai întâi pe alee. La recomandarea ei, Tony instalase noi camere de supraveghere, și găsi Tesla lui Coop pe alee. Probabil era în biroul lui. Dar dacă Deidre era și ea acolo? De teamă să nu îi surprindă în birou făcând Dumnezeu știe ce, bătu tare la ușă. Coop veni să-i deschidă și o întrebă nervos:

– Ce vrei?

– Un simplu control de rutină. Voiam să mă asigur că n-a intrat nimeni peste tine.

– Piper, tu ești? se auzi vocea lui Deidre.

Coop deschise larg ușa. Piper o zări pe Deidre în spaatele lui, lângă canapea, cu părul ei perfect, cu pieptul ferm, cu pantofii ei cu toc. Ba chiar era îmbrăcată cu o rochie roz tip balerină.

Deidre era exact genul de femeie de succes de care Coop se simțea atras; oricine și i-ar fi putut imagina căsătoriți. Deidre avea să-i facă trei copii frumoși, jonglând între întâlnirile de afaceri și bucătărie. Piper se întrebă dacă el avea să își aducă aminte cândva de aventura lor și să se întrebe ce fusese atunci în mintea lui.

– Am tot vrut să stau de vorbă cu tine, zise Deidre. Intră!

Piper intră, fără tragere de inimă.

– Noah mi-a spus că îți datorez scuze, zise Deidre. Mi-a zis cât se poate de direct că ți-am făcut viața un calvar pentru că nu ți-am dat voie să îi spui lui Cooper că eu am fost cea care te-a angajat.

„Îl cheamă Coop“, zise Piper în sinea ei, dar răspunse cu zâmbetul pe buze:

– Nu-i nici o problemă.

– Doar că am amenințat-o că o dau în judecată, spuse Coop.

– Vai! Nu pot să cred, zise Deidre îngrozită. Îmi pare rău, Piper. Nu am știut.

Era atât de drăguță, de deșteaptă și de plină de succes. Piper o ura.

Deidre își îndreptă din nou atenția asupra lui Coop.

– Trebuie să mă trezesc devreme, așa că mă duc acasă. Mă bucur că am stat de vorbă, zise ea, strângându-i mâna, când era clar că ar fi vrut să-l sărute pasional. Sau poate Piper își imagina prea multe. Un lucru era cert: lui Coop îi plăcea de Deidre. Oare de ce?

– Piper, te rog să o conduci pe Deidre la mașină, spuse el, strângându-i mâna. Îmi pare rău, Deidre, dar trebuie să mă întorc la treabă.

– E unul dintre motivele pentru care te admir, spuse ea zâmbind.

Asta, plus abdomenul lui, zâmbetul acela, buzele delicioase... „Pe care eu le-am sărutat, spre deosebire de tine.“

Lui Piper i se făcu rușine de ea însăși. O conduse pe Deidre până în parcare de peste drum, acolo unde își lăsase BMW-ul.

– Chiar nu era nevoie să mă conduci până la mașină, îi spuse ea.

– Îmi place să mai ies la aer.

– Știai că Noah a devenit fanul tău numărul unu?

– Chiar așa?

Deidre se opri și îi zâmbi.

- Ești prima femeie de care s-a arătat cu adevărat interesat după divorț.

Piper murmură ceva.

- Că de la fată la fată... E un bărbat de nădejde. Ambicios. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el după moartea lui Sam. Se poate înflăcăra cam tare, e adevărat, dar ar trebui să ieși în oraș cu el, poate o să-ți placă de el.

- Nu am timp de bărbați.

- Din cauza lui Coop? o întreabă ea. Am auzit zvonuri cum că între voi e mai mult decât o relație profesională.

Piper nu se așteptase la asta.

- Interesant ce spune lumea.

- E adevărat?

- Nu ești adepta subtilităților, nu-i așa?

- Nu de când l-am pierdut pe soțul meu. Am aflat pe pielea mea că viața e scurtă, zise ea, mutându-și poșeta în cea laltă mână și continuând să se uite lung la ea, răbdătoare. Ei bine?

Piper se îndreptă spre BMW.

- Cred că deja ți-ai dat seama că nu fac niciodată comentarii la adresa clienților mei.

- Pot să respect asta, spuse ea, cu telecomanda de la mașină în mână. Deschise portiera, după care se întoarse spre Piper. Dar dacă e adevărat... Să știi că îmi place mult de el și o să-ți fac concurență. Nu o spuse pe un ton afurisit, ci mai degrabă ca pe o informare. Iar dacă nu e adevărat, spune-i că sunt o tipă relaxată și minunată.

Piper începu să râdă. Poate pentru că rămăsese surprinsă sau poate chiar era amuzată. Ceea ce știa sigur era că Deidre Joss era o forță a naturii.

Deidre ieși din parcare. Piper traversă strada spre club, evitând la mustață un Lexus al cărui șofer se credea regele șoselelor. Era un sentiment plăcut să ai pe cine să te descarci, așa că îi arătă degetul.

Urmă seara de vineri, iar clubul era și mai aglomerat. Îl ajută pe Ernie să îi dea afară pe niște tipi care începuseră să devină enervanți, le porunci chelnerilor să nu le mai dea de băut unor dansatori cam prea entuziasmați și înăbuși din fașă o încăierare pe alee. Era un agent de pază perfect. Păcat că nu era și un detectiv la fel de bun.

Ajunse frântă acasă. Se dezbracă, își luă tricoul cu Bears pe ea și merse să se spele pe dinți. Leși din baie și auzi ușa de la intrare deschizându-se. Se furișă în camera de zi.

Coop avea pete de machiaj pe mânecă și ruj pe gât. Părea obosit, răvășit și nervos.

– Sunt prea obosit ca să conduc până acasă.

Îl văzuse toată noaptea în club, știa că era obosit, dar nu putea să-l lase să intre.

– Nu poți să rămâi aici.

– Ba sigur că pot. E apartamentul meu.

Începu să-și scoată lucrurile din buzunare și să le arunce pe masa dintre bucătărie și camera de zi, ceea ce reuși să-i distragă atenția. Îi văzu telefonul, cheile și un ambalaj cu ceva scris pe el, probabil un număr de telefon.

Cineva își vărsase băutura pe el: mirosea a alcool.

– Coop, vorbesc serios. S-a... s-a terminat, reuși ea cu greu să spună. Relația lor era încheiată. Într-o relație, partenerii trebuie să fie pe picior de egalitate, și noi nu suntem.

Coop se uită la pijamaua ei.

– Îți speli și tu vreodată tricoul ăla?

– Bineînțeles. Am mai multe.

– Normal, mormăi el, trăgându-și pulloverul peste cap, umplând aerul cu o mireasmă de parfum.

Observă o altă pată de ruj pe gât. Nu era ușor să fii Cooper Graham.

Ar fi dat-o deja afară dacă n-ar fi fost accidentul lui Karah. Încă putea să o dea afară.

– M-ai auzit?

- Fac duș, după care mă duc să mă culc, zise el, în drum spre baie. Încearcă să nu sari pe mine.

## capitolul 18

Piper se vârî în pat, stinse lumina și trase cearșaful peste ea. Viața ei era un dezastru. Avea o relație sexuală cu șeful ei sau poate cu fostul ei șef, care se putea la fel de bine să-i fie și fost iubit. Și totuși ce căuta aici și de ce se lăsa controlată în felul acesta? Era prea deznădăjduită ca să mai fie în stare să găsească un răspuns. Nu avea nici o stabilitate financiară. Practic, avea să rămână pe drumuri. Și se dovedise a fi un detectiv de doi bani pentru singurul client care chiar conta pentru ea.

Îl auzi oprind apa de la duș, auzi ușa și îl simți lungindu-se în pat. Se mută cât mai departe de el, dar el nu făcu nici o încercare să o atingă. Se simți blazată și liniștită în același timp.

Se trezi în mijlocul unui vis erotic intens. Era udă și doritoare; trupul i se cutremură. Îi simți greutatea trupului, de parcă ar fi fost încă pe jumătate adormit, amândoi mai mult animale decât ființe umane. Spre final, erau amândoi treji și muți, după care se dezlipiră unul de celălalt, reușind în cele din urmă să adoarmă în nebunia aceea.

Coop se trezi în dimineața următoare singur și mahmur. Își duse mâna la ochi. Pentru prima oară de la inaugurarea clubului, se îmbătase. Băuse câteva pahare înainte de ora de închidere, după care alte câteva, până ce nu se mai simți în stare să conducă până acasă. Nu fusese niciodată mare amator de băutură; în tinerețe, preferase iarba, iar mai apoi berea. Dar seara trecută, văzând-o pe Piper plimbându-se prin club, lucrurile îi scăpaseră de sub control.

Brusc, ea era peste tot. Cu ochii pe clienți, pe servitori, pe el. Reușise să ajungă la o înțelegere cu ceilalți paznici; acum, era întotdeauna cineva în preajma lui. Era mai simplu pentru el să nu stea cu ochii în patru, dar nu era obișnuit așa. Doar pentru că nu mai era pe terenul de fotbal, asta nu însemna că nu-și putea purta singur de grijă. Îi porunci lui Jonah să-i ia pe ceilalți agenți de pază de pe spinarea lui, dar nenorocitului ăluia îi era mai frică de ea decât de el, așa că nu făcu nimic.

Ar fi vrut să o dea afară din apartament. Avea nevoie de un spațiu al lui pentru astfel de nopți. Își voia viața înapoi, așa cum fusese înainte să-și bage ea coada. Simți un gol în stomac gândindu-se la toate lucrurile la care nu voia să se gândească. Lucruri care se încăpățâneau să iasă la suprafață. Fără motiv. Avea tot ce-și putea dori. Bani. O reputație bună. Fizic, era în formă maximă. Cât despre Spiral... În ultimele trei nopți de la reinaugurare, clubul funcționase la capacitate maximă. Iar partea cea mai bună era că Deidre îl invitase la ferma ei luna viitoare. Felul jucăuș în care lansase invitația îi dăduse de înțeles că așteptarea luase sfârșit. Lucrurile mergeau strună.

Și totuși... Nu era fericit.

Din cauza lui Piper.

Și ea avea un vis al ei, la fel ca el. Un scop care o mâna zi de zi. O pasiune. Și atunci de ce simțea că viața lui devenise o reflexie aburită în oglinda vieții ei?

Piper apăru în pragul ușii îmbrăcată în blugi și cu o expresie mohorâtă. Avea încă părul ud; probabil tocmai ieșise de la duș, chiar dacă nu o auzise. Rămase acolo, uitându-se lung la el.

– Coop, nu putem continua așa.

– Vrei să mă lași mai întâi să mă dezmeticesc? zise el, așezându-se în fund.

– Nu fac sex cu bărbați care nu mă respectă.

Asta îl enervă la culme.

– Și cine zice că nu te respect?

- Cum ai putea să mă respecti după tot ce am făcut?
- Știu și eu ce ai făcut.

Sări gol din pat și dădu buzna în baie, aruncându-se din nou sub duș. Nu suporta să fie tras la răspundere, și exact asta făcea ea.

Nu o dăduse afară pentru că avea încredere în ea. Nu în ceea ce privea inelul lui, asta era clar, dar cu viața lui. Cumva, Piper reușise să devină motivația lui. Poate asta explica de ce era atât de nefericit.

Avea toate hainele curate în birou, așa că ieși în prosop. Ea îl aștepta, bineînțeles.

- Îmi pare rău, zise ea.

- Cred și eu. Uneori, am impresia că existi doar ca să-mi faci mie viața amară.

- Nu-mi ceream scuze pentru asta. Îmi cer scuze că am încercat să port o discuție serioasă cu tine înainte să-ți bei cafeaua, zise ea, întinzându-i o cană de cafea aburindă.

Luă cafeaua și își dădu seama că ea se uita insistent la ceva. La el. La pieptul lui. Era înnebunită după pieptul lui. Avea doar prosopul prins în talie. Luă o gură de cafea și se lăsă admirat.

Piper ridică în cele din urmă privirea.

- Nu înțeleg de ce nu m-ai concediat până acum și nu vreau să cred că mă mai ții pentru că vrei să ne-o tragem.

Coop se simți de parcă primi o palmă peste ochi.

- Poftim? Ai impresia că sunt vreun ticălos?

- Absolut deloc.

- Și atunci, de ce ai spune una ca asta?

- Pentru că nu îmi vine în minte nici un alt motiv.

- Vrei să-ți spun eu de ce nu te-am dat afară? Pentru că ești cel mai bun agent de pază.

Rosti cuvintele acelea și știu imediat că făcuse o greșală. Ea se uită cu tristețe la el, după care îi întoarse spatele și plecă.

O opri chiar când își lua geanta și se pregătea să iasă.



– Piper, vorbesc serios. Dar nu din acest motiv am decis să nu te dau afară, zise el, vărsându-și cafeaua pe mână. Aveam de gând să te concediez, zise el, punând cana de cafea pe masă. Ai făcut o greșală teribilă și m-am enervat. Dar treaba e că... tu ești dispusă să muncești mult mai mult decât ceilalți. Și întotdeauna am preferat să am astfel de oameni în echipa mea.

Până în clipa aceea, nu știuse clar cum să descrie situația, nici măcar față de el însuși, dar acum, că spusese lucrurilor pe nume, se simțea mai bine. I se păru mulțumită de răspunsul primit, așa că se bucură, după care o văzu preocupată și nu se mai bucură.

– Apreciez cuvintele tale, zise ea. Dar adevărul e că nu văd nici o soluție pentru a duce la bun sfârșit treaba pentru care m-ai angajat. Nu știu ce să fac în continuare...

- O să-ți vină ție o idee.
- Cum poți să spui asta?
- Pentru că te cunosc.

Încrederea pe care Coop o avea în ea o făcu să simtă un nod în gât de care nu reuși să scape tot weekendul. Nu voia să îl dezamăgească. Nu putea să îl dezamăgească. Și totuși, se întrebă dacă ambiția ei de a-și dovedi valoarea în fața lui Coop era cu ceva diferită față de lupta ei neîncetată de a câștiga aprobarea lui Duke. Nu, chiar era ceva diferit. Încăpățânarea lui Duke de a o ține în siguranță făcuse să îi refuze întotdeauna oportunitatea la care tânjea, aceeași oportunitate pe care el insistase întotdeauna să și-o asume. Spre deosebire de tatăl ei, Coop era dispus să îi ofere oportunitatea pe care Duke i-o refuzase, așa că nu putea să-l dezamăgească.

Luni dimineață, se prezentă la sediul central al Stars Complex Headquarters în DuPage County. Logoul echipei cu trei stele într-un cerc albastru era prezent pe peretele de sticlă al agenției de PR. Peretele dădea spre coridorul principal al clădirii, acolo unde erau expuse cele mai importante trofee ale echipei, în vitrine

luminate, cu geamuri antiglonț. Toți vizitatorii trebuiau să treacă mai întâi pe la recepția impresionantă, din granit.

Sezonul de fotbal era în plină desfășurare, așa că era mare agitație în biroul de PR. Telefoanele sunau fără oprire, calculatoarele erau toate pornite, oamenii goneau dintr-o parte într-alta. Coop reușise în cele din urmă să obțină aprobarea ca Piper să îi verifice corespondența care se adunase în ultima perioadă, așa că o ziaristă tânără, îmbrăcată impecabil și amabilă o invită să ia loc la singurul birou gol și îi explică procedura.

– Noi ne ocupăm de majoritatea scrisorilor din partea fanilor. Le trimitem cartonașe cu autograful lui, răspundem la cele mai frecvente întrebări și avem un pachet special pentru copiii care îi scriu. Când primește invitații la diferite evenimente, discutăm cu agentul lui. Chiar dacă e retras din activitate, încă primește multe scrisori.

– Inclusiv scrisori neprietenoase?

– Nu foarte multe. A primit câteva în primul lui sezon la Stars, după câteva meciuri slabe. „Valea la Miami.” În genul ăsta. Fanii nu știau că juca atunci cu un deget rupt.

– Și ce fel de scrisori primește din partea femeilor?

– Poze în lenjerie intimă sau nud. Le-am văzut pe toate. Serios. Poți să începi, zise ea, făcându-i semn spre birou. Nu e cazul să te grăbești, și spune-mi dacă te mai pot ajuta cu ceva.

– Mersi.

Piper se așază în spatele teancului de hârtii, atât scrisori, cât și e-mailuri printate. Majoritatea erau cereri pentru autografe și poze. Unele erau chiar drăguțe. Copii care îl venerau. Fani care îi urmăriseră cariera de la bun început. Dădu peste o scrisoare din partea unui bărbat care își pierduse fiul într-un accident de mașină și care își amintea cu drag de faptul că fiul lui era mare fan Coop. Piper o puse deoparte ca să i-o arate lui Coop.

Mai erau și câteva scrisori din partea unor părinți care îi cereau sfatul pentru copiii lor talentați la sport.

Și multe scrisori de la femei. Fotografii însoțite de scrisori care să-i dea de înțeles că aveau toate atuurile ca să devină următoarea lui iubită: o fire sportivă, o carieră în modelling, o diplomă în management sportiv, un talent special la sex oral.

Piper căzu pe gânduri, după care observă că atmosfera din încăpere se schimbase. Ridică privirea.

O zări în pragul ușii pe Phoebe Somerville Calebaw, șefa celor de la Chicago Stars, soția fostului antrenor principal și actualmente președintele echipei Stars, Dan Calebaw, mamă a patru copii și cea mai influentă femeie din NFL, poate chiar din lume.

Piper sări în picioare când o văzu venind spre ea.

– Doamnă... doamnă Calebaw.

Phoebe Somerville Calebaw se uită lung la ea.

– Carevasăzică, tu ești detectivul privat pe care l-a angajat Coop.

Faptul că Phoebe Calebaw știa despre existența ei era atât de strigător la cer, încât Piper nu reuși să spună nimic, doar încuviință din cap.

– Fundașii mei au obiceiul să se încurce cu fel de fel de femei atipice, zise ea.

Legături care ajungeau în atenția publicului, iar Piper cunoștea poveștile, la fel ca toată lumea din Chicago. Cal Bonner era căsătorit cu un fizician de renume internațional. Levin Tucker era căsătorit cu o celebră scriitoare de cărți pentru copii. O artistă excentrică făcea un cuplu inedit cu Dean Robillard. Și nu doar fundașii se aflau în situația aceasta. Cunoscutul atacant al echipei, Bobby Tom Denton, era căsătorit cu fosta directoare a unei școli britanice.

Doamna Calebaw îi făcu semn să ia loc, după care se așeză pe marginea mesei. Chiar dacă nu era tocmai tânără, era o blondă frumoasă, cu forme, și nici măcar ochelarii nu îi umbreau sexualitatea debordantă.

– Ce intenții ai cu băiatul meu?

Piper nu era obișnuită să se simtă intimidată, dar se simți în prezența doamnei Phoebe Calebaw, o adevărată zeiță. Înghiți în sec.

– Nu am nici un fel de intenții.

Doamna Calebaw ridică din sprâncenele bine conturate.

– Relația dintre noi... s-a încheiat, zise Piper. E strict o legătură profesională acum. Am o misiune de terminat. Și... De unde ai aflat despre mine?

– Sunt întotdeauna cu ochii pe bărbații mei, răspunse ea, cu un surâs. Ți place să citești?

– Dacă îmi place să citesc?

– Da, cărți.

– Desigur. Cărți de aventură, de mister. Romane polițiste. Mă rog, în ultima lună, nu am mai apucat să citesc, am lucrat până târziu, mormăi ea. De asemenea, îmi plac biografiile și autobiografiile. Dar numai cele despre femei. Știu, e sexist din partea mea, dar sunt genul de povești cu care mă identific. Ah, și îmi mai plac cărțile cu rețete. Nu-mi place să gătesc, dar îmi place să citesc despre asta. Și cărți despre tehnologie, spuse ea, încercând să se oprească.

– Interesant, zise doamna Calebaw, ridicându-se pe picioarele ei lungi, demne de dansatoarele Rockette. Mi-a părut bine, domnișoară Dove.

Și ieși din birou, lăsând-o pe Piper tare confuză.

Piper rămase până după-amiază la birourile celor de la Stars; între timp, termină de citit toate rapoartele despre Coop. În drum spre mașină, simți din nou sentimentul acela familiar de frustrare. Nimic din ce citise nu îi trăsese semnalul de alarmă. Porni pe drumul cu două benzi marcat cu STARS DRIVE, încercând din nou să-și dea seama ce anume îi scăpa, însă fără răspuns.

În loc să o ia spre est, spre oraș, o luă pe Reagan Tollway, spre vest. Nu-l mai văzuse pe Coop de două zile, de la noaptea petrecută împreună, dar îl sunase în dimineața trecută ca să se asigure că nu avea de gând

să meargă la petreceri sau să plece singur, de nebun, pe undeva.

– Mă duc acasă la Heath și la Annabelle să mă uit la meciul celor de la Stars, îi spusese el.

Îl întrebase de ce nu mergea la stadion, iar el îi spusese că ar fi fost incorect față de noul fundaș de la Stars ca toate camerele să fie îndreptate spre el.

– Deidre ne-a invitat pe amândoi la o petrecere la ferma ei, luni seară, o anunță el.

– Sunt sigur că ești încântat.

– Aș fi și mai încântat dacă mi-ar spune odată că vrea să investească.

– Să înțeleg că nu ai renunțat la ideea de a-ți construi propriul imperiu?

– Bineînțeles că nu. De ce întrebi?

Pentru că nu reușea să și-l imagineze în postura de proprietar al unui lanț de cluburi de noapte, dar își ținu gura. De asemenea, nu îi spusese nici că i-ar fi fost foarte ușor să obțină și un angajament amoros din partea lui Deidre. Dar probabil știa deja.

– Îmi place de Deidre, zise ea. Chiar dacă m-a concediat.

– Și mie îmi place de ea. Mult.

Lesne de înțeles de ce.

Piper alege ieșirea spre Farnsworth, apoi o luă spre nord. Nu voia să meargă la petrecerea lui Deidre, dar nici nu voia să treacă două zile fără să stea cu ochii pe el, așa că acceptase să se vadă direct acolo.

St. Charles era un orașel drăguț pe râul Fox, la vreo șaiszeci de kilometri vest de Loop. Ferma familiei Joss se întindea spre nord-vest, iar intrarea era flancată cu coloane de piatră și un gard alb. Frunzele uscate ale copacilor care creșteau de-o parte și de alta a aleii cădeau pe capota mașinii, în drum spre conacul mare, alb, cu două etaje. Își parcă mașina între Tesla lui Coop și un Lexus roșu. Părea o fermă funcțională, cu grajd, hambar și padoc. Câmpurile erau arate și pregătite pentru însămânțarea din anul următor.

Citise despre astfel de petreceri doar în romane englezești, dar ferma lui Deidre era una în stil american, cu o verandă mare și aranjamente colorate de dovleci, știuleți de porumb, crizanteme și câteva ghivece cu kale ornamentale pe trepte. Zări două balansoare de lemn cu pernuțe în nuanțe de portocaliu și maro de-o parte și de alta a ușii verzi de la intrare, deasupra căreia atârna o coroniță cu frunze, semințe și tărtăcuțe. Totul părea desprins din paginile unei reviste.

Menajera, îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou alb, veni să o salveze de la depresie.

– Ceilalți sunt plecați călare, îi spuse aceasta, conducând-o în camera ei, dar se vor întoarce cât de curând. Simte-te ca acasă.

După ce stătuse la birou toată ziua, se bucură să arunce o privire prin hambar și prin împrejurimi. Menajera îi spuse că la fermă cultivau porumb, soia și grâu și că aveau și o grădină destul de mare cu dovleci, varză, broccoli și sfeclă mangold, precum și o legumă de care auzise prima oară când i-o arătase Coop în grădina lui. În grajd găsi trei boxe pline cu fân proaspăt care își așteptau locatarii.

Îi văzu înainte ca ei să o vadă pe ea. Deidre era călare pe un armăsar frumos, între Noah și Coop, care primise un armăsar cenușiu. Deidre arăta de parcă ar fi fost gata pentru o expoziție de cai, cu ținuta ei impecabilă, părul negru prins la spate, șapca de jocheu și pantalonii de călărie. Cât despre Coop... Piper nu-l văzuse niciodată atât de în largul lui. Corpul lui se mișca la unison cu armăsarul său, iar Piper se întrebă din nou cum se făcea că un om al cărui loc era, în mod evident, la țară se simțea atât de în largul lui la oraș.

Piper rămase în pragul ușii, iar grăjdarul care până atunci stătuse într-un colț, ascultându-l pe Lil Wayne, se ridică să meargă la treabă. Coop descălecă cu naturalețe. Piper se uită lung la felul în care pantalonii de blugi se lipeau de coapsele lui, după care își feri privirea.

Deidre descălecă și ea, iar Coop o luă pe după umeri. Părea un bărbat îndrăgostit, cu părul ciufulit, cu zâmbetul pe buze. Piper simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Coop o zări în cele din urmă și își luă mâna de pe Deidre. Nu pentru că s-ar fi simțit vinovat, ci ca să îi dea frâiele grăjdarului.

- Păcat că n-ai ajuns mai devreme, Piper! Ne-am distrat pe cinste.

- Ești foarte priceput, Cooper, îl laudă Deidre. Se vede că ai petrecut mult timp călare în copilărie.

- N-am învățat niciodată să călăresc elegant, zise el, dar mă descurc.

- Eu cred că te pricepi de minune, îi spuse ea, cu zâmbetul pe buze.

Piper simți că îi vine să vomite.

De-abia atunci îl observă pe Noah. Jacheta lui de piele întoarsă și cămașa apretată lăsau de înțeles că el se simțea mult mai în largul lui la birou.

În scurt timp deveni clar că Deidre plănuiise o petrecere foarte restrânsă. Doar pentru ei patru. Piper își dădu imediat seama că Deidre încerca să facă pe pețitoarea. Poate că îi făcea pur și simplu plăcere să combine oamenii sau poate spera că avea să se creeze o legătură între Piper și Noah, ca să-l păstreze pe Coop doar pentru ea. Dar o relație între Piper și Noah Parker era imposibilă. Noah era un tip inteligent, iar chipul lui pătrășos nu era deloc neatrăgător, dar nu părea câtuși de puțin genul amuzant.

- Deidre, cum ți-a mers cu recolta de grâu în vara asta ploioasă? o întreabă el, aruncând o privire spre pajiște.

- Mi-e rușine să recunosc că habar nu am. Avem un arendaș care cultivă terenul. Soțul meu știa tot ce mișca pe aici, dar eu vin doar să călăresc și să mă relaxez.

- Sam ținea foarte mult la ferma aceasta, zise Noah. E în familia lui de trei generații.

În drum spre casă, le povesti că ea și fostul ei soț dărâmaseră vechiul conac și construiseră un altul. Vorbi

despre Sam scurt și la obiect. Deidre Joss nu era genul de femeie care să-și pună pe tavă sentimentele.

Noah veni lângă ea, iar Piper începu imediat să îl ia la întrebări.

– Sunt sigură că i-a fost foarte greu să-și piardă soțul la o vârstă atât de fragedă. A murit într-un accident cu snowmobilul, nu-i așa?

– Da, conducea cu viteză.

– Ce fel de om era?

– Sam? Un tip relaxat, amuzant. Puțin iresponsabil. Toată lumea îl simpatiza. Era și normal. Au fost căsătoriți doar cinci ani.

– Erau fericiți?

Se așteptase ca Noah să refuze să vorbească despre asta, dar nu o făcu.

– Erau înnebuniți unul după altul, dar ea era cea care ducea greul.

Ajunseră în casă, iar Deidre îi anunță că aveau să servească cocktailurile într-o oră, pe verandă.

– Coop, hai să te conduc în camera ta!

Camera care era la mare distanță de camera lui Piper.

Piper se spală pe față și se machie puțin, dar nu își schimbă pantalonii și puloverul. Vru să-și ia geanta să-și caute telefonul, dar își aminti că îl lăsase în mașină, așa că se duse să-l ia.

Vântul bătea ușor printre copaci. Mirosea a toamnă. Iubea mireasma aceea. Deja se lăsase întunericul, și zări în lumina felinarului de lângă hambar mașina ei, Tesla lui Coop și mașina Lexus. Se îndreptă spre mașini și observă plăcuța de înmatriculare a mașinii Lexus. ARARAT.

O bufniță trecu în zbor pe deasupra ei și se opri pe o ramură, lângă hambar. Întreaga scenă o duse cu gândul la o amintire din trecut, doar că nu reuși să o identifice precis. Își luă geanta și îi dădu mesaj lui Jen să o întrebe dacă îl sunase pe Eric. După care se întoarse în casă.



Îi găsi în jurul focului. Grădina era dotată cu o bucătărie exterioară cu un grătar, o chiuvetă și un blat de bucătărie și era luminată cu torțe de grădină. Observă și o piscină acoperită. Noah părea să-l supună pe Coop la un adevărat interogatoriu.

– ... Și ai avut parte și de foarte multă reclamă negativă. Îmi pare rău că sunt așa direct, dar mi se pare un semn de management slab.

– A fost doar vorba de ghinion, zise Coop.

– Știi foarte bine că m-am opus de la bun început, zise Noah. Nu mi-a plăcut niciodată ideea de a le oferi atât de mulți bani unor sportivi profesioniști mofturoși care au deja o căruță de bani. Nu făceam referire la tine, bineînțeles.

– Dacă ăsta ar fi planul, ai avea toate motivele să nu fii de acord, Noah. Dar nu înțelegi mesajul. Sportivii se retrag cât sunt încă tineri. E adevărat, mulți dintre ei nu vor să facă altceva decât să își cheltuiască banii, dar nu ei sunt cei pe care îi am eu în vizor. Eu vreau să lucrez alături de cei deștepți, ambițioși, gata să accepte o provocare nouă, dar care nu sunt dispuși să intre în faliment. Ca ei sunt mulți.

Deidre rămase tăcută, ascultându-i.

– Este o investiție prea riscantă pentru noi, zise Noah. Nu suntem familiarizați cu industria, nu înțelegem piața.

– Vrei să-mi spui că înțelegeai piața sistemelor de purificatoare de apă din China când ai investit în afacerea aceea? o întreabă Coop pe Deidre. O afacere devine și mai interesantă când sunt la mijloc câteva riscuri calculate, nu crezi?

Deidre își expuse pentru prima oară punctul de vedere:

– Îmi place ideea de a ne aventura în industria aceasta, chiar dacă Noah are niște argumente valide. Singurul lucru care încă mă face să ezit e că știu că rareori se înșală.

– Ei bine, de data asta, se înșală, insistă Coop. Deidre, îți sunt recunoscător pentru ospitalitatea ta și, oricât de mult mi-ar plăcea să lucrăm împreună, am să te rog să iei o decizie. Îți mai las câteva zile de gândire. După care va trebui să iau legătura cu altcineva.

Coop nu voia să lucreze cu altcineva. Piper știa că Deidre era singurul partener de care era interesat.

Deidre nu se arătă deloc intimidată, ci spuse zâmbind:

– Nu cred c-o să fie nevoie de atât timp.

– Piper! zise Noah ridicându-se. Vrei ceva de băut? Un cocktail? Un pahar de vin?

– O bere, zise ea, ieșind la lumină. Ce bere bea și Coop.

– Se pare că voi doi aveți multe în comun. Nici nu e de mirare că vă place să lucrați împreună, spuse Noah, îndreptându-se spre bar. Chiar mă gândeam la asta. Dacă tot pari a fi confidenta lui Coop...

I se părea ei sau încerca să îi spună ceva? Noah scoase o halbă rece din frigider.

– Știm că este un foarte bun jucător de fotbal, dar crezi că este și un bun om de afaceri?

De-abia atunci Deidre se arătă ușor iritată:

– Cum se presupune că ar putea să răspundă la întrebarea asta?

– Direct, cum o face de obicei, zise Noah. Piper îl cunoaște mai bine decât noi, iar eu îi respect opinia. Deci, Piper? Crezi că are Coop capacitatea de a domina această industrie?

– Din punctul meu de vedere, Coop are toate șansele să reușească în orice și-ar propune, răspunse ea, cu băgare de seamă.

Noah se apropie de ea cu halba de bere.

– Dar crezi că ar trebui să-și pună în cap să conducă un lanț de cluburi de noapte? Ce-ți spune instinctul?

„Nu. În nici un caz.”

Coop se uită lung la ea, parcă citindu-i din nou gândurile. Piper acceptă halba de bere.

- Nu am de gând să pun la îndoială planurile lui Coop. Pot doar să vă spun că nu o să găsiți pe cineva mai cinstit și mai muncitor decât el.

Brusc, apărură menajera, vizibil afectată, și era limpede de ce. Doi agenți de poliție apărură în spatele ei.

- Deidre, domnii sunt de la departamentul de poliție din St. Charles.

Piper sări în picioare. Deidre părea intrigată.

- Cu ce vă putem ajuta?

Cei doi agenți nici măcar nu se uitară la ea, ci direct la Coop.

- Domnule Graham, trebuie să veniți cu noi. Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

Noah făcu un pas în față.

- Nu se poate una ca asta. De ce este acuzat?

- De hărțuire sexuală, răspunse polițistul.

## capitolul 19

Mandatul de arestare fusese eliberat în Chicago. O femeie susținea că el o hărțuise sexual în club, miercuri seară.

Deidre îl privea cu ceva ce aducea a dezgust.

- Nu fi bleagă, o certă Piper. Coop nu e vinovat. Cineva i-a întins o capcană.

Coop se uită lung la ea, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

Polițiștii îi puseră cătușe, ceea ce ar fi întristat-o profund pe Piper dacă n-ar fi fost atât de nervoasă. Puse mâna pe telefon și își sună avocații înainte ca mașina de poliție să iasă din curte.

Deidre își luă ceva de băut, cu mâinile tremurânde.

- Nu... nu-l văd în stare de așa ceva.

- Sportivii profesioniști se cred întotdeauna mai presus de lege, zise Noah cu aroganță. Cu cât descopăr mai multe lucruri despre viața lui Cooper Graham, cu atât mă conving mai mult că nu e pentru noi.

Exact în clipa aceea Piper își aminti tot.

ARARAT

Coop fusese arestat într-o suburbie, nu în oraș, așa că avea să dureze câteva ore până să achite cauțiunea și să fie eliberat, dar Piper nu avea să-l aștepte la secția de poliție. În schimb, se îmbracă într-un hanorac negru și pătrunse prin efracție în casa lui Noah.

Nu îi luă prea mult să spargă yala, dar casa impunătoare de pe Streeterville era dotată cu alarmă, care se declanșă imediat, ceea ce însemna că avea doar câteva minute să cerceteze zona înainte ca poliția să dea buzna peste ea.

Interiorul mirosea a vopsea proaspătă. Luminile aprinse pe hol și în camera de zi erau suficient de puternice cât să vadă pe unde mergea.

ARARAT.

Era aceeași plăcuță de înmatriculare pe care o zărise marți noaptea, după vizita lui Deidre la club, atunci când Piper mersese să o conducă la mașină. Pe când traversa strada să se întoarcă în club, un Lexus roșu o ratase la mustață, așa că îi arătase degetul mijlociu. Un Lexus cu ARARAT la plăcuța de înmatriculare. Misterul fusese elucidat.

Noah era vinovatul.

Noah Parks o urmărise în seara aceea pe Deidre la club. Poate era îngrijorat în privința ei, dar Deidre putea foarte bine să-și poarte singură de grijă. Cel mai probabil, nu voia să o scape din ochi. Și, după felul în care îl văzuse comportându-se față de ea și după antipatia lui evidentă la adresa lui Coop, era clar de ce o făcuse.

Minutele se scurgeau prea repede. Nu îi găsi laptopul în birou. O luă la fugă pe scări și căută prin dormitoare. Parks era mult prea obsedat de muncă pentru a nu avea un laptop acasă, dar unde era? Și ce avea să găsească în el? Reușise să îi fure telefonul chiar după ce plecase poliția și se furișase cu el în baie de la etajul întâi. Asemenea multor oameni ocupați care stau tot timpul

pe telefon, Noah nu se sinchisise să își pună parolă, așa că ea reușise în scurt timp să găsească câteva informații interesante. Doar că avea nevoie de ceva mai mult și nu putea rămâne pentru totdeauna în baia lui Deidre. Lăsase telefonul în curte, ca el să creadă că îl uitase acolo, le spusese că nu mai putea rămâne peste noapte și plecase degrabă spre oraș ca să organizeze prima sa spargere.

Coborî din nou la parter, stresată de zgomotul alarmei. Nu mai putea să rămână. Hotărî să facă o ultimă încercare. O luă la fugă prin camera de zi, prin birou. Nu găsi nimic. Trebuia să își ia tălpășița înainte să apară poliția. Trecu din nou prin bucătărie. Și îl văzu. Pe blatul de la bucătărie. Îl luă imediat, ieși pe ușa din spate și alergă pe alee spre mașină.

Odată ce ajunse înapoi în birou și se opri din tremurat, își făcu o cafea foarte tare, ca să-și revină. După care se așeză la birou și începu să facă o copie a hard drive-ului laptopului.

O oră mai târziu, reuși să îl acceseze.

Îi sună telefonul. Înălță capul și se chinui să răspundă. Era opt dimineața. Dormise doar o oră.

– Da? mormăi ea.

– Mă bucur să văd cât de mult îți pasă de mine.

Tonul țâfnos din glasul lui Coop o liniști mai mult decât orice.

– Mda, ei bine, am fost ocupată, dar l-am sunat ieri pe avocatul tău, nu?

Luă o gură de cafea rece și se cutremură.

– Nu mă întrebi nimic?

– Despre ce? replică ea, frecându-se la ochi.

– Am fost acuzat de abuz sexual! exclamă el. Am fost nevoit să plătesc cauțiune ca să ies din închisoare!

– Ah, da.

– Ți se pare o glumă?

– Termină, zise ea, pentru că furia pe care de-abia reușise să o stăpânească ieși la suprafață. Mii de femei sunt violate și nu au curajul să spună nimic pentru că le este

teamă că vor fi acuzate că mint. Și apoi se întâmplă ceva de genul ăsta. Nu mai suport, Coop. Îți jur că am să-i vin de hac tipei care te-a acuzat.

Urmă o pauză atât de lungă, încât crezu că îi închisese telefonul în nas. După care îl auzi tușind. Vorbi pe un ton ciudat, încordat.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Ce mai știi? întrebă el, și nu în genul „Ce ai mai făcut?“, ci, mai degrabă, „Dă-mi raportul“.

– Sunt ocupată. Te sun eu mai încolo, zise ea, după care își închise de tot telefonul.

Halal muncă de echipă! Începu să-și maseze gâtul și își îndreptă atenția spre laptop, unde citi mai multe știri despre arestarea lui Coop. Nedreptatea aceea o trezi ca un duș rece.

În folderul „coș de gunoi“ de pe laptopul lui Noah, găsi un e-mail de la Bendah's Bug Farm. „Mulțumim pentru comandă...“ Oricât de mult se bucurase să găsească acel e-mail, urmă ceva și mai interesant. Când îi verificase telefonul, văzuse un număr la care obișnuia să sune târziu în noapte, uneori chiar și pe la două dimineața. Erau atât de multe apeluri către acest număr, încât își încălcase principiile și dăduse iama în casa lui ca să îi fure laptopul, un laptop în care spera să găsească și mai multe informații despre viața secretă a lui Noah Parks.

După câteva ore de cercetări în mediul online, reuși să găsească ce căuta: numele persoanei care avea acel număr de telefon. Ellen Englley, care își schimbase numele în Rochelle Mauvais. Nu găsise nici o poză în telefonul lui, dar laptopul pe care îl furase era plin de fotografii. Cu o blondă tânără și foarte frumoasă. Fata apărea în câteva poze cu Noah, dar majoritatea erau cu Rochelle/ Ellen singură și... goală. După care, spre zori, dădu peste ceva cu adevărat surprinzător. Un transfer misterios de zece mii de dolari din urmă cu două zile.

Încă era mânată de adrenalină. Nimic din tot ce făcuse de când își deschisese agenția și până acum nu îi adusesse o satisfacție mai mare decât ce reușise acum să descopere cu mâinile ei și cu o tastatură. Dar sentimentul acela de reușită nu o putea face să uite că Noah Parks nu era singurul care încălcase legea.

Ridică privirea spre posterele sale cu *True Detectives*. Nu se văzuse niciodată în postura aceasta, dar chiar asta ajunsese să facă. Făcuse abstracție de propriile principii și de rigorile legii, de parcă ar fi fost mai presus de ele. Știa că, odată ce povestea aceasta avea să ajungă la bun sfârșit, trebuia să se supună unui proces neplăcut de introspecție.

– Nu zic să-mi spui cum o cheamă, îi spuse ea lui Eric câteva clipe mai târziu la telefon. Tot ce te rog e să-mi spui dacă femeia care l-a acuzat pe Coop este cea pe care o bănuiesc eu. Am nevoie de un simplu da sau nu.

Eric reveni cu un telefon după câteva minute.

– De unde ai făcut rost de informația asta?

În loc să îi răspundă, Piper îi dădu adresa lui Ellen/Rochelle, și își dădură întâlnire la ea acasă într-o jumătate de oră.

Interviul cu Ellen fu scurt și dur. Aflară că Ellen începuse să lucreze ca escortă ca să își plătească studiile, dar descoperise în scurt timp că avea mai multe șanse să își câștige existența în acest fel decât cu o diplomă de licență în comunicare. Noah era unul dintre primii ei clienți. Chiar dacă Piper nu putea dovedi că cei zece mii de dolari pe care Noah îi transferase ajunseseră în contul lui Ellen, știa destule amănunte încât să se poată preface, așa că Ellen se pierdu cu firea și recunoscă că mințise în privința lui Coop.

„Asta e pentru toate femeile care au spus adevărul, dar nimeni nu le-a crezut“, îi spuse ea în timp ce Eric o conduse pe amanta lui Noah la mașina de poliție.

Deidre se întorsese și ea în oraș. Piper o sună și stabili o întâlnire la biroul ei la ora 15.00. Apucă să facă

duș și să se schimbe. Pe drum, își imaginează mulțimea de reporteri adunați în fața casei lui Coop și își dori să se repeadă asupra lor. Dorința ei arzătoare de a-l proteja o sperie. Încercă să își facă ordine în gânduri pentru întâlnirea cu Deidre, dar era atât de obosită, că o luă, din obișnuință, pe Lincoln Square. Și acolo, așezat pe o bancă lângă fântână, zări un domn mai în vârstă care avea pe cap casca celor de la Viking.

O cască cu coarne pe care obișnuiau să o poarte fanii echipei Minnesota Vikings.

Chiar dacă se grăbea, în loc să își vadă de drum, trase mașina într-o zonă marcată cu „PARCARE INTERZISĂ”, sări din mașină și porni în fugă spre el. El o zări de-abia când era la câțiva metri de el, după care sări de pe bancă și o luă la sănătoasa. Piper îl prinse din urmă și strigă:

– Poliția!

Descoperi cu tristețe că era foarte ușor să continui pe drumul acesta odată ce încălcaseși regulile. De îndată ce ajunseră față-n față, își dădu seama că nu era vorba despre Howard Berkovitz. Bărbatul acela era tras la față și avea părul mai încărunțit. Dar erau cam de aceeași înălțime și cam de aceeași vârstă, iar asemănarea era izbitoare.

– Nu am făcut nimic, spuse el, cu accentul puternic al cuiva care se născuse și crescuse în Chicago.

– Știu, răspunse ea pe un ton calm, ca să îi dea de înțeles că nu îi voia răul. Și să știi că nu sunt agent de poliție.

– Și atunci, de ce fugi după mine? Te știu. Tu ești cea care m-a fugărit și acum vreo două săptămâni.

– E o poveste lungă. Nu vreau să-ți fac rău, promit! Îmi dai voie să-ți explic la o ceașcă de cafea?

– Nu-mi place să vorbesc cu alți oameni.

– Tu nu trebuie să zici nimic. Te rog. Sunt nedormită, am avut niște zile groaznice, chiar aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Bărbatul încruntă din sprâncenele lui stufoase.

– Bine, dar fără șmecherii.



– Promit!

Câteva clipe mai târziu, se așezară la o masă într-o cafenea cu pereți în nuanțe de violet și cu podele de lemn de pe Western Avenue. Nu-i puse nici o întrebare, nici măcar care era numele lui și nici de ce hotărâse să iasă la plimbare pe Lincoln Square cu o pălărie de suporter de fotbal pe cap. Ci îi povesti pur și simplu despre Berni.

– Și zici că duduia asta crede că eu sunt răposatul ei soț? o întrebă el la final. Mi se pare cam dusă cu pluta.

– Berni e puțin excentrică, dar nu e nebună. Îi e pur și simplu dor de soțul ei.

Bărbatul își scărpină bărbia, iar casca îi alunecă ușor pe cap.

– Pot să înțeleg. Și eu am rămas fără soția mea anul trecut.

– Îmi pare rău.

– Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu ea.

Piper încercă să nu schițeze nici un gest. Timpul nu era în favoarea ei. Trebuia să plece curând, trebuia să facă un duș înainte să meargă la biroul lui Deidre. Trecu direct la subiect, fără ocolișuri:

– Văd că ești pasionat de fotbal.

– Mai mult de baseball. Țin cu cei de la Sox. Am rămas același copil din South Side în suflet.

– Înțeleg, zise ea, deși nu înțelegea nimic, și făcu semn spre casca lui.

– Ah, am priceput. Te referi la asta? zise el, dându-și jos casca și lăsând-o pe masă. Port chestii de genul ăsta ca să nu mă bage lumea-n seamă. De când a murit Ellie, nu prea-mi place să stau de vorbă cu alți oameni.

Totul deveni mai clar.

– Casca celor de la Viking, pălăria în formă de cașcaval, o porți ca să ții oamenii la distanță.

Bărbatul încuviință bucuros.

– Pentru că mă cred nebun.

– Așa cum și tu crezi despre Berni că e nebună?

Bărbatul rămase pe gânduri.

- Sunt un tip corect. Ai dreptate.

- Ai fi dispus să stai de vorbă cu Berni? Am putea să ne dăm întâlnire toți trei aici.

- Nu-mi place să vorbesc cu alți oameni, repetă el, în caz că ea nu înțelesese din prima.

- Nu-i nici o problemă. Berni e vorbăreață din fire. Trebuie doar să dai din cap. Cred că i-ar prinde bine să te vadă, ca să poată să treacă peste povestea cu Howard.

- Nu e ușor să treci peste, zise el, cu o privire pierdută.

- Sunt sigură.

- Trebuie să recunosc însă că pare interesant. Mă cam plictisesc zilele astea. Era altceva când lucram...

Chiar dacă pretindea că nu-i plăcea să vorbească, odată ce-și dădu drumul, nu se mai opri. Numele lui era Willie Mahoney. Era din Chicago și lucrase la compania de gaze până ieșise la pensie. Soția lui, cu care fusese căsătorit timp de 48 de ani, fusese tare „năbădăioasă”. Copiii lui erau mari și nu locuiau în apropiere. Se simțea singur. Până reuși să-l convingă să stea de vorbă cu ea, Piper se trezi cu o amendă și nici nu mai apucă să treacă să-și facă duș.

Porni direct spre Lakeview și îl culese pe Coop cu mașina de la câteva clădiri distanță față de casa lui. Încă nu-și putea scoate din minte imaginea cu el încătușat și își înfipse degetele în volan de teamă să nu se arunce în brațele lui. Din fericire, Coop era din cale afară de supărat:

- Nu-mi convine să mă furișez din propria casă.

- Și ai prefera să te aventurezi în brațele jurnaliștilor care s-au adunat în fața casei tale?

Coop mormăi ceva și se strecură pe scaunul din dreapta.

- Ce se întâmplă aici? Unde mergem?

Piper se feri să răspundă.

- Mulțumesc că ai încredere în mine.

- Ce te face să crezi că am încredere în tine?

- Ai venit, nu?

Fără prea mare tragere de inimă. Avea ochii roșii și era nebărbierit. Ar fi vrut să-l consoleze, să-i spună că totul avea să fie bine, dar el nu știa să aprecieze cuvintele ei.

– Sper că arătai mai bine când ți-au făcut poză la secție.

– Ce rea ești, spuse el, schițând un zâmbet.

Mai bine asta decât să-i fie milă de el.

– Nici tu nu arăți prea bine, zise el. De fapt...

– Au fost niște zile lungi.

Piper dădu drumul la KISS FM și dădu volumul tare, ca să încheie conversația. Așteptă până în ultima clipă să îi spună că mergeau la birourile Joss Investments.

– Avem întâlnire cu Deidre.

– Mi-am dat seama, zise el, frecându-se la ochi. Nu vreau s-o văd.

– Trebuie să lucrăm împreună.

– Nu e adevărat. N-am nici cea mai vagă idee ce ai de gând să faci, nu mi-ai spus nimic.

– E ultima oară când te rog să ai încredere în mine, replică ea, uitându-se lung la el. Promit!

Coop deschise nervos portiera.

– De ce nu? Ce mai contează o zi proastă în plus?

Piper luă laptopul din portbagaj. Probabil Coop crezu că era al ei, pentru că nu făcu nici un comentariu. Cu toate acestea, fu primul lucru care îi sări în ochi lui Noah după ce secretara lui Deidre îi pofti în birou. Îi găsi pe el și pe Deidre lucrând la masa de lângă canapea, iar Noah se ridică imediat.

Spre deosebire de datele anterioare, Deidre îl salută pe Coop fără prea multă căldură și se mută la birou, ca să pună o barieră între ei.

– Piper, nu mi-ai spus că vii cu Coop. M-ai făcut să cred că va fi o discuție între patru ochi.

– Chiar așa? Greșeala mea.

Coop se așează între ușă și portretul tatălui lui Deidre. Își duse mâinile la piept și se sprijini cu umărul de perete, lăsând-o pe Piper să preia inițiativa. Piper își dorea

cu ardoare să îi pună soluția salvatoare la picioare, ca pe un trofeu Super Bowl. Îi întinse lui Noah laptopul său.

– Cred că-ți aparține. Nu știu cum se face, dar mi l-a lăsat cineva aseară la ușă. Stai liniștit. Am salvat tot ce era în el.

Noah se încruntă, dar nu spuse nimic, pentru că nu voia să riște să se incrimineze acuzând-o de ceva.

Deidre începu să bată cu degetele în masă.

– De ce ai venit aici, Piper?

– Ca să-ți vorbesc despre mâna ta dreaptă. Despre infractorul ăsta. Nu știai, nu-i așa?

– Nu aveți ce căuta aici, spuse Noah nervos.

Piper văzu șocul de pe chipul lui Deidre, complet necharacteristic acestei femei care era obișnuită să aibă totul sub control. Piper îl înfruntă direct pe Noah:

– Îți sună cunoscut numele Ellen Engley?

Noah se îndreptă spre biroul lui Deidre.

– Chem paza.

– Cred că îți e mai familiară sub numele de Rochelle Mauvais, zise Piper. E un nume perfect pentru o prostituată.

Noah se făcu alb la față.

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

Deidre se ridică, ținându-se cu mâinile de birou.

– Ellen este o veche... prietenă a lui Noah, îi explică Piper. Aceeași femeie care l-a acuzat pe Coop de abuz sexual. Nu ți se pare curios?

Coop se dezlipi de perete. Noah puse mâna pe telefonul de pe biroul lui Deidre.

– Cheamă-i în secunda asta pe cei de la pază!

– Ellen mi-a povestit tot, zise Piper.

– Noah, este adevărat? întrebă Deidre uluită.

– Nu! Bineînțeles că nu e adevărat.

– Ellen deja a fost reținută, spuse Piper. Alături de o copie după hard drive-ul tău.

Noah se îndreptă furios spre ușă. Dar Coop îi sări în cale și îi dădu una. Doar că Noah nu apucă să cadă, căci Coop îl apucă de braț și îl aruncă pe canapea.

– Hai să auzim ce are Piper de spus!

Piper avea multe de spus.

– Noah i-a dat zece mii de dolari domnișoarei Englley ca să îl acuze pe Coop de viol. Noah voia să îl distrugă pe Coop. Să îl scoată din viața ta. Ba chiar s-a folosit de o dronă ca să îl spioneze.

Noah se prăbuși pe canapea și își duse mâinile la cap. Deidre era șocată și o lăsă pe Piper să continue.

– Polițiștii vor găsi lucruri foarte interesante pe hardul tău. Chiar ar trebui să te obișnuiești să-ți ștergi folderul „coș de gunoi“, cu toate că invazia de gândaci, pe care tot tu ai provocat-o, e o nimica toată pe lângă restul măgăriilor pe care le-ai făcut.

– Mi-ai furat laptopul, zise el.

– De ce, Noah? strigă Deidre. Spune-mi de ce ai face una ca asta?

Noah părea hotărât să nu mai spună nimic, așa că Piper răspunse în locul lui:

– Noah vrea să fie cel mai important bărbat din viața ta. S-a obișnuit să fie mâna ta dreaptă după moartea soțului tău. Poate că spera să devină viitorul domn Joss, dar, fie că-și dorea asta, fie că nu, trebuia să se asigure că rămâne cel mai important bărbat din viața ta. S-a simțit amenințat de interesul tău față de Coop. Așa că a vrut să-l scoată pe acesta din peisaj, cu Spiral cu tot.

Coop ascultă fără să spună nimic. Deidre se prăbuși pe scaun. Își duse mâinile la cap, șocată.

– Cum ai putut să faci una ca asta?

– Ce era să fac? zise Noah schimonosindu-se. Nu te-am putut convinge să nu te căsătorești cu Sam, chiar dacă era evident pentru toată lumea că nu era potrivit pentru tine. Nu am vrut să te pierd și în fața lui Graham.

– Mi-am pus toată încrederea în tine.

– Aveam nevoie de timp! exclamă el. Te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna.

Noah iubea, mai degrabă, Joss Investments.

Ușa se deschise, și doi agenți de pază dădură buzna în birou. Deidre se ridică, stăpână pe situație.

– Duceți-l în biroul lui și aveți grijă să rămână acolo până vine poliția, le zise ea, iar agenții făcură întocmai. Apoi se întoarse spre Coop. Nu știu cum aș putea să te fac să mă ierți.

Lui Piper îi venură câteva idei în minte, nici una care să o încânte prea tare.

Coop se urcă la volanul mașinii Sonata a lui Piper și porni spre Spiral.

– Cum ai reușit să pui mâna pe laptopul lui?

Piper se sprijini cu capul de tetieră și închise ochii. Ar fi vrut să-i spună tot, căci se simțea copleșită de emoții. Era măcinată de gânduri și sentimente atât de contradictorii, atât de dureroase, că nu putea să i le împărtășească.

– Nu pot să vorbesc cu tine până nu mă odihnesc puțin.

– Am nevoie de răspunsuri.

– Vorbesc serios, Coop. Nu am mai dormit de duminică noaptea. Trebuie să mă culc.

– Bine, fie. Măine mă văd cu avocații mei, dar vin să te iau la 17.00 să mergem la masă.

Piper deschise ochii.

– Poftim? Te crezi de 80 de ani? Cine mănâncă la ora aia?

– Ești tare afurisită când ești nedormită.

– Am înțeles. Ne vedem la Old Country Buffet la ora 17.00.

– Vreau să mâncăm la 17.00, ca să am timp după aceea să mă îmbăt.

– În cazul ăsta..., zise ea și închise din nou ochii.

Piper se trezi în dimineața următoare și află că departamentul de poliție emisese un comunicat de presă prin care anunța că Graham Cooper fusese acuzat pe nedrept. Nu menționară numele lui Noah, spunând doar

că fusese vorba despre „cineva care îi purta ranchiună fostului fundaș de la Stars“. Până la ora prânzului, Ellen Englley deja apăruse la televizor, încercând să se ferească de camera de luat vederi. Piper privi dezgustată. Probabil că amanta lui Noah avea să se aleagă cu un contract pentru vreun reality show.

Avocatul lui Coop ținu o scurtă conferință de presă la ora 15.00, iar Piper află, printre altele, că fotbalistul era de mulți ani membru al grupării NFL împotriva violenței sexuale. Avocatul lui citi o declarație din partea lui Coop despre impactul pe care astfel de acuzații îl aveau asupra adevăratelor victime ale unui viol. Cum să nu-și dorească Piper că îl protejeze pe omul acela?

Eric o sună să îi spună că, din păcate, Noah Parks venise cu un alibi atât pentru noaptea în care Coop fusese atacat în fața casei sale, cât și pentru noaptea în care Karah avusese accidentul cu mașina. Piper se gândise că Noah angajase pe cineva pentru primul atac, dar era sigură că el fusese misteriosul șofer care intrase în Tesla. Dacă poliția nu avea să găsească nici o dovadă că el era vinovatul, Noah avea toate șansele să scape basma curată.

Încercă să se concentreze asupra rochiei portocalii, cu mânecă lungă, pe care o culesese din fundul dulapului și pe care o purtase ultima oară la nunta unei prietene din facultate, cu câțiva ani în urmă. Decolteul îi puneă în valoare gâtul lung, și, chiar dacă de obicei nu-și bătea capul cu asta, în seara aceasta voia să arate măcar decent.

Coop dăduse blugii și ghetetele pe o cămașă albă, pantaloni gri și un sacou gri petrol, care îi pica de parcă era turnat.

– La naiba, Piper, chiar știi cum să te aranjezi ca să arăți și tu a fată, zise el admirativ.

– Ți-am zis că știu, răspunse ea. Unde mergem la masă?

– Hai mai întâi să bem ceva! Am auzit de un loc nou foarte mișto.

– O să sară toată lumea pe tine.

– M-am ocupat deja de asta.

Avusese dreptate. Locul acela mișto se dovedi a fi chiar la el la club, motiv pentru care îi dăduse întâlnire atât de devreme.

Chiar dacă Spiral avea să deschidă de-abia peste patru ore, luminițele erau deja aprinse în mesele de cocktail în formă de cub, iar levierile suspendate străluceau ca niște stalactite aurii deasupra barului. Canapelele de piele păreau primitive, iar muzica se auzea în surdină. Erau doar ei doi în tot barul.

Coop se instalează în spatele barului.

– Avem trei ore până vin angajații, îi spuse el. Totul e închis, și am vorbit cu Tony să nu ne deranjeze nimeni până la 20.00.

– Nu vor avea prea mult timp să pregătească mesele.

– O să se descurce, zise el, luând două pahare și o sticlă de vin scump.

– Îmi pare rău că n-am fost jucător de echipă, îi spuse ea, așezându-se pe scaunul de la bar. Dar nu erai tocmai disponibil ca să mă consult cu tine.

– Te iert.

Piper ridică paharul în cinstea lui.

– Închin pentru nevinovăția ta.

– Nu mă simt așa nevinovat când te văd în rochia asta.

Decolteul rochiei îi dezvăluia claviculele, iar în rest rochia era mulată.

– Mă refeream la tine.

– Știu, zise el, zâmbind. Cum ți-ai dat seama că el era de vină?

Piper îi povestește despre numerele de la mașina lui Noah.

– Nu prea ai avut după ce să te ghidezi.

– A fost mai mult vorba despre intuiție. M-a pus pe gânduri felul în care se comporta cu Deidre, iar atitudinea lui ostilă față de tine mi s-a părut mai degrabă de natură personală decât profesională.

Coop se sprijini de bar și o țintui cu privirea.

– Cum ai reușit să faci rost de laptopul lui?



Aduse în discuție tocmai lucrul de care Piper ar fi vrut să uite.

– Nu prin mijloace legale, răspunse ea, fără să ridice privirea. Am început să mă transform într-o persoană pe care nu o respect. Genul de persoană care se gândește doar la scopul măreț, nu și la mijloacele prin care ajunge acolo.

– Asta se numește pasiune.

Doar că lui Piper îi veni alt cuvânt în minte. „Imoral.”

Coop o urmări cu privirea în timp ce își bea paharul cu vin. Nu era fericită, și el ar fi vrut să o știe fericită. Merita să fie fericită.

Scoase un platou cu mezeluri, brânzeturi, măsline și rulouri cu legume din frigiderul de sub bar și îl aduse la cea mai apropiată masă. Ea îl urmă cu paharele de vin, încercând să-și țină echilibrul pe tocurile acelea pe care le detesta. Piper știuse că el nu abuzase pe nimeni. Nu se îndoise nici măcar o clipă de el. Chiar se arătase iritată când el adusesese subiectul în discuție, de parcă ar fi fost o pierdere de timp să vorbească despre asta. Nimeni niciodată nu mai avusese atâta încredere în el. Ce putea face cu o femeie ca ea?

Piper se așeză pe canapea, iar rochia îi alunecă în sus pe coapse, suficient cât să-și piardă ideea. Avea niște gene lungi și groase, chiar dacă nu era dată cu rimel, iar buzele ei strălucitoare îl invitau să le guste. Cel mai mult îi plăcea de ea când nu era machiată, dar îi plăcea și să știe că făcuse efortul de a se aranja doar pentru el.

– Mi se pare că totul are un aer formal, zise ea.

– Așa și este. Sărbătorim.

Știa că își pusese la bătaie licența sa de detectiv particular ca să-l scoată din belele, iar asta îl deranja și mai mult decât gândul că avusese nevoie de altcineva care să-i rezolve problemele.

– Nu pari prea fericit, comentă ea.

– Dar sunt foarte fericit.

- Și atunci, de ce stai încruntat?

- Pentru că încerc să nu mă comport ca un sălbatic care se întreabă ce se ascunde sub rochia ta. Nu sunt mândru de mine.

Piper zâmbi. Coop își lăsă paharul pe masă.

- Hai să dansăm!

- Vorbești serios?

- De ce nu?

Piper îl luă de mână și se ridică de pe canapea. El o conduse pe ringul de dans. Își dădu seama că era pentru prima oară când dansa de plăcere în propriul club. Și ce plăcere. Era atât de bine să îi simtă trupul în brațele sale, cu toate că își dori să nu fi inclus în playlist și balada asta sentimentală a lui Ed Sheeran. Și totuși, se potrivea cu momentul.

- Toată treaba asta mi se pare foarte ciudată, spuse ea, odihnindu-și fruntea de bărbia lui și cuibărindu-se în brațele lui.

- Dacă n-ai fi fost așa o romantică incurabilă...

Piper începu să râdă. De ce îi era atât de teamă ca nu cumva să o facă să spere la altceva când ea avea picioarele atât de bine înfipite în pământ?

Continuară să danseze în tăcere, ținându-se de mână, mișcându-se în ritmul muzicii, respirând la unison. Cântecul lui Sheeran se termină, și începu *At Last* al Ettei James. Coop o conduse din nou la masă.

Piper ciuguli câte ceva, cu îmbucăturile acelea mici care îl luau întotdeauna prin surprindere. Voia să-i spună cât de mult conta pentru el încrederea pe care ea i-o arătase. În loc să facă asta, o rugă să îi povestească tot ce făcuse din clipa în care fusese arestat și până la întâlnirea lor cu Deidre.

- O să încep cu partea cea mai bună.

Și îi povesti despre discuția pe care o avusese cu bărbatul despre care doamna Berkovitz credea că era răposatul ei soț.

- Nu-mi vine să cred, spuse el la final. Și pe ce sumă de bani te-a angajat doamna B.?

- Pe două sute de dolari. Aveam de gând să o scot la masă, dar acum sper să-i scot pe amândoi la masă.

- Ai o inimă bună, Piper Dove.

- Și principii morale flexibile, zise ea, întinzându-și o bucată de brânză pe pâine.

Coop se ridică să ia sticla de vin de pe bar.

- Hai, spune-mi tot!

- Nu vreau.

- Chiar așa rău a fost?

- Depinde ce părere ai tu despre ideea de a pătrunde prin efracție în casa cuiva și de a fura chestii. După care am mințit-o pe fata aceea despre banii pe care i-a primit de la Noah, dar nu-mi pare rău pentru asta. Și să nu uităm despre povestea cu inelul tău...

Coop puse sticla pe masă.

- Nu ți se pare că ești cam dură cu tine însăși?

- Pentru că scopul scuză mijloacele? Mi-ar plăcea să cred asta, dar nu pot.

- Piper, ești prea ambițioasă. Așa e felul tău de-a fi.

Pentru că așa o crescuse Duke Dove. Piper îi răspunse cu un zâmbet larg, prefăcut.

- Gata, să nu mai vorbim despre lucruri deprimante. Mai bine spune-mi cum a fost în pușcărie. A încercat careva să te facă târfa lui?

- M-au ținut într-o sală de conferințe plină ochi de polițiști care voiau să le povestesc despre meciul Super Bowl de anul trecut. Deci nu.

- Păcat!

Coop îi băgă o măslină în gură.

Urmă o piesă mai veselă, așa că se întoarseră pe ringul de dans. În scurt timp, Piper renunță la pantofii cu toc, iar el la sacou. Piese începură să devină mai erotice, la fel ca dansul lor. Pharrell, Rihanna, Bowie și Beyoncé. Piper dansa pe vârfuri, cu fundul lipit de el. Începu să se învâртеască, după care se întoarse cu fața

spre el, roșie în obraji, cu pleoapele căzute. Se învârti din nou. Își lipi fundul de el... Cât de curând, el risca să pătească la fel ca prima oară, așa că o apucă de braț și o lipi de perete.

Începu să o sărute. Cu gura deschisă. O sărută din nou și din nou. Îi sărută buzele, gâtul și apoi, din nou, buzele. Sărutări lungi, intense. Continuă să se sărute de parcă nu ar fi vrut să facă și altceva. Se devoră. Hainele se lipeau de trupurile lor asudate. Cântec după cântec.

Marvin Gaye... „Let's get it on...”

Missy Elliott. „...Let me work it...”

Iar ei continuă să se sărute. Nimic altceva.

*Do it all night... All night...*

Își înfipse degetele în rochia ei. I-o ridică până în talie. Ea îi desfăcu cureaua.

*How does it feel... It feels...*

Chiloții. Fermoarul. Hainele fură aruncate pe ringul de dans.

*Up against the wall. In the hall... Hot against the wall.*

*Freefall...*

Picioarele ei încolăcite în jurul lui. Fundul ei în mâinile lui. Umezeala ei printre degetele lui. Înăuntrul ei.

*Work it. Work it, work it.*

Înăuntrul ei.

*Like that. And that.*

*And that...*

Rochia supraviețuise atacului, dar chiloții nu, și, pentru că i se păru ciudat să poarte sutien fără chiloți, renunță de tot la lenjeria intimă și își trase rochia pe pielea goală. Își atinse buzele. Erau umflate. Avea să fie oșie a doua zi. Și nu doar la gură.

Simți că îi tremura maxilarul și că nu o mai țineau picioarele. Se prăbuși pe canapeaua din toaleta femeilor.

Se întâmplase ce era mai rău pe lumea asta.

## capitolul 20

Îl iubea. Se îndrăgostise ca o proastă de Cooper Graham. Anticipase toate semnalele. Entuziasmul pe care îl simțea de fiecare dată când îl vedea, de fiecare dată când îl făcea să râdă, toate regulile pe care le încălcase de dragul lui. Cum se făcea că nu identificase corect acest val de emoții care dădeau năvală peste ea în cele mai ciudate momente?

Simțea că se învâрте camera cu ea și își puse capul între genunchi, ceea ce o făcu să se simtă și mai rău. Toate semnalele fuseseră acolo, dar refuzase să le ia în seamă. Se crezuse imună la dragoste. Și poate chiar fuse. Înainte să-l cunoască pe Cooper Graham. Dar, când îl văzuse încătușat, simțise cum ceva deschisese porția spre inima ei, o inimă despre care nici măcar nu știuse că era acolo. Până acum.

Se forță să își ridice privirea. Piper nu credea în dragoste. Nu avea resursele necesare să-i facă față. Cum ar fi putut ea să iasă pe ușă și să se prefacă acum că totul era la fel? Când Coop era atât de atent la detalii, când părea să-i citească gândurile. Avea să îi descifreze emoțiile pe chip. Și dacă avea să afle... Avea să se poarte atât de frumos cu ea. Atât de al naibii de frumos.

Minutele se scurgeau încetisor. Știa că, dintr-o clipă în alta, avea să dea buzna peste ea. Ar fi vrut să rămână ascunsă acolo pentru totdeauna, dar asta era imposibil, așa că se forță să se ridice. Exista o singură cale de salvare. O singură cale prin care să evite mila și bunătatea lui.

Trebuia să-l înfrunte și să încheie povestea asta.

Coop ieși din bucătărie cu mânecile suflecate. Avea buzele la fel de umflate ca ale ei. Oare îl mușcase? Coop aranjase masa și pusese două salate cu rucola și măr pe care mai mult ca sigur nu le preparase el.

- Risotto cu homar, zise el, punând farfuriile pe masă. Tocmai scoase din cuptor. Foarte cremoase. Așa ca tine, zise el, uitându-se lung la ea.

Fiorul erotic ce o străbătu îi dovedi exact cât de vulnerabilă era în fața lui. Se prăbuși pe canapea. Se forță să mănânce, ceea ce se dovedi a fi chiar mai greu decât a se preface că nimic nu se schimbase.

- Ești un bucătar foarte priceput, zise ea.

Știau amândoi că nu el pregătise masa, dar Coop îi cântă în strună.

- M-am tăiat puțin la deget pregătind homarul.

- Toți marii bucătari se mai accidentează.

Coop zâmbi larg. Piper se apucă să mănânce risotto. Era cremos, exact cum îi spusese el. Cu aromă de brânză și cu bucăți suculente de homar care amenințau să-i rămână în gât. Începură să vorbească, mai mult el, ajungând să discute despre Parks. Piper îi mărturisi în cele din urmă cum reușise să facă rost de laptopul lui Noah, dar nici măcar asta nu se dovedi mai greu decât ce trebuia cu adevărat să-i spună, și, în cele din urmă, renunță la încercarea de a mai mânca ceva.

- Nu-ți place? o întreabă el.

- Nu prea mai ai poftă de mâncare când ești însărcinată.

Coop scăpă furculița din mână, iar expresia de șoc de pe chipul lui dădu de înțeles că se străduia mult prea tare să se comporte normal.

- Glumeam.

- Nu e amuzant, răbufni el.

- Știi că fac pe inteligenta când sunt stresată.

- Nu mă interesează cât ești de stresată. Să nu mai glumești niciodată cu asta. De ce ești stresată?

Poate nu era o idee rea să mai amâne câteva zile. Câteva săptămâni. Nimic nu i se părea mai tentant. Trebuia să o facă acum. Din prima. Să fie la fel de dură cu ea însăși cum fusese Duke de fiecare dată când ea începuse se plângă pentru că își pierduse balonul sau pentru

că se lovise la genunchi. Duke o învățase să fie dură, așa că ridică privirea și se uită fix în ochii lui.

– Pentru că vreau să ne despărțim.

– Da, cum să nu.

„Explică-i logic. Bărbații gândesc logic.”

– Mi-am terminat treaba. Am reușit în cele din urmă să pun niște bani deoparte. Mi-am găsit chiar și unde să stau.

– Ți-ai găsit unde să stai.

– Da, undeva mai frumos. Amber o să plece peste câteva zile în turneu și se întoarce de-abia în decembrie, așa că am să stau la ea. Încă nu vorbise cu Amber. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să se mute la ea până în clipa aceea.

– Chiar nu e nevoie să faci asta, zise el încruntat.

– Mi-am terminat treaba.

– Iar asta nu are nici o legătură cu ce se întâmplă între noi doi.

Piper simți un nod în gât.

– Cum să nu? Mi-am terminat treaba, așa că nu mai avem ce căuta împreună.

Coop își încleștă pumnii.

– Ce tot spui acolo? Ne simțim foarte bine împreună. Sexul este foarte bun. Tu ești femeia cu care vreau să fiu.

– Sunt femeia cu care vrei să fii pe moment.

– Și ce e rău în asta?

Piper simți din nou că i se rupe inima.

– Pentru tine, nu e nimic rău în asta. Dar eu nu-mi doresc așa ceva, zise ea, neîndrăznind să spună mai multe. Nu pot să stau după tine. Nu am ce căuta în lumea asta. Eu sunt o simplă fată din Chicago. Tu... ești o stea, zise ea, cu un zâmbet șters. O stea strălucitoare.

– Nu are nici o logică ce spui tu acolo, replică el, împungând-o cu degetul. Mi-ai spus deja cum stau lucrurile pentru tine, așa că știu foarte bine că nu umbli după un inel de logodnă.

Felul în care o spuse o răni profund. Piper nu era o romantică incurabilă. Chiar nu era. Nu visa la inele și la rochii de mireasă. Nu-i stătea în fire. Dar refuzul lui de a lua în calcul orice fel de viitor cu ea o cutremură. Trebuia să fie tare pe poziții. Asta era ea, exact la asta se aștepta din partea ei. Trase adânc aer în piept și spuse:

– Nu ți-a mai dat nimeni papucii până acum, nu-i așa?

– Nu despre asta e vorba.

– Deci nu. Tu ești cel care dă papucii. Pur și simplu, nu știi cum să reacționezi într-o astfel de situație. Chiar nu înțelegi? Nu este vorba despre mine sau despre relația noastră. Ci despre nevoia ta de a câștiga.

Acesta era adevărul, și probabil o știa și el prea bine, pentru că deveni ostil.

– Nu e cazul să mă analizezi.

– E pentru binele tău. Și, da, chiar vreau să mă despart de tine.

– Piper Dove, ești o lașă, zise el. Și n-am crezut niciodată c-o să ajung să spun asta despre tine, dar fugi de noi doi ca o copilă speriată.

Avea dreptate. Dar era în pericol sănătatea ei emoțională. Ce altceva era de făcut?

– Nu fug de tine. Încerc să gândesc logic. Coop, noi doi venim din lumi diferite. A venit momentul ca eu să mă întorc în lumea mea, iar tu în a ta.

– Chiar asta vrei să facem?

– Da.

Coop se ridică, își aruncă șervetul pe masă și o privi cu răceală, cum nu o mai făcuse niciodată.

– Atunci, să te ia naiba!

Coop urcă nervos în biroul său. Cine se credea? Seara aceasta trebuia să fie motiv de sărbătoare. Plănuiise să o invite să se mute la el, ceea ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Și ea hotărâse să dea cu piciorul la tot.



Piper Dove avea un talent aparte de a strica lucrurile. Se simțeau bine împreună. Vedeau viața în același fel. Ce era atât de greu de înțeles? Dar, în loc să aprecieze ce aveau, ea hotărî să dea cu piciorul la tot.

Totuși, avea și ea dreptatea ei. Lui Coop nu-i plăcea să piardă. Mai ales când era complet inutil. Își făcu un plan. Avea de gând să o ignore câteva zile, să o lase să i se facă dor de el. Trebuia să fie dur cu ea. Pentru că la asta răspundea Piper Dove.

Ultimele patru nopți petrecute la club se dovediră a fi iadul pe pământ, dar îi promisese lui Tony să rămână până la finalul săptămânii și nu voia să îl lase la greu. Știrea despre Coop și femeia care îl acuzase pe nedrept fusese prin toate ziarele, iar clubul era plin seară de seară. Coop era peste tot.

Sosi, în cele din urmă, seara de sâmbătă. Ultima ei noapte la club. După toată publicitatea din ultimele zile, era clar că, de acum, Coop nu avea să mai fie lăsat nepăzit pe ringul de dans. Jonah îi organizase pe ceilalți agenți, astfel încât Coop să aibă întotdeauna un bodyguard în spatele său. Până în seara aceasta, Piper reușise să se sustragă de la „a avea grijă de Coop” pentru că, fiind singura femeie agent de pază, avea o arie prea mare de acoperit. Dar Ernie se învoi pentru că nu se simțea bine, așa că nu avu încotro decât să se prezinte la datorie.

Coop îi făcuse treaba mai ușoară prefăcându-se că, pur și simplu, nu exista, dovedindu-i astfel ceea ce deja știa despre el: ura să piardă. Îi era din ce în ce mai dor de el, de schimbul de priviri, de felul în care se amuzau de lucruri doar de ei știute. Nu mai rămăsese nimic.

Era, de asemenea, ultima ei noapte în apartamentul de deasupra clubului. Amber acceptase bucuroasă ca Piper să se mute la ea, astfel încât ea să pună punct acestui capitol din viața ei chiar a doua zi. Cel mai urât capitol din viața ei.

Cel mai frumos.

În vreme ce ea urmărea cum o tipă încerca să îl abordeze pe Coop, lipindu-se de el suficient de tare cât să-i lase o dâră de ruj pe cămașă, Jonah o bătu pe umăr.

- E rândul tău să ai grijă de Coop, zise el. Care e treaba cu voi doi? Nu v-am văzut vorbind toată săptămâna.

Ea era cea care pleca, Coop era cel care rămânea. Era un singur lucru de făcut.

- Coop mi-a dat papucii. Într-un mod elegant, bineînțeles. S-a purtat frumos.

- Serios? Chiar am crezut c-o să țină ceva mai mult.

- N-are nimic. Trebuia să se întâmple. Mai bine acum decât mai târziu.

Jonah o bătu stingher pe spate. Chiar dacă era un cretin, ajunsese, în mod ciudat, să țină la el.

La câteva minute după ce Jonah se îndepărtă, mulțimea se îngrămădi din nou în jurul lui Coop. Trebuia să treacă la datorie.

- Lăsați omul să respire!

Majoritatea oamenilor nu protestară, iar cei câțiva care se luară de ea erau beți și ușor de îndepărtat. Mai bine că nu protestase nimeni vehement, pentru că ar fi fost în stare să-și verse nervii pe oricine se trezea să facă asta. Mai rămăseseră doar câteva ore...

Un tip cu pălărie pe cap și un pulover decoltat începu să îi dea târcoale lui Coop. Piper se enervă foarte tare când îl auzi pe tâmpitul ăla criticându-l pe Coop pentru fiecare pasă greșită. Coop era obișnuit cu astfel de proști și nu părea deranjat. Dar ea era nervoasă. Când îl auzi spunându-i lui Coop că nu avea calități de lider, toate sentimentele acelea oribile care clocoteau în ea își găsiră țapul ispășitor, și simți deodată că dă pe afară. Se băgă printre amicii lui și îl apucă de guler.

- Valea, fraiere, altfel îți rup gâtul! M-ai înțeles?

Coop păru șocat. Tipul o privi uluit, după care zise cu tupeu:

- Nu, zău. Cine te crezi?

- Ea este bodyguardul meu, răspunse Coop. Nu te sfătuiesc să te pui cu ea.

Tipul dădu să plece.

- N-am ce căuta în clubul ăsta de rahat.

Bryan sări imediat să-l tragă pe tip din mulțime. Coop se uită urât la ea.

- Foarte elegant.

- M-a enervat.

- Termină cu asta!

Nu mai suporta, așa că plecă. Încă o oră, și avea să-și termine treaba.

Aruncă un ochi pe la toaletă și în zona VIP. Când coborî în cele din urmă la parter, dădu peste un grup de bărbați adunați în jurul lui Coop la capătul scărilor. Un tip cu gura mare și cu părul dat cu gel era nas în nas cu Coop, băgându-i berea în față.

- Noi doi, Coop. Știm exact cum e. Și eu am fost cândva cu o proastă care a încercat să mă fraierească. Fix cum ai pățit și tu.

- Chiar așa? zise Coop, dând să plece.

Dar tipul nu terminase.

- Dar era clar că se ruga de mine. Că voia să fie cu mine.

După care tâmpitul ăla făcu marea greșeală de a-l apuca pe Coop de braț. Coop se întoarse pe călcâie și, fără nici o avertizare, își încheștă pumnul și îi dădu una, aruncându-l în mulțime.

„La naiba!” Piper veni spre ei. Tipul căzu la podea, în genunchi, frecându-și maxilarul. Piper îngenunche lângă el și ridică privirea spre fostul ei iubit.

- Foarte elegant, Coop.

Coop se uită fix în ochii ei și îi imită răspunsul:

- M-a enervat.

În ciuda expresiei necruțătoare de pe chipul lui, Piper ar fi vrut să se arunce în brațele sale. „Asta e pentru toate femeile care au spus adevărul, dar nimeni nu le-a crezut.”

Se făcu până la urmă ora 3.00. Piper se descălță și urcă obosită scările ca să petreacă ultima noapte

în apartamentul acela. În seara următoare avea să doarmă în patul lui Amber, sub un poster cu *Aida*.

Se dezbracă și rămase în chiloți și într-un tricou simplu, maro. Aruncă o privire pe fereastră spre alee. Coop plecase – locul în care își parca de obicei mașina era gol. La fel de gol ca sufletul ei.

Se băgă în patul acela imens și rămase cu privirea ațintită în tavan. Procedase corect. Chiar dacă acum i se părea imposibil să sufere mai mult de atât dacă ar fi fost să rămână cu el, să-și ascundă sentimentele... Despărțirea inevitabilă ar fi fost și mai dureroasă.

Reuși în cele din urmă să adoarmă, dar visă urât niște clovni încălțați cu cizme care o fugăriră până într-o junglă, unde dădu peste mai multe femei moarte care atârnavă cu capul în jos de stâlpi de telefoane. Voia să țipe. Dar nu mai avea aer. Avea nevoie de aer. Încercă să țipe.

Se trezi cu sufletul la gură. Era încă întuneric afară. Tricoul se lipise de pielea ei transpirată, și salivase pe pernă. Inima îi bătea cu putere. Fusesse un vis... un vis urât...

Văzu pe cineva în pragul ușii. O siluetă întunecată, tăcută.

– Coop? șopti ea.

Bărbatul sări pe ea.

Totul se petrecu atât de repede. Tocmai trecuse dintr-un coșmar într-altul. Un bărbat o încolțise. Un bărbat care nu era Coop.

Începu să țipe.

– Taci!

Tipul o apucă de braț. Începu să o scuture. Ea încercă să se lupte cu el, dar se înfășură în cearșaf. El o prinse de gât. Reuși să-și elibereze o mână și îl zgârie pe față. El îi dădu o palmă. Simți cum îi țiuie urechile. Se luptau. Piper nu mai reuși să țipe. Pentru că el avea mâinile strânse în jurul gâtului ei.

Dintr-odată, se aprinse lumina.

Bărbatul îi dădu drumul și se întoarse cu fața spre ușă. Piper încercă să se ridice din pat, încurcându-se în așternuturi. Căzu pe jos. Câteva clipe mai târziu, se ridică în genunchi, încercând să vadă mai limpede.

O zări pe Jada în pragul ușii, cu arma ei Nerf, privindu-l în ochi pe atacatorul lui Piper, un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată.

- Hank? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

Tipul era tuns chel și avea un pistol. Un Beretta argintiu, de nouă milimetri. Pe care îl îndreptă spre Jada.

Și apoi, spre Piper.

Avea o privire feroasă. Era mare și musculos. Poate că fusese cândva un bărbat chipeș, dar ura îl transforma-se într-o ființă oribilă.

- Ce dracu'... Unde e Karah? De ce nu e Karah aici?

Jada începu să plângă în pragul ușii. Bărbatul se lipi de perete, ca să le vadă mai bine pe amândouă. Greșise apartamentul. O căuta pe Karah.

- Nu e aici, reuși Piper să spună. Jada a rămas la mine.

Bărbatul ținti pistolul spre Jada.

- Unde e?

Piper se rugă din tot sufletul ca Jada să nu îi spună că mama ei dormea în apartamentul vecin.

- Nu... Nu știu, spuse ea, suspinând.

- Minți, nenorocito!

- E la un seminar, reuși Piper să spună. De la școală. Pleacă!

- Minți, urlă el. Era transpirat, roșu la față, probabil drogat. E cu Graham. Ca o curvă. Treci lângă ea, îi spusese el lui Piper.

Piper veni mai aproape de Jada, care împietrise. Arma Nerf îi căzu pe podea. Piper o luă pe fată pe după umeri, rugându-se ca mama ei să nu se trezească.

- Karah nu e aici. Pleacă! Lasă-ne în pace!

- Trebuie să plătească pentru că e o curvă. Trebuie să plătească.

- Nu vrem să pățească nimeni nimic, zise ea. Pleacă!

- Asta vreți, să dispar. Să uit ce mi-a făcut.

- S-a terminat. Treci peste.

Bărbatul făcu câțiva pași spre ele. Cu pistolul îndreptat asupra lor. Cu ochii spre Jada.

- Și iat-o și pe fetița ei. Care nu mai e așa mică.

Piper se înfioră. În clipa aceea auzi ușa de la apartament deschizându-se. Karah. Avea s-o omoare. Și poate și pe Jada.

Nu se simțise niciodată mai neajutorată. Arma ei era în portbagajul mașinii, și nu avea cum să-l atace atât timp cât el ținea pistolul îndreptat spre Jada.

Doar că nu auzi vocea lui Karah venind dinspre sufragerie. Ci vocea lui Coop, iar în clipa aceea simți că îi îngheață sângele în vene.

- Nu am putut să dorm, zise el.

Hank o înșfăcă pe Jada, îi duse pistolul la tâmplă și îi făcu semn lui Piper să iasă înaintea lui.

Coop înlemni când îi văzu. Mai întâi pe Piper, apoi pe Jada și mai apoi pe Hank.

- Coop..., suspină Jada îngrozită.

- O caută pe Karah. Piper încercă să înainteze câțiva pași, dar Hank își îndreptă pistolul spre ea.

- Nu te mișca, altfel îți zbor creierii!

Piper simți pistolul la ceafă. Încercă să facă abstracție de suspinele Jadei și de teama care pusese stăpânire pe ea. Se uită fix în ochii lui Coop.

„Suntem o echipă.”

- Lasă arma, se auzi vocea nemiloasă a lui Coop.

- Ai venit după târfa ta? întrebă Hank.

- Se referă la Karah, zise Piper. Nu la mine.

Coop nu răspunse. Era obișnuit să joace sub presiune.

- Lasă arma, repetă el, de-abia mișcându-și buzele.

- De ce? zise Hank, lipind arma de tâmpla lui Piper. Vreau s-o pedepsesc. M-a părăsit și a dat fuga la tine cu fusta ridicată.

- Ești bolnav, zise Coop. Nu e nimic între mine și Karah.

– Minți! Minți la fel ca ea.

– Nu am de ce să te mint.

Coop era calm, stăpân pe situație, dar nu-și luă ochii de la el.

Brusc, Hank luă pistolul de la capul lui Piper și îl aținti din nou asupra Jadei. Jada suspină cu jale.

– Voiam să-i zbor creierii, dar o să fac ceva mai rău de atât. O să-i dau unde o doare mai tare, zise el, prinzând-o pe Jada de gât. O s-o omor mai întâi pe fiica ei.

Jada se cutremură. Piper simți o picătură de transpirație alunecându-i între sâni. Era transpirată, iar inima îi bătea cu putere.

– De ce ai crezut că ei doi sunt împreună? Trebuia să vorbească. Să spună ceva. Orice. Coop este amantul meu. Eu și Coop suntem împreună de mult. Suntem mai mult decât amanți. Ne iubim, zise ea, încercând să tragă de timp, să îi distragă atenția de la pistolul ațintit asupra Jadei. Nici măcar nu-i place de Karah. Râdem de ea pe la spatele ei.

– Minți.

Îl văzu cu coada ochiului pe Coop mișcându-se ușor. Un pas la stânga. Piper continuă să vorbească:

– Știi că e o nebună. Tu știi cel mai bine asta. Nici măcar nu-i pasă de Jada. De propria fiică. De-aia copila stă la mine. Karah nu vrea să aibă nimic de-a face cu propria fiică. Coop mai făcu un pas. „Suntem o echipă. Suntem o echipă.” Cum să-ți pese de o femeie ca ea? Mi-a spus că nu și-a dorit niciodată să fie mamă. Că Jada o trage înapoi. Că nu poate să fie liberă din cauza ei.

Jada scoase un suspin sfâșietor din adâncul sufletului. Hank tresări, iar Coop se aruncă asupra lui cu trupul lui puternic. Și urmă cel mai aprig atac din toată cariera sa. Un atac devastator, ilegal, care îl lăsă în genunchi și făcu încăperea să se cutremure.

Piper o trase pe Jada și se aruncă asupra ei, protejând-o pe fată cu propriul trup, exact când se auzi focul de armă.

## capitolul 21

Piper se aruncă peste Jada ca să o țină în siguranță. Îi era frică să ridice capul și să riște să o expună. Clipele de coșmar păreau infinite. Oare Coop era mort? Speră că glonțul îl nimerise pe Hank. Sau peretele. Sau podeaua. Orice, numai nu pe Coop. El trebuia să rămână în viață. Trebuia să rămână în viață, pentru că îl iubea, îl iubea din tot sufletul, pentru că trebuia să o apere pe Jada și pentru că avea nevoie de el ca să termine treaba pe care ea nu o putea face.

„Coop, te rog să nu mori.“

Auzi o femeie țipând. Nu era ea. Nu era Jada. Ci Karah.

– Nenorocito! Urletul lui Hank o înfioră.

Coop începu să injure.

„Trăiește.“

Jada începu să tremure sub ea. Unde era pistolul? Piper trebuia să ajungă la pistol. Întoarse capul. Coop îl aruncase pe Hank la podea. Văzu urme de sânge. Piper se ridică de pe Jada și sări să ia pistolul. Se ridică în genunchi cu arma în mână și o văzu pe Karah în pragul ușii, îngrozită. Piper îi strigă să sune la poliție.

Continuarea fu scurtă și brutală. Coop îl apucă pe Hank de gât și îl izbi cu capul de perete. Îl lovi fără oprire până când Hank se prăbuși inconștient la pământ.

Jada își luă arma Nerf. Continuă să suspine și se apropie de Hank, trăgând în trupul lui inert. Un glonț de spumă după altul.

Piper zări mai întâi pata de sânge de pe perete și apoi, câteva clipe mai târziu, văzu ceva mult mai înspăimântător. O pată roșie pe jacheta lui Coop.

Medicii de pe ambulanță o oprire cu greu să nu urce alături de el. Sări în mașină și porni după ei, fără să mai țină cont de limitele de viteză, gândindu-se cu groază că el fusese rănit. Odată ce ajunseră la Urgențe, refuză să se dezlipească o clipă de el.



Fusesse împușcat într-o parte. Glonțul îi ieșise pe partea cealaltă, ceea ce era un semn bun, și nu îi nimerise nici un organ vital. Și asta era de bine. Doar că fusesse rănit, ceea ce era absolut îngrozitor. De neimaginat.

Rămase la căpătâiul lui, luând la întrebări fiecare doctor, asistentă, tehnician și infirmier care îi ieși în cale. Ba chiar încercă să intre cu el la raze, dar o amenințară că o să cheme paza.

Coop era conștient, dar nu încercă nicicum să o liniștească. Dimpotrivă, părea foarte surprins.

În timp ce Coop era la analize, Piper încercă să se adune. Presupusese că avea un singur inamic – pe Noah Parker. Dar se înșelase. Noah chiar se afla în spatele încercărilor de a-i sabota clubul; el trimisese drona și tot el lansase falsele acuzații. Dar fostul iubit al lui Karah, un nebun gelos, era responsabil pentru toate celelalte lucruri. Hank îi credea amanți pe Karah și Coop. El fusesse cel care îl atacase pe Coop în noaptea în care se întorseseră din Canada. El fusesse cel care îi tăiasse cauciucurile. Piper chiar bănuia că Hank știuse exact cine se afla la volanul acelui Audi în noaptea în care provocase accidentul. Dacă nu putea să o țină pe Karah doar pentru el, voia să se asigure că nimeni altcineva nu avea să fie cu ea.

Le povesti polițiștilor tot și încercă să nu-și închipuie ce s-ar fi întâmplat cu Karah și cu Jada dacă Hank nu ar fi greșit apartamentele. Sau ce s-ar fi ales de ele dacă n-ar fi apărut Coop la timp.

Așteptă până se făcut 8.00 ca să îl sune pe Heath, care dădu buzna la spital o jumătate de oră mai târziu, alb la față. Puse mai multe întrebări și, după ce se liniști în privința stării lui Coop, reveni la tonul lui normal când vorbi cu clientul său care zăcea întins pe patul de spital.

– Îmi place cum ești îmbrăcat.

– Lasă-l în pace, i-o tăie Piper.

Coop și Heath schimbă câteva priviri pe care Piper le ignoră. Nu voia să-l supere careva pe Coop.

Tot în dimineața aceea, Piper vorbi cu Karah și cu Jada la telefon. Hank era la închisoare pentru tentativă de omor, printre altele. Karah se învinuia pentru tot.

– Părea foarte drăguț la început, și, până să-mi dau seama de ce era în stare, era prea târziu. Din cauza lui am plecat din St. Louis. Nu am crezut nici o clipă că o să vină după mine.

Piper încercă să o liniștească și apoi vorbi cu Jada. Discuția lor o liniști.

– Mama o să mă ducă să vorbesc cu un psiholog, ca să se asigure că n-o s-o iau razna, dar nu cred c-o să se ajungă la asta. Și ghici ce? După ce a plecat poliția, mama m-a scos în oraș să mâncăm clătite, și, după toate cele întâmplate, nu am mai fost atentă, așa că am fost împușcată de Clara. Sunt moartă în mod oficial.

– Vai! Îmi pare rău.

– Știu. Am crezut că o să fiu mai supărată, dar măcar mă bucur că ea e cea care m-a eliminat, pentru că am început să ne împrietenim.

– Te cred, dar, după toate câte s-au întâmplat astăzi, nici că se putea un moment mai nepotrivit.

– Da, dar știu că îi pare rău și că are mai mare nevoie de bani, așa că i-am spus că nu m-am supărat și ne întâlnim mâine să lucrăm împreună la proiectul despre traficul sexual cu minori. Și partea bună e că nu mai trebuie să car după mine arma aia blestemată.

În ciuda protestelor lui Coop, doctorii insistară să rămână peste noapte la spital. Coop deja îl dăduse pe Heath afară din salon, dar se părea că avea pretenția ca Piper să rămână. Nu că Piper și-ar fi pus problema să plece.

Infirmierul care trebuia să îl transporte pe Coop în salonul său părea un puști simpatic, dar Piper nu se dezlipi de scaunul cu roțile; îi urmă la lift și pe alte câteva coridoare. Coop era nervos, nu pentru că îl durea ceva, ci pentru că personalul medical nu voia să-l lase să meargă pe propriile picioare.

Erau prea mulți oameni care dădeau târcoale salonului său, iar Piper se săturase.

– Dacă nu ești medic sau asistent medical, nu ai ce căuta aici. Hai, valea!

Coop ridică mâna din scaunul cu roțile și îi adresează un rânjet arogant.

– Mulțumesc pentru ajutor.

Adrenalina începuse să o părăsească; era extenuată și îndurerată. Ar fi vrut să plece, dar nu putea să îl lase singur la spital, când lumea se agăța de orice scuză să dea iama în salonul lui. Avea nevoie de cineva care să stea în fața ușii până ce urma să fie externat, iar când veni asistenta să îl consulte, Piper îl sună pe Jonah și îi povesti cele întâmplate.

Coop fusese cazat în versiunea de spital a unui penthouse: o cameră spațioasă cu vedere spre oraș. Piper termină de vorbit cu Jonah și, când intră în salon, îl găsi așezat în șezut.

– Ar trebui să stai întins, îi spuse ea.

El se uită ciudat la ea, de parcă nu ar fi recunoscut-o, după care își reveni la starea lui normală.

– Fii serioasă! Am avut accidentări mai grave în liceu. Nu-mi vine să cred că nu vor să mă lase să plec acasă.

– E pentru binele tău, zise ea, întorcându-se cu spatele și îndreptându-se spre fereastră.

– Apropo, mulțumesc, spuse el. Apreciez că ai rămas să ai grijă de mine.

Părea a vorbi serios, și ea se întrebă cât de greu îi fusese să spună aceste cuvinte. Cum lăsase să se întâmple una ca asta. Cum de permisesese să se îndrăgostească de cineva atât de diferit de ea?

– Eu sunt cea care trebuie să-ți mulțumească, zise ea. Dacă nu te-ai fi întors la apartament... După care se răsuca cu fața spre el și îl întrebă: De ce te-ai întors?

Coop își lăsă capul pe pernă.

– Voiam să vorbesc cu tine.

– Și nu ai putut să aștepti până dimineață? zise ea, ducându-și mâinile la piept.

- Era ceva important, răspunse el.

Piper îl privi nedumerită.

- Speram ca zilele astea să te fi ajutat să-ți dai seama că despărțirea asta nu are nici un sens. Eu vreau cu totul altceva. Asta voiam să-ți spun la cina de miercură trecută, înainte să o iei razna. Voiam să-ți propun să ne mutăm împreună. La mine, nu la tine.

Piper simți un cuțit în inimă.

- Ce motive aș avea să mă mut la tine?

- Norocul meu că am un ego foarte mare, pentru că altfel l-ai fi distrus până acum. Piper simți un nod în gât, iar Coop continuă: Nu știu de ce ești așa încăpățânată în privința asta. E un pas firesc.

Oare chiar reușise să se convingă de unul singur de ceva atât de greșit?

- Nu înțeleg de ce spui asta.

- M-am tot gândit săptămâna asta la noi doi, zise el, prinzând mai multă culoare în obraji. Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu e cea mai frumoasă relație în care ai fost implicată vreodată, pentru că pentru mine chiar este.

Piper înlemni și simți o fărâamă periculoasă de speranță.

- Vorbești serios? Dacă asta ți se pare cea mai frumoasă relație pe care ai avut-o până acum, chiar e cazul să stai de vorbă cu cineva.

Îl văzu la fel de încăpățânat ca de obicei. Încăpățânat ca nu care cumva să piardă calitatea aceea care făcuse din el un campion, dar care o făcea pe ea să se simtă crispată în preajma lui. Trebuia să facă ceva. Ceva definitiv. Știa exact ce avea de făcut, dar nu era sigură că putea. Trase adânc aer în piept. Trebuia să o facă, pentru că îl iubea îndeajuns de mult cât să-și dorească tot ce era mai bun pentru el, chiar dacă o lăsa cu inima frântă.

- Uite ce, Coop..., zise ea, cu glas slab. După ce trece perioada asta, trebuie să o suni pe Deidre.

- Nu mai vreau să fac afaceri cu ea, răspunse el.

– Ce s-a întâmplat cu Noah nu a fost din vina ei, și nu mă refeream la afacerile voastre. Ci la relația dintre voi, reuși ea cu greu să spună. Ea e mult mai potrivită pentru tine decât tipele acelea de la Hollywood. Sunteți făcuți unul pentru celălalt. Iar ei chiar îi place de tine. După toate cele întâmplate seara trecută, e clar că viața e scurtă. Dacă vei continua să pierzi timpul cu altă femeie – cu mine, mai exact –, o să ratezi șansa de a găsi femeia ideală pentru tine.

Coop o privi șocat și se ridică ușor în pat.

– Deidre Joss nu e femeia ideală pentru mine.

Cum era posibil să nu-și dea seama?

– Ba da! Este o femeie inteligentă, de succes, frumoasă. Genul de femeie care o să fie întotdeauna alături de tine. Și e înnebunită după tine. E o persoană chiar drăguță. Un om bun.

– E clar, spuse el. Ai luat-o razna.

– Ai 37 de ani. E cazul să te așezi la casa ta.

– Stai puțin! Tu chiar încerci să-mi dai papucii și să mă cuplezi cu altcineva? Am înțeles bine?

– Nu e vorba despre o femeie oarecare. Tu și Deidre vă potriviți de minune. Te-am văzut cum ești cu ea. Ți-ar fi foarte simplu să te îndrăgostești de ea. Poate pentru tine nu e clar ce ar trebui să faci cu viața ta, dar pentru mine este.

– Chiar așa? zise el, pe un ton batjocoritor. Ia spune-mi! Știu că arzi de nerăbdare.

– Bine, fie. Trebuie să renunți la afacerea asta cu cluburi de noapte. Nu ți se potrivește. Cumpără-ți niște pământ. Cultivă-l, habar n-am cu ce. Și așază-te la casa ta... cu femeia potrivită. Cineva care e la fel de... uimitoare ca tine. Ai nevoie de cineva ieșit din comun. O femeie isteată, superbă, de succes, dar totuși o tipă cerebrală.

– Absolut fascinant, zise el, părând uluit. Și, spune-mi..., zise el, uitându-se lung la ea. Ce se presupune că ar trebui să fac dacă cred că... m-am cam îndrăgostit de tine?

Piper își reținu cu greu un suspin și reuși să îl transforme într-un râs aspru, lipsit de amuzament.

- Nu e adevărat.

- Cum le știi tu pe toate.

Chiar le știa pe toate. Și, în același timp, nu știa nimic. „M-am cam îndrăgostit de tine.” De parcă se putea așa ceva. Nu avea de gând să plângă de față cu el. Niciodată.

- Ești un campion. Face parte din ființa ta. Mentalitatea asta a făcut din tine un învingător. Dar aici vorbim despre viața adevărată, nu despre un joc. Și, în loc să te păcălești singur, gândește-te la ce ți-am spus. La tine. La Deidre. La tot.

Coop deja era furios.

- Și ce se presupune că o să se întâmple cu noi? După ce mă cuplez cu Deidre, bineînțeles.

- Nimic.

- Nu vrei să fim *amici*? zise el, agitându-se. Nu vrei să ne dăm întâlnire din când în când la o bere? Sau să mergem la striptease? Să jucăm poker? Așa, ca între *băieți*.

Piper simțea că avea să explodeze.

- O să aștept în hol până vine Jonah.

- Foarte bine, zise el.

„Dacă cred că... m-am cam îndrăgostit de tine.” Dragostea e sau nu e. Era clar. Pentru prima oară de când era mică, începu să plângă. Vărsă lacrimi dureroase pe obraji, pe haină. Lacrimi care izvorau dintr-un puț fără fund.

Așteptase prea mult să se îndrăgostească. De-aia îi era atât de greu. Ar fi trebuit să se îndrăgostească în adolescență, ca orice fată normală la cap. După care ar mai fi trebuit să se îndrăgostească de câteva ori. Dacă ar fi făcut lucrurile ca la carte, ar fi știut cum e să suferi, dar ea se încăpățânase să nu se îndrăgostească. Iar acum, simțea că i se rupe inima.

Urcă cu mașina pe bordură când parcă pe aleea din spatele clubului. Trebuia să-și strângă lucrurile, dar

nu putea să intre în club cu lacrimi în ochi. Nu voia să o vadă nimeni suferind. Dădu în spate și continuă să conducă până la lac. Odată ajunsă acolo, o luă agale pe iarbă spre cărarea care ducea spre lac.

Bătea un vânt rece, care îi trecea prin haine, dar lacrimile continuau să curgă. Toate lacrimile pe care și le înfrânase în toți anii aceia. Plângea după o mamă pe care nu și-o amintea, după un tată care o iubise și totodată o displăcuse și plângea după un fost fundaș care îi furase inima fără să-și dea seama.

Începu să alerge. Nu erau prea mulți alergători pe poteca aceea, și simți primii fulgi de nea. Noiembrie era la doar câteva zile distanță. După care avea să vină iarna. Urma o iarnă rece și friguroasă în Chicago. Începu să alerge din ce în ce mai repede, parcă încercând să lase durerea în urmă. Văzu în depărtare o femeie, îmbrăcată în haine sport de firmă, care își plimba copilul în cărucior în vreme ce alerga. Pe măsură ce se apropie de ea, femeia încetini, după care se opri în dreptul ei.

– Ai pățit ceva? întrebă ea, în timp ce copilul ei dormea liniștit în căruț.

Piper știa că arăta ca o nebună. Se opri și ea din alergat.

– Mi-a... mi-a murit câinele.

– Îmi pare rău, îi spuse femeia, cu părul fluturându-i în aer.

Piper începu din nou să alerge. O minciună în plus. Nu fusese niciodată o mincinoasă, iar acum devenise expertă la asta. O minciună după alta.

„Prefer Esme. De fapt, Lady Esme. Esmerelda este un nume din familie...”

Se întoarse spre femeie și strigă după ea:

– M-am despărțit de bărbatul pe care îl iubesc din toată inima pentru că știu că el n-o să mă iubească niciodată așa. Sufăr și nu știu ce o să se aleagă de mine.

Femeia îi făcu cu mâna, singurul indiciu că o auzise.

Piper ridică privirea spre lac, cu pumnii încleștați pe lângă corp, simțind cum îi clănțane dinții în gură și cum îi îngheață lacrimile pe obraz. Trebuia să se reinventeze. Trebuia să devină cineva indestructibil, astfel încât să nu mai treacă niciodată prin așa ceva.

Trecuse o săptămână. Piper nu mai era. Parcă nu fusese niciodată acolo. Angajații curățaseră petele de sânge și aranjaseră mobila la loc. Coop mersese la un moment dat până în pragul ușii, dar nu putuse să intre în casă.

Nu-și putea scoate din cap imaginea cu Piper în fața lui, cu pistolul la cap. Iar în clipa aceea totul deveni atât de clar. Era ca și cum un vânt rece venise să alunge ceața care umbrise până atunci tot adevărul. Dar, în loc să procedeze corect, o dăduse în bară la spital. Nu spusese lucrurile potrivite, ceea ce era chiar ironic, dat fiind faptul că era recunoscut pentru modul în care vorbea. După ani întregi în care stătuse cu microfonul la gură, învățase să spună lucrurilor pe nume, fără să lase loc de interpretări. Dar, când venise momentul să spună lucrurilor pe nume cu Piper, se pierduse cu firea, iar acum Piper se încăpățâna să nu-i răspundă la telefon.

Rana începuse să i se vindece, dar în rest era distrus. Cineva bătuse la ușă. Era pentru prima oară în câteva zile când cineva îndrăznea să îl deranjeze. Înțelegea de ce toți cei din jurul lui hotărâseră să se țină deoparte. Era rece cu clienții, veșnic nemulțumit de chelneri și de-a dreptul ostil cu gărzile de corp. Ba chiar se certase cu Tony pentru că acesta insistase că nu era nimic în ne-regulă cu sistemul de ventilații. Doar că aerul era înecăcios, nu circula. Mirosul de parfum și de băutură îi intrase în piele.

Se întoarse de la laptopul de la care nu-și luase ochii de ore întregi și își îndreptă toată furia spre ușă.

– Dispari!

Jada dădu buzna în biroul lui.



- Te-ai despărțit de Piper! Cum ai putut să faci una ca asta?

- Piper a fost cea care mi-a dat papucii. Și de unde știi, mă rog?

- Am vorbit cu ea la telefon. La început, nu a vrut să-mi spună, dar am convins-o.

Coop rămase așezat pe scaun, încercând să pară relaxat, chiar dacă era disperat să afle toate detaliile de la ea.

- Și... ce ți-a spus despre mine?

- Doar că nu v-ați mai văzut de la acel incident.

- Și din asta ai presupus tu că i-am dat papucii?

- Mi s-a părut tristă la telefon, zise Jada, trântindu-se pe canapea. De ce s-a despărțit de tine?

- Pentru că zice că nu am luat relația noastră în serios, spuse el, ridicându-se și prefăcându-se că aranjează jaluzelele din spatele biroului său.

- Așa ți-a zis? întrebă Jada.

- Nu a folosit chiar cuvintele astea..., spuse el, îndreptându-se spre frigiderul de lângă bibliotecă. E o persoană foarte competitivă. Și crede că și eu sunt la fel.

- Și vrei să spui că nu ești? comentă Jada, parcă analizându-l.

- Nu când vine vorba despre ea, răspunse el, luându-și o cola din frigider. Vrei și tu una?

- Nu, zise Jada. Ai de gând să încerci să te împaci cu ea?

- Da.

- Nu pari prea încrezător.

- Sunt.

- Nu pari.

Jada avea dreptate. Coop își deschise cutia de cola, chiar dacă nu se grăbi să bea din ea.

- Nu vrea să vorbească cu mine. Nu-mi răspunde la mesaje și nici la telefon. Nu era tocmai sigur de ce purta această discuție cu o adolescentă, poate doar pentru că ea avusese curajul să-l întrebe, spre deosebire de ceilalți.

- Ar trebui să te duci la ea la ușă, zise Jada. Stă la prietena e, Amber. Sau... ai putea să o aștepti la mașină și să sari în fața ei, s-o faci să te asculte.

- Asta se întâmplă doar în filme. Dacă faci asta în viața reală, ești un dubios. Vreau să vorbesc cu ea, nu s-o enerv... nu să o necăjesc și mai tare.

Auzi din nou pe cineva bătând la ușă.

- Dispari!

Ușa se deschise oricum. De data aceasta, era Deidre Joss. Era cazul să fie politicos, dacă mai știa cum se făcea asta.

- Nu e un moment bun? întrebă ea.

- Îmi pare rău, Deidre. Am crezut că e Tony.

- Sărmanul Tony!

Coop se întoarse spre Jada și spuse:

- Vorbim mai târziu.

Jada se ridică imediat de pe canapea.

- Bine, dar să nu-i spui mamei că am țipat la tine. Nu vrea să te supăr.

- Păcat că nu toată lumea este de aceeași părere, mormăi el.

Jada ieși, iar Deidre închise ușa în urma ei. Coop își dădu seama că rămăsese cu cola în mână și o întrebă:

- Vrei și tu una?

- Nu, mulțumesc. Deidre era la fel de elegantă ca de obicei, îmbrăcată într-un costum negru. Nu se punea problema de blugi rupți sau tricouri cu Bears. Nu avea ochii ei albaștri. Iar părul ei lung și mătăsos nu se compara cu șuvițele ei ciufulite.

- Cum te simți? îl întrebă ea.

- Foarte bine, zise el.

Rana îl durea doar dacă se mișca prea repede, dar nu avea de gând să se plângă.

- Mă bucur, spuse ea, făcând un pas spre el. Te-am sunat, însă nu mi-ai răspuns, zise ea, dar nu cu reproș. Era o femeie prea drăguță. Tocmai din această cauză nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de ea, iar Piper ar fi trebuit

să știe asta. Am primit vești de la avocatul lui Noah, zise ea. O să cadă la o înțelegere.

Coop dădu sucul pe gât.

- Asta ușurează lucrurile.

- Am fost să stau de vorbă cu el. Am vrut să-i fie foarte clar că, după ce răspunde în fața legii, va trebui să plece din oraș. Presupun că se va retrage cu coada între picioare acasă la mama lui. Deidre își dădu geanta jos și o puse pe canapea. Mă simt ca o proastă. Știam că e un tip posesiv, dar m-a ajutat mult după moartea lui Sam, așa că m-am făcut că nu văd. Am venit să-mi cer scuze pentru că m-am înșelat în privința lui și pentru că ai trecut prin tot ce ai trecut din cauza lui.

- Toți facem greșeli în viață.

Mai ales el. Trebuia să facă cumva să vorbească cu Piper. Să îi explice cum se simțise când o văzuse cu pistolul la tâmplă, dar ea se încăpățâna să îl țină la distanță.

- O să primești chiar astăzi o ofertă din partea noastră, zise Deidre cu zâmbetul pe buze. Am încredere deplină în viziunea ta și vreau să-ți finanțez afacerea. Ar fi trebuit să am încredere în propriile mele instincte și să batem palma acum câteva săptămâni, dar l-am lăsat pe Noah să mă controleze.

Venise momentul să spună lucrurilor pe nume. Coop își băgă mâinile în buzunar, după care le scoase.

- Deidre, renunț la afacere. Vreau să vând clubul, zise el, răsufând ușurat.

Deidre nu putu să își ascundă uimirea.

- Dar erai atât de entuziasmat de ideea asta. Ești sigur? Ce s-a întâmplat?

- Mă gândesc de ceva timp să fac asta. De fapt, Piper Dove era cea care îl făcuse să se răzgândească. Dar Piper avea dreptate. Satisfacția aceea pe care o simțea de fiecare dată când intra în club pălise. Spiral era un loc extraordinar, și îi făcuse plăcere să îl construiască de la zero, dar nu se simțise bine să fie zi de zi acolo, iar ideea de a petrece ani întregi sărind dintr-un club într-altul își pierduse farmecul. Îmi plac provocările. Îmi place ideea

de a construi ceva de la zero, dar mi-am dat seama că asta e tot. Am crezut că afacerea cu cluburi de noapte este perfectă pentru mine, cu riscuri și câștiguri pe măsură, dar m-am înșelat.

– Pentru că...?

– Mi-e dor să mă trezesc dimineața, răspunse el, cât se poate de simplu.

Deidre nu avea cum să înțeleagă, dar Piper știa că se săturase de agitația aceea, de muzica asurzitoare, de mirosurile acelea și de luminile orbitoare. Se săturase să își trăiască viața la club. Voia să respire aer curat. Voia să doarmă mai mult de trei ore înainte să iasă dimineața la alergat. Voia să facă exact ce spusese Piper. Să cultive naiba știe ce. Nu știa cum avea să facă asta, dar asta era doar unul dintre lucrurile pe care încă nu știa cum să le abordeze. Dar știa că aveau să urmeze schimbări importante.

Aruncă o privire spre hanoracul care atârna pe perețele din spatele ei.

– O prietenă a încercat să-mi spună că afacerea asta nu-i de mine, dar mi-a luat ceva până să-mi dau seama că avea dreptate.

– Piper?

Coop nu spuse nimic.

– Am sunat-o zilele trecute, zise Deidre. Am stat puțin de vorbă.

Se părea că toată lumea stătea de vorbă cu Piper, mai puțin el.

– Știi că e de părere că noi doi facem o pereche perfectă? zise ea, jucându-se cu inelul. Doar că tu nu vrei asta, nu?

Nu-i plăcea să rănească o femeie, dar trebuia să fie sincer cu ea.

– Mi-e teamă că nu. Îmi pare rău.

– Nu-ți pare chiar așa rău, spuse ea, dându-și părul după ureche, zâmbind. Am analizat și eu situația și am înțeles de ce nu sunt femeia potrivită pentru tine. Tu ai nevoie de cineva mai... neconvențional.

Foarte interesant cum toate femeile din viața lui păreau să știe exact de ce avea el nevoie.

– Îmi pare rău că n-o să facem afaceri împreună, zise ea. Dacă te răzgândești, anunță-mă.

– Bine, răspunse el. Cu toate că știa că asta nu avea să se întâmple.

De îndată ce Deidre ieși pe ușă, își luă telefonul și îi mai trimise un mesaj.

*Te iubesc. Nu doar cred. Te iubesc din toată inima.*

Doar că mesajul nu se trimise. Piper îi blocase în cele din urmă numărul de telefon.

## capitolul 22

– Nu vreau să mă văd cu el, zise Berni în timp ce Piper o împinse de la spate în cafeneaua unde urmau să se întâlnească cu Willie Mahoney peste zece minute. O să creadă că-s o babă nebună.

Cumva, Piper se identifică cu imaginea aceea. Se simțea îmbătrânită și fără chef de viață. Îi era foarte dor de Coop. De-abia reușea să se ridice dimineața din pat, și singurul motiv pentru care se urnise era fiindcă voia să-și respecte promisiunea față de Berni.

Încercă să apeleze la latura sensibilă a femeii mai în vârstă.

– E un om bun, foarte drăguț. Știi și tu cum e să-ți pierzi soțul. Poți să-l ajuți să se înveselească puțin.

– Nu înțeleg de ce vrei să fac eu asta. O să creadă că sunt dusă cu sorcova.

– O să creadă că ești interesantă, și vreau să-l vezi cu ochii tăi, ca să treci peste.

Poate și ea ar fi avut șanse să treacă peste povestea cu Coop dacă el ar fi încetat să o contacteze, dar era prea competitiv ca să se dea bătut. Ar fi trebuit să-i facă

pe plac. Ar fi trebuit să se mute cu el și să îl copleșească cu atâta atenție, încât să nu o mai vadă ca pe o provocare. Dacă ar fi făcut-o, el singur ar fi dat-o afară. Dar nu o făcuse, pentru că nu era atât de puternică.

Chiar dacă ajunseseră cu zece minute mai devreme, îl găsiră pe Willie la aceeași masă la care stătuseră el și Piper de vorbă cu o săptămână și jumătate în urmă.

– El e, îi zise ea.

– Nu mi-ai spus că e așa chipeș, îi șopti Berni.

Willie își dăduse pe spate cele câteva fire de păr care îi mai rămăseseră. Se vedea că încercase să-și calce cămașa și își accesORIZASE pantalonii gri cu ceea ce părea a fi o pereche nouă de adidași albi. Piper o luă bucuroasă pe Berni pe după talie.

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Hai!

Berni se îndreptă spre Willie de parcă ar fi mers la spânzurătoare. Bărbatul se ridică, iar Piper le făcu cunoștință. Berni trecu direct la subiect:

– Știu că probabil crezi că sunt o babă nebună.

Piper nu putea lăsa lucrurile așa.

– Prima oară când l-ai văzut, purta o pălărie în formă de cașcaval.

– Așa este, zise Willie, după ce se așezară la masă. O port ca să țin oamenii la distanță.

Berni îl privi îngrijorată.

– Dar de ce ai vrea să faci asta? Oamenii trebuie să fie înconjurați de alți oameni.

– Asta-mi spun și copiii mei când mă sună. Mă sună o dată pe săptămână, dar nu s-ar sinchisi să-mi facă o vizită.

– Ești norocos că ai copii. Eu și Howard nu am putut. Howard nu prea avea înotători, dacă înțelegi ce zic.

Willie încuviință cu înțelepciune din cap.

– Mare păcat! Sunt sigur că nu v-a fost ușor.

Berni își lăsă geanta pe jos.

– Deloc. Când Howard...

Piper se ridică dintr-odată.

- Trebuie să dau câteva telefoane, zise ea, chiar dacă nu era adevărat. Era și-așa destul de deprimată, nu avea nevoie să audă despre sperma lui Howard Berkovitz.

Berni îi făcu semn să plece.

Piper se așeză la una dintre mesele din fața cafenelei, potrivite mai degrabă pentru zile mai călduroase decât pentru frigul acela de noiembrie. Norii plumburii alun-gau orice rază de soare. Se întrebă de cât timp avea nevoie o persoană normală ca să treacă peste o decepție amoroasă. Poate, dacă tripla perioada aceea, avea să știe când urma să revină la normal, pentru că acum simțea că trecea prin viață cu rănila la suprafață.

Îi sună telefonul.

- Piper, Annabelle Champion la telefon.

Glasul vesel al lui Annabelle o făcu să se simtă mult mai bine. Annabelle o ținu câteva minute de vorbă înainte să treacă la subiect:

- Mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă. Aș vrea să te angajez. Compania cu care lucram a început să se culce pe-o ureche, și vreau să apelez la tine.

Cu o lună în urmă, Piper ar fi fost încântată să primească o astfel de ofertă, dar se înmuiase, de parcă felul ei de-a fi expirase. Auzi vocea lui Duke în minte: „Asta nu e treabă de fete. Crede-mă“. Doar că Duke se înșela amarnic. Nefericirea ei nu avea nimic de-a face cu faptul că era femeie, ci cu mentalitatea ei greșită că Dove Investigations era singurul lucru pe care și-l dorea de la viață.

Piper începu să își frece mâinile de blugi.

- Poți să-mi lași câteva zile de gândire? Îți sunt foarte recunoscătoare, dar... am început să am unele îndoieli.

- Vrei să-mi povestești?

Annabelle era o persoană atât de deschisă, atât de rațională, că Piper ar fi vrut să i se destăinuie, dar cum ar fi putut o femeie fericită ca ea, cu o afacere profitabilă și cu un soț iubitor, să o înțeleagă?

Așa că îi spuse doar jumătate de adevăr:

- Am ajuns la concluzia că e foarte plictisitor să urmărești oameni și urăsc când trebuie să-i spun unei femei că soțul ei o înșală.

- E de înțeles, zise Annabelle.

- Trebuie să reevaluez situația.

- E bine să facem asta din când în când. Să scăpăm de lucrurile care nu merg și să construim ceva nou din ce ne rămâne.

Un sfat foarte bun, doar că Piper nu mai avea nici cea mai vagă idee ce mergea și ce nu mergea pentru ea.

După ce își termină convorbirea, Piper intră înapoi în cafenea, doar ca să afle de la Berni că era liberă să plece, pentru că Willie se oferise să o ducă el acasă cu mașina.

Piper îl refuzase categoric. Și un refuz era un refuz, nu-i așa? Dar Coop nu reușea să doarmă. Uita să mănânce. Și începuse să se uite lung la sticlele de băutură de la bar. Fusesse sigur că avea să-i răspundă în cele din urmă la telefon sau la mesaje, dar acest lucru nu se întâmplase. Nu știa cum să facă să vorbească cu ea, situația era la fel ca în urmă cu o săptămână și jumătate, când ieșise din spital. Deja nu mai suporta, așa că se urcă în mașină și porni spre casa ei.

Pe drum, își aminti ce îi spusese Jadei, cum că nu e în regulă să stai pe urmele cuiva, dar el nu voia altceva decât să stea de vorbă cu Piper, iar asta nu însemna că o hărțuia, nu-i așa?

Mă rog, poate era o situație incertă.

Tipul de la parter îi răspunsese în trecut la interfon, dar de data asta nu o făcu, chiar dacă lui i se păru că era acasă. Încercă apoi la Jennifer MacLeish, dar nici ea nu răspunse. După care sună la doamna Berkovitz.

- Cine e? se auzi vocea ei.

- Sunt eu, Cooper Graham, doamnă B. Îmi deschideți, vă rog?

- Cooper și mai cum?

- Graham. Cooper Graham. Mă lăsați să intru?



- Aș vrea, ezită ea, dar... m-am lovit la ambele mâini și nu pot să apăs pe buton.

O minciună gogonată, dat fiind faptul că deja vorbeau prin interfon.

- Încercați cu cotul, spuse el, străduindu-se să nu-și piardă cumpătul.

- Am artrită.

Coop rămase câteva clipe pe gânduri.

- Dacă mă lăsați să urc, poate vin să gust niște prăjituri? Sunt sigur că sunt delicioase.

Urmă o pauză lungă, după care Berni spuse în șoaptă:

- Nu am voie. Ne-a interzis să-ți dăm drumul în clădire. După care spuse din nou pe un ton normal: Nu e frumos să te joci cu sentimentele unei femei. E tot ce am avut de spus.

După care închise interfonul. Coop se enervă atât de tare, încât făcu tocmai lucrul pe care jurase să nu îl facă. O așteptă la mașină, deși simțea că exact asta ar fi făcut și Hank Marshall, fostul iubit al lui Karah. Însă era disperat să vorbească cu ea. Ce altceva putea să facă?

Așteptă aproape două ore în frig până o văzu în cele din urmă ieșind din clădire. Era îmbrăcată cu genul acela de geacă pufoasă în care își puneau toată nădejdea femeile din Chicago. Ea se tunsese din nou, iar șuvițele îi fluturau în jurul feței.

Piper îl zări imediat și înțepeni. Își îndesă mâinile în buzunarele de la geacă.

- Lasă-mă în pace! strigă ea, după care făcu stânga împrejur și se întoarse degrabă în clădire.

Coop era incredibil de furios. Piper fusese cât se poate de clară cu el, iar el alesese să o ignore. Simțea nevoia să se arunce sub duș.

Se urcă în mașină și porni spre nicăieri. Ajunse în cele din urmă la sală, chiar dacă doctorii îi interziseseră să facă sport. Pe drum, un polițist îl trase pe dreapta pentru că mergea cu viteză, dar refuză, bineînțeles, să îi dea amendă până când Coop insistă să își facă meseria.

Piper avea dreptate. Era un drac la volan, și trebuia să fie tras la răspundere.

Piper cu pistolul la tâmplă... Nu-și putea scoate din minte imaginea aceea; era ca un cadru de film. De-abia atunci i se ridicase vâlul de pe ochi, iar creierul lui înțelesese în cele din urmă ceea ce inima lui încercase să îi spună de săptămâni întregi. Cât de mult o iubea pe Piper Dove. Ea ajunsese să facă parte din el. Ea îl făcea să râdă, ea îl liniștea.

Mai mult decât atât, ea era conștiința și piatra lui de încercare. Da, era ca o provocare pentru el, dar nu așa cum își închipuia ea. Când era cu ea, voia să fie un om mai bun, să găsească un loc în lumea aceasta care să nu mai depindă de tabela de marcaj, să facă loc pentru o femeie în viața sa și să își pună încrederea în ea.

Dar ce însemna el pentru ea? Poate că nu avea să afle niciodată, și totul doar din cauza lui Duke Dove.

Piper îi dăduse destul de multe detalii despre viața ei ca să umple golurile. Fusesse nevoită să își ascundă orice sentimente, ca să îi facă pe plac lui Duke. Tatăl ei îi pedepsise lacrimile și o răsplătise pentru stoicismul de care dăduse dovadă. Misiunea lui fusese aceea de a crea o luptătoare care să poată să țină piept universului dur în care mama ei fusese omorâtă. Și reușise. Doar că apoi încercase să o pună la pământ refuzându-i câmpul de luptă care era dreptul ei din naștere.

Copilăria lui Coop fusese atât de diferită de a ei. Chiar dacă tatăl lui se luptase cu propriii demoni, nu îl făcuse niciodată să îi fie rușine de sentimentele normale pe care orice copil le trăia.

„Fiule, și băieții plâng câteodată. Să nu ții în tine.”

Piper nu avusese niciodată parte de aceeași înțelegere. A-i face pe plac tatălui ei însemnase să nu arate nici o urmă de slăbiciune, emoție sau vulnerabilitate.

Coop frână atât de brusc, că aproape făcu accident. Nici nu era de mirare că îi era frică să stea de vorbă cu el. Ideea de a purta o discuție forțată despre sentimentele ei, o discuție în care el să-și spună punctul

de vedere și în care să o oblige să spună și ea ce avea pe suflet, nu era genul de interacțiune pentru care să se simtă pregătită.

Pistolul acela... suspinele Jadei... Și Piper acolo, neajutorată, cu privirea îndreptată asupra lui, cu un mesaj atât de clar.

„Suntem o echipă.“

De îndată ce îl văzuse pe Coop lângă mașina ei, simțise că orice încercare de a-și pune viața pe un făgaș normal eșuase. Îl văzuse la fel de înalt și de puternic, cu brațele lui musculoase, în lumina rece de noiembrie... Simțise cum i se înmoaie picioarele.

Rămăsese cu privirea pierdută în gol, când o sună Jada.

– Ești detectiv, îi spuse fata. Eu și Clara suntem de părere că ar trebui să faci ceva în privința asta.

– Nu sunt tocmai în măsură să rezolv problema traficului sexual cu minori.

– Dar ai putea să te dai drept copil pe net. Să-ți dai întâlnire cu tipii ăștia și să-i arestezi.

– Sunt un simplu detectiv. Nu pot să arestez pe nimeni.

– Dar ai putea să lucrezi cu poliția, insistă Jada. Și să le explici că nu pot să le aresteze pe fetele astea pentru prostituție.

Înflăcărarea Jadei era admirabilă, dar Piper de-abia dacă putea să trăiască de pe o zi pe alta, darămite să rezolve o problemă de o asemenea amploare.

După ce închise telefonul, își îngropă fața în palme. Annabelle îi oferise un job, iar Deidre Joss o sunase ca să o roage să mai preia câteva cazuri pentru Joss Investments. Dove Investigations mergea din ce în ce mai bine, dar pur și simplu ei nu-i mai păsa. Singura parte bună din săptămâna aceea fusese vizita de aseară la Jen acasă.

- Ți-am trimis pe e-mail un link YouTube, îi spusese ea celui mai bun meteorolog din Chicago. Folosește-l după cum crezi de cuviință.

- Cum adică?

- O să vezi tu.

Piper reușise în cele din urmă să o ajute pe Jen descoperind un filmuleț despre Dobitocul Țăla, din perioada lui de facultate. Piper se grăbise să îl salveze. În filmare, Dobitocul stătea în patru labe, fără tricou, cu un sutien pe el și o pereche de chiloți de femeie pe cap, în timp ce un alt individ îl călărea pe spinare.

- Dumnezeule! exclamase Jen. Încrezutul ăla este la mâna mea!

Piper zâmbi când își aduse aminte.

Ușa de la birou se deschise. I se opri inima în loc când îl văzu pe Heath Champion în pragul ușii.

- A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut, zise agentul.

Nu avea energia necesară. Totodată, avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

- Ce cauți aici?

- Am venit să negociem o ofertă, spuse el. Din partea lui Coop. Vrea să vă mutați împreună.

„Poftim? Își trimisese agentul să negocieze?”

- Ce ți-e și cu fotbaliștii ăștia, zise Heath dezgustat. Niște răsfățați. Nu-s în stare să se descurce singuri.

Piper își încleștă pumnii.

- Nu pot să cred.

- Măcar nu sunt animale la mijloc. Urăsc când trebuie să negociez pentru animale.

- Domnule Champion...

- Heath. Cred că ne cunoaștem suficient de bine.

- Heath... Nu am de gând să mă mut cu clientul tău, zise ea, simțind un nod în gât. Îi era teamă că avea să izbucnească în plâns. Își înfipse și mai adânc unghiile în carne. De curiozitate... Agenții primesc zece la sută din înțelegerea pe care o obțin pentru clienții lor, corect?

- Procentajul diferă, în funcție de negocieri.

- Și, dacă ar fi să negociezi această ofertă, ceea ce n-o să se întâmple oricum, ce primești în schimb?

- Legume. Vara viitoare.

- Înțeleg.

Heath începu să se clatine pe pantofii lui foarte scumpi.

- Vreau să mă asigur că am înțeles bine. Nu ești interesată să te muți la el?

- Nu.

Asta ar fi însemnat să se comporte ca și cum nu ar fi fost altceva decât parteneri de sex. Dar știa că avea să se arunce la picioarele lui, să îl roage să se îndrăgostească de ea. Gândul acela o făcu să se cutremure.

- Atunci, vino cu o altă ofertă, zise el.

- Nu sunt obligată să-i fac nici o ofertă!

- Suntem într-o negociere. Așa se procedează.

Îi vorbi pe un ton atât de calm, că lui Piper îi veni să sară peste birou și să îi dea una.

- Oferta e să dispară din viața mea.

Agentul avu neobrăzarea să se arate dezamăgit de ea.

- Dar asta nu este o contraofertă. Ci un ultimatum. Din experiența mea, care e însemnată, lucrurile se rezolvă mai repede dacă ambele părți negociază cu bună-credință.

Piper simți că aterizase în Orașul Nebunilor, și, în mod ciudat, gândul acela o liniști. Își aduse aminte de prima ei întâlnire cu Heath, atunci când Coop îi arătase contractul, iar acesta negociase mai mulți bani. Pentru ea. Acești doi bărbați nu aveau o relație obișnuită agent-client și acum voiau să o tragă și pe ea în nebunia lor. Fie. Putea să facă și ea pe nebuna. Știa exact ce avea de făcut.

- Vrei o ofertă din partea mea? Dacă promite să dispară din viața mea, sunt dispusă să îi dau toate tricourile mele cu Bears. Ce zici despre asta?

- Îți garantez că n-o să accepte câteva tricouri în schimbul traiului într-un apartament de lux. Sunt sigur că poți oferi ceva mai mult.

Piper voia să nu mai sufere, iar asta nu avea să se întâmple atât timp cât Coop avea să facă parte din viața ei. Se uită lung la Piton.

- Dacă e de acord să dispară din viața mea, eu personal îi fac lipeala cu Deidre Joss.

- Văd că nu vrei să iei discuția asta în serios.

Doar că ea chiar vorbea serios. De ce insista Coop să o facă să treacă prin asta? Ar fi trebuit să stea de vorbă cu el ieri. Ar fi trebuit să stea în frig și să îl lase să spună ce avea de spus, fără să răspundă nimic. Dar dăduse dovadă de lașitate. La fel ca acum.

- Sunt dispusă să lucrez o lună pe gratis pentru club, pe partea de IT. Dar vreau să lucrez direct cu Tony.

- Trei luni.

- Două luni.

- Mi se pare rezonabil, zise el, scoțându-și telefonul. Trebuie să verific cu el.

- Așa să faci, spuse ea.

Heath ieși în parcare. Ea îl urmări pe fereastră, îl văzu vorbind la telefon. Îl văzu plimbându-se între mașina ei și SUV-ul lui. Își băgă în cele din urmă telefonul în buzunar și intra din nou în birou.

- Nu e de acord. Vrea să stați de vorbă față-n față.

Nu putea să facă una ca asta. Pur și simplu, nu putea.

- Nu.

- Am crezut că vrei să scapi de el.

- E tot ce-mi doresc.

- Atunci, oferă-i ceva care să nu poată refuza. În afară de tine.

- Când am devenit atât de irezistibilă? răbufni ea. Ia spune-mi!

- Nu sunt în măsură să răspund la această întrebare. Nu că nu te-aș considera o persoană încântătoare.

- Nu vreau să stau de vorbă cu el! urlă ea.

- Înțeleg. Dar trebuie să negociem ceva.

Ce nebunie!

– Sunt dispusă să lucrez două luni pe gratis pe partea de IT și să îi verific toți angajații timp de un an întreg. Un an de zile!

– Așa mai vii de-acasă, zise el, ieșind din nou în parcare.

Piper se prăbuși la birou. Ăștia doi erau gata să o bage la balamuc.

Îl văzu pe Heath vorbind la telefon de partea cealaltă a ferestrei. Își duse mâna în șold, pe sub haină. Petrecu câteva minute bune la telefon. În cele din urmă, se întoarse în birou.

– Tot nu vrea.

– Cred și eu, spuse ea, amărâtă. Nu poate suporta să piardă. E în stare de orice ca să câștige, oricât ar fi de nedrept.

– Nu e tocmai plăcut să auzi astfel de cuvinte din partea unei femei îndrăgostite.

Piper își îndreptă privirea spre el și spuse:

– Nu sunt îndrăgostită de el. E cazul să pleci.

– Aș putea, dar... se pare că Annabelle și-a băgat nasul în toată povestea asta și e de părere că tu și Coop trebuie să faceți cumva să treceți peste. Nu știu ce aveți toate cu treaba asta, dar asta e situația. Țin să te avertizez că e mai ușor să ai de-a face cu mine decât cu soția mea. Știu că pare o persoană drăguță, dar e foarte înverșunată.

– Annabelle vrea să stau de vorbă cu Coop?

– E foarte pornită pe ideea asta, zise ea. Dacă o dau în bară, m-a făcut să-i promit că o sun să-i spun, ca să vină ea să discute cu tine.

Piper era la pământ. Lor le putea ține piept, dar nu și ei.

– Bine, sunt de acord să mă văd cu el, zise ea, dez-nădăjduită, dar într-un loc public. Măine după-amiază la Big Shoulders Coffee. Și doar dacă îmi dai cuvântul de onoare că n-o să încerce să mă mai contacteze după aceea.

Reușise cumva să o scoată la capăt. Cafeneaua era bine luminată și suficient de micuță încât ceilalți clienți

să îi audă, ceea ce însemna că nu se putea enerva și că avea garanția că urma să rămână cu hainele pe ea.

- Stai să verific, zise Heath, scoțându-și telefonul.

Lui Piper îi veni să țipe. Sau să izbucnească în plâns.

De data aceasta, Pitonul nu ieși din birou.

- Coop, e de acord să se întâlnească cu tine, dar într-un loc public. La Big Shoulders Coffee mâine după-amiază și doar dacă promiți să n-o mai contactezi după aceea. Heath rămase cu telefonul la ureche, bătând din picioare. Așa... așa... Bine. Închise telefonul și spuse: Vrea să vă vedeți azi. Și nu la Big Shoulders. Acum, are o întâlnire la primărie. Vrea să vă vedeți la Daley Plaz imediat după. La două. E, categoric, un loc public. Eu zic să accepti oferta asta.

De ce era atât de disperat să câștige? Deja pusese stăpânire pe inima ei. Chiar simțea nevoia să o calce în picioare?

- Ești de acord? întrebă Heath.

- Da, răspunse ea obosită.

- N-o să mă mai plâng niciodată de animale, mormăi el ieșind.

Piper traversă încăperea în viteză, deschise larg ușa și urlă după el:

- Sper să-ți stea legumele alea în gât!

El se întoarse cu fața spre ea și îi zâmbi, naiba știa de ce.

## capitolul 23

Piper porni spre Daley Center de parcă s-ar fi dus la spânzurătoare. Furia ar fi ajutat-o mai mult decât panica aceea care pusese stăpânire pe ea. Trebuia să-și păstreze măcar o fărâmbă de demnitate. Oricât de mult l-ar fi iubit, oricât de mult și-ar fi dorit să se arunce în brațele lui, trebuia să fie tare.

O sculptură ciudată a lui Picasso trona în piața din fața clădirii Daley Center, înaltă de treizeci și unu



de etaje. Însuși Picasso o donase orașului, iar când un artist de talia lui oferea o astfel de sculptură, era imposibil să o refuzi. Piper se apropie, iar ochii de metal ai sculpturii o țintuiră, iar ea nu-și feri privirea. Era mai bine să-l înfrunte decât să dea bir cu fugiții.

Vântul flutură drapelul american și părul femeilor. Puloverul cu care era îmbrăcată nu era suficient de călduros pentru o zi atât de rece și de umedă. Ar fi trebuit să se îmbrace cu geaca aceea groasă, dar asta ar fi însemnat să aibă timp de gândire.

Coop era deja acolo. O aștepta la umbra sculpturii lui Picasso, cu capul în jos. Oamenii treceau pe lângă el prea grăbiți ca să îl recunoască. Piper uită să respire preț de o clipă. Coop o zări, dar nu veni spre ea, ci aștepta ca ea să se apropie de el. Era îmbrăcat la costum, cu o cămașă albă și un fular roșu. Se opri la câțiva pași, ca să nu fie tentată să se cuibărească la pieptul lui.

- Ai câștigat, zise ea. Spune ce ai de spus și lasă-mă în pace!

Coop se uită lung la ea, de parcă ar fi vrut să-i memoreze chipul. Se aștepta să îl audă spunând ceva profund, dar nu se întâmplă.

- Ce ai mai făcut în ultima vreme? o întrebă el.

- Am încercat să te evit. Treaba asta îmi ocupă mult timp.

El încuviință, de parcă ar fi fost de acord cu ea. O privea cu o asemenea intensitate, încât ea simți nevoia să-și ferească privirea.

- Hai, Coop, spune ce ai de spus! De ce l-ai trimis pe rechinul ăla după mine?

- Trebuia să vorbesc cu tine, și tu nu mă lăsai să fac asta.

Nu putea să dea înapoi acum.

- Am venit. Spune ce ai de spus.

- S-ar putea să nu-ți placă.

- Atunci, poate ar fi mai bine să-ți ții gura.

- Nu pot. Este..., zise el, rezemându-se de zid. E greu, atâta tot.

Piper simțea că înțelegea.

- Vrei să fie ca tine, nu ca mine. Hai odată! Spune-mi că vrei să te desparți de mine! O să te simți mai bine fiindcă vine din partea ta, iar eu pot să suport.

- Nu vreau să mă despart de tine.

- Și atunci ce vrei? țipă ea. N-am de gând să mă mut cu tine!

- Am înțeles asta. Un stol de porumbei trecu în zbor pe deasupra lor. Știu că nu ești suficient de puternică să-mi spui ce simți pentru mine, așa că am să-ți spun eu ce simt pentru tine.

O acuza că era slabă. Nimeni nu o mai acuzase vreodată de asta, așa că sări direct la atac, aruncându-i propriile cuvinte în față.

- Mi-ai spus deja ce simți pentru mine. Crezi că te-ai... *cam* îndrăgostit de mine. Ai uitat?

- Am spus-o așa doar pentru că mi-era teamă să nu te sperii. Reuși să o ia prin surprindere. Ești nesigură în privința noastră, zise el. Așa ai fost de la bun început, și, dacă ți-aș fi spus adevărul, ai fi fugit de mine. Știu că încă e posibil să vrei să fugi, pentru că nu știu exact ce simți pentru mine. Chiar dacă pot să-ți citesc gândurile, când vine vorba despre asta, nu pot să fac nimic.

Se simți oarecum câștigată știind că reușise să se protejeze de el, măcar puțin.

- Nu înțeleg ce vrei să spui, dar nu ar fi prima oară când nu reușesc să înțeleg ce pui la cale cu agentul ăla al tău.

- Te iubesc, Piper. Nu m-am *cam* îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit până peste cap.

Vântul îi trecu pe la urechi, și simți un gol în stomac.

Coop nu făcu nici un pas. Nici măcar nu încercă să o atingă. Simți o șuviță de păr pe obraz.

- Te iubesc de mult, zise el, dar nu am știut să-mi recunosc sentimentele până nu l-am văzut pe nenorocitul ăla cu pistolul îndreptat asupra ta. În clipa aia, am simțit ca și cum cineva m-ar fi înjunghiat în inimă.

Piper își băgă mâinile în buzunar, refuzând să îl creadă.

- Adrenalina poate să te facă să simți o grămadă de lucruri.

- Știu cum e valul de adrenalină. Se risipește. Dar sentimentele mele sunt tot acolo.

Realitatea își înfipse colții în ea.

- Au trecut doar două săptămâni de atunci. O să treacă.

- Cum poți să fii atât de cinică?

Nu se simțea cinică, ci extrem de fragilă. Își înghesuisese campionul la perete și era gata să îi țină piept cum știa ea mai bine: cu forța.

- Asumă-ți un risc, Piper, îi spuse el. Eu nu sunt Duke Dove. Spune-mi ce simți pentru mine. Cu adevărat. Mă iubești sau nu? Gândește-te bine! Vreau să știu.

Nu trebuia să se gândească bine. Dar era imposibil să o spună cu voce tare. Și totuși, dacă nu spunea nimic, oare tăcerea nu era o dovadă de lașitate?

Ea era o tipă puternică. Așa fusese dintotdeauna. Își îndesă și mai adânc pumnii în buzunare.

- Da. Te iubesc. Normal că te iubesc. Cum aș putea să nu te iubesc? strigă ea. Te iubesc îndeajuns de mult încât să nu las lucrurile să avanseze. Suntem prea diferiți ca să avem un viitor împreună. Ce rost are?

- Singurul lucru care ne deosebește este contul din bancă.

- O diferență majoră.

- Doar dacă pui mare preț pe bani.

- Și pe celebritate. Și pe cluburile de noapte. Și pe inelele Super Bowl...

- Lucruri pe care nici unul din noi nu le are.

- Și pe iubite de la Hollywood.

- Se spune că opusele se atrag. Treaba e că noi nu suntem deloc diferiți. Suntem una și aceeași persoană. Doar că eu văd lucrurile clar, și tu, nu, zise el, cu un zâmbet șters.

- Nu e...

- Uite ce nu înțeleg eu: De ce îți vine atât de greu să crezi că aș putea fi îndrăgostit de tine?

Încerca să o năucească, așa că spuse primul lucru care îi veni în minte:

- Nu sunt o femeie frumoasă. Nu sunt celebră. Nu sunt fată de casă.

Coop făcu ochii mari.

- Asta e tot?

- Și tu ai bani.

- Ai mai spus asta.

Câțiva oameni de afaceri îl zăriră și se îndreptară spre ei.

- Nu acum! urlă ea.

Pentru prima oară în viața lui, Coop nu încercă să își ceară scuze pentru reacția ei. Nici măcar nu se întoarce cu fața spre ei. Bărbații se uitară urât la ea, după care se îndepărtară. Lui Piper nu-i păsa. Era în stare de orice ca să îl protejeze.

- Uite ce știu eu, zise el, iar intensitatea din glasul lui o înspăimântă. Poate că tatăl tău a avut intenții bune, dar te-a dat peste cap atât de tare, încât nu mai știi cum ești în realitate. Crezi că ești singură împotriva tuturor și ți-e teamă de orice te face să te simți vulnerabilă.

Trebuia să-i țină piept.

- Tu vorbești?

- E adevărat, sunt încăpățânat și nu mă dau în lături de la nimic, dar nu am pretins niciodată că aș fi invincibil. Tu ești cea cu voință de fier.

- Nu e adevărat! exclamă ea. M-am îndrăgostit de tine, nu? Și nimic nu mă face să mă simt mai vulnerabilă de atât.

- Și tocmai din cauza asta te încăpățânezi să mă ții la distanță.

Se înșela amarnic. Exista o singură cale prin care ar fi putut să îl facă să înțeleagă asta și să termine cu povestea asta o dată pentru totdeauna. Nu avea încotro decât să fie cu el. Să meargă până în pânzele albe, până ce avea să devină evident pentru el – și pentru ea – că nu aveau

ce căuta împreună. Ridică privirea și se uită țintă în ochii lui.

- Bine, fie. Accept. O să mă mut cu tine. O să vezi că o să te sature de mine după câteva săptămâni.

Coop o trase la pieptul lui.

- Ah, iubita mea...

Piper închise ochii. Își odihni obrazul la pieptul lui. Se predă.

El îi cuprinse chipul între palme și își lipi fruntea de fruntea ei. Își atinse ușor nasul de nasul ei.

- Treaba e că..., zise el. Oferta nu mai e valabilă.

- Poftim? urlă ea. Totul fusese o capcană. O tactică de fotbal.

- Sunt în stare să-mi pun viața în mâinile lui Piper Dove, zise el, uitându-se cu dragoste la ea. Dar nu am încredere să îmi încredințez inima fiicei lui Duke Dove.

- Și atunci, ce vrei? întrebă ea, aproape disperată.

- Vreau un act legal.

- Cum adică?

- Vreau să ne căsătorim.

Piper se eliberă din strânsoarea lui.

- Doar nu vorbești serios!

- Nu plănuiam să te cer de soție. Voiam să-ți las timp să te liniștești și să te obișnuiești să fii iubită. Dar acum, îmi dau seama că ar fi o greșeală. Ești atât de neliniștită, încât ai încerca să găsești fel de fel de motive să ne despărțim.

- Nu e adevărat!

Doar că era perfect adevărat. Simți că îi fuge pământul de sub picioare.

- Ești la fel de încăpățânată ca mine, zise el, mângâind-o pe obraz. Chiar cred că, odată ce o să fim căsătoriți, o să stăm amândoi mai liniștiți și o să vedem cum merg lucrurile între noi.

- Ești nebun! Nimeni nu face una ca asta.

- În mod cert. Doar că există circumstanțe atenuante, și e singurul scenariu care cred că va funcționa în cazul nostru.

- E o nebunie!

- Poate pentru alții. Dar noi suntem altfel. Așa că decizia îți aparține.

- Nu e de ajuns că ți-am spus că te iubesc? comentă ea, aproape suspinând. Ești cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată. Simt că mi se înmoaie genunchii doar când îți aud vocea. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne căsătorim. Deja am acceptat să mă mut cu tine. Mă simt încolțită!

- Cam așa ceva, spuse el, trecându-și degetele prin părul ei. Dar pune-te în locul meu. Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?

- Aș, aș... E o întrebare fără răspuns.

- Doar pentru că nu știi tu răspunsul. Dacă țin bine minte, zise el, făcând semn spre clădirea din spatele lor, e aici un tip care oficializează căsătorii.

Iar în clipa aceea nu mai avu nici o urmă de îndoială.

- Ai pus totul la cale, nu-i așa? De-aia ai vrut să ne vedem aici. Nu a fost un loc ales la întâmplare.

- Recunosc că mi-a trecut și varianta asta prin minte, dar doar ca plan de rezervă, și se pare că acolo s-a ajuns. O prinse de braț și o conduse spre ușa de la intrare a clădirii. Nu-ți face griji. E o simplă bucată de hârtie. Nu are de ce să-ți fie frică.

- Nu mi-e...

- Respiră. E tot ce trebuie să faci. Mă ocup eu de tot.

Iar în clipa aceea își pierdu mințile. În loc să se oprească și să plece, intră cu el în clădire. Merse condusă de el, de parcă nu mai avea nici un control asupra sa. Nu se uită la el, nici măcar nu îi vorbi, dar nici nu fugi. Se dădu pur și simplu bătută.

Oficiul de căsătorii era la primul etaj, o zonă cu ferestre mari și cu un șir lung de computere. Unul dintre angajați îl recunoscă pe Coop de cum intrară pe ușă și îi conduse într-un birou.

Totul era în ceață. Angajatul îi ceru lui Piper permisul de conducere, iar Coop i-l scoase din portofel. Când

veni momentul să semneze, el îi ghidă mâna pe hârtie. Și, în tot acest timp, continuă să o mângâie pe spate, de parcă ar fi fost un animal speriat.

După ce-și primiră documentele, o conduse înapoi afară. Odată ajunși în fața clădirii, o apucă ușor de bărbie.

– Știu că ești supărată. Știu că ești speriată și, pentru că știu că nu știi cum să-ți gestionezi teama, trebuie să terminăm cu toată povestea asta cât mai repede. Eu o să mă ocup de tot. Invită pe cine vrei tu. Tot ce trebuie să faci este să te prezinți la mine acasă. Mâine-seară la șase.

– Mâine? se auzi o voce slabă, care nu putea fi a ei.

– Sună-l pe Heath dacă ai nevoie de ceva până atunci. Cred că e mai bine dacă stai de vorbă cu el.

– Dar...

Brusc, văzu expresia serioasă de pe chipul lui.

– Piper, am nevoie de un angajament serios din partea ta. Sunt puternic când vine vorba despre multe lucruri, dar nu când e vorba despre tine. Așa că am nevoie să vină de la tine, nu pot să te mai împing de la spate. Eu te-am adus la linia de sosire. Dar acum, e rândul tău.

– Dar mâine? Chiar nu putem... să amânăm?

– Cât timp? Un an? Cinci ani? Când te-ai simți tu confortabil să facem asta?

Piper își coborî privirea.

– Exact. Cu cât amânăm mai mult, cu atât o să fie mai greu pentru tine.

– Dar chiar *mâine*?

– Eu nu sunt la fel de dur ca tine, iubito. Hai mai bine să scăpăm!

– Nu cred că pot să fac asta.

– Sper că nu vorbești serios, pentru că eu mi-am dat cuvântul de onoare. Ți-am spus că, dacă accepți să vorbești azi cu mine, n-o să te mai caut niciodată, zise el, uitându-se în ochii ei cu o tristețe infinită. Piper, e tot ce am, șopti el. Restul depinde de tine. Fie vii... fie nu vii.

Și asta fu tot. Plecă, lăsând-o acolo.

\*

Annabelle cunoștea oamenii potriviți și se pricepea să facă minuni, așa că fu însărcinată să se ocupe de toate aranjamentele pentru nuntă, dar Coop nu scăpă fără ca ea să-i facă morală:

– Coop, căsătoria e o treabă serioasă. Nu e ceva ce faci din impuls, iar toată povestea asta e așa pe fugă...

Annabelle părea hotărâtă să nu-i dea pace. El înțelegea cum arăta situația din punctul ei de vedere, dar era cel mai puțin impulsiv lucru pe care îl făcuse vreodată. Piper era singura care înțelegea. Trebuia să înțeleagă. Și avea să vină... altfel... Nici măcar nu voia să se gândească la asta. Petrecu ziua următoare încercând să-și găsească altă ocupație decât să se îmbete. Presa aflase despre vizita lui la oficiul de căsătorii, dar Coop nu răspunse la nici un telefon. Hotărî, în schimb, că iasă la alergat, după care bău niște cafea și ieși din nou la alergat. Se duse la birou și rămase cu ochii în laptop. Dădu televizorul pe ESPN. Îl opri. Încercă să citească ceva.

Heath îl sună pe la 13.00.

– Sunt aici cu fosta ta garda de corp. Trebuie să recunosc că e puțin cam agitată. Și gălăgioasă.

Coop rămase cu telefonul la ureche.

– Printre altele.

O auzi pe Piper urlând pe fundal.

– Nu poți să te căsătorești fără un contract prenupțial, idiotule! Și asta nu se face în câteva ore!

– Mi-e teamă că are dreptate, prietene, zise Heath.

– Valorezi milioane de dolari! striga ea. După care i se adresă, probabil lui Heath, deși Coop o auzi atât de tare, încât își luă telefonul de la ureche. Vezi cu cine am de-a face? E obsedat de adrenalină.

– E clar că s-a gândit la asta, zise Heath. În situația de față, recomandarea mea este să nu faci nimic fără să fie și avocatul tău prezent.

– În caz contrar, o să-ți iau toți banii!

Coop auzi tot, chiar și cu telefonul în aer.

– Ai auzit? îl întreabă Heath.



- Ar fi fost imposibil să n-o aud. Spune-i să se gândească la ea, că eu mă gândesc la mine.

După care închise telefonul.

Annabelle chiar făcu minuni. Mobilierul de grădină și masa dispăruseră de pe terasă. Muncitorii veniseră cu scaune și radiatoare care să îi țină pe angajați la căldură în noaptea aceea rece de noiembrie. În timp ce firma de catering puneă stăpânire peste bucătăria lui, Coop se retrase la etaj, din ce în ce mai neliniștit. Deja nu mai suporta, așa că îl sună pe Heath.

- Vine?

- N-am nici cea mai vagă idee. Eu zic că șansele sunt jumi-juma.

Nu era tocmai ce voia să audă.

Preotul sosi pe la 16.30. De fapt, sosi „reprezentatul de la starea civilă”. Coop era la pământ.

Oaspeții începură și ei să sosească la scurt timp. Era o listă restrânsă: doar acei câțiva oameni pe care Piper îi cunoștea și alături de care s-ar fi simțit în largul ei: Tony și băieții de la club, Jada și Karah, doamna B., care veni la braț cu un domn rușinos pe care îl prezentă ca fiind Willie Mahoney, iubitul ei. Și-ar fi dorit să o aducă și pe Faiza, dar ar fi fost un șoc prea mare pentru ea să zboare din Canada. Jennifer MacLeish sosi și ea cu un Eric Vargas foarte vesel. Coop o trase deoparte.

- Ai vorbit cu ea?

Jen părea îngrijorată.

- Eu și Berni am bătut la ușa ei, dar ne-a zis să o lăsăm în pace - mă rog, cu alte cuvinte -, și nici la telefon nu mi-a răspuns. Nu a fost o mișcare prea inteligentă din partea ta.

Se temea că Jen avea dreptate și încercă să-și aducă aminte ce anume îl făcuse să creadă că fusese o soluție bună. Jonah veni la el.

- Vrei să merg cu băieții după ea?

Coop fu tentat să accepte, dar refuză.

- Trebuie să vină nesilită de nimeni.

- E cam riscant, șefu'. Cam riscant.

În mod evident.

Se făcu ora șase. Momentul adevărului. Toată lumea se prezentase. Toată lumea, mai puțin mireasa. Coop făcuse o greșală imensă cu acel ultimatum. Nimănui nu-i convenea să fie pus la perete, cu atât mai puțin lui Piper Dove.

Trecură alte cinci minute. Încă zece. Cât de curând, avea să fie nevoit să iasă plin de umilință pe terasă și să îi anunțe că nunta nu urma să aibă loc.

Exact în clipa aceea, ușa de la lift se deschise, și o văzu.

Părea speriată și era îmbrăcată cu o rochie scurtă, de dantelă, pe care probabil o cumpărase de la H&M, care o făcea să semene cu o brișă cu vanilie. Avea părul dat pe spate cu o coroniță cu pietricele, ceea ce îi scotea în evidență pomeții. Era perfectă din cap până-n picioare. Mai puțin ochii aceia albaștri, care erau îngroziți.

Coop se duse imediat lângă ea. Piper ridică privirea spre el, și Coop văzu ceva ce nu-și imaginase niciodată. Ceva atât de incredibil, încât crezu că lumina îi juca feste. Doar că nu era nici o farsă. Piper Dove avea lacrimi în ochi. Simți și el lacrimi în ochi și o luă de mână.

- Iubito...

Ea ridică privirea, și el zări o lacrimă frumoasă pe obrazul ei.

- Mi-e frică.

El simți că nu o iubise niciodată mai mult decât în clipa aceea. Oricât ar fi părut de nesăbuit, făcea ce trebuia.

- Știu, zise el, sărutându-i obrazul.

Simți gustul de sare. Știa cât de greu îi fusese să i se destăinuie astfel.

- Ție nu ți-e frică? îl întrebă ea.

- Acum, nu. Dar acum câteva minute... Habar n-ai tu.

- Ți-era teamă că n-o să vin, zise ea, cu un zâmbet timid.

- Mi-a fost incredibil de teamă.

- Doamne, nu puteam să-ți fac una ca asta. Te iubesc prea tare.

- Văd, zise el, cu glasul răgușit de emoție. Dacă nu m-ai fi iubit, n-ai fi venit.

Ea își odihni mâna pe pieptul lui.

- Nu știu cum să-ți fiu soție. Ești sigur că vrei să facem asta?

- Cam șaizeci la sută.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească, cel mai frumos surâs pe care îl văzuse vreodată, un zâmbet atât de drag, că simți nevoia să își dreagă glasul înainte să vorbească din nou:

- Ce zici despre planul ăsta? întrebă el, mângâindu-i buzele. După ce reușim să trecem peste următoarele câteva ore, o să ne prefacem că seara asta nu s-a întâmplat. O să locuim împreună, o să ne vedem de viața noastră și n-o să mai spunem niciodată cuvântul „căsătorie“.

- Ai face tu asta pentru mine? întrebă ea, uitându-se cu drag la el.

- Sigur că da.

- Bine.

Îi oferi brațul și spuse:

- Gândește-te că e doar un vis urât.

- Nu e urât deloc, auzi el o șoaptă.

O conduse prin sufragerie până pe terasă. Pășiră împreună pe terasa de poveste. Oaspeții erau așezați pe scaunele elegante, sub un baldachin alb presărat cu o mulțime de luminițe. Văzu aranjamente florale în toate culorile toamnei: dalii violete, trandafiri roșii, hortensii verzi și crini portocalii.

Toate privirile se îndreptară înspre ei, și auzi mai mulți oaspeți răsuflând ușurați și pe Jonas fluierând. Piper reuși să schițeze un zâmbet. Coop o adusesese și pe Amber din Houston cu un avion privat. Aceasta îi făcu cu mâna lui Piper și începu să cânte *Come Away with Me* cu glasul ei minunat de soprană.

Culoarul improvizat era presărat cu panglici în nuanțe de maro și violet, iar coronița cu cristale îl strălucea

frumos în părul negru. Era atât de pătrunsă de soloul lui Amber, încât nici măcar nu observă cine le făcea cu mâna din fața altarului, ci observă de-abia când se termină melodia, iar Coop o conduse spre altar.

Își înfipse degetele în brațul lui.

- Nu cred! șopti ea.

- Avem nevoie de cineva care să ne căsătorească, îi șopti el.

- Dar...

Se auziră ultimele acorduri ale piesei. Coop o luă de mână și o conduse până la capătul altarului, acolo unde Phoebe Somerville Calebaw, șefa de la Chicago Stars, aștepta să-i căsătorească.

- Te-am avertizat de la bun început că sunt dependentă de tine, îi spuse Piper câteva ore mai târziu soțului său, în timp ce stătea liniștită în brațele lui, relaxată și satisfăcută după partida de amor.

- Cât timp crezi că o să dureze până o să te sature de asta?

- Mult timp, răspunse ea, cuibărindu-se la pieptul lui. Nu avea un plan în minte, dar avea de gând să fie o soție superstar. Nu-mi vine să cred că suntem căsătoriți, șopti ea.

- Am crezut că n-o să mai vorbim despre asta.

- Doar în seara asta, zise ea, întorcându-se pe spate. Acum, că am reușit să-mi găsesc un bărbat, mă gândesc serios să renunț la tot. La rochii, la machiaj, la tunsori...

- De-abia dacă mergi vreodată la tuns, îi spuse el, trăgând-o la pieptul lui.

- E o mare bătaie de cap cu rochiile astea.

- Cum vrei tu. Dar o să-ți fie dor să te privești în oglindă când te îmbraci.

Brusc, Piper se schimbă la față.

- Trebuie să semnăm un contract prenuptial. Sau unul postnuptial. Vorbesc serios, Coop! Pentru cineva

care se vrea un mare afacerist, ai dat dovadă de multă iresponsabilitate.

Coop începu să caște și o mângâie pe coapsă.

– Vă las pe tine și pe Heath să vă ocupați de asta.

– Așa o să meargă relația asta? În trei? Tu, eu și agentul tău?

– Asta pățești când te măriți cu un fost jucător de fotbal cu pretenții.

Piper începu să râdă și ridică mâna, admirând în lumina palidă din dormitor inelul pe care el i-l oferise. O spirală de diamante mici, în jurul unui inel auriu.

– Cred că îți permiteai ceva mai ostentativ.

– Așa e, zise el, sărutându-i sânii. Dar m-ai fi omorât.

O cunoștea atât de bine. Și nu îi știa doar preferințele în materie de bijuterii, ci și defectele, nesiguranțele și toate angoasele. Dar o iubea din tot sufletul.

– Am și eu un inel pentru tine, zise ea, dar o să mai dureze câteva săptămâni până ajunge.

El îi arată inelul de platină pe care ea i-l cumpăraseră cu aproape toți banii ei.

– Mi-ai dat deja un inel.

– Nu genul ăla de inel.

Coop înălță capul de pe pernă.

– Nu-mi spune că...

– N-am avut încotro. Îmi stătea pe creier. Am avut o lungă discuție cu doamna Calebrow după ceremonie și am căzut la o înțelegere. O să-ți dea un nou inel Super Bowl în schimbul serviciilor mele IT pentru Stars în iarna aceasta.

– Piper, nu dau doi bani pe inelul ăla.

– Ba să dai! exclamă ea. Pentru că acum chiar v-a trebui să scap de toate tricourile mele cu Bears.

Coop începu să râdă.

– Norocul tău că ești o tipă puternică.

Nu chiar atât de puternică. Dar suficient de puternică. Pentru că, odată ce deveniai soția unui campion, trebuia să fii gata în orice clipă să intri în joc.

## epilog

Jada stătea întinsă pe podeaua casei lui Piper și a lui Coop din Lincoln Park, uitându-se la Isabelle Graham, în vârstă de 11 luni, și la fratele ei geamăn, Will, care mergeau bezmetici dintr-o parte într-alta. Se băteau pe un porcușor roz, pălăvrăgind într-o limbă doar de ei știută, ceea ce îi făcea și mai adorabili. Îi iubea din toată inima.

Își aminti de reacția lui Piper când aflase că era însărcinată cu gemeni. Jada rămăsese la ei pentru că mama ei era în Lansing în vizită la părinții lui Eric. Chiar dacă era în primul an la liceu, perfect capabilă să-și poarte singură de grijă. Dar îi plăcea să petreacă timpul cu Coop și cu Piper, așa că nu protestase.

Piper fusese foarte emoționată când aflase că era însărcinată, dar nimic nu se compara cu reacția ei la prima ecografie. Pentru că făcea biologie la școală și pentru că se rugase de ei, Jada îi convinsese pe Piper și pe Coop să o ia cu ei la doctor. Când auzise că are gemeni, Piper o luase razna. Sărise de pe pat, cu abdomenul mânjit de gel, și începuse să țipe la Coop.

- Unul! strigase ea. Am acceptat să-ți fac un copil! Și tu ai acceptat să te ocupi de el! Dar nu am fost niciodată de acord cu doi! Chiar trebuie să fii așa ambițios mereu?

Coop o luase în brațe, murdărindu-se și el de gel, și îi spusese că avea să fie cea mai bună mamă de gemeni, tocmai datorită firii sale competitive. După care ea începuse să țipe la el că el era cel competitiv și că ea era prea instabilă emoțional ca să facă gemeni. Coop îi zisese că, avea dreptate, chiar era instabilă emoțional, și o întrebase dacă îi venea să plângă. Piper răspunsese că da, iar Coop o încurajase să o facă. Așa că Piper începuse

să plângă, dar numai pentru câteva clipe, după care îl îmbrățișase. În tot acest timp, medicul stătuse uitându-se la ei ca la proști.

Coop avusese dreptate, Piper era o mamă foarte bună, dar și el era un tată bun. Trecuseră amândoi prin multe schimbări în cei trei ani de căsătorie. Coop vânduse clubul Spiral și demarase un program de grădinărit urban. Avea deja șapte grădini în parcuri abandonate, pline cândva de cauciucuri vechi și de sticle sparte. Echipa lui Coop era formată din foști membri ai diferitelor grupări de infractori care plantau cot la cot cu oameni în vârstă și mame singure, toți lucrând împreună pentru binele comunității. În septembrie, Coop intenționa să lanseze un program de training prin care să-i ajute pe tineri să-și găsească de lucru în industria alimentară. Piper obișnuia să spună că munca în folosul comunității era jobul ideal pentru un bărbat ca el, care iubea provocările.

Dar Jada era de părere că ce făcea Piper era și mai interesant. Dove Investigations se specializase în verificarea antecedentelor și în investigarea fraudei pentru mai multe companii, iar Piper avea atât de mult de lucru, încât își luase doi angajați. Dar nu asta era partea cea mai interesantă. Jada îi povestise atâtea despre traficul sexual cu minori, că Piper devenise înverșunată în această privință. Acum, își folosea talentele în materie de IT ca să îi bage în faliment pe proxeneți și ca să dea de urma bărbaților care umblau la vânatoare de fete. Intra adesea pe diferite platforme și se dădea drept o fată de 14 ani. Implementase, de asemenea, câteva site-uri false ca să îi ajute pe polițiști să îi prindă pe ticăloși. Eric, care devenise locotenent, prelua situația de acolo. Piper spunea adesea că era genul de treabă care îți întoarce stomacul pe dos, dar nu se simțise niciodată mai utilă.

Jada auzi zgomotul veselei din bucătărie. În seara aceasta, era aniversarea lui Coop și a lui Piper, așa că organizau o petrecere de amploare ca să se revanșeze pentru ceea ce Coop numea nunta lor de chilipir.

Piper și Jada nu erau de aceeași părere. Piper spunea că fusese cea mai frumoasă nuntă din viața ei, iar Jadei îi plăcuse la nebunie, pentru că era locul în care mama ei îl furase pe Eric din brațele lui Jen, prietena lui Piper. Dar nu fusese nici un motiv de supărare, pentru că Jen întâlnise un tip drăguț și reușise să câștige un premiu foarte apreciat de meteorologi. În ceea ce îl privește pe Eric... era cel mai tare tată vitreg. Jada simțea că putea vorbi cu el despre orice, iar el o iubea pe mama ei. Jada nu prea se gândea la Hank. Poate că setea de răzbunare era de vină, dar se bucurase să afle că fusese ucis într-o încăierare în închisoare.

În timp ce firma de catering aranja masa în hol, Coop se opri în pragul ușii de la sufragerie. Câtă vreme Jada avusese grijă de Isabelle și de Will, el și Piper avuseseră timp să se pregătească pentru petrecerea din seara aceea. Reușiseră chiar și o scurtă partidă de sex, un adevărat răsfăț de când veniseră gemenii pe lume.

Coop se uită spre Piper, care stătea așezată în genunchi, în rochia aceea roșie și frumoasă pe care o găsisese, fără îndoială, la reduceri. Gemenii o atacau din toate părțile.

– Hai, maimuțelor, îi alintă ea. E timpul să mergeți la culcare.

Coop se alătură membrilor familiei sale.

– Îi duc eu la culcare, zise el. Mergi să te relaxezi înainte să vină oaspeții.

– Sunt foarte relaxată, răspunse ea, iar Coop speră ca Jada să nu fi descifrat tonul jucăuș din glasul ei. Am eu grijă de ei, zise ea.

– E OK, mă ocup eu.

– Nu-i nevoie, du-te să vorbești cu Jada.

– Am vorbit deja cu Jada, spuse el, pe un ton ferm.

Jada începu să râdă.

– Sunteți niște figuri. Știți prea bine că o să-i duceți amândoi la culcare.

Coop se uită țintă în ochii ei.



- Ești martor. Ai auzit-o când a spus că, odată ce-i scoate din ea, sunt responsabilitatea mea. Eu și Piper aveam o înțelegere.

- Pe care am onorat-o, răspunse Piper.

- Da. La 3.00 dimineața.

Piper îi adresă surâsul acela care îl topea întotdeauna. Zâmbetul acela pe care oficialii de la primărie sau din sala de judecată nu aveau niciodată ocazia să-l vadă când ea se prezenta pentru a le proteja pe fetele de pe stradă, care reușiseră să-i cucerească atât sufletul, cât și voința. Era cea mai dură femeie pe care o cunoștea. Până intra pe ușa casei.

- Hai, dragilor! La culcare!

O luă pe Isabelle în brațe, în timp ce Piper îl ridică pe Will.

Câteva clipe mai târziu, rămase între cele două pătuțuri, în timp ce Piper îi săruta pe cei mici de noapte bună. Era un bărbat norocos. Avea prieteni de nădejde, o muncă în care credea, copiii visurilor sale și o soție pe care o adora. Se auzi soneria, iar Piper îl luă de mână. Coborâră împreună scările, ca să-și întâmpine prietenii.

Era o seară bună pentru Cooper Graham. La fel ca toate celelalte.

## mulțumiri

Nu am cuvinte să le mulțumesc celor de la William Morroaw și Avon Books pentru puterea de muncă de care au dat dovadă și pentru numeroasele prietenii pe care le-am legat de-a lungul anilor. Îi mulțumesc lui Carrie Feron, editoarea și confidenta mea, un adevărat *life coach*. Pamelei Spengler-Jaffee, care are întotdeauna grijă de mine, când n-o oblig să bea șampanie sub duș (e o poveste lungă). Vreau să-i mulțumesc lui Liate Stehlik, o femeie minunată; sper să ajung ca tine când mă fac mare! Și Taviei Kowalchuk, care mă poartă cu ea în suflet când pleacă în drumeții pe munți. Îi mulțumesc minunatei Lynn Grady, supereficientelor Nicole Fischer și Leora Bernstein și entuziastei echipe de vânzări de la Harper: Brian Grogan, Doug Jones, Rachel Levenberg, Carla Parker, Dale Schmidt și Donna Waitkus. Sunt extrem de recunoscătoare pentru ajutorul pe care l-am primit de la Shawn Nicholls și Angela Craft, dar și de la Tobly McSmith pe partea de digital marketing. Virginia Stanley, de când mă știu, tu ai fost fanul meu înfocat. Elsie Lyons, îți mulțumesc pentru coperta aceasta minunată, iar Shelly Perron, pe lângă faptul că ești corectorul ideal, ești și cea mai răbdătoare femeie de pe fața pământului.

În plan personal, dacă nu m-aș fi bucurat de ajutorul minunatei mele asistente, Sharon Mitchell, golul dintre cărțile mele ar fi fost mult mai mare. Bill Phillips, soțul meu, este un bărbat extrem de talentat, care a venit cu ideea titlului acestei cărți. Lydia, sora mea, este sufletul meu pereche. Au trecut atât de mulți ani de când lucrez cu Steven Axelrod și Lori Antonson de la Axelrod Agency, încât simt că fac parte din familie.